

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRATVA KINGS
BOOK TWO

SAVAGE

reign

MONICA KAYNE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

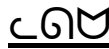
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

VAHŖI HÜKÜMDARLIK

ZORLA EVLİLİK KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİ

BRATVA KRALLARI

KİTAP 2

MONICA KAYNE

Telif hakkı © 2025 Monica Kayne Tüm

hakları saklıdır.

Yukarıda belirtilen telif hakkı kapsamındaki haklar saklı kalmak kaydıyla, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme girilemez ya da herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (mekanik, elektronik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar, yerler, işyerleri veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Lori Jackson Design, @lorilovesbookjackson

Fotoğrafçı: Wander Aguiar, @wanderaguiar_photography Metin

Eleştirisi: Romantik Roman Editörü, Nina Fiegl s.p.

Beta Okuyucu: Sierra Cassidy

Satır Düzenleme: Ivy L. James

Düzeltilme: www.debpeachediting.com _____

İlk baskı 2025

Okurlarıma,

Dünya şu anda bir çöp konteyneri yangını gibi hissettirebilir, ama her zaman kurguya kaçabiliriz — orada, ağzı bozuk, seksi ve sahiplenici bir bratva kralı sizi boğazınızdan yakalayacak ve

.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

22. Bölüm

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[52. Bölüm: Epilog](#)

[Teşekkürler Monica](#)

[Kayne'nin Diğer](#)

[Eserleri Yazar](#)

[Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Savage Reign, yetişkin temaları ve küfür içeren karanlık bir mafya romantizmidir. Tetikleyici unsurlar ve

içerik uyarıları için lütfen web sitemin SSS bölümünü kontrol edin.

<https://monicakayne.com/trigger-warnings>

ÖNSÖZ

Beş Yıl Önce

SOFIYA

DÜĞÜN GÜNÜNÜZ hayatınızın en mutlu günü olması gerekir.

Ama benimki öyle değil. Bugün bir rüyadan çok, yaşayan bir kabus gibi geliyor.

Bir gardiyan beni cipin arka koltuğuna ittiğinde boğazımdan boğuk bir hıçkırık kopar.

"Kapa çeneni, olur mu? Bu bir düğün, cenaze değil."

Bu acı ironiye neredeyse gülüyordum. Keşke bir cenaze olsaydı — benim cenazem. Bir canavarla evlenmeye zorlanıyorum ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Araç ileriye doğru sarsılır ve elimi cama dayarım, bakışlarım dünden beri hapisanemiz olan çiftlik evine kilitlenir. Benim kadar çaresiz olan ablam Liza hâlâ içeride bir yerlerde.

Bir gün önce her şey farklıydı. Moskova'da tipik bir on yedi yaşındaydım; yatılı okula gidiyor, arkadaşlarımla takılıyor ve okul tiyatrosunda rol alıyordum. Dünyam öngörülebilirdi, hatta sıkıcıydı.

Bir balonun içinde yaşıyordum, bana ya da sevdiğim insanlara hiçbir şeyin dokunamayacağına safça inanıyordum. Dün, ablamın nişanlısı Anatoly Petrovich — onun beyaz atlı prensi olduğuna inandığım adam — Liza'yı ve beni kaçırıp bizi buraya, yabancı bir ülkeye getirdiğinde bu yanılsama paramparça oldu.

Çiftlik evinde birlikte kilitliken, Liza sonunda sakladığı sırrı açıkladı. Anatoly bir prens değil; o, şiddet uygulayan bir avcı. Onunla kalmasının tek nedeni, bencil ebeveynlerimizin onu buna zorlamış olmasıydı. Babam aile servetimizi kumarda kaybetmişti ve bir nakliye imparatorluğunun varisi olan Anatoly masraflarımızı karşılamasaydı, sokaklarda kalırdık.

Ama Anatoly, görüldüğü gibi temiz bir iş adamı değil. Kız kardeşim, onun St. Petersburg'dan küçük ama acımasız bir organize suç örgütü olan Zhukov Bratva ile gizlice ortaklık kurduğunu söyledi. Lideri Sergey Zhukov ile birlikte, iş çıkarlarını birleştirmeyi planlıyorlar.

Bu yüzden buradayız. Ben, neredeyse hiç tanımadığım Sergey ile evlenmeye zorlanıyorum, Liza'nın ise Anatoly ile evlenmesi bekleniyor. İmparatorluklarını bizim kan bağlarımızla birleştirmek istiyorlar. Bu dünyada aile bağları her şeydir.

Gelinlikteki beyaz danteli kavrarken ellerim titriyor, kumaş terden ıslanmış sırtıma yapışıyor. Güneşin kavurduğu dağ yollarında hızla ilerlerken, boşuna akan gözyaşlarımı yutuyorum. Jeep, girişinde yarım düzine silahlı muhafızın nöbet tuttuğu küçük, beyaz badanalı bir şapelin önünde aniden duruyor.

İçlerinden biri kapımı sertçe açıyor, kolumu sıkıca kavrayıp beni araçtan dışarı çekiyor. Bir an için kaçmayı düşünüyorum. Ama nereye? Etrafım bu kadar adamla çevriliyken uzağa gidemezdim.

Başka bir adam öne çıkıyor ve sanki sergilenen bir nesneymişim gibi beni baştan aşağı süzdü. “Kelepçele onu. Sonra içeri gönder.” Alaycı bir gülümsemeyle ekliyor. “Damat, tören öncesinde onu tatmak istiyor.”

Ellerim vücudumun önünde plastik kelepçelerle bağlanıp şapelin içine çekilirken panik ciğerlerimi kaplar. Bir an için şapelin boş olduğunu sanırım, ama sonra onu görürüm — ön sıradaki tek başına oturan bir figür.

Hareketsizce duruyorum. Küçük pencerelerden az miktarda ışık giriyor, mekanı aydınlatmak için sadece öndeki mumların yumuşak ışığı kalıyor. Hava tütsü kokusuyla dolu ve zaten gergin olan mideme hiç iyi gelmiyor.

Bu yer muhtemelen pek çok mutlu kutlamaya ev sahipliği yapmıştır, ama bu onlardan biri olmayacak. Tam tersi olacak.

Ayağa kalkıp bana döndüğünde, nefesim kesildi.

Çünkü bana doğru yürüyen adam Sergey Zhukov değil.

Biliyorum çünkü birkaç hafta önce Anatoly beni iş ortaklarıyla akşam yemeğine çıkardığında onunla tanışmıştım. O zamanlar Sergey'in gerçekte kim olduğunu bilmiyordum. Ütülü tasarımcı takım elbiseleri ve düzgünce kesilmiş koyu saçlarıyla saygın bir iş adamı gibi görünüyordu.

Bu adam vahşiliğini saklamaya hiç zahmet etmiyor: traşlı kafa, kaş piercingi ve smokininin düzgün yakasının altından sarkan koyu renkli dövme. Dikenli sarmaşıklarla çevrili bir yıldız şeklindeki dövme gözüme çarpıyor. Yüz hatları güzel ama acımasız; sert bir çene, keskin elmacık kemikleri ve delici mavi gözleri var.

Bana doğru attığı her adımda, ben otomatik olarak diğer yöne bir adım atıyorum.

"Dur," diye emrediyor, ama yapamıyorum. Sırtım duvara çarptığında ve gidecek başka yer kalmadığında ancak duruyorum.

"Emirleri pek iyi dinlemiyorsun galiba," diyor mırıldanır gibi. "Benden korkmana gerek yok. Sergey olmadığımı anladın sanırım?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Yapabileceğim tek şey bu.

"Ben Nikolai Zhukov. Sergey'in ağabeyi. Roman ve Belov Sendikası'nın diğer üyeleriyle birlikte seni ve kız kardeşini kurtarmak için çalışıyorum."

Bu bilgiyi sindirmeye çalışırken ona boş boş bakıyorum. Belov Sendikası, ülkenin en güçlü Bratva'sı ve Roman Vasiliev de liderlerinden biri. Aynı zamanda Liza'nın aşık olduğu adam. Kaçırıldığımızda, Liza Anatoly'yi terk edip Roman'a gitmek üzereydi. Ama o öldü—bugün erken saatlerde Anatoly'nin adamları tarafından öldürüldü.

"B-buna inanacağımı mı sanıyorsun?" diye kekeliyorum. "Roman'ın öldüğünü biliyorum."

Çenesindeki bir kas seğiriyor. "Anatoly'nin buna inanmasını istedik. O ölmedi, Sergey öldü. Onu kendi ellerimle öldürdüm."

Yüzümün rengi atar. Ne tür bir adam, rakip bir bratva ile ortaklık kurmak için kendi kardeşini öldürür? Başımı sallarım. "Neden Syndicate ile çalışıyorsun?"

“Bu uzun bir hikaye ve bunun için vaktimiz yok. Önemli olan şu ki, hapisten çıktığımda Sergey’in Anatoly ile ortaklık kurduğunu öğrendim. Ben hapisteyken, seks ticareti üzerine bir yan iş kurmuşlar.” Kaşlarını çatıyor, çenesi geriliyor. “Asla bulaşmayacağımıza yemin etmiştik, ama Sergey sözünü tutmamakta gerçekten çok iyiydi.”

Liza, onların karanlık işler içinde olduklarını söylemişti, ama seks ticareti mi? Bu iğrenç.

“Kardeşim yaşamayı hak etmeyen bir pislikti,” diye devam ediyor. “O *pislik* bugün seninle evlenecekti... on yedi yaşındayken.” Şapeli gözleriyle tararken çenesi geriliyor. “Roman ve diğerleri Liza’yı çiftlik evinden kurtarıyorlar, bu da onlar bize destek gönderene kadar burada biraz zaman öldürmemiz gerektiği anlamına geliyor. Tek başıma halletmem için bir gardiyan fazla.”

“Söylediklerine neden inanalım ki?” diye homurdanıyorum. O soğukkanlı bir katil, sözünün eri bir adam değil.

Çenemi kaldırıyor, böylece başka bir yere bakamam, sadece ona bakabilirim. “Başka seçeneğin yok. Bu muhafızlar paralı askerler. Anatoly bu iş için dışarıdan yardım tuttu, yani Sergey’in neye benzediğini bilmiyorlar ve benim o olduğumu sanıyorlar. Birkaç dakika sonra bir rahip o kapılardan girecek ve bizim evlenmemiz beklenecek.”

Endişe boğazımı sıkıyor. “Evlenmek mi zorundayız?”

“Muhafızların her şeyin plana göre gittiğine inanması için bu formaliteyi yerine getirmeliyiz. Bu aynı zamanda benim de rolümü oynamam gerektiği anlamına geliyor; acımasız ve merhametsiz.” Başını yana eğip tepkimi inceliyor. “Seni korumak için buradayım, ama bunu ancak sen de rolünü oynarsan yapabilirim. Anlıyor musun?”

Ne dediğini anlıyorum, ama ona güveniyor muyum? Hayır. Ama dediği gibi, başka seçeneğim yok.

Kapı açılır ve iri yarı paralı askerlerden biri, dehşete kapılmış görünümlü bir rahibi bize doğru sürükler. Bir anda Nikolai’nin tavırları değişir. Sırtı dikleşir, bakışları soğur ve yüzünde duygusuz bir gülümseme belirir.

“Müstakbel eşimle oynuyordum. Ama rahip buradaysa, bu işi bitirelim de gerçek ödölün tadını çıkarayım.” Gözleri beni yutarcasına süzüyor, açlıkla parlıyor.

İçimde bir korku yayılır. Bu gerçek Nikolai mi, yoksa iddia ettiğı gibi sadece rol mü yapıyor? Muhafızın dikkati rahibe yöneldiğinde, Nikolai'nin bakışları yumuşar ve başparmağı elmacık kemiğimi okşar.

Diğer adamlar da içeri girer ve Nikolai kaşlarını çatır. “Onu kesip kurtarmalısınız. Plastik kelepçeli bir kadınla evlenmeyeceğim.”

İçlerinden biri bana uzanır, ama Nikolai aramıza girer. “Benim olana dokunamazsın,” diye homurdanır. Muhafız bir bıçak çıkarır, Nikolai onu elinden kapar.

Nikolai ağır plastiğı dikkatlice kesip beni bağlardan kurtarıırken ellerim titriyor. Beni kendine doğru çekiyor ve “Evlenmeye hazır mısın, küçük farecik? O kadar korkmuş görünme. Nazik olacağıma söz veriyorum... en azından başlangıçta.” diyor.

Oda kıkırdamalarla doluyor ve kanım donuyor. Başkalarının acı çekmesini izlemekten zevk alan yırtıcıların arasında bulunuyorum.

“Beyler,” Nikolai muhafızlara seslenir. “Herkesin bu kutsal birleşmeye şahit olmasını istiyorum. Oturun ve izleyin.” Kilise sıralarını işaret eder.

Sanki bu, şimdiye kadar kendilerinden istenen en tuhaf şeymiş gibi birbirlerine bakışırlar.

“Ne bekliyorsunuz lan?” diye bağıırır Nikolai. “Hepiniz, oturun lan. Bu benim düşünüm ve işler benim dediğim gibi olacak.”

Otoriter sesi, onları yerlerine koşturur. Yarım düzine muhafız, isteksiz misafirlerimiz olarak sıralara çöker.

“İ-önce evlilik cüzdanını imzalayın,” rahip, altarin yanındaki küçük masayı işaret ederek, bozuk İngilizceyle kekeliyor.

Nikolai beni bileğimden yakalayıp masaya doğru itiyor. Belgeyi okumuyor, sadece en altına imzasını atıyor.

“İmzala.” Kalemi bana uzatır ve imzaman atılması gereken satırın yanına parmağıyla işaret eder.

Elim donuyor. Bu, birliğimizin gerçek olmasını sağlayabilir mi? Bu düşünce o kadar korkunç ki, kalem elimden düşüyor ve yere çarpıyor. Onu orada bırakıyorum, uzuvlarım donmuş durumda.

Nikolai eğilip kalemi yerden alır ve zorla elime tutuşturur. "Dedim ya, imzala lan. Aptal mısın sen?"

Küçük odayı yine sert bir kahkaha doldurur. Ya Nikolai birinci sınıf bir aktördür ya da gerçekten ruhu yoktur. Henüz karar veremedim.

Omuzlarımı geriye çekip kalemi kağıda değdirerek imzamı atıyorum. Mürekkep kağıtta henüz kurumamışken Nikolai beni rahibin önüne çekiyor ve tören başlıyor. Rahibin söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum çünkü başka bir dilde konuşuyor, Yunanca olduğundan eminim, ancak kekelediğini ve normalden daha fazla sözünü unuttuğunu anlayabiliyorum. Benim gibi, o da açıkça burada kendi isteğiyle bulunmuyor.

Rahip ilahileri söylerken, muhafızlar dikkatleri dağılmış bir şekilde koltuklarında kıpırdanıyorlar, ama Nikolai öyle değil. Dikkatini bana veriyor, yüzümün her ayrıntısını sanki hafızasına kazıyormuş gibi inceliyor.

Kendim için ne kadar korkuyor olsam da, zihnim Liza'ya kayıyor. O iyi mi? Nikolai'nin iddia ettiği gibi Roman gerçekten hayatta mı? Onu kurtarabilir mi? Nikolai gerçekten söylediği kişi mi, yoksa bu durum beni şu anda bulunduğumdan daha kötü bir duruma mı sokacak?

Ve sonra "Kabul ediyorum" dediğimiz kısım geliyor. Nikolai ilk söylüyor; bu iki kelime olması gerekenden daha fazla ağırlık taşıyor. Şimdi ben de söylemeliyim, ama ağzımı açtığımda kelimeler boğazımda takılıyor.

Söyle, Sofiya, ve bu işi bitir.

Zaten ne önemi var ki? Hayatımdaki her şey çoktan yanıp kül oldu. "Kabul ediyorum."

Nikolai elimi tutar, dokunuşu beklediğimden daha sıcaktır ve parmağıma altın bir yüzük geçirir. İkinci yüzüğü alıp kendi parmağına geçirirken bana bakmaz, dikkati kısa bir süreliğine muhafızlara kayar.

Bakışlarım yüzüğe düşüyor. Bütün bunlar bir rüya gibi geliyor. Kötü bir rüya. Birkaç gün önce biri bana geleceğimin böyle olacağını söyleseydi, gülerdim, ama şimdi bu konuda komik olan hiçbir şey yok.

Rahip, anlamadığım bir şey söylüyor, ama ima ettiği şeyi anlıyorum: bu, "gelini öpebilirsiniz" kısmı. Her şey gibi bu da korkutucu olsa da, başka seçeneğim yok.

Nikolai yavaşça bana doğru ilerliyor. Dikkatini kapıya, sonra tekrar bana veriyor. Neyi bekliyor? Destek mi? Rahip ikimizin arasına bakıyor ve öpüşmemiz gerektiğini tekrar net bir şekilde söylüyor. Nikolai, ön sıradaki koltuklarda oturan, taş gibi yüzlü ve sıkılmış muhafızlara bakıyor.

Aramızdaki küçük mesafeyi kapatırken tavırları yumuşar. Ağzı benimkinden birkaç santim uzakta durur, bana kendimi hazırlamam için bir an verir. Dudaklarımı ıslatıp ona bakarım. Omurgamdan bir titreme geçer. Tam olarak korku değil, derimin altında nabız gibi atan başka bir şey.

Başımı yukarı kaldırıyorum, dudakları yumuşakça benimkilere bastırırken gözlerim kapanıyor, bu nezaket beklenmedik bir şey. Parmakları yanağımı okşuyor ve neredeyse içgüdüsel olarak elim göğsüne konuyor, bu da bana hazırlıklı olmadığım bir sıcaklık hissi veriyor.

POW POW POW.

Uzakta bir dizi patlama yankılanıyor ve Nikolai aniden benden ayrılıyor, başını kaldırıp önümüzde oturan muhafızlara bakıyor.

Her şey çok hızlı oluyor. Nikolai beni sunak arkasına itiyor, belinin arkasından bir tabanca çekiyor ve kilise sıralarına ateş ediyor.

Vay canına! Kalbim kulaklarımda deli gibi atıyor. Altarın arkasından dışarı bakmaktan kendimi alamıyorum, muhafızları gördüğümde midem burkuluyor; her biri öne doğru eğilmiş, kafalarında birer kurşun deliği var.

Nikolai rahibi eliyle uzaklaştırır, rahip arkasına bakmadan arka kapıdan dışarı koşar. Sonra önümde diz çöker, ellerini yüzüme koyar ve zar zor anlayabildiğim bir şeyler mırıldanır. Her ne ise, az önce tanık olduğum dehşeti hafifletmeye yetmez.

"Nefes al, sadece nefes al. Ya öldür ya da öl, *moya sladost.*"

Tatlım.

Yüzümdeki saçları eliyle kenara çekiyor. "Duyduğun patlamalar, Roman ve adamlarının Anatoly ile diğer muhafızlara saldırmasıydı. Buradaki adamlar neler olduğunu çok çabuk anlayacaklardı. Seni koruyacağımı söylemiştim ve korudum, ama şimdi buradan gitmeliyiz."

Şokun etkisiyle uyuşmuş ve ağırlaşmış bir halde başımı sallıyorum. Her şeye rağmen, içimde garip bir sükunet yerleşiyor. O soğukkanlı bir katil, ama beni korumak için hayatını tehlikeye attı.

Beni kollarına aldığıında, direnmedim ya da mücadele etmedim. Göğsüne yaslandım ve beni götürmesine izin verdim.

BÖLÜM BİR

Günümüz

SOFİYA

Kapı çalıyor ve ben, bunun kız kardeşim Liza olduğunu bilerek aceleyle kapıyı açmaya gidiyorum. Ben tek kelime bile edemedim, beni kucaklıyor ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana sıkıca sarılıyor.

Gülerek geri çekildim. “Sanki aylardır görüşmemişiz gibi davranıyorsun. Seni ve Roman’ı geçen hafta akşam yemeğinde görmüştüm.”

“Ama bana daha uzunmuş gibi geliyor,” diye somurtarak daireme giriyor. O ve kocası Roman Vasiliev, Moskova’nın en güvenli mahallelerinden birinde, birinci sınıf güvenli bir yerde yaşamamı sağlamak için bu dairenin kirasını ödüyorlar. Roman, Belov Sendikası’nın liderlerinden biri olduğu için bu bir lüks değil, bir zorunluluk. Her zaman yanımda olan korumam için de aynı şey geçerli; bunu hoşuma gitmiyor ama anlıyorum. “Final resitaline hazırlanmakla o kadar meşguldün ki, sırf seninle vakit geçirmek için derslerine yazılmayı bile düşündüm.”

“Madame Orlova’nın halk dansları dersinde *barynya* dansını yapmanı çok isterdim,” diye burun kıvrıyorum.

“Halk dansı mı, ciddi mi?”

“Seçmeli bir dersti. Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm bilmiyorum.” Omuzlarımı silktiriyorum.

Liza bana dolup taşan bir buket çiçek uzatır.

“Bunlar muhteşem,” diyorum, onu elinden alırken. “Teşekkür ederim.”

Bunlar için biraz su getireyim.” Onu mutfığa götürüyorum.

Son dört yıldır Moskova'nın önde gelen sahne sanatları okuluna gidiyorum ve tüm enerjimi çağdaş dans programına adadım. Bu, mezuniyetimden önceki son haftam ve gecenin kapanış solosu olarak kendim koreografisini yaptığım parçayı sergileyeceğim resitale odaklanmış durumdayım. Gösterinin kapanışını yapmak bir onur, ama aynı zamanda sinir bozucu da.

Yine de, bundan sonra olacaklar beni daha çok heyecanlandırıyor. Dans kariyerime başlamak için Berlin'e taşınmayı planlıyorum. Burası sadece canlı performanslar için en iyi şehirlerden biri olmakla kalmıyor, aynı zamanda Moskova'dan da çok uzak. Burada, her zaman Roman Vasiliev'in baldızı olarak kalacağım ve güçlü Syndicate'e bağlı olacağım.

Berlin'e taşınmak, kendi başarımla adımları duyurmak için bir fırsat. Liza'ya planlarımdan bahsetmekten kaçındım, çünkü bu kadar uzağa taşınmamdan dolayı üzüleceğini biliyorum. Onun tepkisini hayal ederken içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor, ama artık beklemek için zaman kalmadı.

"Vazolarını nerede saklıyorsun?" diye soruyor Liza, dolabı karıştırırken.

Gülerek eski bir spagetti kavanozunu çıkarıyorum. "Bu iş görür. Başka bir şeyim yok."

"Vazon yok mu? Cidden mi? Sen ne biçim bir yetişkinsin?" diye alay ediyor, kavanozu yıkayıp suyla dolduruyor.

"Bağımsızlığını seven bir yetişkin," diye espri yapıyorum. "Roman ve sen beni yeterince şımartıyorsunuz. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

"Sanırım sana Noel'de ne alacağımı buldum," diyor, çiçekleri düzenleyip masanın üzerine koyarken.

Güneş ışığında Liza her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Benimkine neredeyse tıpatıp benzeyen koyu kumral saçları yumuşak dalgalar halinde dökülerek narin yüzünü çerçeveliyor.

İnsanlar hep birbirimize benzediğimizi söyler ve yanılmıyorlar. İkimizin de dolgun dudakları, yüksek elmacık kemikleri ve uzun boylu vücutları var. Ama Liza narin bir vücuda sahipken, ben daha kıvrımlıyım, yıllarca süren antrenmanlar sayesinde vücudum güçlü. Yeşil benekli ela gözlerimiz de bizi birbirimizden ayıran bir özellik.

"Bu çiçekler çok güzel. Tekrar teşekkür ederim," diyorum, zambak ve şakayık buketini koklayarak. "Gerçekten gerek yoktu."

Liza bir sandalyeye kıvrılır, ayaklarını altına çeker. "Roman ve ben resitaline gelemediğimiz için çok üzgünüz. Randevumu erteleyebilseydim, ertelerdim."

Beş yıl önce yaşadığımız onca şeyden sonra—kaçırılmamız ve neredeyse zorla evlendirilmemizden sonra—Liza sonunda mutluluğunu buldu. Kurtarıldığımızdan altı ay sonra, o ve Roman evlendi ve yıllar sonra hâlâ mutlulukla birbirlerine aşıklar. Son zamanlarda finans alanında bir derece aldı ve Syndicate'in yasal işlerinden birinde analist olarak çalışıyor.

Üzerlerinde asılı duran tek kara bulut, hamile kalma mücadeleleri. İki yıldır deniyorlar ama başaramadılar. Bunun onlara, özellikle de Liza'ya ne kadar ağır geldiğini biliyorum. Uzun bir bekleyişin ardından, nihayet New York'ta dünyanın en iyi doğurganlık uzmanlarından biriyle randevu aldılar. Bu, resitalimi kaçıracağı anlamına geliyor ama randevuyu iptal etmesine asla izin veremem.

“Bir saniye bile endişelenme,” diyorum, ikimize de birer fincan çay doldururken suçluluk duygusunu elimle savuşturuyorum. “Bu randevu çok daha önemli. Resitalin çekimleri yapılacak ve sana bir kopyasını alacağımdan emin ol.”

İçimde küçük bir parçanın rahatladığını inkar edemem. Liza ve Roman asla tam güvenlik ekibi olmadan hiçbir yere gitmezler ve ihtiyacım olan son şey, Sendika bağlantılarıma daha fazla dikkat çekmek. Sınıf arkadaşlarımin, Belov Sendikası ile olan bağlantım sayesinde solo rolü aldığımı düşündüklerini fısıldamalarını duymak yeterince kötü.

Yanılıyorlar. Bunun için çok çalıştım, uykusuz geceler, sakatlıklar ve yorucu provalarla mücadele ederek bu soloyu hak ettim. Ama yine de içimden bir ses, kendimi kanıtlamam gerektiğini söylüyor.

Nedenini anlamak için yeterince terapi gördüm. Kendi ebeveynlerin sana bir piyon, bir pazarlık kozu gibi davrandığında, bu izler bırakır. Eğer onlar benim değerimi göremedilerse, bu benim hakkımda neyi gösterir?

Liza yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor ama gözlerinde suçluluk parlıyor. “Konserde ailenin olmayacak olması beni çok üzüyor.”

“Sorun değil. Daria ve Alex yanımda olacak,” diye onu teselli ediyorum. Onlar okulda en iyi iki arkadaşım ve son dört yıldır ayrılmaz bir ikiliyiz. “Cidden, bu bebeği senin ve Roman için neredeyse senin kadar çok istiyorum. Eğer bu doktor yardımcı olabilirse, gitmelisin. Harika bir anne olacaksın—bizimkilerin tam tersi.”

Liza'nın ağzı bir grimasa bürünür ve sözlerimden hemen pişman olurum. Anne babamızdan bahsetmek her zaman hassas bir konudur. Benden sekiz

benden büyük olmasına rağmen, babamın artan borçlarını kapatmak için annemle babamın beni Sergey'e sattığı zaman beni koruyamadığı için hâlâ suçluluk duyuyor. Hiçbiri onun suçu değildi ama suçluluk duygusu mantıkla hareket etmez.

Hızla toparlanır, yüz ifadesi yumuşar. "Tanrım, umarım öyledir. Anne babamızın bizi Fransa'ya terk ettiği o yaz hatırlıyor musun? En azından bize bıraktıkları au pair ne yaptığımızı umursamıyordu."

"Harikaydı," diyorum, düşüncelerim geçmişe dalıyor. "Hatırlamıyor musun? Arka bahçede kamp kurup yıldızların altında uyuduk, kilerden çıkan abur cuburlarla beslendik. O yaz boyunca hiç ayakkabı giymediğime eminim. Cennet gibiydi."

"En güzel anılarımdan bazıları," diye onaylıyor, dudaklarına yumuşak bir gülümseme konuyor. Çayından bir yudum alıyor, sonra bakışları tekrar bana dönüyor. "Peki, mezuniyet konusunda nasıl hissediyorsun? Yakında Moskova dans dünyasını kasıp kavuracaksın."

Yutkunuyorum. Ona taşınma planımı söyleme zamanı geldi. Gelecekteki çocuklarının "havalı teyzeleri"nin yanında büyüdüğünü hayal ettiğini ve benim de önemli bir parçası olduğum büyük, sıkı sıkıya bağlı bir aile hayal ettiğini biliyorum. Ülkeyi terk edeceğimi söylemek, o hayali paramparça etmek gibi geliyor, özellikle de bebek sahibi olmak için yaptığı onca şey varken. Ama bunu kendim için yapmalıyım.

"Biraz gerginim ama iyiyim," diyorum, ellerimi meşgul tutarak çayına şeker karıştırıyorum. "Sana bir şey söylemem gerek, ama önce iyi olduğumu bilmen lazım. Gerçekten iyiyim."

Kaşlarını çatıyor. "Elbette iyisin. Çok yol kat ettin. Roman ve ben seninle gurur duyuyoruz."

Sözleri beklediğimden daha fazla etkiledi beni ve nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Teşekkür ederim," dedim, sesim boğuktu. "Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun. O kadar uzun süre utanç duydum ki... her şey yüzünden."

Liza ve ben Yunanistan'dan kurtarıldıktan sonra, bir yıl boyunca bir hayalet gibiydim; Roman'ın çatı katında dolaşıyor, hissiz ve dünyadan kopuk bir haldeydim. Okula dönmedim; bunun yerine lise denkliği sınavına girdim ve eski hayatımdaki herkesten uzak durdum. Bütün arkadaşlarım hâlâ sevgi dolu ebeveynleriyle ayrıcalıklı balonlarında yaşıyorlardı

ve ben, dünyam altüst olmadan önceki halime asla geri dönemeyeceğimi biliyordum.

En karanlık anımda, bir daha asla mutluluğu bulamayacağımı düşünüyordum. On uyku hapi ve bir şişe votkadan sonra, midem yıkanmış ve başım ağrıyarak uyandım. Kendimi öldürmek niyetim değildi; sadece acımı dindirmek istemiştim. Bu benim en dip noktamdı, ama bir dönüm noktası oldu. Liza'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne ve Roman'ın dehşete kapılmış ifadesine uyanınca, bir değişiklik yapmam gerektiğini anladım. Sevdiğim bir şey bulmak — dans etmek — bunun büyük bir parçası oldu.

Liza elini dizime koyup hafifçe sıktı. "Keşke böyle hissetmeseydin."

"Artık o kadar da hissetmiyorum," diye onu temin ediyorum. "Ama bir değişiklik yapmaya hazırım. Bu yüzden..." Nefes alıyorum. "Mezun olduktan sonra Berlin'e taşınmaya karar verdim."

Yüzü düşer. "Moskova'dan mı ayrılıyorsun?" "Evet."

Yutkunur, duygularını kontrol altında tutmaya çalışır. "Neden? Hayatından memnun olduğumu sanıyordum."

Başımı salladım. "Öyleyim. Sadece... Henüz kendime ait bir yer bulamadım."

Lizka, buna ihtiyacım var. Yeni bir yerde yeni bir başlangıç."

Liza, gözyaşlarını tutmaya çalışırken yüzünü buruşturur. "Elbette mutlu olmanı istiyorum. Kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadınsın. Ama kimseyi tanımadığın bir şehre taşınmanın doğru karar olduğundan emin misin?"

"Kimsenin beni tanımadığı bir yerde yeniden başlamak hoşuma gidiyor. Kim olduğum ya da bağlı olduğum aile hakkında fısıltılar olmaz."

"Anlıyorum. Sendikanın gölgesinde yaşamak... epey zor bir şey."

"Taşınmamın sebebi bu değil," diye söz veriyorum. "Ama Berlin o kadar da uzak değil."

Ve jet sahibi bir adamla evlisin, unuttun mu?"

Liza, yüzünden bir damla gözyaşı süzülürken bile gülümsüyor. Hızla gözyaşını siliyor. "Yalan söylemeyeceğim, bunu kafamda sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Ama sen, şu anki konumuna gelmek ve geçmişimizin karmaşasını geride bırakmak için çok çalıştın. Eğer istediğin buysa, ben de senin yanındayım. Kendine iyi bakacağına söz ver."

Başımı sallayıp elini sıkıyorum. "Söz veriyorum."

“Belki de seksi bir Alman dansçıyla tanışırsın ve, bilmiyorum, gün batımında pirouette yaparsın ya da öyle bir şey.” Göz kırpar.

İnleyerek yüzümü ellerimle kapattım. “Bu pek çok açıdan çok yanlış.”

“Hadi ama. Bekarsın ve biraz eğlenmeyi hak ediyorsun. Hayatın tadını çıkar.” Elini kaldırıyor. “Tabii ki güvenli bir şekilde.”

“Her hareketimi izleyen bir korumam varken bu kolay değil.”

Ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. “Korumanlar tarzını kısıtlıyor mu?”

“Yani, hoşlandığım biri olsaydı öyle olurdu.”

Gerçek şu ki, bir ilişkiden ne istediğimden emin değilim. Benim için uygun bir erkek olduğuna bile ikna olmuş değilim.

Ama... gecenin karanlığında, yalnız kaldığımda, bir adam fantezilerime giriyor: Nikolai Zhukov.

Bu çok saçma ve ona bu şekilde baktığımı asla kız kardeşime itiraf etmem. Nikolai'yi, beni Anatoly'nin adamlarından kurtardığı geceden beri görmedim. Avukatlara göre evliliğimiz başından beri yasal değildi, bu yüzden iptal ettirmemize gerek kalmadı.

Nikolai kurtarılmamda rol oynamış olabilir, ama onun bir kahraman olmadığını biliyorum. Liza ve Roman'ın konuşmalarından duyduğum kadarıyla, Zhukov Bratva tüm St. Petersburg'u kontrol ediyor. O sert, tehlikeli bir adam, ama yine de...

O gün beynimde bir şeyler kopmuş olmalı. Gençtim, ödüm kopmuştu ve o beni korudu; hayatımın en kötü deneyimi olabilecek bir durumdan kurtardı, hiç şüphesiz. Belki de bu, bir şekilde yanlış bir arzuya dönüştürdüğüm bir kurtarıcı kompleksidir.

Bu fantezilerimi terapistime bile anlatmadım. Beni yargılayacağı için değil, bazı şeylerin geçmişte kalmasının daha iyi olduğu için.

“Belki de sevişmek istediğinde korumalarına bir işaret verip ortadan kaybolmalarını sağlayabilirsin.”

“Ha!” Nikolai'yi düşünürken dalmış olduğum için yanaklarım kızardı.

“Sakin ol. Şaka yapıyorum.” Liza gülüyor, sesi neşeli.

Başımı sallıyorum. “Bu konuşma beni resmen dehşete düşürdü. Ve bilginiz olsun, hiçbirinin beni bir yabancıyla baş başa bırakması mümkün değil.”

Liza dramatik bir şekilde iç geçirir, başını sandalyeye yaslar. “Doğru, ama o bir yabancı değil de senin görüştüğün bir erkek olsaydı, durum farklı olurdu. Tabii ki, gerekli olan sıkı güvenlik kontrolünden geçseydi...”

Ona bir mutfak havlusu fırlatıyorum. “Lütfen konuşmayı kes!”

Gülüyor ve havluyu geri atıyor, yüzündeki ifade yumuşuyor. “Şaka yapıyorum! Sayılır. Biliyorsun, sadece güvende olmanı istiyorum. Ama anlıyorum. Belki şehirden uzaklaşmak iyi gelir. Ve eğer Berlin sana normal bir hayat şansı verirse, şey... Senin adına mutlu olmaya çalışırım.”

Gülümseyerek eğilip ona sıkıca sarılıyorum. “Teşekkürler. Düşünsene, Berlin’de alışveriş harikadır. Noel pazarı da efsanedir.”

Yüzü düşer. “Ama Noel için eve geleceksin, değil mi?” Noel her zaman birlikte kutladığımız bir şeydi.

Sıcak çikolata ve kötü filmlerle geç saatlere kadar uyanık kalmak, eği büğrü bir ağacı süslemek ve pişirmeden önce kurabiye hamurundan gizlice bir parça atıştırmak. Bu gelenek, tatillerde ebeveynlerimizin kendi hayatlarına o kadar dalmış olmaları nedeniyle bizimle ilgilenememeleriyle başlamıştı, ama Liza devreye girip bunu özel bir şey haline getirmişti.

“Kesinlikle deneyeceğim,” diye söz veriyorum. Aklım geçmişe dalarken aramızda bir sessizlik oluşuyor. “Onları hiç düşünüyor musun? Anne babamızı?” Soru acı bir tada sahip, ama sormak zorundayım. Roman onları sınırın yakınındaki, tanrının unuttuğu bir köye sürgüne göndermişti. Hâlâ hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyorum.

“Bazen,” diye itiraf ediyor. “Ara sıra onlara biraz para gönderiyorum. Roman bilmiyor. Ben sadece... onların açlıktan ölmelerine izin veremedim.”

İçimde bir şaşkınlık dalgalanıyor. “Sen iyi bir insansın, Lizka.”

“Bunun iyilik mi, yoksa o acıyı sonsuza kadar taşımak istemem mi olduğunu bilmiyorum.”

Nefes veriyorum, gerginliğim biraz azalıyor.

“Katılıyorum,” diyorum. Belki de ikimizin de hayatına devam etme zamanı gelmiştir.

BÖLÜM İKİ

NIKOLAI

ROMAN VASILIEV HÂLÂ çok sert bir herif.

Bazıları aşk ve evliliğin insanı yumuşattığını ve uysallaştırdığını söyler, ama Roman bir istisna. Liza Ivanova ile mutlu bir evliliği olmasına rağmen, iş söz konusu olduğunda her zamanki gibi soğuk ve hesapçı bir güç olmaya devam ediyor. Ve ona bu yönüyle ne kadar saygı duysam da, şu anda bunu son derece sinir bozucu buluyorum.

"Yeni bir iş ortağı aramıyoruz," diyor Roman, elini koyu renkli saçlarının arasından geçirerek. "Maxim tamamen emekli olduğu için, şu anda gücümüzü pekiştiriyor, işleri sıkılaştırıyoruz."

Maxim Belov, Sendika'nın sembolü olmaya devam ediyor, ancak karısı Kira ile çocuklarını yetiştirmeye odaklanmak için günlük operasyonlardan geri çekildi. Roman ve tam karşımda oturan ortağı Pavel Federov, artık Sendika'nın operasyonlarının çoğunu yürütüyor.

Roman, elini hafifçe sallayarak garsona işaret ediyor. Garson başını sallıyor ve bir tur daha votka getirmek için uzaklaşıyor. Sendikanın kulüplerinden birinin arka odasındayız. Bizim gibi adamların özgürce konuşabileceği türden bir yer.

Parmak eklemlerimle çenemi ovuşturuyorum. "Ben lanet olası yeni bir ortak değilim. Sadakatimi kanıtladım. Zhukov Bratva'ya ne yaptığımı gördün. Neler yapabileceğimi biliyorsun."

Garson, buz dolu bir kova dolusu kaliteli votka getirip masaya yeni shot bardakları kaydırırken, bu sözlerimin etkisini bekledim.

Uzaklaşmadan önce bana flörtöz bir gülümseme attı ama ben ona zar zor bir göz attım.

Buraya seks yapmak için gelmedim. Bir anlaşma yapmak için buradayım.

Maliye bakanı, yasal işime Rusya genelinde kumarhaneler işletmek üzere bir sözleşme imzalamak üzere. Zhukov Bratva için bu mükemmel bir düzen.

Uyuşturucudan silaha, sahteciliğe kadar her şeye bulaşmış durumdayım ve işler tıkırında. Bu yasadışı kazançlar, parayı aklamak için daha iyi, daha verimli yollara ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. İşte burada kumarhaneler devreye giriyor

—kirli paranın endüstriyel ölçekte yıkanması.

Sadece bu da değil, aynı zamanda ekonomileri ve hükümetleri şekillendiren politikacılar, oligarklar ve milyarderler gibi güçlü isimlere erişimim olacak.

Hükümetteki bağlantımız, tek bir şartla sözleşmenin bizim olacağını garanti ediyor. Moskova'daki en büyük kumarhaneyi inşa etmeliyiz. Burası ülkenin başkenti, paranın ve gücün merkezi.

Peki püf noktası ne? Moskova, Belov Sendikası'nın bölgesi. Onların izni olmadan ve onları anlaşılmaya dahil etmeden kendi bölgelerinde faaliyet göstermek, ölüm cezası ve bratva kurallarının ihlali anlamına gelir.

Roman arkasına yaslanıp parmakları arasında bir shot bardağını döndürür. Pavel ile bir bakış alışverişinde bulunur; bu bakış, tek kelime etmeden her şeyi anlatır. Onlar her zaman böyleydiler, sessizlik içinde iletişim kurabilirlerdi.

"Ortaklığınıza değer verdiğimizizi biliyorsunuz," der Roman, bakışları karanlık odada dolaşırken. "Ama iş çıkarlarımızı korumak zorundayız. Yeni girişimler aramıyoruz."

Yanımdaki ikinci adamım Vadim Lazarev'e bir göz atarım. İkimiz de, Sendika'nın onayı olmadan kumarhane sözleşmesini alamayacağımızı çok iyi biliyoruz.

Vadim elini çenesine götürür. "Sana sessiz ortak olarak bu işten pay teklif ediyoruz; senden başka bir yatırım, insan gücü ya da başka bir şey istemiyoruz. Bu ikimize de fayda sağlar."

Vadim, masanın karşısına bir yığın evrak itiyor; her sayfa, incelenmeye hazır finansal dökümler ve tahminlerle dolu. Ama ikisi de belgelere bir göz bile atmıyor.

Roman'ın çenesi gerildi. "Zhukov Bratva, St. Petersburg'u yönetiyor; Sendika ise Moskova'yı. Durum bundan ibaret. Başka kimsenin bizim bölgemizde faaliyet göstermesine izin vermiyoruz."

O böyle diyor ama işin aslı bu kadar basit değil. Ülke çapında kumarhaneler işletmek beni Syndicate kadar güçlü, zengin ve nüfuzlu hale getirecek ve onlar bu dengelerin benim lehime değişmesine izin vermeyecekler.

Ama koltuğumu geri kazanmak için cehennemin derinliklerinden tırmanarak çıktım ve kimsenin yoluma çıkmasına izin vermeyeceğim; ne Roman, ne Syndicate, ne de kendi lanet olası şeytanlarım.

Onlara bana ne kadar borçlu olduklarını tam olarak hatırlatmanın zamanı geldi.

İki avucumu masaya dayayıp Roman'la göz göze geldim. "Hayatını kurtardım Vasiliev, şimdi ödeme zamanı."

Roman'ın koyu renkli gözleri öfkeyle parlıyor. Belki bu hatırlatmayı pek hoş karşılamıyor, ama bu gerçek ve o da bunu biliyor. O an ve ona giden her şey hafızama sonsuza dek kazındı.

Başım eğik, ellerim bodrum ofisimizin duvarına dayalı, Sergey'in itirafının ağırlığı üzerimde baskı yapıyor. Hapisten çıkalı sadece birkaç hafta oldu, ama bir şeylerin ters gittiğini anlamam uzun sürmedi. Uydurma uyuşturucu suçlamalarıyla iki yıl hapis yattıktan sonra, Sergey'in cezalandırılmaması için suçu üstlenmişim, ama yaptığım fedakarlıkların buna değip değmediğini sorgulamaya başladım.

Ben içerideki beyin, Sergey ise dışarıdaki kas olacaktık. Ama geri döndüğüm andan itibaren her şey farklı gelmişti. Gizemli davranıyordu, sadık adamlarımı kovmuş ve onların yerine beyin hücrelerini bir araya getiremeyecek gibi görünen haydutlarla değiştirmişti.

Sergey bana her şeyin eskisi gibi olduğunu, hiçbir şeyin değişmediğini yemin etti. Ama ne kadar derinlemesine bakarsam, benim sıfırdan kurduğum Zhukov Bratva'yı, asla dokunmayacağımız konusunda anlaştığımız bir iş alanına bulaştırdığı o kadar netleşiyordu.

Sergey'in bana baktığını, itirafına vereceğim tepkiyi beklediğini hissedebiliyorum.

"Kız ticareti mi yapıyorsun?" diye dikte ettim, gözlerine bakarak. "İki yıl hapiste kaldım ve sen arkamdan bunu mu yapıyorsun? Sana

sana, çocukluğumuzun her günü bunu yaşadktan sonra, o pislğe asla yaklaşmayacağımızı söylemiştim.”

Annemiz bir fahişeydi, onu uyuşturucuya bağımlı hale getiren ve sonra bedenini satmaya zorlayan bir erkek arkadaşı tarafından bu hayata sũrũklendi. Cehennemi yaşadık ve o pislğe asla bulaşmayacağımıza sũz verdik.

“Ne pahasına olursa olsun gũç, Nikolai. Bunu bana sen Ȕğrettin!” Sergey alaycı bir şekilde gũlũmsedi ve odada volta atmaya başladı.

Elim yumruk oluyor ve gȔğsũme vuruyorum. “Bu bratvayı ben yȔnetiyorum. Anlaşmaları ben yaparım, sen değil. Bununla bir sorunun varsa, konumunu yeniden dũřũnmeni Ȕneririm, yoksa merhametimin yanlış tarafında bulursun kendini.”

“Neden adamlarımızdan hangilerinin sana hala sadık olduğunu bir bakmıyorsun? Hayal kırıklığına uğrayacağın hissine kapılıyorum, pakhan.” Patron.

Son sȔzũnũ alaycı bir tonla sȔylũyor.

Beni kendi bratva'mdan dışlamaya çalışıyor. Hiç pişmanlık duymadan benim yerimi alıyor.

Kalbim bir taş gibi yere dũřũyor. Onun için çaldığım kũçũk kardeşim, onun dũzgũn bir yemek yiyebilsin diye aç kaldığım çocuk, annem uyurucu bulamadığında onun Ȕfke nȔbetlerinden koruduğum çocuk... O Sergey artık yok. Geriye kalan tek şey, kendi kanını bile satmaya hazır, içi boş bir yabancı.

Diğer odadan silah sesleri yũkselir ve yũzleřmemizi kesintiye uğratır. İçgũdũsel olarak yere atlar, siper alır ve kendi tabancamı çekerim. Saldırıya hazırlanırım, ama durum bu değildir. Çatışma dinince, bana belli belirsiz tanıdık gelen uzun boylu bir adam, kollarını kaldırmış halde odanın ortasına doğru yũrũr.

Muhafızlar odanın etrafında yerlerini alırlar, ama Sergey onlara geri çekilmelerini emreder. Bunun yerine, silahını yabancının yȔnũne doğrultur.

“Gũnaydın beyler,” der adam. “Sanırım konuşmamız gereken bazı işler var.”

Sergey'in gũlũmsemesi yırtıcı bir hal alır. “Roman Vasiliev. Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum.”

Roman'ı řȔhretinden tanıyorum; Maxim Belov'un korkulan sağ kolu. Ama burada şahsen bulunması? Bu pek de iç açııcı bir işaret değil.

“Seni arıyordum, Sergey. Nedenini biliyor musun?” diye sorar Roman, ses tonu tehlikeli derecede sakindir.

Kardeşim sırtıyor, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi yumruklayıp silmek istiyorum. “Bir fikrim var. Uzun zamandır konuşmamız gerekiyordu.”

“Bu ne haltın işidir?” diye soruyorum, bir adım öne çıkarak. Artık karanlıkta bırakılmaktan bıktım. Bu iş şimdi bitecek.

Roman’ın gözleri bana kayar. “Bu, kardeşin ve Anatoly’nin ABD’den kadınları kaçırıp Avrupa’da satmak için Syndicate’in kiraladığı gemilere gizlice sokmalarıyla ilgili. Bilgin olsun, bu beni gerçekten çok kızdırdı.”

Görünüşe göre Roman ve ben aynı fikirdeyiz, en azından bu konuda.

Sergey, Sofiya Ivanova adında bir kızla evlenme planını açıklarken, Anatoly ise kızın kardeşi Liza ile evlenecek. İkisini de hiç duymadım, ama Sergey’in neyin peşinde olduğunu anlıyorum: Anatoly Petrovich ile aile bağlarıyla pekiştirilmiş bir ittifak ve yoluna çıkan herkesi yok edecek.

“Evliliğin gerçekleşmeyecek,” diye hırladı Roman. “Liza ve Sofiya saklanıyor ve Anatoly de ölmüş sayılır.”

“Bunun hiç de öyle olmadığını göreceksin. Sevgili Liza’yla son zamanlarda konuştun mu?” Sergey’in sesi zehirle doludur ve Roman’ın yüzü buz gibi olurken, ağzından acımasız bir kahkaha çıkar. “Aynen öyle, konuşmadın,” diye alay eder Sergey. “Ve onunla bir daha asla konuşamayacaksın. Çünkü buradan canlı çıkamayacaksın.”

Roman kükreyerek ileri atılır. Zaman yavaşlamış gibidir, Sergey’in kolu yükselirken her saniye uzar, namlu tam Roman’ın kalbine nişan alır.

Düşüncelerim çakışır, ama ilerlemenin tek bir yolu olduğunu biliyorum. Tabancamı kaldırıp ateş ederim.

Atışın sesi kulakları sağır eder; Sergey geriye sendeler, yere düşerken gözleri fal taşı gibi açılır. Kanı, mürekkep gibi yere yayılır.

Ve o silahı bana doğrultacağını bilsem de, içimde ağır ve acı verici bir his yerleşir ve bir parçam kardeşimle birlikte ölür.

Roman'ın bakışları bana kilitlendiğinde, dikkatim tekrar şimdiki ana dönüyor.

"Kendini kandırma, Nikolai. Hayatımı kurtarmanın bir nedeni vardı; bunu kendi çıkarların için yaptın."

Yanlış değil, ama konuyla ilgisi yok. Çelik gibi sert sesim alçalır. "Sevdiğin kadını cehennemden kurtarmana yardım ettim. Onun ve Sofiya için kendi hayatımı tehlikeye attım. Şimdi karşılığında biraz anlayış bekliyorum. Sunduğum şey göz önüne alındığında, çok da büyük bir istek değil."

"Volkov Bratva ile ateşkes müzakeresi için yardımına ihtiyaç duyduğunda, bu iyiliğin karşılığını istedin. Ben minnettarlık işinde değilim ve yıllar boyunca ittifakımızı ne kadar takdir etsem de, bizimle kan bağı ya da evlilik bağıyla bağlı değilsin, bu da bizim topraklarımızda iş yapamayacağın anlamına gelir. Hikayenin sonu." Ellerini masaya, bardakları sallayacak kadar sert bir şekilde vurur.

"Aslında, ben öyle olduğunu sanmıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. Arkamda Vadim kıpırdanıyor. Silahlarımızı kapıda bırakmıştık ve o gergin. Ama ben kavga aramıyorum. En azından şimdilik.

Pavel bardağını kaldırıp yavaşça döndürür. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Parmaklarımı çatlatıp omuz silkerim. "Sanırım göreceksin."

Vadim ve ben çıkışa doğru ilerlerken, Roman'ın sesi peşimden geliyor. "Aptalca bir şey yapma, Zhukov. Bunu bir uyarı olarak kabul et."

"Teşekkürler, ama yerinde olsan nefesimi boşa harcamazdım."

Arkamı dönmeden dışarı çıkıyorum. Onların tutumu açık ve yakında benimki de öyle olacak, çünkü elimde bir koz var. Çok uzun zamandır sakladığım bir koz.

Şoförümüz kulübün önünde bizi bekliyor. Vadim ve ben arka koltuğa geçiyoruz ve sıcak gecenin içine doğru yola çıkıyoruz. Kravatımı gevşetiyorum ve pencereden hızla geçen Moskova manzarasını içime çekiyorum. Yazın ilk günlerinde bile bu şehir çok gri ve ilham verici olmaktan uzak olabilir.

Görünüşe göre, iş yapmak için asla hoş karşılanmayacağım bir şehir. Tabii ki, *kan bağı ya da evlilik* bağıyla bağlantılı değilsem. İlginç bir seçim.

Yıllar boyunca, Sendika ile pek çok iş yaptım, ama her zaman kendi bölgelerimizden. Onlar yeraltı dünyasının besin zincirinin en tepesinde sağlam bir şekilde oturuyorlar ve paylaşmaya niyetleri yok.

Ama ben buraya sormaya gelmedim. Buraya *almaya* geldim.

Beş yıl önce de bunu yaptım. Sergey öldü ve adamlarımın çoğu bana sırt çevirdi, ben de sıfırdan yeniden inşa ettim. Şehrimi geri aldım.

Vadim, sağ kolum olarak işe aldığım ilk kişilerden biriydi. Birkaç yıl önce hapishanede tanıştık, o zaman hayatımı kurtarmıştı. Bir bratva patronunun yüksek güvenli bir hapishaneye düştüğü haberi hızla yayıldı ve birkaç serserinin bana saldırarak adını duyurmaya karar vermesi çok uzun sürmedi. Kurnazlık yapacak kadar akıllı değillerdi; duşta üzerime saldırdılar.

Ne olduğunu anlamadan omzuma bir bıçak saplandı. Elimden gelen her şeyle mücadele ettim, ama duşta kavga etmek kaybedilecek bir oyundur, özellikle de kan işin içine karıştığında. Üçü birime karşıydılar ve Vadim araya girdiğinde zar zor ayakta duruyordum. O onları parçalamadan önce onu iyice bile görememiştim — soğukkanlı, hassas ve acımasızdı.

O pislikler tam da hak ettiklerini buldular. Yaralanmıştım, ama daha kötüsünü de atlatmıştım. Bana veda ederken verdiği tavsiye şuydu: "Bir dahaki sefere bıçakla duş al."

Birkaç hafta sonra, bu iyiliğin karşılığını verme fırsatı buldum. Gardiyanlar, Vadim'e takmışlardı çünkü o eski bir özel kuvvetler mensubuydu ve bir şekilde, Kırım'daki birliğinden firar ettiği yönünde asılsız bir söylenti çıkmıştı.

Bir gece, onu hücrelerinden sürükleyip çıkardılar ve bloğun karanlık bir köşesinde onu fena halde dövmeye başladılar. Göremiyordum, ama seslerden bunun adil bir kavga olmadığını anlamak yeterliydi ve gardiyanlara karşı kesinlikle hiçbir sadakatim yoktu.

Blokumuzun ana elektrik şalterini bulup kapattım, tüm hücreler zifiri karanlığa gömüldü. Kaosun ortasında, mahkumlar bağırırken ve gardiyanlar telaşla koştururken, Vadim beton

. Fazla bir şey yapamadım, ama onu hücrelerine geri götürdüm ve hemşireyi çağırdım.

Ondan sonra pek fazla konuşmadık, ama birbirimizin arkasını kolladığımız belliydi. O bok çukuru hapishaneden çıkıp bratvamı geri almaya başladığımda, aradığım ilk kişi oydu.

Hayatımda verdiğim en iyi karardı. Bugüne kadar, saymak istemediğim kadar çok kez kıcıımı kurtardı.

"Vay be, bu tam bir felaketti," diye mırıldanır Vadim, kısa kesilmiş kahverengi saçlarını eliyle tararken arkasına yaslanıp yavaşça nefes verir. "Karşı koyacaklarını, belki daha büyük bir pay isteyeceklerini, hatta şartlar üzerinde biraz kontrol talep edeceklerini düşünmüştüm. Ama düpedüz 'siktir git' mi?

Başımı salladım. "Bunu beklemiyordum, ama hazırlıksız olduğum anlamına gelmez."

"Hazır mı?"

İkimizin de bardaklarına bolca viski dolduruyorum. Uzun bir yudum alıyorum, dumanlı tadını takdir ediyorum. Votkadan nefret ederim, ama böyle bir toplantıda bu daha çok bir nezaket gereğidir. Gerçi olanların hiçbirinde nezaket yoktu.

Omuz silkerim. "Roman çok netti. Sadece kan bağı ya da evlilik bağı olan kişilerle iş yapıyorlar. Eğer istediği buysa, istediğini alacak."

Kaşlarını şaşkınlıkla çatıyor. "Sanki burada bir şeyi kaçırmışım gibi geliyor."

"Çünkü kaçıyorsun." Kıkırdarım, şoförün gözünü dikiz aynasından yakalamak için öne eğilirim. "Bizi Moskova'daki evime götür. Bu gece St. Petersburg'a dönmüyoruz." Vadim'e dönerim. "Yunanistan'da Roman'a Sofiya'yı kurtarmasında yardım ettiğimde, küçük bir sigorta poliçesi ile oradan ayrıldım."

"Hadi oradan," diye mırıldanır Vadim, kollarını kavuşturup esprinin sonunu bekler.

"Kiliseden ayrılmadan önce ikimizin imzaladığı evlilik cüzdanını aldım. Rusya'ya döndüğümüzde, bazı bağlantılarımı kullandım, rüşvet verdim ve evliliği yasal hale getirdim... son derece yasadışı yöntemler kullanarak."

"Ciddi misin? Sen... Sofiya ile evli misin?"

“Teknik olarak öyle. Bu evlilik, Sendika üzerinde baskı kurmam gerektiğinde kullanmak üzere bir tedbir niteliğindeydi.” Elimi enseme götürdüm, ağzım bir gülümsemeye büründü. “Görünüşe göre o gün geldi.”

Vadim arkasına yaslandı ve kahkaha attı. “Roman’ın seni kollarını açarak aileye kabul edeceğini düşünüyorsan, sen delisin.”

“Doğru baskıyı uygularsam kabul eder.” Kaşımı kaldırdım. “Artık karımı geri alıp kendi dünyama getirmemin zamanı geldi. Ve Igor’un da buna katılacağını biliyorum.”

Igor Bocharov, kumarhane anlaşmasındaki sessiz ortağım. Aynı zamanda maliye bakanının kıdemli danışmanı, bu da ona Zhukov Bratva’nın lehine kullanabileceği siyasi nüfuz sağlıyor. Ve benim gibi o da, ne olursa olsun amacın araçları haklı çıkardığına inanan bir adam.

“Daha önce de saçma sapan şeyler önermiştin, ama bu...” Elini sallayarak şaşkınlığını ifade ediyor. “Sendika bize ciddi bir ateş gücüyle saldıracak.”

Viskimin kalanını bir dikişte içtim. “Roman malikanemin yerini bilmiyor ve bir mucize eseri bunu öğrenip saldırıya kalkışırsa, Sofiya’nın hayatını tehlikeye atmış olur. Onu bir daha görmek istiyorlarsa, şartlarımızı kabul edeceklerdir.”

"Buna değer mi?" diye soruyor, sesi alçak. "Onları düşman haline getirmek?"

Ellerim kucağımda yumruk haline geldi. “Evet, kesinlikle buna değer.”

Hayat bana bir şey öğrettiyse, o da gücün insanların yaptığı gibi sana ihanet etmediğidir. Kardeşim bunu kanıtladı. Güç yalan söylemez. Umursuyormuş gibi davranıp sonra seni kanlar içinde bırakmaz. Güç mutlaktır.

Son beş yıldır kendimi dokunulmaz hale getirmek için çalıştım ve yoluma çıkan herkesi ezip geçeceğim.

“Öyleyse lütfen bir planın olduğunu söyle, çünkü Sofiya’ya ulaşmak kolay olmayacak.”

Haklı. Yanında her zaman bir koruma var, ama en iyi korumada bile zayıf noktalar vardır.

Sofiya’nın stratejik önemi nedeniyle, yıllardır onu gözetim altında tutuyorum. Okulda dans eğitimi aldığını

ve mezun olmak üzere olduğunu biliyorum. Kendini derslerine adanmış bir öğrenci, birkaç yakın arkadaşı var ama çoğunlukla kendi başına takılıyor. Sadece bir erkek arkadaşı oldu ve ben onun icabına bakma fırsatı bulamadan onu terk ettiği için o adam çok şanslı.

On yedi yaşındayken güzeldi, ama yirmi iki yaşında tehlikeli derecede çekici. Otuz dört yaşındaki bana göre hâlâ çok genç, ama sikim umursamıyor gibi görünüyor. Onu sadece uzaktan gördüm — adamımın bana gönderdiği video klipler ve fotoğraflar. Ama bu, sahiplenme arzusu uyandırmak için yeterli oldu.

Boğazımı temizleyip şehir ışıklarına bakıyorum. “İki gün sonra bir dans gösterisinde sahne alacak. Roman daha önce, Liza ile birlikte gelemeyeceklerini söylemişti. New York’ta olacaklar. Böyle bir... kültürel etkinliği kaçırmak yazık olur, sence de öyle değil mi?”

Düşük bir ısıklık çalar. “Ne öneriyorsun?”

“Küçük bir keşif,” diyorum, omuzlarımı silkiyorum. “Gösteriye gidip durumu gözlemleyeceğiz. Bir fırsat görürsek, onu değerlendireceğiz. Canlı gösterinin kaosu bizim lehimize işleyebilir.”

“Sen öyle diyorsan,” diye yanıtladı.

Ama zihnim çoktan kilometrelerce uzağa gitmiş, nihayet onu şahsen dans ederken görme fırsatına odaklanmış durumda. Yıllar boyunca yeteneğini birkaç kez görmüştüm, ama bunlar lanet olası ekmek kırıntılarından ibaretti ve beni daha fazlasını istemeye aç bırakmıştı.

Sofiya’nın bir koz, bir piyon olduğunu biliyorum... ve kurtulmam gereken tehlikeli bir bağımlılık. Onun daha fazlası olmasına izin vermek, odaklanmamı kaybetmek anlamına gelir ve kardeşimin kafasına bir kurşun sıkıp Rusya’nın suç dünyasının tepesine tırmanmışken, şimdi her şeyi kaybetmeye niyetim yok.

BÖLÜM ÜÇ

SOFIYA

Şarkının açılış notaları boş stüdyoyu dolduruyor ve aynada kendi yansımamı görüyorum. Siyah taytım ikinci bir deri gibi vücuduma yapışıyor. Her kasım enerjiyle gergin, harekete geçmeye hazır. Bir an için gözlerimi kapatıyorum, birkaç gün sonra sahnedeysen hissedeceğim kalabalığın uğultusunu ve beklentinin heyecanını hayal ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve keskin bir dönüşle güçlü bir sıçrayışa geçiyorum. Aynalar her hareketimi yansıtıyor; kollarımın her salınımı ve bacaklarımın her tekmesi bilinçli ve hassas. Aylarca süren aralıksız antrenmanlar bu rutini ikinci bir doğa haline getirdi ve her hareketle ritmin içine dalıyor, hikayenin beni sürüklemesine izin veriyorum.

Birkaç alkış sesi beni hayallerimden çıkarır ve beni tekrar şimdiki zamana geri getirir.

"Seni burada bulacağımızı biliyordum," diyor Daria. O ve Alex, korumam Samuil ile birlikte odanın girişinde duruyorlar. Samuil benimle göz teması kurup başını sallıyor, sonra arkasını dönüp stüdyonun dışında nöbet tutmaya başlıyor.

"Evimden uzaktaki evim," diyorum esprili bir şekilde. "Beni başka nerede bulabilirdiniz ki?"

Alnımı silmek için bir havluya uzanırken Alex bana bir şişe su uzattı; ben de minnetle kabul edip yarısını tek yudumda içtim.

Daria ve Alex sadece en iyi arkadaşlarım değil, aynı zamanda sahne sanatları okulundaki sınıf arkadaşlarım. İlk yılımda, hepimizin nefret ettiği bir bale dersinde tanışmıştık.

Alex gözlerini kısıyor. "Akşam yemeğini yedin mi?" Donakaldığımda ve yüzümde "oh hayır" ifadesi belirdiğinde, iç çekiyor. "Sofi, saat

saat neredeyse dokuz.”

Duvara yaslanıyorum. “Biliyorum, biliyorum. Zaman su gibi akıp gitti.”

“Görünüşe göre durumu ele almamız gerekiyor.” Daria, elini kıvrımlı kalçasına koyar. Siyah bob kesim saçları yüzünün önünde sallanır ve bana, akli başında hiç kimsenin karşı çıkmayacağı sert bir bakış atar. Daria, septum piercingi ve deri ile dantelden oluşan gardırobuyla emo bir dominatrix gibi görünür—ama sert, saçmalığa tahammülsüz dış kabuğunu aştığınızda aslında çok tatlıdır.

Alex ise, aşırı sadık ve her zaman arkadaşlarını kollayan, adeta bir insan golden retriever.

"Duş al ve giyin. Seni yemeğe götürüyoruz," diye ısrar ediyor Alex. Dağınık, kumral saçları ve okulumuzdaki diğer erkekler arasında onu özellikle popüler kılan büyük, dolgun dudakları olmasaydı, sert ses tonu daha etkili olurdu.

Aç olmasam bile tartışmaya girmezdim; bu ikisi bir şeye kafalarını taktıklarında, onları vazgeçirmek imkansızdır.

Bir saat sonra, üniversitenin karşısındaki en sevdiğimiz lokantada rahatça oturmuş, sipariş ettiğimiz yemekleri bekliyoruz.

Yorulmak bilmeden yaptığım provalarla ilgili yorumlardan kaçınmayı umuyordum, ama karnımın gürültülü gurultusu beni ele verdi. Tüm öğrenciler mezuniyete kadar fazladan saatler harcıyor, ama itiraf etmeliyim ki, ben biraz aşırı odaklanmış durumdaydım; günde on iki saate kadar prova yapıyordum, kendimi o kadar kaptırıyordum ki yemek yemek gibi temel şeyleri bile unutuyordum.

Daria kaşlarını çatarak kucağına bir peçete serdi. “Neler oluyor? Sanki birinci sınıf öğrencisiymişsin gibi çalışıp kendini yıpratmana gerek yok. Asıl resital için biraz enerji sakla.”

Garson yemeğimizi getiriyor ve bir vahşi hayvan gibi sandviçime saldırmamak için kendimi zor tutuyorum, her ne kadar iştahım bir vahşi hayvanınki kadar olsa da. “Söylentilere göre, Berlin Çağdaş Dans Topluluğu da dahil olmak üzere, Avrupa’nın önde gelen dans topluluklarından yetenek avcıları resitalde olacak. Her şeyin mükemmel geçmesini istiyorum.”

Daria ve Alex, Berlin dans topluluğunun benim hayalim olduğunu biliyorlar. Gösterileri yenilikçi ve cesur ama her zaman çok güzel icra ediliyor.

Alex kaşlarını çattı. “Her şey mükemmel geçecek. Bu dansa tüm kalbini ve ruhunu verdin ve öğretmenler seni bir nedenden dolayı seçti; çünkü sen en iyisisin.” Elini elime koydu. “Kimsenin seni bundan şüpheye düşürmesine izin verme.”

“Biliyorum. Sinirlerim bozulmuş olmalı,” diye kabul ediyorum.

“Liza’ya Berlin’den bahsettin mi?” diye soruyor Daria, içkisini yudumlarken.

“Birkaç gün önce. Düşündüğümünden daha iyi karşıladı. Yani, benim gitmemden dolayı şaşırды ve biraz üzüldü, ama sanırım anlıyor. Şimdi, kendimi geçindirebilmek için Berlin’de bir iş bulmam gerekiyor.”

“Bulacaksın.” Alex kolunu omzuma doladı. “Hadi, biraz motivasyona ihtiyacın var. Hadi oyunu oynayalım.”

“Yine mi? Hayalimdeki hayattan bahsetmeme bıkmadınız mı?”

“Kesinlikle hayır!” Daria dirseklerini masaya dayayıp çenesini eline dayadı. “Çünkü o zaman ben de sana benimkini anlatabilirim.”

İç geçirdim ama yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Peki. Berlin’de bir kafenin üstündeki küçük, güneşli bir dairede yaşayacağım. Harika bir dans topluluğunun parçası olacağım, gecelerimi ve hafta sonlarımı gösterilerde geçirip. Boş zamanlarımda bisikletle şehri dolaşıp, sanat galerilerini ve şirin küçük kitapçıları keşfedeceğim. Hem de hiç koruma olmadan,” diye ekledim çünkü, ne de olsa bu benim hayalimdeki hayat senaryosu.

Alex’e dönüyorum. “Sıra sende.”

O arkasına yaslanıyor, yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. “Londra’nın Soho semtinde, tiyatro bölgesine yürüyerek gidebileceğim kadar yakın, güzel bir dairede yaşayacağım. Büyük bir yapımda başrol alacağım — bir müzikalde ya da belki o klasik dramalardan birinde. Gecelerimi diğer oyuncularla birlikte pub’larda geçirip, tüm sevimli erkeklerle öpüşerek geçireceğim.”

Daria burun kıvrır. “Peki bu, şu anki hayatından ne farkı var... çok pahalı emlaklar hariç?”

Alex ona dirsek attı ama Daria sadece sırtıttı. “Tamam, sıra sende, Bayan Hollywood.”

“Hollywood Hills’te küçük bir yer bulacağım, şehir manzaralı o eski art deco apartmanlardan birinde. Bir sonraki büyük Netflix dizisinde, bir yandan da yatacağım süper ünlü ve yakışıklı bir aktörün karşısında rol alacağım.”

“Senin için çok sevindim,” dedim ciddi bir ifadeyle.

Bir dakika boyunca hepimiz sessiz kalıyoruz, sonra Alex konuşuyor. “Sizi ikinizi özleyeceğim.”

Sandviçimi masaya bırakıp ağzımı bir peçeteyle sildim. “Bu haftadan sonra yollarımızın ayrılacağına inanamıyorum.”

Daria ve Alex birbirlerine bakarlar. “İşte bu yüzden son gösteriden sonra bir planımız var,” der Daria, bana doğru eğilerek.

Alex ellerini ovuşturur. Tamam, kesinlikle bir şeyler planlamışlar.

“Peki nedir o?”

“Soundsystem'e VIP biletler aldım.” Daria'ya boş boş baktığımda, gözlerini devirdi. “Şu anda Moskova'nın en popüler gece kulübü. Bunu nasıl bilmezsın?”

“Çünkü ben kulüplere gitmem.” Dışarı çıkıp eğlenmek istemediğimden değil, ama sürekli bir korumanın peşimde olması bu tür eğlencelerin tadını kaçırıyor.

“Peki, efsanevi bir geceye hazırlan. O olmadan.” Alex, odanın diğer ucunda oturan Sam'e doğru başını salladı; Sam, pusu beklermişçesine kapıya dikkatini vermişti.

Kıkırdıyorum. “İyi şanslar. Ben nereye gidersem o da oraya gider. Mesele de bu zaten.”

“Hadi ama.” Daria dudaklarını büküyor. “Korumaların hayatının bir parçası olduğunu anlıyorum, ama bir gecelik özgürlüğü hak ediyorsun. Senin çok önemli bir hedef olduğunu sanmıyorum.”

“Ve o tam bir oyunbozan.” Alex burnunu kırıştırır. “İkinci bir içki içmeye cesaret edersen sana hep kötü kötü bakar.”

Yanılmıyorlar, ama Liza ve Roman, biri Sendika'dan intikam almak isterse benim de hedef olabileceğimi kafama kazımışlardı. Olasılığı düşük, ama imkansız değil.

“Bilmiyorum çocuklar. Kötü bir şey olursa Liza beni öldürür.”

“Zaten ölmüş olurdun, kimin umurunda?” Alex, ne kadar ikna edici olabileceğinin tam olarak farkında olarak, mavi gözlerini bana diyor. “Hadi ama. Hepimiz ayrı yollara gitmeden önce eğlenebileceğimiz son gecemiz bu.”

“Bu kötü bir fikir,” diye mırıldanıyorum, ama pek ikna edici değilim.

"Kötü fikirler en iyileridir," diye ekliyor Daria. İkisi de bana umutla bakıyor.

Bunun pervasızca olduğunu, riske girmemem gerektiğini biliyorum, ama bu benim mezuniyet gecem ve her şey değişmeden önce arkadaşlarımla unutulmaz bir geceyi kaçırmayı reddediyorum. "Boş verin. Ben de varım."

İkisi de çılgılık atıp alkışlıyor, ama ben onları susturup başımla Sam'i işaret ediyorum.

Alex derin bir nefes verir. "Hazır lafı açılmışken, şuradaki kara kara düşünen Sam'den nasıl kurtulacaksın?"

Düşünürken parmaklarımı masaya vuruyorum. "Yangın merdiveni tek yol." Daha önce o dar merdivenden hiç inmedim – sonuçta dört kat yüksekliğinde – ama binanın önünde bir güvenlik görevlisi durduğu için başka seçeneğim yok. "Beni doğrudan sokağa indirecek."

"O zaman anlaştık. Seni binanın arkasından alacağız. Kendini süsle ve biraz eğlenmeye hazırlan." Daria sırıttıyor. "Belki seksi bir adamla tanışır ve çılgınca bir şey yaparsın, mesela, bilmiyorum, tek gecelik bir ilişki gibi?"

"Her şeyi sırayla," diye şaka yapıyorum. "Gizlice kaçıyorum—soyadını bile bilmediğim biriyle yatmaya hemen atlamayalım."

Arkadaşlarım, hiç tek gecelik ilişkim olmadığı için benimle dalga geçmeyi çok seviyorlar. Evet, randevulara çıktım. Hatta geçen yıl kısa bir süre çıktığım, sahne arkası ekibinde çalışan bir adamla bekaretimi kaybetmeyi bile başardım. Ondan hoşlanıyordum; sevimli ve eğlenceliydi, ama... Bilmiyorum. Aramızda kimya yoktu.

Kimya ne demek ki zaten? Ben de tam emin değilim.

Yalancı.

Nikolai'nin acımasız ama yakışıklı yüzü zihnimde bir an için beliriyor. Arkadaşlarım hayatımın o kısmını bilmiyorlar — kaçırılmamı, neredeyse zorla evlendirilmemi ve beni kurtaran adamın, beni koruduğu canavarlar kadar tehlikeli olduğunu.

Ama nedense, o hala fantezilerimde başrolü oynuyor.

Alex sırtarak beni düşüncelerimden koparıyor. "Soyadlar abartılıyor."

Daria peçetesini top haline getirip boş tabağına atıyor. "Seks her zaman aşk ve romantizmle ilgili değildir. Bazen, sert bir sikişmekle ilgilidir..."

Boğazımı temizliyorum. Sam'in dikkati üzerimde ve yanaklarım kızarıyor. Utanmam için bir neden yok aslında; seks hayatım, ya da seks hayatımın olmaması, onu ilgilendirmez. Ama beni güvende tutmak onun işi olduğu için, bir yabancıyı gece için daireme getirmek muhtemelen söz konusu bile olamaz.

Gözlerine geniş bir gülümsemeyle bakıyorum ama o gülümsememe karşılık vermiyor.

Bunun yerine, dikkatini tekrar lokantanın ön kapısına çeviriyor.

“İşte bu yüzden o davetli değil,” diyor Alex, şeytani bir sırıtışla.

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

NIKOLAI

AİLELER, heyecanla vızıldayarak tiyatro lobisini doldurur; sevdiklerinin öğrenci olarak son kez sahneye çıkmasını izlemeye hazırdırlar.

Vadim ve ben, gururlu ebeveynlerin arasına karışarak şaşırtıcı derecede iyi uyum sağlıyoruz. Brioni takımlarımızı ve Patek Philippe saatlerimizi merinos yünlü kazaklar ve kahverengi mokasenlerle değiştirmişiz — bu ayakkabıları da ilk fırsatta yakmayı planlıyorum.

Dövmelerimizi makyajla kapatmışız ve tarih öğretmeni görünümünü tamamlamak için siyah tel çerçeveli gözlük takıyorum. Uzun zaman önce, hapisten çıktıktan hemen sonra taktığım kaş halkasını ve kazıtılmış kafamı bir kenara attım. Ciddiye alınmak için pakhan gibi görünmem gerekiyordu.

Vadim kollarında kocaman bir beyaz gül buketi tutuyor, sanki gösteriden sonra çocuğunu şaşırtmaya hazır, sevgi dolu bir baba gibi.

"Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Beni nasıl ikna ettin de böyle giyinmemi..."

"Normal bir insan gibi mi?" diye sözümü kesiyor Vadim. "Bu anı hatırlamak için bir fotoğraf çekmeliyim. Bir kez olsun medeni görünüyorsun."

"Aynı şeyi sana da söyleyebilirim."

Dövmeli parmak eklemleri gizlenmiş ve asi koyu renkli bukleleri geriye taranmış olan Vadim, çıplak elleriyle öldürebilecek bir adamdan çok, golf sahasında bir öğleden sonra geçirmek için hazır olan birine benziyor, ki asıl amaç da bu.

"Şuna bir bak," der ve kalabalığı izlerken kenarda dururken elime bir program sıkıştırır.

Programı alıp, onun adını bulana kadar sayfaları çeviriyorum. Sofiya Ivanova. Akşamın son gösterisinde

—kendi koreografisini yaptığı bir solo.

Hades ve Persephone'nin yeniden anlatımı.

Gülmeme engel oluyorum. Yunan mitlerini doğru hatırlıyorsam, yeraltı tanrısı Hades bir gün Persephone'yi çiçek toplarken görür ve onun güzelliğinden o kadar etkilenir ki, onu zorla yeraltına götürür ve sonunda kendisiyle evlenmeye zorlar.

Vay canına. İroni neredeyse dayanılmaz.

Vadim, yanından geçen bir garsondan bir şampanya kadehi alır. “Görünüşe göre birkaç gizli görevli var. Çıkışın yanındaki şu adam...” başını adamın yönüne doğru çevirir, “...ve merdivenlerin yanındaki bir diğeri.”

Onun bakışını takip ederek o tarafa göz attım. Takım elbiseleri ortama uyum sağlamalarına yardımcı olabilir, ama duruşları —ayakları hafifçe açık, elleri önde kavuşturulmuş, odayı tarıyorlar— onları ele veriyor. Bu, kendi adamlarımda sayısız kez gördüğüm bir duruş.

Bunun halka açık bir etkinlik olduğunu düşünürsek, şaşırmadım. Yine de sabırlı bir adamım ve yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da zamanımı beklemek ve saldırmak için doğru anı kollamaktır.

Dramatik bir kaçırma olayı Roman ve adamlarını alarma geçirecektir. Onu Moskova'dan olabildiğince sessizce çıkarmak istiyoruz. Çok geç olana kadar kimse onun gittiğini fark etmeyecek.

Salonun ışıkları titriyor, gösterinin yakında başlayacağını işaretli. Kalabalığa katılıp koltuklarımıza yerleşirken, Vadim durumu gözlemlemek için sahne arkasına kayboluyor. Çarpıcı bir görünümü olmasına rağmen, gerektiğinde ortama uyum sağlamakta çok ustadır.

Arkadaşlarının ve akrabalarının sahneye çıkmasını izlemek için toplanan ailelerin gülümseyen yüzleri arasında bir koltuğa oturuyorum. Sofiya, Moskova'nın seçkin sahne sanatları okulundan mezun oluyor, ama burada onu kutlayacak kimsesi yok. Ailesi, borçlarını kapatmak için onu kardeşime satmış. Bir anda farkına varıyorum: O henüz bilmiyor olsa da, artık ben onun kocası, ailesiyim.

Işıklar kararır ve gösteri başlar, bir performans diğerine karışır. Sahnede neler olduğunu zar zor algılıyorum. Vücudumdaki her sinir gergin, Sofiya'yı bekliyor. Hareketlerini izlemek, vücudunun sahneyi nasıl domine ettiğini görmek istiyorum.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, nihayet onun solosu için sıra geliyor. Müzik karanlık ve uğursuz bir tona bürünüyor ve Sofiya sahneye çıkıyor. Gördüğüm resimler ona haksızlık ediyordu. Soluk teni ışıkların altında parlıyor, kızıl saçları yukarı toplanmış, boynunun zarif çizgisini ortaya çıkarmış. Kostümü tenine yapışıyor, dolgun göğüslerini ve yıllar boyunca geliştirdiği sağlam kaslarını ortaya çıkarıyor.

Sofiya dans etmeye başlıyor ve büyüleyici; sahne üzerinde zahmetsiz bir zarafetle süzülüyor. Dönüşleri sırasında kostümünün dalgalı kumaşı etrafında kıvrılıyor, silueti yumuşuyor, sonra keskin, kontrollü hareketlere geçiyor. Artık kendinden emin bir havası var — o şapelde bulduğum korkmuş küçük kızdan çok uzak.

Hades onu tarladan sürükleyip götürdüğünde Persephone onunla mücadele etti mi bilmiyorum, ama Sofiya'yı şehrimde geri götürdüğümde onun daha fazla direneceğinden hiç şüphem yok. Tabii bu beni durduracak değil.

Gösterisi bittiğinde seyirciler ayakta alkış tutuyor. Nefesi kesilmiş durumda ama dudaklarında bir gülümseme yayılırken gözleri parlıyor. Hiç bu kadar zarif bir kadın görmemiştim.

Diğer öğrenciler de ona katılır ve hepsi son selamlarını vererek kalabalığın enerjisini içlerine çekerler.

Cebimdeki telefonum titriyor, Vadim'den gelen bir mesajda ön taraftaki arabada buluşmamızı istiyor. Sessizce nefes veriyorum, dikkatim hâlâ o anın tadını çıkaran Sofiya'da. Ona son bir kez bakıp, arkamı dönüp çıkışa doğru yürüyorum.

Onu yakında tekrar göreceğim. Ve gördüğümde, sadece izlemekle kalmayacağım. Onu yanımda götüreceğim.

Arabaya biniyorum, kapıyı kapatıyorum, yerime yerleşirken serin deri sırtıma değiyor. Vadim bana bir göz atıyor, ağzında kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

"Her şey yolunda gitti sanırım?" diyorum.

Boynunu kırıştırıyor. "Dürüst olmak gerekirse, neredeyse fazla iyi gitti. Biraz daha zorlu bir mücadele bekliyordum."

Kaşlarımı kaldırıp ona dönüyorum.

"Sofiya ve arkadaşlarının konuşmalarını duydum. Bu gece şehirde Soundsystem adında bir kulübe gitmeyi planlıyorlar." Sırtışı genişliyor. "Koruması olmadan."

Yumruklarımı sıktım. Korumasız, kalabalık ve gürültülü bir gece kulübü, onu kaçırmak için mükemmel bir ortamdı. Benim gibi biri için. Bunu bu kadar kolaylaştırdığı için minnettar olmam gerekirdi, ama güvenliğini bu kadar ihmal ederek ne halt ettiğini sanıyordu? Onu dizimin üzerine yatırıp ona bir ders vermek istedim.

“Soundsystem,” diye mırıldanıyorum, aşırı jöleli saçlarımı elimle düzeltirken. “Syndicate’in kulüplerinden biri mi?”

“Hayır. Bratva ile hiçbir bağı olmayan birkaç teknoloji milyarderine ait.”

Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum. “Görünüşe göre bugün şanslı günümüz.”

“Ve tam zamanında. Arkadaşlarından birinin, Sofiya’nın mezuniyetten sonra Berlin’e taşınmayı planladığını söylediğini duydum.”

Kaşlarımı kaldırıyorum. “Ne için?”

Vadim arabayı Moskova trafiğine sokar. “Kim bilir? Muhtemelen iş için.”

Sahte gözlüğümü çıkarır ve şakaklarımı ovuştururum; yün kazak birdenbire cildime batmaya başlar. Sofiya’nın planları artık önemsizdir. Her şey değişmek üzeredir. Kalbi olan biri bu durumdan üzülebilir, ama ben öyle biri değilim.

Koltuğa yaslanıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. “Bu gece ilginç geçecek.”

BÖLÜM BEŞ

SOFIYA

“VAY CANINA, ÇOK SEKSİ GÖRÜNÜYORSUN!” Alex, taksiye binip arka koltukta onun ve Daria’nın yanına sıkıştığımda haykırıyor.

Gergin bir nefes verip, alıştığımdan çok daha fazla uyluk ve dekolte gösteren minik payetli elbisemin eteğini çekiştiriyorum. Dün bir anlık hevesle almıştım, madem Moskova’nın en popüler kulübüne gizlice giriyorum, en azından kıyafetim de ortama uygun olsun diye düşünmüştüm.

“Yangın merdiveninden aşağı süzölmek için pek de iyi bir seçim değildi ama işte buradayım.” Daha önce lobide Sam’e kısaca iyi geceler dedim, ona bu gece evde kalacağımı düşündürttüm ve sonra yatak odamın penceresinden gizlice dışarı çıktım.

Daria ve Alex, gururlu ebeveynler gibi birbirlerine geniş gülümsemeler atıyorlar.

“Korkup vazgeçeceğini düşünmüştük,” diye itiraf ediyor Daria, “ama vazgeçmediğine sevindik.”

İçimde yükselmeye başlayan suçluluk duygusunu bastırıyorum. Sam ve diğer korumalarımın bana güvenmesinin sebebi, daha önce hiç böyle bir şey yapmamış olmam. Aklımdan geçmişti, ama her zaman çok büyük bir risk gibi gelmişti. Ve bana bir şey olursa, Liza perişan olurdu.

Alex koltuğunda öne doğru eğilir, gözleri parıldar. “Ve bu gece kutlamak için daha da fazla nedenimiz var.”

Yüzümde bir gülümseme yayılır. Performansımın verdiği heyecan ve ayakta alkışlanma hissi hâlâ içimde yankılanıyor. Birçok canlı gösteri yaptım, ama bu gece elektrik gibiydi. Güçlü ve kendinden emin hissettim—sanki

her şey sonunda yerine oturmuş gibi. Seyirci her adımında benimleydi ve ben şimdiden o coşkuyu tekrar yaşamak için can atıyordum.

En güzel kısmı ise resitalden sonra, Berlin Çağdaş Dans Topluluğu'ndan bir yetenek avcısının sahne arkasına gelip, birkaç gün sonra sanat yönetmeniyle bir seçme yapmamı teklif etmesiydi. Yeni mezun biri için nadir bir fırsat ve ne olursa olsun orada olacağım.

Ama bu aynı zamanda gelecekte çok çalışmam gerektiği anlamına da geliyor. Dört yıl boyunca kendimi paralamış olmanın ardından, bu gece, tutkumun taleplerine bir kez daha kapılmadan önce kendimi bırakıp, pervasız ve çılgın olabilmem için son şansım olabilir.

Arkadaşlarıma dönüp, içimdeki heyecanı paylaşıyorum. "Bu gece, her şeyimi ortaya koyacağım. Bu geceyi unutulmaz kılalım."

Soundsystem'in önündeki kuyruk bir şehir bloğu kadar uzanıyor — Alex'in dediği gibi burası gidilmesi gereken yer ise bu hiç de şaşırtıcı değil. Biraz gergin olmama rağmen, kapıyı koruyan devasa kapı görevlisine yaklaşırken buraya aitmişim gibi görünmek için elimden geleni yapıyorum. Daria ona telefonunda bir şey gösteriyor, muhtemelen giriş kartlarımız, ve ondan birkaç flörtöz söz aldıktan sonra, adam başını sallıyor ve bizi içeri alıyor.

Arkadaşlarımı takip ederek bir koridordan geçip, yüzlerce genç partilinin doldurduğu devasa, depo tarzı mekana giriyorum. Buradakiler, kendilerini bırakıp bu duvarların dışındaki her şeyi unutmak için gelmişler. Kulübün havası yoğun ve elektronik müzik yüksek sesli; kalabalığın içinde kaybolmak için mükemmel bir ortam, buradaki herkes kadar anonim olmak için.

"Dans pistine gidelim mi?" Arkadaşlarım hemen yanımda olsalar da onlara bağırarak zorunda kalıyorum.

"Önce birkaç shot içmeliyiz," diye bağırıyor Daria, odanın diğer tarafındaki ipe çevrili alanı işaret ederek. "VIP orası."

Alex ve ben onu takip ediyoruz. Sarhoş olmaya niyetim yok ama birkaç içki zararı olmaz.

VIP bölümü ana kulüp kadar kalabalık, ama en azından ezilmeden bara ulaşabiliyorsun.

"İlk tur benden," diyorum. "İsteğiniz var mı?"

"Blow Job'a ne dersin?" diye soruyor Daria, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle. Gülüyorum. "Cidden mi? Bu gerçek bir shot mı?"

"Evet, ve çok lezzetlidir," diye beni temin ediyor, "ama bu kadar skandal bir şey istemek istemiyorsan, bir Kamikaze iste."

"Oh, onu severim," diye ekliyor Alex, ama pek dinlemiyor, bakışları odanın diğer ucundaki seksi bir adama kilitlenmiş durumda ve adam da kesinlikle ona gözleriyle sevişiyor.

Bara doğru ilerliyorum, beni baştan aşağı süzen ve hayran bakışlarını saklamaya bile zahmet etmeyen bir barmenin dikkatini çekiyorum.

"Kulüpteki en güzel kadına ne ikram edebilirim?" diye soruyor, bara yaslanıp göğüslerime pek de ince olmayan bir bakış attıktan sonra sırtıyor.

Dağınık kirli sarı saçları ve keskin hatlarıyla yakışıklı bir adam, ama tam bir serseri havası var.

Onun flörtöz girişini görmezden geliyorum. "Üç Kamikaze shot lütfen... Bir daha düşündüm de, altı olsun."

Ne olacak ki? Kutlama yapıyoruz. Ne kadar çabuk içersek, o kadar çabuk dans pistine çıkıp birikmiş tüm bu adrenalini atabilirim.

"Başka bir şey ister misiniz?" Sesi imalarla doluydu ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Hayır."

Siparişimi vermek için dönerken göz kırpmıyor. Daria ve Alex'in tek gecelik ilişkilerim olmadığı konusunda yaptıkları alaycı yorumlar aklımda yankılanıyor. Bu adam kolay bir seçenek olurdu, elbette, ama bu gece bir risk alacaksam, bu onunla olmayacak.

"Sence bu numara onun üzerinde işe yarar mı?"

Derin, eğlenceli bir ses beni hazırlıksız yakaladı. Misk kokulu parfümün kokusu duyularımı doldurdu ve daha dönmeden omurgamdan bir titreme geçti. Ama döndüğümde... *vay canına*. Yanımdaki adam uzun boylu, esmer ve yakışıklılığın vücut bulmuş haliydi; kalın siyah saçları ve siyah çerçeveli gözlükleri ona Clark Kent havası veriyordu. Erkekçe

bir enerji yayıyor ve ben, ona bakmaktan kendimi alıkoymaya çalışarak yavaşça ve derin bir nefes alıyorum.

Loş ışıkların altında, belirgin elmacık kemiklerini, dolgun dudaklarını ve çekici bir çukurluğa sahip çenesini seçebiliyorum; bu, içimde bir sıcaklık kıvılcımı uyandırmaya yetiyor. Tanrım, ben keskin hatlı çenelere bayılırım ve onunkisi mükemmelden başka bir şey değil.

“Eminim tüm müşterileriyle flört ediyordur,” diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. “Bahşişler için çalışıyor olmalı.”

Kıkırdadı, bacaklarımın arasında hissettiğim alçak, boğuk bir ses. Uzun zamandır kimse beni bu kadar etkilenmemişti ve bu hoş bir duyguydu.

“Belki,” diyor, bana doğru eğilip sıcak nefesini kulağımda hissediyorum. “Ama bu durumda haklı. Sen gerçekten buradaki en güzel kadınsın.”

Boynumdan yukarıya doğru bir kızarıklık yayılıyor, soğukkanlı davranmaya çalışsam da içimden bir sıcaklık yayılıyor.

“Şimdi de kim klişe sözler söylüyor? Söylesene, bu sözler *senin* için hiç işe yarıyor mu?”

Gülümsüyor, kaslı kollarını bar tezgahına dayıyor, başparmağıyla dudaklarının ortasını okşuyor. Büyülenmiş bir şekilde hareketini takip ediyorum. “Bilmiyorum. Daha önce hiç kullanmadım. Doğru olmadığı sürece iltifat etmekle uğraşmam.”

Gözlerimi kaçırıyorum, hafif bir gülümsemeyle mücadele ediyorum. “Herkes ara sıra iltifata başvurur,” diyorum meydan okurcasına.

Kaşını kaldırır. “Neyse ki ben herkes değilim.”

Yüzündeki ifade bana tanıdık geliyor; bana birini hatırlatıyor ama kim olduğunu çıkaramıyorum. “Daha önce tanışmış mıydık?”

“Sanmıyorum.” Başını yana eğiyor. “Tanışmış olsaydık kesinlikle hatırlardım.”

Kalbim hızla atıyor ve bir an için söyleyecek tek bir kelime bile aklıma gelmiyor. Ama barmen yeniden ortaya çıkınca kurtuluyorum.

“Al bakalım, güzelim,” diyor ve göz kırparak bana bir tepsi dolusu shot içkiyi uzatıyor. Sipariş ettiğimden çok daha fazla shot var. “Bu gece içkiler benden. Ve eğer daha sonra biraz eşlik etmek istersen...”

“İstemiyor.” Seksi yabancı, buz gibi bir ses tonuyla sözünü keser. Tek bir akıcı hareketle tepsiyi alır ve

Ağzım açık kalır. Bu adam deli gibi seksi olabilir, ama aynı zamanda tamamen *deli* de olabilir. "Yeniden yap," diye sinirli bir şekilde, sarsılmış görünen barmene bağıırır. "Bu sefer, gözümün önünde."

Barmen sessizce başını sallarken, boynundaki kaslar yutkunmak için gergin bir şekilde hareket ederken, ben donakalmış bir halde gözlerimi kırıpıyorum. Herkesin gözü önünde shotları yeniden hazırlamaya başlıyor, elleri biraz titriyor.

"O da neydi öyle?" diye tısladım.

Bir gözü barmendeyken bana dönüyor. "Bir yabancı sana içki hazırlarken daha dikkatli olmalısın."

Başımı sallıyorum. "O barmen. Bu tam anlamıyla onun işi."

Bakışları dudaklarıma düşüyor. "Korkutucu bir düşünce, değil mi?"

Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık hissederim. Neyim var benim? Onun abartılı alfa havası beni tahrik etmemeli, ama lanet olsun, bir şekilde ediyor. Belki de arkadaşlarım haklıydı—seks yapmam lazım.

Bara bir deste banknot atıyor. "Bu, bu geceki içkilerinizi karşılar. Hiçbir koşulda o mudak sizin hesabınızı ödemesin. Anladınız mı?"

Kendime biraz saygı kazanmak için dik durmaya çalışıyorum. "Kendi içkilerimi kendim ödeyebilirim, teşekkürler."

Parmağını çenemin altına kaydırıp yüzümü kendininkine doğru kaldırdı ve içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. "Ödeyebileceğini biliyorum, ama ben ödemek istiyorum. Bütün gece seni izleyeceğim, moya sladost. Bunu aklında tut."

Garip bir şekilde tanıdık gelen bu sevgi dolu hitap karşısında kollarımda tüylerim diken diken oldu. Beynim karışmış olmalı. Vücudumdaki her sinirin aniden ona ayarlanmış, enerjiyle çatırdıyor gibi hissetmeye alışkın değilim.

"İçkileriniz." Barmen, sanki başka bir yerde olmak istermişçesine başını eğik tutarak shotları masaya koyar. Kafamı kaldırdığımda, gizemli koruyucum duman gibi ortadan kaybolmuştur.

"O adam kimdi?" diye barmen'e soruyorum.

Gözleri kısaca yukarı kayıyor, sonra hemen başka yere bakıyor. "B-bilmiyorum, ama gerçekten öğrenmek de istemiyorum." Başka birine servis yapmak için aceleyle uzaklaşıyor.

Şatlarla dolu tepsiyle yanlarına yaklaştığımda Alex ve Daria'nın yüzleri aydınlanır.

"Ee, barda sohbet ettiğin o çok seksi adam kimdi?" diye sorar Alex, omzuyla bana hafifçe dürterek.

Omuz silkerim, konuyu geçiştirmeye çalışırım. "Bilmiyorum. İkilerimizi beklerken sohbet ediyorduk."

Daria rujunu sürmeyi bitirir ve aynayı tıklatarak kapatır. "Sana bakışları hiç de sıradan değildi."

"Onu unut. Bu gece bizim gecemiz." Ama bunu yapabileceğimden emin değilim.

Kısa sohbetimizden sonra derimin altında elektriksel bir titreşim hissediyorum.

Bir shot kaldırıp içiyorum, narenciye tadını tadını çıkartıyorum. Arkadaşlarım, bardağı masaya vurduğumda bana bakıyorlar.

"Ne?" diye soruyorum, masummuş gibi davranarak.

"Sen onu unutmuş olabilirsin, ama o seni unutmadı," diyor Alex,  st kata doğru başını sallayarak.

Yukarıya bakıyorum. Seksi yabancım orada, korkuluğa yaslanmış, beni izliyor. Gözlerimiz buluştuğunda, sessiz bir kadeh kaldırma hareketiyle içkisini kaldırıyor. Yanaklarım bir anda kızarıyor ve nabzım hızlanırken hızla başka yere bakıyorum.

Daria ıslık çalıyor. "O kadar yakışıklı bir adam bana bakıyor olsaydı, burada olmazdım. O kadar hızlı yukarı çıkardım ki, ne olduğunu bile anlamazdı."

"Soğukkanlı davranıyorum," diyorum, omuz silkerek. Bütün gece beni izleyeceğine dair verdiği söz aklımda dolanıyor ve içimi kaplayan heyecanı inkar edemiyorum. "Ama dans etmek istiyorum, rastgele bir adamla flört etmek değil. Ee, dans pistine çıkıyoruz mu, çıkmıyor muyuz?"

"Ah, Sofi, flört etmekten bahsetmiyordum," diyor Daria göz kırparak. "ok daha yakın ve samimi olmaktan bahsediyordum."

"Onu rahat bırak," diyor Alex, Daria'yı hafifçe iterek. "Sofiya sadece bizimle iyi vakit geçirmek istiyor."

"Aynen  yle," diye katılıyorum, ama bunun tam olarak doğru olup olmadığından emin değilim.

BÖLÜM ALTINCI

NIKOLAI

BU GECE BÖYLE geçmemeliydi. Sofiya'ya yaklaşmamam, onunla konuşmamam, hatta yüzümü ona göstermemem gerekiyordu. Gölgede kalıp uzaktan izlemem, doğru anı beklemem gerekiyordu, ama gerektiğinde hızlıca yön değiştirmekten yanayım.

O serseri barmen, o elbise içindeki Sofiya'ya sanki avıymış gibi baktığı anda her şey değişti. Ve o lanet içkilerine ilaç katmaya çalıştığında her şey yeniden değişti.

Bara doğru adım attığımda, Vadim'in onaylamayan bakışları adeta kafatasımın yan tarafına delindi, ama umursamadım. O kadar yakın olmak — çiçek kokusunu alabilecek, tatlı, melodik sesini duyabilecek kadar yakın olmak — heyecan vericiydi.

Sofiya inanılmaz görünüyor; kulübe girdiğinde neredeyse kafamın patlamasına ve sikimin sertleşmesine neden olan kısa, ışıltılı bir elbise giymiş. Saçları omuzlarına dökülmüş ve onu göğsüme kadar uzatan, birkaç santim daha boyunu artıran topuklu ayakkabılar giyiyor. Dumanlı makyajı ela gözlerini vurguluyor ve daha koyu bir yeşil renkte parlamasını sağlıyor.

Beni tanımadı ama ben ona tanıdık geliyordum. Her halükarda, beş yıl önce tanıştığı adamdan o kadar farklı görünüyorum ki beni tam olarak tanıyamıyor. *Henüz.*

Balkondaki avantajlı konumumdan, Sofiya'yı bulana kadar dans pistini tanıyorum.

Başını kaldırıp gözlerime meydan okurcasına bakıyor. Onu izlememi istiyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum.

Bas ağırlıklı ritme göre hareket ediyor, vücudu mükemmel bir ritim içinde, kalabalık dans pistinin ortasında bana özel bir gösteri sunuyor. Kadehimi kaldırıyorum, kehribar rengi sıvının sıcaklığı boğazımdan aşağı kayarken, onun görüntüsünü içime çekiyorum. Böyle çok seksi görünüyor — rahat ve sınır tanımayan.

Kollarını tavana doğru uzatırken yüzünde kaygısız bir gülümseme yayılıyor, elbisesinin eteği uyluklarına doğru süzülüyor. Başka bir erkeğin onu bu şekilde izlediği düşüncesi beni gerginleştiriyor. O benim. Ve yakında bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir şüphesi kalmayacak.

“Birinin dikkatini mi çekti?” Vadim’in kuru sesi düşüncelerimi kesiyor, kollarını kavuşturmuş, yanımdaki korkuluğa yaslanmış.

“Öyle de denebilir,” diyorum, Sofiya’dan gözlerimi ayırmadan. “Barmenle hallettin mi?”

“Halledildi. Barmenlik günleri sona erdi. İki eli kırıkken içki karıştırmak zor olur.”

Tiksintiyle başımı sallıyorum. “Bazı pislikler zor yoldan öğrenmek zorunda.”

Vadim içini çeker ve bana yan gözle bakar. “Sence seni tanıdı mı?”

"Tam olarak değil."

Ne demek istiyorsun diye sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

“Bana tanıdık geldiğini söyledi, ama ona daha önce hiç tanışmadığımızı söyledim.”

“Gösteriyi beğendiğini anlıyorum, ama jetimiz kalkışa hazır. Korumaları onun evde olmadığını fark etmeden buradan gitmek istiyorum.”

Viskimi bitirip, yandığını tadını çıkararak bardağı masaya koyuyorum. “Sanmıyorum. Sabaha kadar onun kaybolduğunu fark etmezler.” Dans pistine bir göz atıyorum. “Onu buradan sürükleyip götürmeyiz, bu kadar kalabalık varken olmaz. Doğru anı bekleyelim.”

Saatine bakıyor. “Eninde sonunda tuvalete gitmeleri ya da içki almaları gerekecek. Ben arkadaşlarıyla ilgilenirim, sen de... gelinine odaklan.” Dudakları seğiriyor.

"Zaman geçirmek için neden yeni bir arkadaş edinmiyorsun?" Başımla, bir keresinde Vadim'den gözlerini ayırmamış olan köşedeki sarışını işaret ettim

Havalı bir kahkaha atıp uzaklaşır, beni düşüncelerimle baş başa bırakır. Henüz büyüü bozmaya hazır değilim. Onu biraz daha izlemek, aramızdaki kimyayı tatmak istiyorum. Çünkü bu geceden sonra benden nefret edecek. Ben de kendimden nefret ederdim. Yapmak üzere olduğum şey acımasızlıktan başka bir şey değil—ama bu, nihai hedefimin bedeli ve ben bunu ödemeye hazırım.

Sofiya'yı tekrar gördüğümde, arkadaşlarıyla konuşuyor. Koyu renkli bob kesimli kadın kulağına bir şey fısıldıyor ve Sofiya yanıt olarak başını sallıyor. Arkadaşı başını sallıyor ve ikisi arkasını dönerek onu kalabalığın içinde yalnız bırakıyor.

Bu gece ikinci kez onu dizimin üstüne yatırmak istiyorum. Arkadaşlarından ayrılmakla ne halt ettiğini sanıyor ki? Ne kadar savunmasız olduğunun farkında bile değil. Yakında öğrenecek.

DJ popüler bir parça çalıyor ve kulübün yarısı dans pistine akın ediyor, başımızın üstünde lazer gösterisi yanıp sönüyor. Sofiya gözden kayboluyor, insan denizinde kayboluyor.

Dans pistini defalarca tarıyorum ama onu bulamıyorum. Nabzım hızlanıyor ve göğsümün altında bir baskı hissediyorum. Kahretsin. Böyle bir kulüp beladan başka bir şey değildir ve ona bir şey olması en son isteyeceğim şeydir. Her türlü mantığa aykırı olarak, onu korumak için şiddetli bir dürtü içimde alevleniyor ve tam oraya inip onu aramaya hazırlanırken omzumda bir dokunuş hissediyorum.

Tamamen içgüdülerimle hareket ederek, arkamı döndüm, o kişiyi boğazından yakaladım ve duvara yapıştırdım. Kim olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Sofiya. Boğazındaki tutuşum anında gevşedi, nabızı parmaklarımın altında atıyordu. Göğsü inip kalkıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve benimkilere kilitlenmişti.

Kahretsin, ona acı mı verdim? Ama acı çekmiş gibi görünmüyor. Daha çok... tahrik olmuş gibi görünüyor. Aramızdaki hava elektrikleniyor, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyor. Benden ne istediğini anlamaya çalışıyorum, ama o, elini gömleğimin önünden geçirip beni kendine doğru çekince işimi kolaylaştırıyor.

Dudaklarımız ateşli bir öpücükle birleşiyor. Bir an için kendimi tutuyorum. Sarhoş mu? Onu gözümün önünden ayırmadığımı düşünürsek, sanmıyorum. Başka bir şey içmedi.

Hayır, bu başka bir şey. Bu gece tüm kalbiyle dans eden kız sadece rahatlamak istiyor — benimle. Ve onu durduracak kişi ben olacağım.

Dilim ağzına dalar, onun diliyle karışır ve dudaklarına karşı inlemekten kendimi alamam. Tadı yasak meyve gibidir, tatlı ve baştan çıkarıcı, daha önce içtiği shotın hafif bir tadı vardır.

Dudaklarından bir inilti kaçar ve avucunu göğsüme bastırır, parmakları hızla atan kalbimin üzerinde yayılır. Elimi boğazına gevşekçe dolanmış tutarım, başparmağım boynunun dibindeki narin çukuru okşar. Diğer elim beline kayar, öpücüğü derinleştirirken vücudunu kendime doğru çekerim.

Şampanya şişesinin keskin patlaması ve ardından yakındaki bir grubun gürültülü tezahüratları büyüğü bozar. Siktir. Kendimi ondan çekmek için tüm gücümü kullanmam gerekir, çünkü böyle devam edersek istenmeyen dikkatleri üzerimize çekeceğiz.

"Bu beklenmedik bir şeydi ama çok hoşuma gitti," diyorum, hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken.

Gözleri parıldıyor. "Yalnız kalabileceğimiz bir yer var mı?"

Yüzünü inceliyorum. Artık eskisinden daha sert, daha cesur görünüyor

Bunu düşünmemem bile gerekirdi. Onu alıp işimi bu işi bitirmeliyim. Çünkü onu becerirsem, bu tek seferlik olsa bile, bu sadece kafamı karıştıracak. Bir daha asla sahip olamayacağım bir şeyin tadı. Parmak uçlarına yükselir ve dudaklarını tekrar benimkilere bastırır. Yemin ederim, ağzının benimkine değmesi beynimde kısa devre yapıyor.

Siktir... bu berbat bir fikir, ama hayır diyecek iradem yok.

"İstediğin bu mu? Yalnız kalmamız mı?" diye soruyorum, kendimi ondan çekerek.

Başını sallar ve dolgun alt dudağını ısırır. Nabzım bir kademe hızlanır. Ona istediğini vereceğim, ama sonra arkadaşlarının ve düzgünce düzenlenmiş hayatının yanına dönmeyecek. Benimle gelecek.

Kafamın içindeki, ne kadar berbat bir durumda olduğumu söyleyen sesleri bastırıyorum ve sessizce elini tutup kalabalığın içinden geçiyorum. Barda bizi izleyen Vadim'i görüyorum. Kaslarını kıpırdatmıyor

, yüzü okunamaz, ama kararımı sorguladığını biliyorum. Kahretsin, ben de kendimi sorguluyorum, ama bu beni durdurmayacak.

Daha önce keşfettiğim, personel için ayrılmış dar ve loş bir koridordan ilerliyoruz. Burası kirli, ana kulübe hiç benzemiyor, ama arabamızın beklediği arka sokağa çıkıyor. Arka koltukta onu becereceğim, onu almadan önce istediği kadar ve farklı şekillerde orgazm ettireceğim.

Ama çıkışa gelmeden önce tereddüt ediyor ve ikimizi de durduruyor. "Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyor.

"Arabam arkada park edilmiş."

Ellerini beline koydu. "Kulüpten ayrılamam... Arkadaşlarım burada." Gözlerini kaçırdı, çantasının askısıyla oynuyordu. "Tuvalet falan yok mu?"

Gülümsüyorum, parmağımı çenesinin çizgisini takip ederek gezdiriyorum. "Senin gibi hoş bir kızın tuvalette sikilmeyi hak etmez."

"Benim iyi bir kız olduğumu nereden biliyorsun?" Gülümsüyorum.

"Sadece bir önsezi."

Yavaşça nefes verir, dudaklarını sıkıca birbirine bastırır. "Bu gece iyi bir kız olmak istemiyorum," diye mırıldanır. "Adını bilmek istemiyorum, kim olduğunu bilmek istemiyorum, telefon numaralarımızı değiştirmek istemiyorum. Yalnız kalabileceğimiz bir yer istiyorum ki beni baştan çıkarabilesin. Bu meydan okumaya hazırsın, değil mi?"

Onu kendime doğru çekerim, bu yeni keşfedilen özgüvenin tadını çıkarırım. "Anlıyorum. Yani beni sadece vücudum için mi istiyorsun?"

"Kesinlikle."

Öne eğilip kulağına fısıldıyorum, "Öyleyse, parmaklarımla mı, dilimle mi yoksa sikimle mi boşalmanı istersin? Üçünü de seve seve yaparım, ama bunun için daha özel bir yere gitmemiz gerek."

Elini uzatıp aletimi avuçladı. Vay canına, bu beş yıl önceki Sofiya değil. Bu yaratık tamamen farklı biri. Ne istediğini biliyor ve istediği şey her dakika büyüyor, dokunuşuyla sertleşiyor.

"Bunu karmaşıklaştırmayalım. Beni kapısı kilitli bir yere götür ve beni bayılana kadar sik. Sonra da... vedalaşırız. Anladın mı, yabancı?"

İsteğinin ilk kısmını memnuniyetle yerine getireceğim, ama sonra vedalaşmak... Kesinlikle olmaz.
"Anladım."

BÖLÜM YEDİ

SOFIYA

o banyo kapısını itip açarken bile, bunun delilik olduğunu biliyorum.

Arkadaşlarım seksi yabancıyla konuşmaya gittiğimi biliyorlar; onlara planımın bu olduğunu söylemiştim. Eminim karanlık bir köşede öpüşüyor olduğumuzu düşünüyorlar, ama benim bu ıssız tuvalette, tanımadığım bir adamla seks yapmak üzere olduğumdan haberleri yok. Sert hatları ve karanlık bir yoğunluğu olan, korkutucu olması gereken ama olmayan bir adam. Panik yerine, kilit yerine oturduğunda başımı döndüren bir heyecan hissediyorum.

Sadece bu gece için, kanımı kaynatacak bu yabancının kollarında kendimi kaybetmek istiyorum. Özgürlüğü arzuluyordum ve şimdi kısa bir süreliğine ona sahibim. Daha özgür olamazdım. Belki de Daria ve Alex haklıdır — soyadları abartılıyor.

Banyo özel. Mermer tezgahları ve şık altın rengi duvar kaplamasıyla lüks görünüyor. Loş ışık, lavabonun üzerindeki aynada onun gözlerine bakabilmem için yeterli parlaklığı sağlıyor. Bakışı yoğun, ama bu onun tüm havası.

Kalbim çarpıyor, içimde heyecanla dolup taşıyorum. Beni döndürüp yüzümü kendisine çeviriyor ve popom tezgaha yapışıyor. Elleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, göğüslerimin kıvrımlarını okşuyor, elbisenin eteğine ulaştığında duruyor.

"Neye bulaştığını biliyor musun?" diye boynuma fısıldıyor.

"Eminim," diye ısrar ediyorum. Bana bir çıkış yolu, kaçma şansı veriyor ama ben kaçmayacağım.

Hareketlerinde pürüzsüz ve yırtıcı bir şey var. Her zaman istediğini elde eden bir adam gibi. Bu tür bir

havası bana Roman'ı, Sendika adamlarını hatırlatıyor, ama anladığım kadarıyla o o dünyadan değil. Dövmesi yok, sadece keskin bir çene hattı ve o sakın, ölümcül özgüven.

"Bir daha sormayacağım," diyor, parmaklarını saçlarımin arasına geçirip başımı geriye çekiyor. Daha önce hiç böyle muamele görmemiştim ve buna bayılıyorum. Az önce kim olduğumu bilmeden boynumu tuttuğunda şok ediciydi, ama içimdeki bir şeyi uyandırdı.

Dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta, ama o mesafeyi kapatmıyor. Bunun yerine, nefesinin dudaklarıma değmesine izin veriyor ve sanki aramızdaki her anın tadını çıkarıyormuş gibi gözlerime bakıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor ve dudaklarımı ele geçiriyor. Öpücüğü yumuşak başlıyor ama çabucak açgözlü bir hal alıyor. Sahiplenici. Neredeyse öfkeli.

Dili benimkini okşuyor, başımı döndüren bir özgüvenle tadımı alıyor. Sanki ağzımı sahipleniyormuş gibi geliyor ve ben de başının arkasını tutup onu kendime çekiyorum. Sert bir ses çıkarıyor, elini kığıma koyup beni kendine çekiyor, vücudumun her santimi ona yapışıyor.

Tadı dumanlı, hafif bir sıcaklık var ve ben kendimi bu tada kaptırıyorum. Onu tanımıyorum ve asla tanımayacağım, ama şu anda aramızdaki tüm söylenmemiş sözleri yerine getirmesi için ona güveniyorum.

Avuç içleri uyluklarımdan aşağı kayarken, parmakları tenime batıyor ve beni lavabonun kenarına kaldırıyor. Elbisemi kalçalarımin üstüne sıyırırken sertleşmiş penisi bana baskı yapıyor. Külotumu kenara itip ıslak girişimin üzerinde parmak eklemiyle okşadığında dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Oh, bebeğim, çok ıslaksın. Bunların hepsi benim için mi?"

Dudakları boynumdan aşağıya doğru kayıyor ve ben ona doğru eğiliyorum, içim arzuyla titriyor. "Evet," diyorum, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu inkar edemedim.

"Seni sikmemi ister misin?"

"Tabii ki," diye boşuk bir sesle söylüyorum. Bu konuşmalar da neyin nesi? "O zaman söyle," diye emrediyor.

Bu benim rahatlık alanımın çok dışında ve içkiden sonra bile sarhoş olmaktan çok uzağım. Zar zor çakırkeyifim. Ama lanet olsun, hiç kimseye bu kadar çekici gelmemiştim. Hiç bu kadar çılgınca bir şey yapma isteği duymamıştım ve geri adım atmayacağım.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, bacaklarımın arasında parmak eklemleriyle yaptığı her yavaş vuruşta ıslaklık birikirken gözleri hiç kırpmıyor.

"Evet, beni sikmeni istiyorum... lütfen."

İnliyor. "Bunu aklında tut. Önce yapmam gereken bir şey var."

Ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan bacaklarımı bırakıyor. Kondom alacağını sanıyorum ama bunun yerine gözlüklerini çıkarıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor.

Göz teması kurmayı kesmeden, külotuma uzanır, tek bir akıcı hareketle onu aşağı çeker, bir kenara atar ve bacağıma omzuna geçirir. Dili yarıklarım boyunca kayar ve zevk içime çarpar, nefesimi keser.

Aman. Tanrım.

Dili tekrar kıvrımlarımı tararken titriyorum, sonra klitorisime yerleşiyor ve sıcak, kasıtlı daireler çizerek onu yalıyor. Görebildiğim yüzünün her yeri arzuyla dolu, bakışları benimkilere kilitlenmiş ve bu arzusu tenimi ateşe veriyor.

İçime bir parmağını sokuyor, sonra ikinciyi, klitorisimdeki dilinin hareketleriyle mükemmel bir uyum içinde kıvrılıyorlar. Orgazm hızla yükseliyor, karnımın alt kısmında bir gerginlik hissediyorum. Ağzım açılıyor, başım geriye düşerken nefesim kesiliyor, bacaklarım bu saldırı altında titriyor.

Sadece bir erkek, çıktığım halatçı, bana oral seks yapmıştı ve bu hiç de böyle değildi. Bu saf ateş ve elektriksel bir ihtiyaç.

"İslat beni," diye homurdanıyor. "Uslu bir kız gibi yüzüme boşal. Her damlasını istiyorum."

Bu, benim kendimi kaybetmem için yeterli. Tüm vücudum boşalmanın titremesiyle sarsılırken dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor. Durmuyor, ben tamamen bitkin düşene kadar her titrememi çıkarıyor, parmaklarım hâlâ saçlarına dolanmış durumda.

Ayağa kalkmadan, kemerini çözmeden ve kot pantolonunu iç çamaşırıyla birlikte yere itmeden önce, kendime gelmem için bana zar zor zaman tanıyor. Sonra bir prezervatifi yırtıp açıyor ve onu etkileyici uzunluğunun üzerine geçiriyor.

Aman Tanrım. Bu şey nasıl sığacak ki? Ama o, bu soru üzerinde düşünmeme bir saniye bile zaman tanımıyor, eliyle uyluklarımı kavırıyor ve penisini ıslak girişime yerleştiriyor.

Tek bir sert hamlede, sonuna kadar içeri giriyor ve beni tamamen dolduruyor.

Ne kadar nadir seks yaptığımı düşünürsek, bu çok daha rahatsız edici olmalıydı, ama değil. Mükemmel hissettiriyor — özellikle de birkaç dakika önceki dünyayı sarsan orgazmdan sonra.

Hareketsiz kalıyor, nefesleri hızlı ve sık, yüzümdeki ifadeyi izleyerek onun büyüklüğüne ne zaman alıştığımı anlamaya çalışıyor. O kadar ıslak ve rahatlamış durumdayım ki, gerilme acıdan çok zevk veriyor.

"Seni alabilirim," nefes nefese fısıldıyorum.

İhtiyacı olan tek cesaret bu. Yüzünü boynuma gömüyor ve sert, sabit bir ritimle içime girip çıkıyor.

Her bir itişine karşılık vermek için kalçalarımı eğiyorum. Düşük bir homurtu çıkararak daha derine giriyor, ağzı benimkini yakalıyor. Beni tahrik ediyor, dili penisinin hareketlerini taklit ediyor. Eli aşağıya inip klitorisimi bulduğunda ve onu ustaca bir hassasiyetle okşadığında, gözlerim kapanıyor ve bu hisse teslim oluyorum.

Kulübün gürültüsü kayboluyor, dikkatim bu hissin ne kadar iyi olduğuna odaklanıyor. Her vuruş bir öncekinden daha derin ve parmakları klitorisimi daireler çizerek okşamaya devam ediyor.

"İşte böyle. Bana istediğimi verecek misin?"

Tek yapabileceğim başımı sallamak. Gerilim artarken bacaklarım titriyor, beni uçurumun kenarına itiyor. Nefes nefese kalıyorum ve başımı geriye atıyorum, kollarımı boynuna sıkıca doluyorum.

"Benim için boşal, seni içimi kurutana kadar hissetmek istiyorum." Sesi sert. Klitorisimi sıkıştırıyor, sikini tekrar tekrar derine sokuyor, ta ki ben parçalanana kadar. Ben eriyip gidecekmişim gibi hissedene kadar durmuyor.

Sonra kalçalarımı kavrar ve içime girer, kendini derinlerde tutar — o kadar derinde ki, ikiye ayrılacağım gibi hissederim. İnlemeleri odayı doldurur, boşalmasının titremeleri içimden geçer.

Daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim ve bu beni sarsıyor, sanki yepyeni bir dünyaya geçmişim gibi. Ama yavaş yavaş gerçeklik geri geliyor.

Titrek bacaklarımı indiriyor, parmakları uyluklarımı okşuyor, çekilmeden önce sıcak bir iz bırakıyor. Kocaman eli yüzümü kavrayacak şekilde yükseliyor ve sanki her ayrıntıyı hafızasına kazıyormuş gibi beni inceliyor. Bu kadar yakından, daha önce fark etmediğim şakağının yanında soluk bir yara izi ve çenesinde bir gamze görüyorum.

Sessiz bir iç çekişle içimden çıkıyor, prezervatifi bağlayıp atıyor ve pantolonunu düzeltiyor. Atılmış külotumu alıp tekrar giyiyorum, elbisemi düzelterip aynada parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Cildimi parlatacak hafif bir ter tabakası fark ediyorum.

Arkamdan yaklaşıp kollarını belime doluyor. Bir an, sırf meraktan adını sormayı düşünüyorum ama kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak için direniyorum.

"Teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şeydi." Gülümsüyorum, ama o cevap vermiyor, yüzündeki ifade okunaksız. "Arkadaşlarım aşağıda beni bekliyor, o yüzden..." Başımı çevirip ona doğrudan bakıyorum, bu bir veda işareti.

Boğazını temizliyor, dudakları sıkı bir çizgi oluşturuyor. "Sana söyleyecek bir şeyim var ve bu hoşuna gitmeyecek."

Midem düğümleniyor. Bana evli olduğunu mu söyleyecek? Daria beni daha önce bu konuda uyarmıştı. İş işten geçtikten sonra aldatici olduklarını itiraf eden erkekler. Evlilik yüzüğü takmıyordu —kontrol ettim— ama bunun her zaman bir anlamı olmadığını biliyorum.

Bütün evliliklerin aşk üzerine kurulu olmadığını çok iyi biliyorum, ama evli bir erkekle birlikte olmak iğrenç geliyor. Ne kadar sıradan olursa olsun, başka birini, özellikle de başka bir kadını incitebilecek bir şeyin parçası olmak istemiyorum.

"Sen evlisin," diyorum, sesimde tiksinti var.

"Öyleyim," diye onaylıyor, ama bu konuda pek de üzgün görünmüyor. İtiraf etmenin onu temize çıkaracağını mı sanıyor gerçekten? Üzgünüm, ama çıkarmayacak.

"Tebrikler. Berbat bir kocasın." Bu eğlenceli, çılgın bir gece olacaktı, sonsuza kadar hatırlayacağım bir şey, ama o her şeyi mahvetti.

Suçlamamdan etkilenmemiş, soğuk ve mesafeli bir şekilde bana bakıyor. Sakallı çenesini eliyle okşayarak sırtıyor. "

Onun benim iyi bir adam olduğuma dair herhangi bir yanılgısı olduğunu sanmıyorum. Bu gece de bunu değiştirmeyecek."

Ondan uzaklaşıyorum, oradan bir an önce siktir olup gidebilmek için eğilip yerden çantamı alıyorum. "Seninle tanıştığıma memnun oldum demek isterdim, ama olmadım." Dikleşip kapıya doğru dönüyorum. "Umarım güzel bir hayatın olur..."

Sözler boğazımda takılır. Karşımda durmuş, iri cüssesiyle çıkışı kapatmaktadır.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor ve ellerim terliyor. Bu kötü. Bu kapıyı yumruklasam, bağırısam ve çığlık atsam, kulübün gümbür gümbür çalan bas sesinin arasında beni duyan olur mu?

"Beni tanıdın mı?" Sesi sessiz ama anlam yüklü, nabzımı hızlandırıyor.

Onu tanımak mı? Hafızamın köşelerinde, tam ulaşamayacağım bir yerde bir şey beni çekiyor.

Dikkatlice bir adım atıyorum. Gözlerine baktığımda nefesim kesiliyor—mavi, delici, unutulmaz. Bakışlarım aşağıya kayıyor, ağzını ve çene hattını tarıyor, onda bu kadar tanıdık gelen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sonra görüyorum—boynundaki mürekkebin soluk izlerini.

Başparmağımı yalayıp derisinin üzerinde gezdiriyorum. O, ben ovarken beni durdurmuyor, makyaj silinip bir dövme ortaya çıkıyor. Cesur bir dövme beliriyor—dikenli sarmaşıklarla çevrili bir yıldız, unutulması imkansız bir iz.

Gizlediği dövmeleri ortaya çıkardıkça içimdeki her şey soğuyor. Parça parça, yapboz bir araya geliyor. Kalın, koyu saçları, şimdi düzgünce taranmış, bir zamanlar kafatası kadar kısa kesilmişti. Artık kaş halkası ya da o sert havası yok, ama altındaki adamın kim olduğu çok açık. Dizlerim neredeyse çöküyor.

Başını eğiyor, adını yüksek sesle söylemem için beni kışkırtıyor. "Şimdi beni tanıdın mı, karım?"

BÖLÜM SEKİZ

SOFIYA

ODA DÖNÜYOR ve sanki ciğerlerimden havam çalınmış gibi göğsüm sıkışıyor. Kendimi dengelemek için sırtımı duvara dayıyorum. O tepki vermiyor. Yüzü sakın, tedirgin edici bir şekilde soğukkanlı.

“Nikolai.” Adı dudaklarımdan geçerken sesim titriyor

“Doğru.” Yüzünde bir anlık memnuniyet belirliyor.

Başımı o kadar sert sallıyorum ki beynimin kafamın içinde sallandığını hissediyorum.

Ne oluyor? Bu gece kutlama yapmak için dışarı çıktım ve kendime bir anlık bir karar verdim. Ve bir şekilde, o seçim beni doğrudan *ona* götürdü.

Nikolai Zhukov.

Beni kurtaran adam. Hayalini kurduğum adam. Az önce tuvalette seks yaptığım adam. Ve nedense evli olduğumuzu sanan adam.

“Ben senin karın değilim,” diye ısrar ediyorum. Söyleyebileceğim tek şey bu

Onun bakışı kararır, gölgeler gölgeler
gözlerindeki yüzündeki yüzündeki gittikçe
“Bundan emin misin?”

Emin miyim?

Aklım karışıyor, yıllar boyunca biriktirdiğim tüm bilgileri gözden geçiriyorum. “İ-iptal edilecek bir evlilik yoktu. Avukatlar bunun yasal olmadığını, evlilik cüzdanının hiç sunulmadığını söylediler.”

“Tekrar soracağım. Bundan emin misin?”

Şu anda hiçbir şeyden emin değilim, ama onun söylediklerini kabul etmeyi reddediyorum. “Yalan söylüyorsun. Neden benimle evlenirdin ki? Senin için hiçbir işe yaramam.”

Sanki sadece sohbet ediyormuşuz gibi kol manşetini düzeltiyor. “Seninle, Sendika üzerinde baskı kurmak için evlendim. Rus yeraltı dünyasının en güçlü adamlarından birinin yengesi olarak, oldukça değerlisin.”

Çenemi kaldırıyorum. “Fark etmez. Buna kandırıldım... zorlandım. Bu yasal olamaz.”

Omuz silkiyor. “Doğru, ama yine de bunu gerçekleştirdim. Benim gibi erkekler bunu yapar: irademizi başkalarına dayatırız.” Parmağını kolumdan aşağı kaydırıyor, ardında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. “Ve en iyi kısmı, beş uzun yılın ardından nihayet evliliğimizi tamamladık.”

Bu hatırlatma üzerine yanaklarım kızardı. Bu, mezara kadar götüreceğim bir hata ama şu anda buna odaklanamam. Aklımı başımda tutmam gerekiyor çünkü o açıkça dengesiz.

“Neden bunu yapıyorsun?” diye soruyorum. “Sendikadan ne istiyorsun?”

Yüzünde gölgeler belirliyor, çenesi geriliyor. “Roman ve ben bir anlaşma konusunda çıkmaza girdik. Benim bakış açımı benimsemesi için küçük bir teşvike ihtiyacı var. Seni yanıma alıp Syndicate’e evliliğimizi duyurmak, onun fikrini değiştirmesine yardımcı olacak.”

Midemde kötü bir his oluşuyor. Beni almanın bir fark yaratacağına gerçekten inanıyor mu? Evet, Roman beni önemsiyor ve Liza için her şeyi yapar, ama Sendika devasa bir makine. Ben Nikolai’nin düşündüğü gibi bir pazarlık kozu değilim. Ve onun beni şu ana kadar kullandığından daha fazla kullanmasına asla izin vermem.

Çenemi kaldırıyorum. “Ne dersen de umurumda değil. Seninle kendi isteğimle hiçbir yere gitmeyeceğim. Benim... korumalarım aşağıda ve beni yakında bulamazlarsa, beni aramak için burayı alt üst edecekler.”

Bana “*iyi denemeydi*” der gibi gülümsüyor. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Yutkunuyorum. Arkadaşlarımla endişelenmeye başlayacağını söyleyebilirim, ama umursayacağını sanmıyorum. Bu durum kötüden daha da kötüye gitti. Panik, kararlılığa dönüşüyor. Bu gece kutlama için dışarı çıktım ve şimdi geleceğim elimden alınmak üzere. Siktir et.

Ayağımı kaldırıp topuğumu onun ayak parmaklarına sertçe indirdim. Darbeyi acı dolu bir tıslama izledi. O küfürler yağdırırken, ben de bu fırsatı değerlendirip arkamı dönüp kapının kilidini açtım. Henüz bir yere gidmeden, kolları arkamdan bana dolandı ve beni olduğum yerde tuttu.

"Aklından bile geçirme..."

Başımı geriye atıyorum, kafatasım burnuna çarpıyor. Başımda bir acı patlaması yaşıyorum, ama buna değer. O homurdanıyor, ben de kendimi kurtaracak kadar sıkı tutuşunu gevşetiyor.

Kapıdan fırlayıp en yakın merdivene doğru koşuyorum. Arkamda tuvalet kapısı gürültüyle açılıyor ve Nikolai'nin ayak sesleri silah sesleri gibi yankılanarak peşimden geliyor.

Adrenalin vücudumu kaplıyor ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Aşağıda, ana kulübe yöneliyorum ve kendimi dans pistinin kaosuna atıyorum. DJ kalabalığı coşturuyor, bas o kadar sert vuruyor ki kemiklerimde hissediyorum. Herkes sarhoş, bu da kalabalığın arasından sıyrılmamı kolaylaştırıyor.

Nikolai'nin bu insan denizinde beni görmemesi için deli gibi dua ediyorum. Hareket etmeye devam ediyorum ve saklanabileceğim karanlık bir köşe bulana kadar durmuyorum. Kendimi duvara dayayarak nefesimi düzeltmeye çalışıyorum, kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. Şimdilik ondan kurtulmuş olabilirim ama eminim ki o pes etmez. Onun gibi bir adamın muhtemelen burayı adamlarıyla doldurmuştur.

Ve sonra, bir gerçeklik bir yük treni gibi üzerime çöküyor: çantam yok, tuvalette unutmuşum. Telefonum, param, ihtiyacım olan her şey orada. Yükselen paniği bastırarak, şimdi ne yapacağıma odaklanıyorum. Buradan çıkmak birinci öncelik. Roman ya da Samuil'i arayabileceğim güvenli bir yer bulmak ikinci öncelik. Bir şekilde arkadaşlarıma da iyi olduğumu haber vermem gerekecek.

En azından Nikolai'yi ya da onun ekibine benzeyen kimseyi yakınlarda görmüyorum. Kulübün çıkışı da bulunduğum yerden çok uzak değil. Kimse fark etmeden buradan kaçabilirim.

Omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum ve sonra...

Bir kol belime dolanıyor ve beni sert bir vücuda doğru çekiyor.

"Yani beni sikip kaçacak mısın? Böyle mi olacak?" Nikolai'nin nefesi kulağıma ısıtıyor, kaburgalarımın arasında kıvrılmış korku düğümünü sıkılaştırıyor.

"Bırak beni," diyorum, sesim müziğin gürültüsünden zar zor duyuluyor. "Bunu hak etmedim."

"Hak etmek mi? Hayır, hak etmiyorsun. Ama bu kişisel bir şey değil."

Kavrayışı, avını saran bir piton gibi sıkılaşıyor. Bir kolu beni yerinde tutarken, diğeri önüme uzanıp bir telefonu tutuyor. Ekranda ne olduğunu görünce dehşete kapılıyorum. Daria ve Alex. VIP bölümünde durmuş, konuşuyorlar. Alex saatine bakıyor, yüzü gergin.

"Arkadaşların senin için endişeleniyor," diye alay ediyor Nikolai.

"Endişelenmeleri de normal. Ama kendileri için de endişelenmeleri gerek. Onları takip eden bir adamım var ve eğer dediklerimi yapmazsan, bedelini ödeyecekler."

Yüzümden kan çekiliyor ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Dehşet içinde ekrana bakıyorum. Roman'ın Nikolai hakkında konuştuğunu duymuştum; nasıl daha tehlikeli, daha acımasız, daha hesapçı hale geldiğini, istediğini elde etmek için dünyayı yakıp yıkmaya hazır olduğunu.

Dizlerim titriyor ve öne doğru eğiliyorum. Beni tutmasaydı, yere yığılırdım.

Berlin'de yaşamak, dans etmek ve özgürlüğümle ilgili tüm gelecek planlarım

—hepsi bir anda buharlaşıyor.

"Uçuş boyunca bana öyle bakmaya devam edecek misin? Çünkü St. Petersburg'a inmemize daha yarım saat var. O güzel yüzünü biraz dinlendirmek isteyebilirsin."

Nikolai, beni özel jetine zorla bindirdiğinden beri yazmaya devam ettiği telefonundan kısa bir süreliğine başını kaldırıyor. Beni buraya getirmek için sırtıma silah dayamasına gerek yoktu, sadece arkadaşlarıma zarar verme tehdidi yeterliydi.

Beni bu gece nerede olacağımı ve arkadaşlarımdan benim için ne kadar önemli olduğunu bilecek kadar uzun süredir izliyor olmalı. Ve haklı; onları tehlikeye atmayacağım. Onlara zarar vereceğini söylediğinde ona inanıyorum. Neler yapabileceğini tam olarak gösterdi.

Bir zamanlar onun iyi bir insan olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Kurtarıcım. Çok yanılmışım.

"İstersem sana dik dik bakarım," diyorum sertçe, battaniyeyi vücuduma daha sıkı sararak.

Geriye yaslanıp onu inceledim.

Artık gözlük takmıyor. Sanırım gözlükler sadece göstermelikti. Gözlükler olmadan, yüz hatlarını yumuşatacak hiçbir şey kalmıyor. Vahşi görünüyor. Beş yıl önce tanıştığım adamdan daha sert. Gözlerinin çevresinde hafif çizgiler var ve neredeyse siyah saçları uzamış, yakasına değiyor. Görünüşü daha bakımlı olabilir, ama bu onu yumuşatmak yerine, keskinliğini daha da artırıyor.

"İstediğin gibi," diyor Nikolai, sesi sakın. "Kötü bakışlar beni rahatsız etmez, Sofiya. Hayatımda çok daha kötülerıyla başa çıktım."

Koltuğumda öne doğru kayıyorum, gözlerimi kısıyorum. İlk şokun etkisi geçtikçe, aklımda bir sürü soru beliriyor. "Ne kadar süredir beni izliyordun?"

Telefonunu yavaşça masaya koyar ve koltuğuna yaslanarak, bir ayak bileğini diğer dizine rahatça dayar. "Yeterince uzun."

"Bu bir cevap değil," diye tersliyorum. "Bunu başından beri planladın mı? Barmen, flört etme... s-seks." Boğazımda acı bir tat yükseliyor. Onun tuzağına bu kadar kolay düştüğüm için kendimden sonsuza kadar nefret edeceğim.

Beni süzdü, dudaklarında yavaş, seksi bir gülümseme belirdi. Bu kadar çekici olması beni sinirlendiriyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama bu, güneşi engellemeye çalışmak gibi bir şey. İmkansız. Ama çekicilik, kötülüğü ortadan kaldırmaz.

"Bu geceki tek amacım seni elde etmektir. Seks..." Söylediği tek kelimeyi bile kaçırmamam için öne doğru eğiliyor. "Hoş bir bonus oldu. Kulüpte benim için dans etmeni izlemek de öyle. İtiraf ediyorum, sende bu yetenek olduğunu düşünmemiştim."

Yüzüme kan hücum etti, öfke boğazımı sıktı. "Senin Zhukov kardeşler arasında birazcık ahlaklı olan tek kişi olduğunu sanmıştım. Ama değilsin. Sen de Sergey kadar hasta ve sapkınsın."

Ağzı ince bir çizgiye dönüşür ve yüzünde en ufak bir acı ışıltısı belirir. Görünüşe göre Sergey hassas bir konu, bunu daha sonra düşünmek üzere bir kenara not alırım.

Dirseklerini dizlerine dayadı, iri cüssesiyle aramızdaki mesafeyi kapladı. "Haklısın. Sergey ve ben o kadar da

farklı değildik. Belki aramızdaki en büyük fark, onun beni öldürmeden önce ben onu öldürmeye hazır olmamdı. Bu beni ondan daha kötü yapar, sence de öyle değil mi?"

Cevap vermiyorum. Bunun yerine dikkatimi pencereden dışarıya çeviriyorum; ufukta ilk soluk ışık çizgileri beliriyor. Şafak vakti yaklaşıyor. Henüz kimse yokluğumu fark etmiş mi? Muhtemelen hayır.

Kalkıştan önce Nikolai, telefonumu kullanarak arkadaşlarıma mesaj attı ve onlara, flörtümle eve gittiğimi ve endişelenmemelerini söyledi. Bu benim karakterime uymayan bir şey, ama bu gece yaptığım diğer her şey de öyleydi, bu yüzden şüphe uyandırmayabilir.

Bir uçuş görevlisi, yemek arabasını iterek kabine girer ve önümüzde durur. "Kahvaltı," der, sanki bu sahne son derece sıradanmış gibi parlak bir gülümsemeyle. Sanki gözlerim şişmiş değilmiş ve kendime acınacak bir şekilde kıvrılmış değilmişim gibi.

"Aç değilim," diye cevap veriyorum, hâlâ pencereden dışarı bakarak.

Nikolai koltuğunda dikleşir, bu yavaş ve kasıtlı hareket bir uyarı gibi gelir. "Bu bir soru değildi," der sessizce.

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum. "Aç değilim dedim."

Sesi sakindir, ama sert bir tonu vardır. "Yiyeceksin, Sofiya. Aç olsan da olmasan da. Yoksa seni kucağıma alıp kendim besleyeceğim. İstedğin bu mu?"

Bunu düşük sesle ve kararlı bir şekilde söylemesi, içimi ürpertir. Midem sıkışır ve onun blöf yapmadığını anlarım. Uçuş görevlisinin bana uzattığı tepsiyi alırım ve masaya koyarken ona öfkeyle bakarım.

"İşte," diyorum, bir çatal alıp. "Şimdi mutlu musun?" "Çok mutlu."

Bir çatal dolusu yumurtayı ağızma atıyorum, çiğnerken onun bakışlarını yakalıyorum. Yemeğine dokunmuyor, sadece hostesin bize doldurduğu portakal suyunu yudumluyor... ve beni izlemeye devam ediyor. "Sen benim karımsın, Sofiya. Bu, benim sorumluluğumda olduğun anlamına gelir. İster isteme, sana bakacağım... her şekilde."

Bakışları dudaklarıma kayıyor, nabzımın hızlanmasına yetecek kadar uzun süre orada kalıyor. Benden ne istiyor? Ne bekliyor? Beni boyun eğdirip, iradesine boyun eğdirecek mi? Beni kilitli tutup

yoksa sevgi dolu bir eş rolünü oynamamı mı bekleyecek? Sanki ben zaten ona aitmişim gibi bana bakışı, tüylerimi diken diken ediyor.

Onun tepkisinden çok korktuğum için bu soruları yüksek sesle dile getirmiyorum. “Ne dediğin umurumda değil. Evliliğimiz benim için asla gerçek olmayacak. Sana bir daha asla dokunmayacağım. Midemi bulandırırıyorsun.”

Çenesi gerilir, yüzü kararır. “Kadınlara zorla sahip olmam. Buna ihtiyacım yok. Ama o banyoda ne kadar hızlı ve şiddetli boşaldığını düşünürsek, belki de eş ziyaretlerine açık olmayı düşünmelisin.”

Ona orta parmağımı gösterirken yüzüm kızardı. Bu çocukça bir davranıştı, ama umurumda değildi.

Vücudu sessiz bir kahkaha ile titriyor. “Seni ne kadar derinden etkilediğimi görmek güzel.”

“O beş dakikayı geri alabilseydim, inan bana, alırdım.”

“Oh, bütün gece devam edebilirdim. Rekor sürede sikimin üzerine boşalan sendin.” Ses tonu değişiyor, alaycı tavrının yerini daha ağır bir şey alıyor. “Tekrarını istiyorsan, söyle yeter, karıcığım.”

Onun bakışlarını karşılayabilmek için kendimi zorluyorum, ama içimdeki bir şey paramparça oluyor. Uzun zaman önce kapattığımı sandığım çatlaklar. O, ailemin bana yaptığını yapıyor. Beni bir piyon, bir amaç için bir araca indiriyor.

“Hayatım önemsizmiş gibi davranıyorsun. Geleceğimi benden çaldın. Berlin’e taşınıp normal bir insan gibi yaşamak üzereydim. Bunu benden çaldın ve hiç umursamıyorsun.”

Yüzü sertleşiyor, alaycı tavrı kayboluyor. “Bunu biliyorum, moya sladost,” diyor, sesi alçak ve keskin. “Ve yine de umurumda değil. Kimsenin hayatını ya da iyiliğini kendiminkinden üstün tutmam, sen de tutmamalısın.”

Başımı sallayıp ona öfkeyle bakıyorum. “Ne istiyorsun? Aslında mesele ne?” Cevap vermediğinde devam ediyorum. “Bunu bilmeye hakkım var, değil mi? Kendi çıkarların için hayatımı mahvediyorsun.”

Çenesini eliyle ovuşturur, yüzünde soğuk bir ifade vardır. “Maliye bakanı bana Rusya genelinde işletmem için bir dizi kumarhane verecek, ama Moskova’yı ele geçirmezsem sözleşmeyi alamayacağım.”

“Dur tahmin edeyim. Sendika seni kendi bölgelerinde istemiyor.”

Omuz silkiyor. “Adil bir anlaşma, ama Roman ve Pavel öyle görmüyor. Ve açıkçası, onca şeyden sonra bana bu kadar az güvenmeleri beni çok kızdırıyor. Bu bir tokat gibi.” Arkasına yaslanıyor, bakışları sabit. “İşte buradayız. Seni geri istiyorlarsa, şartlarımı kabul etmek zorundalar.”

İçimde bir korku oluşur. Durum, umduğumdan çok daha karmaşık gibi görünüyor. “Roman’a ulaşmak için beni kullanarak zamanını boşa harcıyorsun—ya da bu konuda herhangi birine. Tek başaracağın şey, Belov Syndicate senin peşine düştüğünde kendini öldürttürmek olacak.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, geniş omuzları gömleğinin altında gerildi. “Şike seni bulamaz. Malikanemin yeri çok iyi korunan bir sır. Ve bulsalar bile, kız kardeşin Roman’ın bir saldırıda senin güvenliğini tehlikeye atmasına asla izin vermez.” Gözleri gözlerime delici bir şekilde baktı. “Emirlerime uyarsan endişelenecek hiçbir şeyin olmaz. Eğer bu bir sorunsa...” Dudakları şeytani bir gülümsemeye büründü. “Sana emirlere nasıl uyulacağını öğretirim. Ve inan bana, bunun her anından zevk alacağım.”

İçimden bir ürperti geçti, ama bu konuşmaya devam edecek kadar yorgunum. Onun fikrini değiştirecek bir şey söyleyebileceğimi sanmıyorum. Battaniyeyi kendime daha sıkı sararak zırh gibi kullanıyorum ve başımı pencereye yaslıyorum.

BÖLÜM DOKUZ

NIKOLAI

St. Petersburg'a indiğimizde GÜNEŞ ufuktan yeni doğuyordu. Benim şehrim.

Sofiya, ona yaşattığım onca şeyden sonra, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, derin bir uykuda.

Uçak pistte ilerlerken, ben de bir viski yudumlarırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Başımı eğip, sönmekte olan bir ateşin közleri gibi koyu kahverengi ve kızıl tonları olan ipeksi saç tellerini inceliyorum. Saçları narin yüzünü çerçeveliyor ve birdenbire, cildinin yumuşaklığını hissedebilmek için saçlarını bir kenara çekme isteği duyuyorum. Ama daha iyi biliyorum. Dokunmam, bir tokat kadar hoş karşılanırdı.

Bu dürtülerimi kontrol altına almam lazım. O sadece kağıt üzerinde karım. Yasal olarak. Ama onun yanında olmak içimde bir şeyler uyandırmıyorsa ne olayım. Ona duygusuz bir canavar olduğumu söyledim ve yüzde doksan dokuzunda bu doğru. Meğer o, yüzde birlik istisnaymış.

Onu sahnede dans ederken izlerken hissettim. Ve onu uçağa sürüklerken kollarımda ağladığında kesinlikle hissettim. Yapmam gerekeni yaptım, ama onun mutsuzluğunu görmek, keşfetmek istemediğim bir şeyi uyandırıyor.

Uçak durur ve birkaç dakika sonra kapı açılır. Askerlerimden biri, Emil Merinov, yüzünde geniş bir gülümsemeyle merdivenleri tırmanır. “Hoş geldin, pakhan.” Sırtımı okşar, gözleri karşımdaki uyuyan kadına kayar. Merakla başını eğip bakar. “Bir arkadaşını da getirmişsin.”

Dişlerimi sıkıyorum. Sofiya uyurken ve savunmasızken başkalarının ona bakmasından hoşlanmıyorum. Ama Emil, Sofiya'nın benim için kim olduğunu bilmiyor, o yüzden bu seferlik görmezden geleceğim. Diğer ekibimle birlikte, yakında öğrenecek.

“Öyle de denebilir.”

Kaşını kaldırdı ama daha fazla ısrar etmedi. Emil ve benim uzun bir geçmişimiz var. En iyi yardımcılarımdan biri olan Eva ile birlikte, aynı berbat apartman kompleksinde büyüdük. Şimdi ikisi de bratva'nın güvenilir üyeleri.

Sofiya'yı korumak onun ilk büyük sorumluluğu olacak. O bunu öyle görmeyecek. Bunu bebek bakıcılığı görevi olarak görecektir, ama bu çok yazık. Benim örgütümde, yükselmenin tek yolu bunu hak etmektir.

Sofiya'yı uyandırmaya zahmet etmiyorum. Onu kollarımın arasına alıyorum. Üzerindeki battaniye düşüyor, ama ben devam ediyorum. Bana yaslandığında yumuşak ve sıcak, başı sanki oraya aitmiş gibi omzuma düşüyor.

Ve öyle de. Birbirimize mükemmel uyuyoruz. Onunla seviştiğim anı, hayatımın geri kalanında beni takip edecek. Vücudunun benimkine karşı titremesi, tırnaklarının kafa derime batması, sikimi sıkıca kavraması, hayatımın en sert orgazmını benden alması.

Onunla sevişmenin bana neye mal olacağını biliyordum, ama buna kesinlikle değdi

Gözleri açıldı, yüzünde şaşkınlık belirdi. “Ne... Neler oluyor?”

“İndik,” diyorum ona.

“Beni yere indir.” Direniyor, ama nafile. Onu daha sıkı tutuyorum, onu bırakmayı reddederek merdivenlerden aşağı, pistte bekleyen arabaya taşıyorum.

“Ya kollarımda ya da kelepçeli. Hangisini tercih edersin?”

Kelepçeler boş bir tehdittir. Etrafta silahlı korumalar varken ve arkadaşlarının hayatları tehlikedeyken kaçmaz. Onları koz olarak kullanmak Vadim'in dahice bir fikriydi. O hâlâ Moskova'da, arkadaşlarını gözetleme düzeneklerini kuruyor.

Yanakları kızarır ve başını başka yöne çevirir, gözlerime bakmayı reddeder. Ama direnmeyi bırakır.

Şoförüm Matvey bizi görünce şaşkınlıkla irkilir ve aceleyle arabanın kapısını açar. Onu nazikçe arka koltuğa oturturum, o ise neler olup bittiğini anlamaya çalışarak iç mekanda gözlerini gezdirir.

"Emil ve Matvey seni malikâneme geri götürecektir. Benim halletmem gereken başka işler var."

Yüzünde panik belirir. "Beni bırakamazsın. Nereye gidiyorsun?"

Çenem sıkılır. Onun korkmasını görmekten hoşlanmıyorum ve arabaya binip endişesini yatıştırmak için garip bir dürtü duyuyorum, ama kendimi durduruyorum. Ona yumuşaklığımı gösteremem. Ben böyle biri değilim ve o da bu yüzden burada değil. Bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

Arka aynadan Matvey ve Emil'in ona baktığını fark edince sinirim bozulur. Battaniye olmadan, kulüp elbisesi vücudunun çok fazla kısmını ortaya çıkarmaktadır—sıkı bacakları, dağınık saçları, gözlerinin etrafındaki bulaşmış makyajı. Başka bir erkeğin ona baktığı düşüncesi içimde ölümcül bir öfke uyandırır.

Ceketimi çıkarıp omuzlarına örterim. Gözleri benimkilere kilitlenir. "Onu üstünde tut," derim düz bir sesle, ses tonum tartışmaya yer bırakmaz. "Bir şey olmaz."

Elimi arabanın tavanına vuruyorum ve Matvey ile Emil dikkatlerini bana çevirip vücutlarını dikleştiriyorlar.

"Bu Sofiya Ivanova, Roman Vasiliev'in baldızı ve benim yeni karım." Bu sözlerin etkisini bir saniye bekledim. Şaşkınlıkları belliydi, ama ikisi de konuşmaya cesaret edemedi. Emil'e doğrudan baktım. "Yelena'ya bir odaya ihtiyacı olduğunu söyle ve Tanrı aşkına, Eva'ya ona giyecek düzgün bir şeyler bulmasını söyle. Ona göz kulak olmanı istiyorum. Bu evlilik, karşılıklı bir karar değildi."

"Anlaşıldı," diyor Emil, az konuşan Matvey ise başını sallıyor. Bu sefer ona baktıkları bakışta daha fazla saygı var. Güzel.

Hiçbir zaman evime bir kadın getirmedim, evlilikten bahsetmiyorum bile. Seviştiğim kadınlar kuralları bilir: bağlanma yok, soru sorma yok. Hayatımda başka bir şeye yer yok. Hiç olmadı. Tüm varlığım, doğduğum sefaletten kurtulmak için mücadele etmekten ibaretti.

Küçük işlerle başladım, araba hırsızlığı yaptım, parçalarına ayırmayı ya da temiz bir şekilde satmayı öğrendim. Göz alıcı bir iş değildi ama Sergey ile beni sokaklardan uzak tuttu. Oradan soygunlara geçtim; küçük dükkanlar, nakit parası bol işyerleri, çok riskli olmayan ama hayatta kalmak için yeterince para kazandıran her şey. Yirmili yaşlarımın başında zırhlı kamyonları soymaya başladım. Adrenalin bağımlılık yapıyordu ve kazançlar hayatımı değiştiriyordu.

Bir sonraki adım, bölgeyi kontrol etmektir; çalıntı mücevherler, nadir eserler veya yeraltında dolaşan her türlü değerli malın kaçakçılığı. Bu beni hem zengin hem de saygın yaptı. Yirmi beş yaşında, Zhukov Bratva'yı dikkate alınması gereken bir güç haline getirmiştım.

Çaresiz hissederek geçirdiğim çocukluk yıllarımın ardından, nihayet güç ve paranın değerini anladım. Bunlar, bir kalkan ve bir kılıç gibiydi; kimsenin bana bir daha zarar verememesini sağlıyorlardı.

Bir eş, hiç ilgimi çekmeyen bir dikkat dağınıklığıdır. Sofiya'ya karşı hissettiğim koruma içgüdüsü, sadece bir içgüdüdür. Hiçbir anlamı yoktur.

Ona son bir uyarı bırakarak ayrılıyorum. "Bundan sonra arkadaşların takip edilecek. Beni pişman olacağın bir şey yapmaya zorlama."

Omuzları gerilir, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi bakışlarını başka yöne çevirir. Kapıyı çarpıp geri çekilirim, Matvey'e yola çıkması için işaret veririm.

Vücudumu saran yorgunluğa rağmen, içimden bir enerji akıyor. Kazandığını bildiğinde hissettiğin türden bir enerji. Sofiya bir kozdan daha fazlası; o, beklediğim dönüm noktası.

Bugatti Chiron'um, Emil'in bıraktığı yerde, pistin kenarında bekliyor. Uğruna çalıştığım her şeyin sembolü olan bu şık makineye doğru ilerlerken damarlarım zaferle doluyor. Tuş takımına başparmağımla dokunduğumda arabanın kilidi açılıyor ve motorun uğultusu altında sürücü koltuğuna çöküyorum.

Sofiya'yı almak bir kumardır, ama her şey tıkr tıkr gitti. Şimdi asıl oyun başlıyor. Ve bu zaferi Syndicate'in yüzüne vurmak için sabırsızlanıyorum.

Ağır demir kapı açılıyor ve girişteki muhafızlara başımı sallayarak selam verdikten sonra, önümdeki görkemli Fransız kolonyal tarzı malikaneye giden dolambaçlı yolu takip ediyorum.

Araba yoluna girdiğimde, iki güvenlik görevlisi içgüdüsel olarak ellerini kılıflı silahlarına koyuyor. Ama arabadan indiğimde gerginlik yok oluyor ve yüzlerinde tanıma ifadesi beliriyor. Selam vermek için ellerini kaldırıyorlar. Igor Bocharov'un malikanesine sık sık uğruyorum.

Igor, maliye bakanının kıdemli danışmanı olarak görev yapan üst düzey bir politikacı. Ancak bu kadar güzel bir evi ve lüks bir malikaneyi karşılayabilmesinin asıl nedeni, benimle olan suç bağlantıları.

Sergey'in kafasına bir kurşun sıktıktan kısa bir süre sonra bana yaklaştı. O zamanlar, şu anki gibi önemli bir isim değildi; sadece Sergey'in elinde koz olarak tuttuğu orta düzey bir politikacıydı. Ancak kardeşimi ortadan kaldırıp güç dengesi yeniden benim lehime döndüğünde, Igor bir ittifak önerdi: Anlaşmalarımızdan pay almak karşılığında, Zhukov Bratva'yı yeniden kurmam ve büyütmem için siyasi bağlantılarını kullanacaktı.

Bu, her iki taraf için de avantajlı bir durumdu. Bir politikacı olarak Igor, hassas bilgilere erişimi, kolluk kuvvetleri üzerinde etkisi ve siyasi desteği yönlendirebilme yeteneğine sahipti.

Onun yardımıyla, polislerin veya hükümetin yoluma çıkmasından endişe etmeden faaliyetlerimi genişlettim. Karşılığında, Igor'u çok zengin bir adam yaptım.

Yozlaşmış bir politikacı ile organize suç lideri, yeraltı dünyasında birbirine çok yakışan bir ikili oldu.

Igor'un bakanla olan bağlantısı, meşru şirketimin anlaşmayı alacağını neredeyse garanti ediyordu.

İşte ikimizin de nasıl fayda sağladığı: kumarhaneler milyarderleri, yabancı yatırımcıları ve oligarkları çekiyor; bunlar bizim etkileyebileceğimiz, satın alabileceğimiz veya şantaj yapabileceğimiz insanlar. Bu da güç, meşruiyet ve nüfuz anlamına geliyor.

Igor içinse bu, siyasi merdiveni daha yukarı tırmanmak için bir bilet.

Kumarhanelerin bana getirdiği güç ve nüfuzla, Zhukov Bratva, sonunda beni Belov Sendikası ile eşit konuma getirecek.

Rusya'yı çok uzun süredir yönetiyorlar, etki alanları kendi topraklarının çok ötesine uzanıyor. Bundan bıktım artık.

Bugünden sonra, Sendika şunu anlayacak: Artık kimsenin gölgesinde kalmayacağım.

Girişe doğru ilerlerken, muhafızlardan biri beni arka bahçelere yönlendirdi; Igor hava güzel olduğunda orada vakit geçirmeyi sever. Dışarıdan olduğu kadar içinden de lüks olan bu geniş evin içinden geçtim.

Fransa'dan ithal edilmiş vitray kapılar, Igor'un değerli güllerine özenle bakıp budadığı kusursuz bir bahçeye açılıyor.

"Nikolai." Bana bakmadan, sırtı bana dönük halde selamlıyor. "Bu kadar erken gelmenin sebebi ne?"

Güneş gözlüklerimi takıp Igor'a doğru ilerliyorum. Ellili yaşlarının sonlarında, iri yapılı, kel ve 1,90 metrelik boyumdan daha kısa, ama varlığı saygı uyandırıyor. "Haberlerim var. Hemen duymak istersin diye düşündüm."

"Önce gel de çiçeklerime hayran ol." Budamaya ara vermeden beni yanına çağırıyor. Bir keresinde bana bahçesiyle ilgilenmenin zihnini boşalttığını söylemişti; kaotik dünyada biraz huzur. İronik, çünkü bu adam saygın bir devlet memurunun maskesini takıyor olabilir, ama cilalı görünüşünün altında acımasız bir suçlu yatıyor.

Igor, yaprakları yumuşak fildişi renginde olan bir grup gülü işaret ediyor. "Çok güzeller, değil mi? Annemin yetiştirdiği gülleri hatırlatıyor bana."

Kaşımı kaldırıyorum ama sessiz kalıyorum. Duygusallık bana göre değil, ama onun bu anını yaşamasına izin veriyorum. Igor sonunda çiçeklerinden uzaklaşıyor ve parmaklarındaki bir parça toprağı silkeliyor. "Peki, bana getirdiğin haber nedir?"

"Belov Sendikası sorununu hallettim. Yakında kumarhane anlaşmasını kabul edecekler."

Igor durur, makası bir sapın üzerinde asılı kalır. Bana meraklı bir bakış atar. "Onları nasıl ikna ettin? Kendi bölgelerinde sadece ailenin faaliyet göstermesine izin verdiklerini sanıyordum."

Omuz silkerim, yüzümde hafif bir gülümseme belirir. “Kendimi aileye dahil ettim. Roman’ın baldızı Sofiya Ivanova, artık karım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Bunu nasıl başardın lan? Roman’ın onu sana gümüş tepside sunmadığını varsayıyorum.”

Yıllar boyunca Roman’la uğraşırken öğrendiğim bir şey varsa, o da onun karısını ve baldızını, özellikle de başlarına gelen onca şeyden sonra, son derece koruduğudur. Onlar için her şeyi yapar. Ve bu durumda, bağlılığı onun zayıflığıdır.

“Hiç de değil. Roman henüz bilmiyor bile.” Karanlık bir kahkaha attım. “Sana iğrenç detayları anlatmayacağım. Şu an için önemli olan, Syndicate üzerinde bir kozumuz olması. Roman Sofiya’yı geri istiyorsa, şartlarımızı kabul edecektir.”

Bugün ilerleyen saatlerde Vadim, Roman’a bir paket gönderecek. Pakette evlilik cüzdanımızın bir kopyası, Sofiya’nın benim jetimde çekilmiş video görüntüleri ve yakında ona takmasını isteyeceğim yüzüğün bir fotoğrafı olacak. Eminim Roman’ın New York’tan buraya kadar bana küfrettiğini duyabileceğim.

Onun sorunu. Ne ektiye onu biçti. Eğer Sendika benimle iktidarı paylaşmak istemiyorsa, onlardan almak zorunda kalacağım. Geri çekilmek için bu kadar çok çalışmadım ve bu kadar fedakarlık yapmadım.

Igor dişlerinin arasından ıslık çalarak bir çiçek koparıp, yanında bekleyen bahçivana uzatır. “Hatırladığım kadarıyla çok güzel bir genç kadın. Bir süre önce bir kez karşılaşmıştım. Dansçı, değil mi?”

"Doğru." Sonraki sözlerimi dikkatlice seçiyorum. Igor, kadınları sahip olunacak nesneler, bazen de kırılacak nesneler olarak görüyor. Sofiya benim için hiçbir şey ifade etmiyor olabilir, ama onun benim olan şeyle oynaması hoşuma gitmiyor. Bu yüzden Sofiya’yı ondan uzak tutmayı planlıyorum. "Bu sadece kağıt üzerinde bir evlilik, daha fazlası değil. Ne yaptığı umurumda değil, tek önemli olan bana faydalı olması."

Sırtışı kurt gibiydi. “Hadi ama. Eminim böylesine genç ve masum bir yaratığa sahip olmanın faydalarından keyif alacaksın.”

Yumruklarımı sıkıyorum ve sesimin titrememesi için elimden geleni yapıyorum. “Dediğim gibi, kağıt üzerinde bir eş. Sikişmek istersem, bu işi seve seve yapacak bir sürü kadın var.”

“Ama onu ehliileştirmek de eğlencenin bir parçası, Nikolai. Roman’ı kışkırtmak istiyorsan, kayınbiraderinin elli parmağıyla bağlanmış ve

ağız tıkanmış, kıkırına senin sikin girmiş bir fotoğrafı işini görür.”

Öfke omurgamdan yukarı doğru alevleniyor. Haklı bir noktaya değindi, ama bu fikir pek hoşuma gitmiyor.

Gerekenden fazla güç uygulayarak ölü bir yaprağı koparıyor, yüzü sertleşiyor. “Ama ona yaklaşmaman gerektiğini bildiğine sevindim. Kadınlar seni zayıflatır. Roman bunun kanıtıdır.”

Boğazımı temizledim. “Sendika benim mutlu haberime yanıt verdiğinde seni bilgilendireceğim.”

“Bakan, önümüzdeki altı hafta içinde kumarhane ihalesini sonuçlandırmak istiyor. Fazla zaman yok. Sendikaya ne kadar ciddi olduğunu, amacına ulaşmak için neler yapabileceğini göstermen gerekecek.”

“Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Her zaman yaparım,” diyorum dişlerimi sıkarak.

“Güzel. Her şey mükemmel bir şekilde yerine oturmalı.” Aldatıcı bir sakinlikle gülümseyen Igor, bana dolgun ve sağlıklı, tek bir kan kırmızısı gül uzatır. Bunun iyi bir nedeni vardır. Igor, insan kalıntılarının mükemmel bir gübre olduğunu iddia eder. “Karın için çiçek açmış bir gül.”

Elimi sapın etrafına doladığımda parmağımda keskin bir acı hissederim. Bir diken derimi delmiştir, elimden küçük bir kan damlası süzülür.

Igor'un bakışlarıyla karşılaşırım, gözleri yoğun bir şekilde parıldamaktadır. “Dikkatli ol, Nikolai. En güzel şeyler bile tehlikeli olabilir.”

Dişlerimi sıkıyorum. “Bunu aklımda tutacağım.”

BÖLÜM ON

SOFIYA

Pencereye vuran parmak eklemlerinin sesi beni uyandırır. Başımı serin cama dayamış, yine uykuya dalmışım. İsteyerek yapmadım. Uyanık kalmaya ve çevreme, ileride işime yarayabilecek her şeye dikkat etmeye çalışıyordum. Ama fiziksel yorgunluk galip geldi.

Çelik grisi gözlü, açık saçlı gardiyan Emil, “Geldik,” diyerek yolcu tarafındaki kapıyı açıyor.

Serin sabah havası içeri doluyor, ama karnımda kıvrılan korku hissini hafifletmeye yetmiyor. Beni neyin beklediğini hiç bilmediğim gerçeği. Zindana atılacak mıyım, yoksa... şey, pakhanın karısı gibi mi muamele göreceğim. Bu düşünce, kafamda canlandıramayacağım kadar tuhaf.

Arabadan inerken bacaklarım titriyor ve kendimi en kötüsüne hazırlıyorum: sert eller, kelepçeler, buraya ait olmadığımı hatırlatacak bir şey. Bunun yerine Emil elini uzatıp beni hafifçe tutarak dengemi sağlıyor.

Ev önümüzde yükseliyor. Aslında, malikane demek daha doğru olur. Dış cephesi soluk taş ve koyu ahşabın karışımı, girişin iki yanında kalın sütunlar var. Uzun pencereler sabah ışığını yansıtıyor, buraya neredeyse büyümlü bir hava katıyor. Soğuk, ürkütücü bir şekilde güzel. Tıpkı Nikolai gibi.

“Kaçmayı düşünüyorsan,” diyor Emil, “seni şimdiden uyarayım—her yerde kameralar ve güvenlik görevlileri var. Çok uzağa gidemezsin.”

Etrafıma bakıyorum, kalbim sıkışıyor. Kalın ormanlarla çevrili, dalgalı yeşil çimler uzanıyor. Hava taze, ferah, bir şehrin yakınında olamayacak kadar temiz. Bunun sadece bir ev olmadığını anlıyorum. Burası bir kale.

“Merak etme. Daha sonra etrafa bakmak için bolca vaktin olacak,” diye ekliyor Emil, beni girişe doğru çekerek.

İçerisi beni hazırlıksız yakaladı. Drakula’nın kalesini hayal etmiştim—her şey tozlu ve eski—ama burası öyle değil. Devasa pencereler bolca doğal ışık alıyor, burayı açık ve davetkar hissettiriyor. Koyu renkli ahşap zeminler görkemli ve her yere İran halıları serilmiş. Sanat eserleri zevkli ve özenle seçilmiş görünüyor. Burası... güzel. Böylesine büyük bir alan için rahat.

Nikolai’nin ceketini kendime daha sıkı sarıyorum, sedir ve duman kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Nikolai’nin mekanı, onun kim olduğunu, dünyasını en ince ayrıntısına kadar nasıl kontrol ettiğini yansıtıyor. Ve şimdi ben de onun dünyasının bir parçasıyım.

Nikolai’nin ev personelinin yanından geçerken midem bir anda düğümleniyor. Şaşkın bakışları Emil ile benim aramda gidip geliyor, ama kimse tek kelime etmiyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum.

Emil bana hızlıca bir bakış atıyor. “Biraz kahveye ihtiyacın var gibi görünüyor.”

Açıkça mutfak olduğu belli olan bir odaya giriyoruz. Burası evin ana bölümünden daha rustik; tavanda uzanan çıplak ahşap kirişler ve odanın ortasında uzun bir çiftlik masası var.

Taze kahve ve pişmiş ekmek kokusu etrafımı sarar ve midem, daha önce ne kadar az yediğimi hatırlatırcasına hafif bir gurultuyla beni ele verir. Sinirlerim buna izin vermezdi.

Emil tezgâhtaki bir tabureyi işaret ediyor ve ben tereddütle oturuyorum, o ise parlak, son teknoloji ürünü bir makinenin düğmesine basıyor. Bir dakikadan az bir süre sonra, önüme bir espresso koyuyor.

“Ona bir şeyler ikram etmeyecek misin?” Koltuğumda dönüp baktım; o anda odaya giren muhteşem bir kadın karşısında şaşkınlık içindeydim. Otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyordu; şık bir spor taytı ve

uyumlu bir spor sütyeni giymiş, sarı saçları her adımında sallanan bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Kızarmış yanakları ve parlak cildi, tıpkı yudumladığı iğrenç görünümlü yeşil içecek gibi, az önce spor yapmaktan geldiğini gösteriyor. “Emil’i mazur gör. Görünüşe göre terbiyesini unutmuş.”

Emil, kahvesini alıp çiftlik masasına oturmadan önce, lanet olası bir hizmetçi olmadığını mırıldanır.

"Ben Eva. Sen de Sofiya olmalısın," der ve selam vermek için elini uzatır.

Ne yapacağımı bilemediğimden, biraz isteksizce elini sıkıyorum. Bu insanlarla dostça davranmam mı gerekiyor? Burada kendi isteğim dışında olduğumu biliyorlar mı? Nikolai'nin karısı olmayı kendim seçmediğimi?

Bu Eva'nın kim olduğunu hiç bilmiyorum, ama silahlı bir muhafız olmadığına göre, belki bana acır. “Nikolai'nin beni kaçırdığını bilmen gerekiyor. Eğer birazcık bile ahlakın varsa, bana yardım edersin. Kız kardeşimi aramam lazım ve...”

“Bir tavsiye,” dedi, elini kaldırarak sözümü kesti. “Nefesini boşa harcamayın. Bu evdeki herkes Niko’ya sadıktır.”

“O zaman kötü bir adama sadıksın,” diye tersliyorum.

“İyi, kötü... bunların hepsi öznel,” diye yanıtladı, meyve suyundan bir yudum alarak.

“Hiç de değil,” diye mırıldanıyorum, cesaretim kırılmış bir şekilde. Gerçi gerçekten ne bekliyordum ki?

“Aç olmalısın,” der Eva, sanki az önce ona tutsak olduğumu söylememişim gibi. Bir çekmeceyi açar, içinde fırınlanmış ürünler olan bir kabı çıkarır ve önüne koyar. “Muffin ister misin? Yulaf ezmeli, keten tohumu ve yaban mersini muffinleri. Glütensiz, sütsüz, kendim yaptım.”

Pek de cazip bir teklif değil, ama açlık galip geliyor. “Tabii.”

Bir tanesini tabağa koyup bana doğru kaydırıyor. İstemeden bir ısırık almadan önce o üzücü küçük şeye bakıyorum. Beklediğim kadar kötü değil, ama kesinlikle iyi de değil. Eva yine de bana gülümsüyor, birinin kendi yarattığı şeyi yediğine açıkça çok seviniyor.

“Peki, sen... aşçı mısın?” diye soruyorum, onu daha iyi anlayabilmek umuduyla. “Tanrım, hayır.” Gülüyor. “Niko, ona bu kadar sağlıklı bir şey yedirmeye kalksam

ona bu kadar sağlıklı bir şey yedirmeye çalışsaydım. Aşçı Yelena. Ve

ev işlerini yapan kişi. Ve tüm ev personelinin patronu. Marketten döndüğünde göreceksin.”

Evet, sanırım göreceğim. Şimdilik burada sıkışıp kaldım.

Çok yakındım—hayatımı kendi şartlarımla yaşamaya çok yakındım ki, lanet olası Nikolai Zhukov içeri dalıp beni Hades'in kendisi gibi kendi dünyasına sürükledi. Tüylerim diken diken oluyor. Dansımın ironisi aklıma geliyor. Kendime bir şekilde lanet mi okudum?

Ama bu kadarı kabul etmeyeceğim. Bir çıkış yolu bulacağım. Henüz nasıl olacağını bilmiyorum, ama bulacağım. Ve bunu arkadaşlarımı tehlikeye atmadan yapacağım.

Kahvenin son yudumunu içiyorum, kafein yorgunluğumu biraz hafifletiyor. Gerçek bir plan değil, ama bir çözüm bulmaya kararlıyım. İlk adımım, bu evde kimlerin çalıştığını ve yaşadığını öğrenmek — önümde hâlâ yeşil çamuru yudumlayan kadınla başlayarak.

"Peki," diye soruyorum rahat bir tavırla, "burada ne iş yapıyorsunuz?"

İçkisini dudaklarına götürürken bir an durur. "Ah, ben burada çalışmıyorum."

Tabii. Burada çalışmıyor, ama az önce egzersizini bitirmiş, mutfakta işini biliyor gibi görünüyor, açıkça sadık, ona Niko diyor...

Tanrım, ne kadar da aptalım. O, onun sevgilisi.

Tabii ki. Ne bekliyordum ki? Kötü biri olabilir, ama inanılmaz derecede seksi ve kadın da nefes kesici güzellikte. Birinin onun yatağını ısıttığına şaşımamam gerek, ama yine de içimde ufak bir acı hissediyorum... Ne olduğunu bilmiyorum. Kesinlikle kıskançlık değil. Sinirlilik mi?

On iki saat önce erkek arkadaşıyla yattığımı öğrense de bu kadar dostça davranır mıydı? Belki. Belki de hayır. Aralarında ne tür bir açık ilişki olduğunu kim bilir. Aralarında ne olursa olsun, umurumda değil. Nikolai ile yatak odasında ya da dışında hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

Ama bunların hiçbiri onun suçu değil ve eğer onunla burada sıkışıp kalacaksam, kısa bir süreliğine de olsa, aramızdaki ilişkiyi medeni tutmak akıllıca olur. Belki dostça davranırsak ve güvenini kazanırsam, kaçışım için yardımcı olacak bir şey ağzından çıkarır.

Gözleri vücudumda dolaşıyor, dağınık halimi inceliyor. En azından omuzlarımda hâlâ Nikolai'nin ceketi var. Bugün bana gösterdiği tek nezaket, tabii buna nezaket denebilirse. "Görünüşe göre oldukça hareketli bir gece geçirmişsin. Seni odana götürmeme ne dersin?"

Odam. Nikolai beni arabaya bindirdiğinde, adamlarına bana bir oda bulmalarını söylemişti. Uçakta da kadınlara zorla yaklaşmadığını söylemişti, ama şimdi anlıyorum. Her gece yatağını paylaşacağı bir süper model var. Rahatlamam gerekirdi, ama nedense sinirliyim. Muhtemelen muffin yüzünden mide ekşimesi. Karnımda taş gibi duruyor.

"Bu felaket gibi elbiseden kurtulmaktan başka bir şey istemiyorum."

Bana baştan aşağı hızlıca bir bakış attı. "Sana uyabilecek birkaç şeyim var. Sabah getiririm."

Başımı sallayıp tabureden kalkıyorum, kahvenin etkisi çoktan geçiyor. Duş alıp uyumak bana çok iyi gelecektir. Biraz da cevaplar, ama içimden bir ses bunların yakın zamanda gelmeyeceğini söylüyor.

BÖLÜM ON BİR

SOFİYA

GÖZLERİM ANIDEN AÇILIR ve ayak bileğime soğuk ve sert bir şey takılırken kalbim deli gibi çarpar. Çarşaflara dolanmış halde birdenbire doğrulurum, nerede olduğumu veya ne olduğunu bilemeden.

"Uyan ve günaydın, prenses." Nikolai'nin sesi.

Güneş ışığı perdelerin arasından sızarken dünya gözlerimin önüne seriliyor. Nikolai yatağımın ucunda duruyor, eli ayak bileğimi saran şeyi örtüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim panikle boğuk çıkıyor. "Beni... beni yatağa mı zincirliyorsun?"

"Sana da günaydın," diyor, bana küçük bir gülümsemeyle bakarak. "Bu, konumunu takip etmek için bir ayak bileği izleme cihazı. Sadece önlem alıyorum. Karımın ortalıkta dolaşmasına izin veremem, değil mi?"

Hareketlerimi takip etmek için bir ayak bileği izleme cihazı mı? Sabahın bu saatinde beynimin bunu sindirmesi bir dakika sürüyor. Bana elektronik bir tasma mı takıyor?

Aşağıya baktığım anda kafam daha da karışıyor. Ayak bileğimin etrafında hantal ve pranga gibi bir şey bekliyordum, ama bunun yerine kalın altın bir bileklik cildime değişiyor. Yüzeyine serpiştirilmiş küçük, ışıltılı elmaslar, sanki parlıyor gibi görünmesini sağlıyor.

"Merak ediyorsan, gerçek." Nikolai'nin parmak uçları cihazın üstündeki hassas tenime dokunuyor ve bacağımdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılıyor. Yanağımın içini ısıırıyorum, dokunuşunun içimde hoş olmayan bir titreme yarattığını görmesine izin vermemek için. "On dört ayar altın ve elle yerleştirilmiş elmaslar. Karım için sadece en iyisi."

Onu koparıp kendini beğenmiş suratına fırlatmak istiyorum. "Bana öyle deme," diye ısrar ediyorum. "Onu altın ve elmaslarla kaplamak

daha iyi hale getirmez. Bana bir mahkum gibi davranacaksan, beni zindana atsan da olur.”

”Zindanda uyumak beklentilerine daha uygunsa, ayarlanabilir.”

Gözlerimi devirip battaniyelere daha sıkı sarılıyorum. “Altın kafesimi alayım, teşekkürler.”

Altın kaplı demek abartı değil. Oda, soluk yeşil duvarları ve zarif orta yüzyıl mobilyalarıyla çok güzel. En dikkat çekici özelliği, yemyeşil arka bahçeye bakan büyük bir pencere—tabii dışarı çıkmama izin verileceğini sanmıyorum. En azından tek başıma.

Nikolai bir sandalye çekip yanıma otururken, ben onu temkinli bir şekilde izliyorum. Egzersizden yeni çıkmış, siyah spor tişörtü vücuduna yapışmış, her kası belirgin. Cildinde hafif bir ter parıltısı var. Ön kolları dizlerinin üzerinde, kollarındaki damarlar o kadar belirgin ki dikkatimi dağıtıyor. Gözlerimi yukarıya çeviriyorum çünkü bakışlarımı dolaştırmak, istenmeyen anıları canlandırmaktan başka bir işe yaramaz.

Aramızda olanları hatırlatacak başka bir şeye ihtiyacım yok. Bacaklarımın arasındaki hafif ağrı, bunu hatırlatmak için yeterli.

Hayır. O konuya girmeyeceğim. Düşüncelerimi kafamdan silkeliyorum, parmaklarımı dağınık saçlarımın arasından geçiriyorum. “Bütün bu güvenlik önlemlerine rağmen, bir takip cihazı biraz fazla değil mi sence?”

“Bunu bir iltifat olarak al. Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğine inanıyorum.” Sesi sinir bozucu derecede sakindi. “Bodrum, ofisim ve muhafızlarımın bulunduğu doğu kanadı dışında, istediğin yere gitmekte özgürsün. Ama unutma...” Parmakları baldırımın üzerinde kasıtlı bir çizgi çizerek monitöre dokunuyor ve ardından istem dışı tüylerim diken diken oluyor. “Bu, mülkümden adımını attığın anda beni uyaracak. Gece gündüz, doğrudan telefonuma geliyor. Ve inan bana, sonuçları hoşuna gitmeyecek.”

Dişlerimi sıkıp, içimden gelen öfke dolu homurtuyu yutuyorum. Bu aptal monitör, kaçma umudumu tamamen yok ediyor. Zaten zayıf bir ihtimaldi, ama şimdi imkansız gibi geliyor. Aklım Roman ve Liza’ya gidiyor. Kaçırıldığımı bilirlerse, belki de beni kurtarmak için bir plan üzerinde çalışıyorlardır. Yutkunup, onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce soruyorum. “Roman ve Liza... benim burada olduğumu biliyorlar mı?”

Nikolai'nin sorumu geiştireceğini sanıyorum, ama öyle yapmıyor. ne eğiliyor, yüzümü incelerken yavaşça başını sallıyor. "Mesajımı aldılar. Yakında onlardan haber alacağımı sanıyorum. Ama büyük, dramatik bir kurtarma operasyonu umma. İzlerimi iyi sildim."

Çaresizlik beni sarar ve istememe rağmen gözlerim yaşlarla dolmaya başlar.

Ağzı sıkılaşır. "Kendini suçlama, moya sladost. Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Kendimi suçlamıyorum," diye tıslıyorum. "Seni suçluyorum."

Ama bu tam olarak doğru değil. Dün gece neredeyse hiç uyuyamadım, beni buraya getiren her kötü kararı tekrar tekrar düşündüm. Korumalarımı başımdan atmak ilkiydi. Nikolai ile yatmak ikincisiydi ve açık ara en ktsyd. Bu haber Liza'yı mahvedecek. Bir şekilde kendini

suçlayacak ve şu anda bu suçluluk duygusuna ihtiyaı yok, özellikle de hamile kalmaya ve her zaman istediği aileyi kurmaya odaklanması gereken bir zamanda. Bir kez daha, ona ve Roman'a yük olduğumu hissediyorum.

Komodinin zerindeki mendili almak için uzandım ve hareket ederken battaniyeler kaydı, soğuk hava çıplak tenime değdi. Kahretsin! Styen ve i amaşırıyla neredeyse çıplak durumdayım.

Nikolai kıpırdamıyor, koyu renkli bakışları açıkta kalan tenimin üzerinde yavaşça dolaşıyor, nabzımı hızlandıran bir yoğunlukla beni içime çekiyor. arşafları çekip göğsüme sıkıca sarıyorum ve ona sert bir bakış atıyorum. "Kendi işine bak."

"Bu kadar mütevazı olma." Boğuk sesi imalarla dolu. "Daha önce görmediğim bir şey değil."

"Ve bir daha asla gremeyeceğin bir şey," diye tersliyorum. "Beni hayatımdan kopardın. Ailem, arkadaşlarım, geleceğim... onlar benim her şeyimdi ve sen hiç düşünmeden hepsini benden aldın."

Yavaşça nefes verir, kasıtlı bir sakinlikle ayakta durur. "Hayatımı karmaşıklaştırmak istemiyorum, Sofiya. Sen sadece kağıt üzerinde karımsın. Daha fazlasını istemeyeceğim. Burada yaşayacak ve kurallarına uyacaksın. Bunun dışında, istediğini yapmakta zgrsn."

Bu pek de özgürlük sayılmaz, ama tartışmaktan bıktım. Gitmesini istiyorum. Odadan çıkarken, yatağın ayak ucunda düzgünce

katlanmış bir yığını işaret etti. “Eva şimdilik sana birkaç şey ödünç verdi.”

Eva’nın adının geçmesi sinirlerimi bozdu. “Bana kız arkadaşının kıyafetlerini giydirmek... ne kadar da klas.”

Kaşlarını çattı. “Kız arkadaşım mı?” “Aptal değilim, Nikolai.”

Sanki bundan bir şekilde zevk alıyormuş gibi dudaklarının köşesinde bir sırıtış beliriyor. “Tabii ki değilim.” Odamdan çıkmak üzereyken durup açık kapının eşiğinde dönüyor. “Eva’nın kıyafetlerini giymek istemiyorsan, benimkileri giyebilirsin. Seni sadece gömleğimle görmekten zevk alırım.”

“Rüyada!” diye bağırdım, kapı sert bir tıklamayla kapandı.

Yastıklara gömülürken gözlerim kapanır. Nikolai ile olan bu etkileşim tüm enerjimi tüketmiştir ve bir an için yatağın beni tamamen yutmasına izin vermek isterim. Ama yapamam. Bu odada saklanmak sorunlarımı çözmez.

Giysi yığınının yanında temel banyo malzemeleri ve makyaj malzemeleri de buluyorum. Hiç şüphesiz Eva’nın işi. Bana neden nazik davrandığını anlayamıyorum. Belki burada yaşarken yalnızlık çekiyordur, ya da daha büyük olasılıkla Nikolai ona nazik davranması gerektiğini söylemiştir.

Dişlerimi fırçalayıp sıcak bir duş aldıktan sonra, göğüs kısmı biraz dar gelen kırmızı bir yazlık elbise giydim — bu, göğüslerin büyük olmasının getirdiği pek çok sevinçten biri. Bir dansçı olarak güçlü ve zayıfım, ama kesinlikle Eva gibi bir spor kraliçesinin vücuduna sahip değilim, onun bir Amazon olduğunu ve benim ise sıradan bir ölümlü boyunda olduğumu saymıyorum bile.

Şimdilik bu elbise idare edecek, çünkü o pisliğin eşyalarını giymektense çöp torbası giymeyi tercih ederim. Benden aldığı her şeyi düşünmeyi reddediyorum.

Odaklanmam gereken tek şey, buradan bir çıkış yolu bulmak.

Aşağı kata inerken ev sessizdir. Adımlarımı geri takip ederek mutfığa giderim ve orada kısa, gri saçlı yaşlı bir kadının fırından bir şey çıkardığını görürüm. Beni fark eder ve sanki kim olduğumu biliyormuş gibi gülümser.

"Günaydın," diyorum, nasıl karşılanacağımı bilemeden.

Onun 1,5 metrelik boyuyla bana doğru koşarak geldiğinde, tüm belirsizliklerim ortadan kalkar. Onun boyuna göre hayal edebileceğimden çok daha şiddetle bana sarılır.

"Şu haline bak, ne kadar güzelsin," diyor ve geri adım atıp ellerini yanaklarıma koyuyor.

"Ben... teşekkür ederim." Ne olduğunu ve neden hala beni bırakmadığını hiç anlamıyorum. "Uh, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Sofiya."

"Kim olduğunu biliyorum: Nikolai'nin karısı." Yüzü ıslıl ıslıl parlıyor. "Ben Yelena," diyor, beni kucaklamasından bırakıp elime dumanı tüten bir fincan kahve tutuşturuyor. "Aşçı, hizmetçi ve herkesi hizada tutan kişi. Niko'yu bile."

Sözleri midemi bulandırdı. Nikolai'nin karısı. Sanki kutlanacak bir şeymiş gibi, çok rahat bir şekilde söylüyor. Bu evliliği, olmadığı bir şey sanıyor mu? Aşk evliliği gibi. Onun hayallerini yıkmak istemiyorum ama gerçeği bilmesi gerekiyor.

"Dinle, Yelena, çok hoş birine benziyorsun, ama açık konuşayım. Bu evlilik benim seçimim değildi. Nikolai'yi kocam olarak istemiyorum ve burada olmak da istemiyorum."

Elimi okşadı. "Sadece ona alışman gerekiyor. Havlaması ısırmasından daha kötüdür."

Bu kesinlikle planladığım gibi gitmiyor. "Ona alışmak istemiyorum. Ondan kurtulmak istiyorum."

Gözlerini kısarak beni inceliyor. "Bence bir şeyler yemen lazım."

Neredeyse gülüyordum. En azından bu konuda haksız değildi. O, önüme bir tabak meyve ve bir sepet sıcak vatrushka koyarken, ben tezgâhtaki taburelerden birine çöktüm. Peynirli Danimarka çöreği benim zaafımdır ve direnmeye bile çalışmıyorum. Genelde yediğim her şeyi fazla düşünürüm, ama yakın zamanda sahneye çıkacak değilim ya.

Tanrım, belki de hiç.

Bir bıçak gibi içimi kesen bir acı. Birkaç gün sonra, Berlin Çağdaş Dans Topluluğu'nun seçmelerini kaçıracağım. Beni ektiğimi, ciddi olmadığını düşüncekler, ama gerçek hiç de öyle değil.

Hayalimdeki hayat — güneşli dairem, kariyerim, tembel hafta sonlarım — su üstündeki duman gibi yok oluyor. Onun yerine, Moskova'daki dairemden daha pahalı bir ayak bileği

ve hiç istemediğim bir koca var.

Omuzlarım çöküyor, absürt derecede lezzetli olan Danimarka çöreğinden bir ısırık daha alıyorum ve gözlerimi odanın içinde dolaştırıyorum. Nikolai'nin evi ne kadar medeni görünürse görünsün, bana asla öyle gelmeyecek. Burası her zaman lüks hücreleri olan bir hapisane olacak.

"Vatrushka'mı beğenmedin mi?" Yelena'nın kaşlarını çatması beni tekrar şimdiki zamana getiriyor.

Yüzüm, kafamdaki düşünceleri ele vermiş olmalı. "Hayır, hiç de öyle değil. Harikalar. Ben sadece... yorgunum."

"Biraz daha kahve," diyor ve fincanımı yeniden dolduruyor. "Teşekkürler."

Son lokmayı da bitirir bitirmez, Yelena memnuniyetle başını sallar ve tabağıma bir Danimarka çöreği daha koyar. Elimden geldiğince keyfini çıkarmalıyım.

İkimiz de bir şey söylemeden, Eva mutfağa girer. Beni görünce gözleri parlar. Yine, vücudunu saran tayt ve sıkı karnını ortaya çıkaran spor sütyeni giymiş. Sarı saçları dağınık bir topuz haline getirilmiş, saç telleri kızarmış yüzünü çerçeveliyor. Daha önce Nikolai gibi, o da sanki bir Peloton reklamından çıkmış gibi görünüyor.

Muhtemelen maraton gibi geçen bir seks gecesinin ardından ipek çarşaflara sarılmış olarak birlikte uyanmışlar ve sonra da diğer aşık çiftler gibi spor salonuna gitmeye karar vermişlerdir.

İğrenç.

"Oh, ben de o vatrushka'dan alayım," diyor Eva, yanımdaki koltuğa kayarak otururken.

Yelena onaylamayan bir burun çekişiyle yanıt veriyor. Gözümü kırpmadan, Eva'nın tuhaf keten muffinlerinden birini şaşırtıcı bir isabetle kafasına fırlatıyor.

"Sen yaptın, sen yersin," diyor.

Eva'nın yüzü, şekerini alamayan bir çocuk gibi buruşur. "Ama..." diye itiraz etmeye başlar, alt dudağı Nikolai üzerinde muhtemelen harikalar yaratan bir somurtkanlık ifadesiyle dışarı çıkar.

Eva, Yelena'ya huysuz bir bakış attıktan sonra omuz silkip kekini ısırırken, ben gülümsememi zor tutuyorum. "Benim mutfağında yemek pişirmemden nefret ediyor

mutfak. "Bu bir ceza," diye fısıldadı.

Yelena'nın onaylamamasından biraz mantıksız bir heyecan duyuyorum. Eva'ya karşı kişisel bir şeyim olduğu için değil. İyi birine benziyor. Sadece yattığı adamı sevmiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor Eva, bir ısırik muffin çiğnerken. "Tamamen bitkin düşmüş olmalısın."

"İsteğim dışında tutsak tutulmam dışında daha iyiyim," diye cevap veriyorum.

O bu iğneli sözü görmezden gelir ve yemeye devam eder.

"Bu arada, elbise ve banyo malzemeleri için teşekkürler," diyorum daha nazik bir ses tonuyla.

Bana baştan aşağı bir bakış atıyor. "Sana yakışmış. Şey, belki göğüs kısmı biraz dar olabilir."

"Bedenlerimiz pek aynı değil."

"Ama senin gibi göğüslerim olsaydı..."

Nikolai, hemen arkasında Emil ile mutfağa girince sesi kesilir. Ağzım kurur. Nikolai yeni duş almıştır, koyu renk saçları geriye taranmıştır, geniş omuzlarına ve kaslı vücuduna mükemmel şekilde oturan özel dikim bir takım elbise giymektedir. Takım elbise içinde sinir bozucu derecede yakışıklıdır.

Bakışları benimkilerle buluşur ve sonra aşağıya kayar, gözleri her santiminde her santiminde ifadesi kararmaktadır.

"Hayır." Tek kelime, bir emir gibi dudaklarından dökülür.

"Hayır, ne?" Ona öfkeyle bakarım.

"O elbiseye hayır," der, yoğun bir öfkeyle. Emil hemen arkasını döner ve kahve makinesiyle meşgul olur. Nikolai'nin dikkati Eva'ya kayar. "Ona giyecek başka bir şey bul."

Kaba.

"Üzgünüm," der Eva, ama sesinden hiç de üzgün olduğu anlaşılmıyor. "Sofiya'ya uyacak tek şey bu." Meyve tabağından bir çilek alır. "Karının rahibe gibi giyinmesini istiyorsan onu alışverişe götür."

Gözleri göğsüme kilitlenirken vücudundaki kaslar gerilir. Dekolteye bu kadar alınmış bir erkek daha önce hiç görmemiştim. "O elbisenin üzerine giyebileceği bir gömlek ya da başka bir şeyin olmalı."

"Hayır," diye cevaplar Eva, fazlasıyla eğlenmiş bir ifadeyle.

“Affedersiniz,” diye araya giriyorum, çenemi kaldırarak. “Ben buradayım. Sanki odada yokmuşum gibi hakkımda konuşmayın. Ve örtünmeme gerek yok. Olduğum halimle gayet iyiyim.”

Aslında, göğüslerimin tamamen açıkta olmasını sevmiyorum, ama bu Nikolai'yi rahatsız ediyorsa, bir istisna yapabilirim.

Boğazından tehditkar bir hırıltı çıkar. “Olduğun haliyle iyi değilsin. Benim karım bu evde, adamlarımın arasında, o kadar çok tenini göstererek dolaşmayacak.”

“Neyse ki, kendimi senin karın olarak görmüyorum...” Nikolai takım elbisesinin ceketini çıkarır ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlar. Kahretsin, ne yapıyor bu?

“Başka seçeneğimiz kalmadığına göre, o elbise denilen şeyin üzerine benim gömleğimi giyeceksin.”

Gömlek, midemi sıkıştıran bir rahatlıkla omuzlarından düşerken çenem gevşer. Başka yere bakmam gerek, ama yapamıyorum. Zeytin rengi teni sert kasların üzerinde gergin bir şekilde gerilir, gövdesi ve kolları dövmelemlerle kaplıdır. Gözlerim, karın kaslarının belirgin çizgilerini takip eder, kemerinin altında kaybolan V harfine takılır. Sanki bir aşk romanının kapağından çıkmış gibi görünüyor ve bu manzara içimi sıkıştırıyor.

Giysiyi almam için önümde sallandırıyor, ama ben olduğum yerde donup kalıyorum. Ciddi mi bu? Sanki onun kıyafetlerini isteyerek giyermişim gibi. Hayır. Olmaz.

"Kendimi yeterince açık ifade edemedim mi?"

diye dişlerini sıkarak soruyor. Yutkunuyorum.

"Gömleğini giymeyeceğim."

"Öyleyse, bunu senin yerine ben yapmak zorundayım."

Bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken, içgüdüsel olarak ayağa kalkıp geri çekiliyorum, ama duvar kaçışımı engelliyor.

O beni bir kolunu başımın üstüne dayayarak köşeye sıkıştırırken mutfak sessizliğe büründü. Çıplak vücudu benden birkaç santim uzaktaydı, geniş omuzları her şeyi engelliyordu.

Hiç uyardıktan beni döndürerek duvara doğru çeviriyor. Gömleği açık tutarken vücudundan yayılan ısı, kollarıma geçirmekten başka seçeneğim olmadığını açıkça gösteriyor. Beni tekrar kendisine doğru çevirirken elleri yanlarımdan aşağı kayıyor.

Gömleği kendisi iliklemeye başladığında nefesim kesiliyor. Parmaklarının vücuduma her dokunuşu elektrik gibi hissettiriyor ve onu dünyaya getiren kadına içimden küfrediyorum. Son düğmeyi iliklediğinde gözleri benimkilere kilitleniyor. Aramızdaki hava elektrikleniyor, ikimiz de ilk olarak gözlerimizi kaçırmak istemiyoruz.

"İşte. O kadar da kötü müydü?" Gözleri zaferle parlıyor.

Kötüden de beter. Çünkü artık bütün gün boyunca onu kafamdan atmam imkansız.

Bana son bir kez sertçe baktıktan sonra geri adım atıp Eva'ya dönüyor. "Yarın için daha iyi oturan kıyafetler bul," diye homurdanıyor ve odadan çıkıyor.

Emil dikkatini kahvesine vermişken, Yelena hiçbir şey olmamış gibi mırıldanarak ortalığı topluyor. Eva ise, açıkça keyif aldığı belli olan şeytani bir gülümseme atıyor. "Sanırım onu sinirlendiriyorsun."

"Ne mutlu bana," diye mırıldanıyorum, devasa gömleğinin içinde kendimi bir çocuk gibi hissederek.

"Onun için, kolayca pes etmeyen birinin olması iyi bir şey," der ve göz kırpar. "Buna alışık değil."

"Evet, ne de olsa o pakhan. Onun sözü kanundur." Sanki bu unvanın hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkiyor.

İlişkilerini anlamıyorum. Bu durumdan hiç rahatsız olmaması bana garip geliyor. Belki de onun başka kadınlarla birlikte olmasına alışmıştır. Sonuçta onun gibi erkekler istediklerini yapabilirler.

Eva dikleşir ve saatine bakar. "Oh, kahretsin, gitmem gerek."

"Gidiyor musun?" diye patladım. "Ben ne yapacağım?"

Koluma hafifçe vuruyor. "Artık burada yaşıyorsun, kendini evinde hisset. Etrafı keşfet. Televizyon izle. Yüzmeye git. Sıkılırsan spor salonunda bir yığın dergi var. Emil sana yolu gösterir."

Burası asla benim evim olmayacak, ama dilimi tutuyorum. "Keşfetme" bahanesiyle, Liza ve Roman'la iletişime geçmek için telefon, bilgisayar ya da Wi-Fi bağlantısı olan herhangi bir dijital cihaz aramakla geçireceğim.

Büyük umutlarım yok. Nikolai aptal değil. Muhtemelen tüm iletişim araçlarını kilitlemiştir. Ama bu beni aramaktan alıkoymayacak

arama yapmamı engellemez.

Eva odadan çıkarken şakacı bir şekilde parmağını bana doğru uzatıyor. “İyi eğlenceler! Başını belaya sokma.”

Ellerimi havaya kaldırıyorum. “Ne tür bir belaya bulaşabilirim ki?”

BÖLÜM ON İKİ

NIKOLAI

“SEN ÖLDÜN ZHUKOV.” Roman’ın sesi, öfkeyle keskin bir şekilde hattı yırtıyor. “Eğer ona zarar verdiysen...”

“Kayınbiraderine böyle mi konuşulur?” Ofis koltuğuma yaslanıyorum, botlarımı masanın üzerine koyuyorum. Onun tepkisini her saniyesini tadını çıkarırken yüzümde yavaşça bir gülümseme yayılıyor.

Uçağımla gönderdiğim evlilik cüzdanı ve Sofiya’nın fotoğraflarının bulunduğu paket amacına ulaşmış. Soğukkanlılığını koruyup mantıklı bir konuşma yapmak yerine, ağzından köpükler saçıyor. Sofiya’yı geri almak için ne gerekiyorsa yapacağını açıkça belli ediyor.

“Sofiya güvende—şimdilik,” diye devam ediyorum. “Ama şunu anlamalısın ki başka seçeneğin yok. Bana saldırmaya kalkarsan, onu tehlikeye atarsın. Bu riski almak isteyeceğini sanmıyorum.”

“Ne yapmaya hazır olduğumu bilmiyorsun. Ve beni bu anlaşılmaya zorlayabileceğini sanıyorsan, çok yanılıyorsun.”

Roman’ın nefesi düzensiz, sanki kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyormuş gibi. Telefonun öbür ucunda, yumruklarını sıkıp açarak, telefonu delip geçip beni paramparça etmek istediğini hayal edebiliyorum.

Ne yazık ki beni hafife aldı. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda.

“Hepsi senin suçun. Kendi bölgede sadece ailenin iş yapmasına izin verdiğini iddia ediyorsun. Bak şuna, biz aileyiz lan. Sofiya benim karım ve uzun zamandır öyle. Ona özgürlüğünü verdim, ama sen beni kontrol altında tutmaya çalıştığın anda bu sona erdi.”

“Seni orospu çocuğu,” diye hırladı. “Bunca zamandır birlikte çalıştığımız süre boyunca, sen bir yılan gibiydin. Ne yaptığını çok iyi biliyordun, bıçağı sırtıma saplayana kadar zamanını bekliyordun.” Hattın diğer ucunda sert, alaycı kahkahası yankılandı. “Yanlış aileyle uğraştın. Bunun senin için iyi sonuçlanacağı hiçbir senaryo yok.”

"Yeter." Ellerimi masaya vuruyorum. "Bu saçmalıklara yeterince tahammül ettim. Zaman daralıyor, Vasiliev. Teklifim basit. Senin bölgenize girmek istiyorum. Hepsi bu. İşleri kolaylaştırırsan, kârdan sana da pay veririm. Dediğim gibi, Sofiya ömür boyu bana bağlı. Eminim karın, kız kardeşini bir daha göremezse yıkılır. O yüzden akıllıca bir seçim yap."

Liza'dan bahsetmem kasıtlıydı. Roman karısı için kendi kalbini bile sökerdi ve eminim ki karısı da kız kardeşini geri almak için her şeyi yapardı. Onu bana emanet etmiyorlar ve etmemeliler de. Kontrolüm ipin ucunda.

Bu sabah Eva'nın elbisesiyle çok çekici görünüyordu, ama onu benim gömleğimle görmek, kokumun ve sıcaklığımın onu sardığını bilmek, neredeyse sonumu hazırlıyordu. Herkesi odadan kovmamak, elbisesini yukarı sıyırmamak, külotunu yırtıp atmamak ve yüzüme boşalana kadar onu dilimle sikmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

O da bunu hissetti. Vücudunun gerilmesinden bunu anlayabiliyordum. Benden nefret ediyor olabilir, ama gömleksiz halimi kesinlikle umursamıyor.

"Ne diyorsun sen?" Roman sert bir sesle sordu.

"Sanırım gayet açık konuştum. Bu konuşma bitti. Bir dahaki sefere konuşursak, umarım benim şartlarımı kabul ettiğin için olur."

"Bekle." Roman'ın ciğerlerinden tıslayan bir nefes çıkar. "Hayatta olduğuna dair kanıtı ihtiyacım var." Sesi hala güçlü, ama ses tonunda çaresizliği hissedebiliyorum.

Talepte bulunacak durumda değil, ama bu durumda, pazarlık kozumun hayatta ve iyi durumda olduğunu ona göstermek işime gelir.

"Madem bu kadar nazikçe rica ettin, bir düşüneyim." Mesajımı ilettiğime emin olarak telefonu kapattım.

Ayağa kalkarken deri koltuk gıcırıyor, ofisimin penceresinin yanındaki bar arabasına doğru yürüyorum. Buradan,

sahip olduğum gece kulübünün ikinci katından, şehrin soluk sabah ışığının içeri süzöldüğünü görebiliyorum.

Viski sürahisini alıp kristal bir bardağa iki ölçü viski dolduruyorum. Tek bir akıcı hareketle bardağı bir dikişte içiyorum; içimdeki yanma keskin ama hoş. İçki için erken bir saat ama Roman'ın aramasından sonra buna ihtiyacım var.

Roman ve Liza hâlâ New York'ta, ama durumu idare etmek için Moskova'ya aceleyle döneceklerini tahmin ediyorum. Pavel ve Maxim Belov'u da işin içine katmak isteyecektir. Belov günlük işlerden çekilmiş olabilir, ama Sendika hâlâ onun otoritesi altında çalışıyor.

Koridordan gelen ayak sesleri, içeri girmeden önce Vadim ve Eva'nın geldiğini haber veriyor — benim iki sağ kolum. Eva, kara para aklamadan yatırımlara kadar tüm finansal işlemleri denetliyor, kayıtları kusursuz tutuyor ve yetkililerin gözünden kaçmasını sağlıyor. Vadim, sendikanın günlük lojistiğini yönetiyor, sevkiyatları ve ekipleri idare ediyor ve herkesin kurallara uymasını sağlıyor — aksi takdirde sonuçlarına katlanmak zorunda kalırlar.

Eva ve benim hayatta kalma mücadelesiyle şekillenen bir geçmişimiz varken, Vadim'in hikâyesi farklı. İşçi sınıfı bir aileden gelen Vadim, genç yaşta orduya katıldı ve özel kuvvetlere kadar yükseldi. Bir süre o yapıda başarılı oldu. Ama istikrarın da bir kırılma noktası vardır, onun gibi biri için bile. Kız kardeşinin o alçak kocası, hamile olan kız kardeşine el kaldırdığında, Vadim bunun son kez olmasını sağladı. Adamı ölümün eşiğine kadar dövdü. Bu ona yıllarca hapis cezasına mal oldu. Orada tanıştık. Ve çıktığımda, onunla birlikte çıktım.

Her şeyden sonra, Sergey'in ihaneti beni derinden sarsmıştı. Kimseye güvenmiyordum ve Zhukov Bratva'yı sıfırdan yeniden kurmak için güvенеbileceğim insanlara ihtiyacım vardı. Eva her zaman arkamdaydı. Zeki, inatçıydı ve kavgada kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Sergey'in yaptıklarından sonra sadakat sadece önemli değildi, her şeydi.

O zamanlar Eva, kokteyl garsonu olarak geçimini zorla sağlıyordu. Bratvama katılmayı kabul etti ve Emil'i aramamızı önerdi. Yıllar içinde onunla bağlantımızı kaybetmiştik, ama duyduğumuza göre yanlış arkadaşlarla takılıyordu ve hızla kötü bir yöne doğru gidiyordu. Bratvanın disipliniyle onu doğru yolda tutabileceğimizi umuyordum.

Bu beş yıl önceydi. Arada kavgalarımız oldu, ama sağlam bir şey inşa ettik. Onlar, benim için bir daha asla sahip olamayacağım kadar

Vadim, Eva'nın önüne geçerek bana başını salladı, kravatını gevşetip gömleğinin en üst düğmesini açtı. Koyu renk saçları biraz dağınıktı ve gözlerinin çevresinde hafif gölgeler vardı. Sofiya'nın arkadaşlarını izlemek için bir ekip kurduğu Moskova'dan yeni dönmüştü. Uykusuz kalmış gibi görünüyordu.

Elimdeki viski bardağını işaret ediyorum. "Kahvaltı?"

"Neden olmasın, iyi gelir." Vadim omuz silkiyor ve ofisin deri koltuğuna çöküyor. Eva onun yanına oturuyor ama içki teklifimi reddediyor. O viskiden çok yeşil meyve suyu seven biri.

Bratva'ya katıldığından beri, acımasız bir dövüşçü olarak, herhangi bir erkeğe karşı gelip kazanabileceğini kanıtlayarak zor yoldan saygı kazandı. Görünüşü de en az karakteri kadar etkileyici. Bugün siyah deri pantolon, yüksek topuklu botlar ve dar bir tişört giyiyor. Tek renkli detayı parlak kırmızı dudakları.

Birçoğunun onu muhteşem bulduğunu biliyorum, ama benim için o ailemden biri.

Sofiya'yı daha önce aydınlatabilir, Eva'nın benim için gerçekte kim olduğunu söyleyebilirdim. Ama yapmadım. Gözlerinde kıvılcımlanan kıskançlığı sevdim. Benden nefret ediyormuş gibi davranabilir, benim için bacaklarını açtığına pişman olduğunu söyleyebilir, ama gerçek duyguları — belki de kendine bile itiraf etmediği duygular

—yüzüne yazılmıştı. "Az önce Roman'la konuştum," diyorum, ofis koltuğuma çöktüm. "Beklendiği gibi, çok öfkeliydi, ama mesajı açık ve net bir şekilde aldı. Onu elimizde tutuyoruz ve bunu ne kadar çabuk kabullenirse, o kadar iyi."

Vadim sırtarak bir kutu Lucky Charms'ı açıyor. Ürünleri taşımak için gemilerimizle Amerika'dan direkt ithal ettiriyor. Amerikan şekerli mısır gevreklerine karşı bir zaafı var — bu benim asla anlayamayacağım bir şey.

Vadim bir avuç daha ağzına tıkarken Eva'nın burnu buruşur. Tiksintisini bir kenara itip bana döner. "Anlaşmayı kabul etmesi için ne kadar zaman var?"

"Igor, sözleşmenin altı hafta içinde imzalanacağını söylüyor. O zamana kadar Sendika'nın onayını almamız gerekiyor."

Syndicate, savaşıncı kadar güçlü ve bağlantıları çok iyi. Bu yüzden bu plan işe yarıyor. Sofiya karım olduğu sürece,

bir kozum var. Sendika kendi şartlarına değil, benim şartlarıma uyacak.

Vadim, iki günlük sakallarını eliyle okşadı. “Roman, yengesinin iyiliğine değer veriyorsa, o zamandan önce ikna olacaktır.”

Eva hoşnutsuzlukla kaşlarını çatı. “Neden Sofiya’ya zarar verelim ki? O bu olayların hepsinde masum.”

Bir kadına—herhangi bir kadına—zarar vermek hoşuma giden bir şey değil, ama Sofiya’ya zarar verme düşüncesi içimde bir şeyler uyandırıyor. Bu, göze alamayacağım bir duygu. Bardağımdaki viskiyi çalkalayıp tek yudumda içiyorum.

“Syndicate ikna olduğu sürece kimse zarar görmeyecek.” Eva itiraz etmek üzereydi ama elimi kaldırdım. Gerektiğinde çok sert olabilir ama insanlığını kaybetmemiştir; bu dünyada nadir görülen bir şey ve genellikle takdir ettiğim bir şey. Ama şu anda bu beni sinirlendiriyor.

Vadim ağzına bir avuç daha kuru Lucky Charms atar. Eva kutuyu ondan kapar ve aynısını yapar. Tadına bakar bakmaz, yüzü tiksinti ile buruşur. “Bu iğrenç. Neden bu boku yiyorsun?”

“Çünkü çok lezzetli.” Gözlerini kısar. “Yani mısır gevreği sorun oluyor, ama sabah ondan önce viski içmemde bir sorun görmüyor musun?”

Eva omuz silkiyor. “Viski yetişkinlerin içtiği bir şey. Bu pisliği sadece çocuklar yer.”

“Aynı fikirde değilim.” Vadim, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle karşılık verir.

Ayağa kalkıp ceketimin düğmelerini ilikledim. “Eğer ikiniz kavga etmeyi bitirdiyseniz, sanırım halletmemiz gereken ciddi işler var.”

Kolombiya'dan kokain yüklü bir konteyner gemisi bu öğleden sonra varacak. Normalde bu işi adamlarım hallederdi, ama transferi kendim denetlemek istiyorum. Bu anlaşma aylarca hazırlandı ve bu yıl yaptığım en büyük sevkıyat. Bu kadar çok şey söz konusu olduğu için orada olmamız gerekiyor.

Vadim ayağa kalkıp takım elbisesinin altına bağladığı kılıfı düzeltirken, Eva sandalyenin arkasından deri motosiklet ceketini alıp omuzlarına atıyor.

Kapıda durup, içimi kemiren bir düşünceye kapılıyorum. Eva'ya dönüyorum. “Evden çıkarken Sofiya hâlâ benim gömleğimi giyiyor muydu?”

Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Eva durdu, yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Giyiyordu, ama bu kadar endişeleniyorsan Emil’e sor. Eminim bütün gün karından gözünü ayırmamıştır. Tabii ki senin emirlerin doğrultusunda.”

Ellerim yumruk haline gelir. Benden başka bir erkeğin Sofiya’yı izlemesi fikri içimi yakar. Emil’in onun seksi küçük detaylarını fark etmesini istemiyorum. Düşünürken dolgun alt dudağını ısırtışını ya da başını eğdiğinde boynunun yumuşak kıvrımını. Bunlar bana ait, sadece bana.

“Benden önce gidin,” diye talimat veriyorum. “Orada buluşuruz.”

Eva, Vadim’le birlikte kapıdan çıkarken alaycı gülümsemesini zar zor gizleyebiliyor.

Onlar çıkar çıkmaz Emil’e mesaj atıp, Sofiya’yı malikanede takip etmesine gerek olmadığını söylerim. Ayak bileği izleme cihazı ve korumalarım varken hiçbir yere gidemez ve dış dünyayla iletişim kurma şansı da yok. Tüm iletişim cihazları sıkı bir şekilde kilitlenmiştir.

Ama hâlâ benim gömleğimi giyip giymediğini ya da bana karşı gelip gelmediğini bilmem gerekiyor. Bir yanım, bunu yapmasını umuyor; böylece eve gidip ona bir ders vermek için bir bahanem olur.

Telefonumu çıkarıp neredeyse her odanın kamera görüntülerini kaydırıyorum. Sonunda onu eski müzik odasında buluyorum — bu eski imparatorluk malikanesini satın aldığım da yenilemediğim tek yer. Yıpranmış halıları ve antika enstrümanlarıyla el değmemiş hissi veren bu odayı seviyorum.

Güneş ışığı kemerli pencerelerden içeri doluyor ve odanın ortasındaki piyanonun cilalı yüzeyine yansıyor. Sofiya piyanonun yanında duruyor, elini kenarı boyunca gezdirip yıpranmış bir nota kağıdını çıkarıyor. Bir anlığına notaya bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor, sonra parmaklarını tuşların üzerinde gezdirip seslerini deniyor.

O, gömleğimin eteğini düzeltip piyano taburesine otururken içimde bir memnuniyet uyanıyor.

Elleri, sanki kaybettiği bir şeyi hatırlamaya çalışır gibi tuşların üzerinde dolaşıyor. Çalmaya başladığında notalar paslanmış,

parmakları kararsız. Ama devam ediyor. Konsantre olmak için alnını kırıştırıyor ve kısa süre sonra hüzünlü bir şarkı ortaya çıkıyor.

Ne kadar uzun çalarsa, o kadar derinlere batıyor, sanki müzik onu dibe çekiyormuş gibi. Bu bana sahnedeki halini hatırlatıyor, kendi dünyasında tamamen kaybolmuş, ulaşamaz.

Son nota sönünce, olduğu yerde kalıyor, elleri tuşların üzerinde dururken başı öne düşüyor ve omuzları titriyor. Adını koymak istemediğim bir şey içimde kıvrılıyor. Siktir et. Telefonumu kapatıp cebime geri tıkıyorum.

Sofiya'nın da benimki gibi kendi sorunları var, ama bu beni ilgilendirmiyor.

O bu oyunda bir satranç taşı, ihtiyacım olduğu şekilde hareket ettireceğim bir taş

.

BÖLÜM ON ÜÇ

LİMAN

LİMAN İŞÇİSİ, bilekleri arkada plastik kelepçeyle bağlanmış halde sandalyeye yığılmış durumda. Limanın soğuk hava depolarından birinde olmamıza rağmen alnında ter damlaları var.

Duvarları, mal kasalarıyla dolu metal raflar kaplıyor; havada hafif bir balık ve nemli beton kokusu var.

Onun etrafında yavaşça dolaşıyorum, botlarımın betona sürtünme sesi duyuluyor. Titriyor, dişleri takırdıyor, ama bunun sadece soğuktan kaynaklandığını sanmıyorum.

"Sana ait olmayan bir şeyi aldın," diyorum, ses tonum aldatıcı bir şekilde sakın. "Neden seni burada canlı canlı deşmemem gerektiğini söyle bana?"

Adamın gözleri etrafa bakınıyor, paniği artıyor. "Ben... benim elimde başka çare yoktu..."

Onu karnına sert bir yumrukla kesiyorum, yumruğum sandalyeyi yere çarpacak kadar güçlü bir şekilde karnına saplanıyor. İnliyor, vücudu öne doğru sarsılıyor, ama ipler onu dik tutuyor.

"Hadi bunu bir daha deneyelim," diye hırıliyorum, bir adım daha yaklaşıyorum. Vadim, adamın omzuna sertçe elini koyuyor ve onu sandalyeye doğru iterek dengede tutuyor. "Kimin için çalışıyorsun lan? Çünkü bu hırsızlığı tek başına planladığını bir saniye bile inanmıyorum."

Limani ile depolarımız arasında üç milyon dolarlık kokainim ortadan kayboldu, yerine lanet olası bebek müshili konmuştu. Aynı görünüyordu, aynı ağırlıktaydı, hatta aynı şekilde paketlenmişti. Ama adamlarımdan biri envanter kontrolü sırasında bir torbada yırtık fark etti.

Toz düzgün çözölmüyordu ve işte o zaman alarm zilleri çalmaya başladı.

Günlerce soru sorup ipuçlarını takip ettikten sonra, tüm işaretler önümdeki bu orospu çocuğuna işaret ediyor.

"Kimse yok!" diye bağılıyor, sesi çatlıyor. "Sadece bendim, yemin ederim!"

Paraya ihtiyacım vardı—çocuğum hasta ve hastane masrafları—"

Vadim'e bir göz attım; o, sanki öğle molasındaymış gibi elma yiyerek duvara rahatça yaslanmıştı. Gözlerim onunla buluştuğunda, başını salladı ve zaten şüphelendiğim şeyi sessizce doğruladı — bu pisliğin çocuğu yoktu.

Boğazını kavrayıp sıkıyorum, nefes almasını engelliyorum. Gözleri şişiyor, yüzü koyu kırmızıya dönüyor, bacakları çılgınca sallanıyor. Onu öylece tutuyorum, paniğin onu sarmasını izliyorum. Bayılmaya saniyeler kala onu bırakıyorum ve o, nefes nefese kalarak sandalyeye yığılıyor.

"Buradan canlı çıkamayacaksın. Yani işini kolaylaştırıp bana gerçeği söyleyebilirsin, ya da işini zorlaştırıp, ben de gerçeği senden söküp alırım. Her halükarda, çığlık atacaksın. Hepsi öyle yapar."

Gözleri, bir bezle bir pala parlatmakta olan Vadim'e kayar. Adam inler, altına işerken pantolonu koyulaşır. Vadim kaşlarını kaldırır. "Acele etsen iyi olur. Bugün cömert hissediyorum ama bu uzun sürmeyecek."

"Tamam, tamam! Bilmek istediğin şeyi söyleyeceğim!" diye bağıır, sesi kısılmıştır.

"Akıllıca bir seçim," derim, Vadim'in bana uzattığı palayı kavrayarak. Bıçağın ucu, onu irkiltebilecek kadar kaburgalarının altına bastırılır. "Bana yalan söylersen, bunu böbreklerine saplarım. Şimdi konuşmaya başla."

Sonunda malikaneye döndüğümde gece yarısını geçmişti. Ev, beklediğim gibi sessizdi.

Blazerimi çıkarıp ofisime doğru yürürken, son üç günün yükü omuzlarımı ezip geçiyor.

Liman işçisi, tahmin ettiğim gibi konuştu. Meğer kısa bir süre önce bir barda birkaç adamla tanışmış. Birkaç kadeh içtikten sonra, aptal herif gevezeye dönmüş; onlara nerede çalıştığını söylemiş, hatta limandan geçen ürünlerimle övünmüş.

Daha da aptalca olanı, onların onu bir soygun yapıp beni dolandırmanın kolay olacağına ikna etmelerine izin vermesiydi. Ona pay vaat ettiler, ama fark etmediği şey, bu palyaçoların büyüklük hayalleri kuran düşük seviyeli bir sokak çetesine ait olduklarıydı. Beni alt edebileceklerini sandılar.

Buna fırsatları olmayacak. Gecenin sonunda, hiçbirinin canı kalmayacak.

Bar arabasından bir bardak alıp bir shot viski dolduruyorum ve tek dikişte içiyorum. Alkol yıpranmış sınırlarımı yatıştırıyor, ama kafamı netleştirmiyor.

Son birkaç gündür neredeyse hiç eve gitmedim. Sofiya'dan uzak kalmanın onu zihnimden sileceğini ummuştum, ama öyle olmadı. Sönmek bilmeyen bir köz gibi aklımda kalıyor.

Her fırsatta kameralardan onu izlemem de pek yardımcı olmuyor. Emil'in düzenli güncellemelerine gerek kalmadan, onun neler yaptığını biliyorum: dolaşıyor, müzik odasında piyano çalıyor, kütüphanede kitap okuyor ve Yelena ile sohbet ediyor, gerçi çoğunlukla odasında kalıyor. Onu o özel alanda izlemem için tüm irademi kullanmam gerekiyor, çünkü takıntım zaten giderek artıyorsa, onu en savunmasız anlarında görmek beni tamamen mahveder.

Bir shot daha dolduruyorum, alkol yumuşakça boğazımdan aşağı kayarken, kötü niyetler damarlarımda sıcak ve yoğun bir şekilde köpürüyor. Onu görmek, teninin sıcaklığını hissetmek ve nefesinin yumuşak hırıltısını duymak istiyorum. Ama aynı zamanda Sendika'ya, kenara atılmayı tolere eden bir adam olmadığımı da hatırlatmak istiyorum.

Masa çekmecemden yüzüğü çıkarıyorum; kızıl saçları ve fildişi tenine uyacak şekilde özel olarak tasarlattığım yüzüğü.

Daha iyi bir adam sabaha kadar beklerdi, ama ben hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim.

Perdelerden sızan ay ışığı dışında odası karanlık. Sofiya uyurken bir hayaldir; koyu saçları

, dolgun dudakları hafifçe aralanmış, sikimin arasına kaymasını yalvarıyor.

Köşeden bir sandalye çekip oturuyorum, onu izlerken gecenin sessizliği etrafımı sarıyor. Gözlerim göğsünün yavaş, düzenli iniş çıkışlarını takip ediyor; yüz hatları gevşemiş, alnı pürüzsüz, sanki uykuda nihayet biraz huzur bulmuş gibi. Onu içine çektiğim kaosun etkisinde kalmamış, o kadar sakin görünüyor ki.

Yaptıklarım ve yapmak üzere olduğum şey için suçluluk duymam gerekirdi, ama suçluluk benim doğamda yok.

Bunun yerine, artık onun benim olduğunu bilmek, içimde karanlık bir tatmin ve sahiplenme heyecanı uyandırıyor. Sergey onu gelini olarak istiyordu, ama o piç toprağın altında çürüyor, oysa o benim evimde yaşıyor ve yakında benim yüzüğümü takacak. Umarım, düştüğü cehennemin hangi çukurunda olursa olsun, kaybettiği her şeyle yüzleşerek bizi izliyordur.

Ayağa kalkıp ona doğru eğildim, elim omzuna ulaşmadan önce yanağından bir tutam saçı çekip attım ve omzunu hafifçe salladım. “Uyan, Sofiya.”

Gözleri uykudan bulanık bir şekilde açılır. Ama benim bu kadar yakınında durduğumu fark ettiği anda, battaniyeyi çenesinin altına çekerek birdenbire doğrulur. “Neler oluyor?” diye nefes nefese sorar. “Neden odamdasın?”

“Teknik olarak, bu evdeki her oda benim. Yani, aslında sen benim odamdasın.”

Yatağın başucundaki okuma lambasını açtım, sıcak ışık odayı doldurdu ve gözlerinin alışması için ona biraz zaman verdim.

Hızla gözlerini kırptırır, yanındaki saate bir göz atar ve sonra sinirli bir homurtu çıkarır. “Gecenin bir yarısı, Nikolai. Ne istiyorsun?”

Sesinde duyduğum temkinlilik beni tedirgin ediyor. “Sakin ol. Sana zarar vermek için gelmedim,” diyorum, parmaklarımla yanağını okşayarak. “Ama sen pakhanın karısısın ve artık herkesin bunu bilmesinin zamanı geldi.”

Kaşlarını çatıyor. “Bu evliliğin sadece geçici olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Roman seninle bir anlaşma yaptığında...”

Onu kesip, başparmağımla çenesinin kıvrımını izliyorum. “Roman’a, benim oyun oynanacak bir adam olmadığını hatırlatmak lazım.”

Yutkunur, sesi fısıltıya düşer. “Bunun benimle ne ilgisi var?”

“Her şeyle.” Bu kelime aramızda ağır bir atmosfer yaratır. “Şimdi kalk. Ofisime geliyorsun.”

Kafasını salladı ve yorganın altına daha da gömüldü. “Seninle hiçbir yere gitmiyorum.”

“O zaman seni taşıırım.”

“Sakin yapma—”

Yorganı çekip onu omzuma attığımda itirazları kesilir. Bacaklarını sallayıp sırtıma vurur, ama nafile. Elimle mükemmel kalçalarını sıkıca kavrayarak onu sabit tutarım.

Eva’nın kıyafetlerinden bir şeyler giyiyor — neredeyse hiç olmayan bir uyku şortu ve ince bir tişört — ve bu manzarayı görünce aletim seğiriyor, dikkatimi dağıtmakla tehdit ediyor. Onu yatağa atıp sahip olma içgüdüsünü bastırıyorum ve yürümeye devam ediyorum.

"Sana inanamıyorum," diye tıslıyor, yumruklarını sırtıma boşuna vuruyor. "Bu çok aşağılayıcı! Beni indir!"

“Seni uyarmıştım,” diyorum sakın bir sesle, dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle. Böyle bir anda bile, onun öfkesinden zevk alıyorum.

Ofisime girince, onu süet kanepeye indirip arkamdan kapıyı kilitliyorum, olur da kaçmak gibi parlak bir fikir aklına gelirse diye.

Sofiya kollarını kendine doluyor, gözlerinde zehirle bana bakıyor. “Oyun oynamayı bırak da bana bunun ne olduğunu söyle.”

Cevap vermek yerine, masamın çekmecesini açıp ihtiyacım olan şeyi çıkarıyorum. “Bir seçim yapman gerekiyor, Sofiya.”

Odayı tararken gözlerinde bir tedirginlik belirir. “Ne seçimi?”

Kanepenin yanına oturup, eşyaları aramızdaki sehpayı koyuyorum. Bakışları benimle kutu arasında gergin bir şekilde gidip geliyor. “O ne?”

"Belli değil mi?" Mücevher kutusunu açtım ve platin bir yüzüğe takılmış, ateş gibi parıldayan elmaslarla çevrili prenses kesim bir yakut yüzüğü ortaya çıkardım. "Yüzüğümü takar mısın, Sofiya Zhukova?"

Soyadımın kadınsı formuna dönüştürülmüş hali duyulunca gözleri fal taşı gibi açılır. Alternatifi açıklamaya bile fırsat bulamadan, o çoktan başını sallamaya başlamıştır.

“Emin misin?” diye soruyorum, dudaklarımı onunkilere birkaç santim yaklaştıırken sesim alçalıyor.

Gözleri kinle kısılr. “Yüzüğünü asla takmayacağımdan eminim.”

“Öyleyse...” Kumaşa uzanıp onu çekerek altındakini ortaya çıkarıyorum. Gözleri elimdeki cihaza kayıyor. Gözlerini kırptıyor, yüzünde şaşkınlık belirirken kaşlarını çatıyor.

"O da ne?"

Görmesi için onu havaya kaldırıyorum. “Bir dövme makinesi.”

Sesi artık daha sessiz, daha temkinli. “Onunla ne yapmayı planlıyorsun?”

Çenesini tutup bakışlarını bana çeviriyorum. “Yüzüğümü takmayacaksan, parmağına bir tane dövme yaparım. Seçim senin, Sofiya. Ama öyle ya da böyle, kime ait olduğunu kimse sorgulamayacak.”

BÖLÜM ON DÖRT

SOFIYA

Nikolai'den günlerce haber almadıktan sonra, gece yarısı odama fırtına gibi girer, beni bir barbar gibi omzuna atar ve ofisine taşır. Sonra bana imkansız bir seçim sunar: ya onun alyansını takacağım ya da parmağıma dövme yaptıracağım.

Ciddi olamaz, değil mi?

Ama gözlerinin benimkilere dikiliş şekli ve elindeki dövme makinesi, ciddi olduğunu gösteriyor.

Soğuk bir panik dalgası üzerime çöküyor. Eğer bana dövme yapmasına izin vereceğimi düşünüyorsa, kafayı yemiş demektir.

İçgüdüsel olarak kaçıyorum. Ellerim kapıya uzanıyor, titreyerek kolu çevirip çekiyorum ama kapı kıpırdamıyor. Kilitli ve ne kadar çevirip çekersem çekeyim açılmıyor.

Arkamda, adımları yavaş ve kararlı. "Nereye gittiğini sanıyorsun, karıcığım?"

Hızla arkamı dönüp ellerimi belime koyuyorum. "Benden uzak dur!"

Başını eğdi, ağzının köşelerinde tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Bunu yapamam, ama sana bir seçenek sunuyorum. Dövme fikrini beğenmediysen, birçok kadının takmak için canını vereceği yarım milyon dolarlık bir mücevher var."

"Mesele yüzük değil!" Sesim yükselir, öfkem dışa vurur. "Mesele onun temsil ettiği şey. Benim senin olduğum... ve asla senin olmayacağım." Bir an dururum, başımı sallarım. "Bunu bana zorla kabul ettiremezsin. Ben senin karın değilim. Gerçekten değilim. O saçma evlilik sözleşmesinde ne yazdığı umurumda değil."

Omuz silkiyor ve bu rahat tavrı kanımı kaynatıyor. Kayıtsızlığı yüzüme atılmış bir tokat gibi. O iş seyahatindeyken ben burada, bir hayalet gibi koridorlarda dolaşıyordum. Elimde sadece zamanın olduğu üç gün. Hiçbir şeyin benim için yolunda gitmediğinin ağırlığını hissetme zamanı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her şeyin sonunda mahvolduğunu bilme zamanı. Ve bu sefer, arkadaşlarımı ve ailemi de benimle birlikte dibe çekmeyi başardım.

Keşke zamanı geri alıp her şeyi geri alabilsem, ama yapamam ve bu utancı sonsuza kadar taşımak zorunda kalacağım. Bütün evi bir çıkış yolu aradım — bir telefon, bir bilgisayar, dış dünyayla iletişim kuracak herhangi bir şey — ama nerede olduğumuza dair hiçbir iz yok ve kaçış yolu bulmaya hiç yaklaşmadım.

Ve sessiz anlarda, öfkem her şeyi bastırmaya yetmediğinde, zihnim Nikolai'ye ve bana hissettirdiği çılgın duygulara kayıyor. Sanki bedenimin kendi iradesi varmış gibi.

Hayal kırıklığım doruğa ulaşıyor ve masadan bir yığın dosya alıp ona fırlatıyorum. Kağıtlar kar taneleri gibi havada dağılıyor. O, kağıtlar yere düşerken rahat bir tavırla kenara çekiliyor.

"Anlıyorum. Demek böyle oynamak istiyorsun."

Nikolai, bana doğru ilerlerken adımları sağlam ve ölçülü. Kaçış yolum olmadığını biliyorum, ama yine de masasının etrafında koşturup bulabildiğim her şeyi kapıyorum. Elim bir zimbaya uzanıyor ve onu kafasına fırlatıyorum. O ise neredeyse hiç çaba harcamadan onu savuşturuyor.

Bu hiç iyi değil.

Parmaklarım masasının köşesindeki büyük bir kitabı kavrar, bu benim son umudumdur ve onu elimden geldiğince sertçe ona doğru savururum. Eli birden uzanır ve savurma hareketimin ortasında bileğimi yakalar. Tutuşu demir gibidir, esnek değildir; kitabı elimden alır ve yere fırlatır. Kitabın yere çarpma sesi gergin sessizlikte yankılanır.

İki adımda üzerime atılır, kollarını bana dolayarak beni kanepeye fırlatır. Parmakları çeneme bastırır, başımı yukarı kaldırır, böylece ondan başka hiçbir yere bakamam. Yüzü o kadar yakındır ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum. "Karımın hırçın olmasını seviyorum, ama bu saçmalığı bir daha yaparsan, hoşuna gitmeyecek bir yanımı göreceksin. Anlaşıldı mı?"

"Senin sadece sevmediğim yanını gördüm," diye karşılık veriyorum, kalbim deli gibi çarpmasına rağmen sesim keskin.

"Oh, moya sladost, nefretin beni daha da tahrik ediyor." Sözleri üzerimde böyle bir etki yaratmamalıydı, ama vajinam arzuyla kasılıyor ve boynuma kadar kızarıyorum.

Sırtışı daha da derinleşiyor, göz kapaklarının arkasından bakışları yüzümde dolaşıyor, dudaklarımda bir süre takılıp kalıyor, sonra göğsümün inip kalkışına doğru alçalıyor. İnce uyku tişörtümün altında meme uçlarım sertleşiyor ve bakışları tekrar yukarıya çıktığında, gözlerinde bir memnuniyet kıvılcımı parlıyor.

Gözümü kırpmadan, beni belimden kaldırır, kanepedeki yerimi alır ve sonra beni kucağına bırakır. Uyluklarım kalçalarının iki yanına yerleşir, ona karşı itmeme rağmen tutuşu sıkıdır, kurtulmak için kıvranırken tırnaklarım ön kollarını ısırır, ama nedense bu bir kavgaya gelmez — daha çok ön sevişme gibi gelir.

"Direniş etmeyi bırak," diye homurdanıyor, kocaman eliyle bileklerimi arkamda sabitliyor. Dudakları kulağıma değiyor. "Tek başardığın şey, sikimi çok sertleştirmek oldu."

Göğsüm sıkışıyor, nefesim düzensizleşiyor. Abartmıyor. Heyecanı bana baskı yapıyor, sert ve ısrarcı, her sinirimi ateşe veriyor.

"İnan bana, niyetim bu değildi," nefes nefese fısıldıyorum. Çok fazla nefes nefese.

Onu itip, benden ne kadar tiksindiğimi söylemeliyim, ama öyle yapmıyorum. Bunun yerine, kontrolüm dışındaki bir refleksle kalçalarımı onun sert uzantısına doğru itiyorum. Klitorisime değen sürtünme, bir çığlık atmamı engelliyor.

"Benden zevk almaya mı çalışıyorsun, karım?" diye soruyor, sesi son derece seksi ve boğuk.

Kafamı sallıyorum, karnımın derinliklerinde biriken arzuyu görmezden gelmeye çalışıyorum. Bacaklarımda arasında sertleşmiş halini hissetmek ne kadar iyi gelse de, hayatıma bela davet etmemem gerektiğini çok iyi biliyorum. Ama onu itmeye ya da uzak durmasını söylemeye çalıştığım her seferinde, yapamıyorum.

Titrek bir iç çekişim kaçıyor. Gözlerimi kapatıp kalçalarımı eğiyorum, bacaklarımda arasındaki baskı artıyor. Böyle olması gerekmiyordu, ama altımda yatan sert, sıcak vücudu, sıradan bir insanın direnebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Eli omurgamdan yukarı kayıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve sertçe çekerek başımı geriye doğru eğip boğazımı ortaya çıkarıyor. Ağzı hemen ardından geliyor, dişleri tenime sürtünüyor, dili sıcaklık ve kötü vaatler bırakıyor.

Ona doğru eğiliyorum, dudakları üzerimde dolaşırken savunmam çöküyor. Geri çekildiğinde, karanlık, aç bakışları benimkilere kilitleniyor ve ben başka yere bakacak gücü bulamıyorum. Beni parça parça çözüyor ve ben ona izin veriyorum.

Nikolai inliyor, nefesi ağır. "Ne istediğini söyle. Kelimelerini kullan."

"Beni bırakmanı istiyorum," diye fısıldıyorum, ama sesim pek de ikna edici gelmiyor.

"Mmmm, sanmıyorum."

"Parmağıma dövme yaptırmana izin vereceğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın," diyorum, dudakları kulağımın kıvrımına dokunurken bile.

"Bu, yüzüğü takacağın anlamına mı geliyor?" diye soruyor, sesi boğuk.

Titrek bir nefes veriyorum, gerginlik karnımın derinliklerine yerleşiyor. "Sen delisin, bunu biliyor musun?"

Kıkırdaması içimi titretiyor. "Eğer dövmeye bu kadar karşısın..." Cümlesini bitirmeden ağzını indiriyor ve tişörtümün ince kumaşı üzerinden meme ucumu yakalıyor. Dilini ve dişlerini hassas uçta gezdiriyor ve ben inleyerek ona daha iyi erişim sağlamak için sırtımı kavisliyorum. Artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda, aniden geri çekiliyor. "O zaman yüzüğümü tak."

Çenem sıkılır ve içimdeki çaresiz acıyla mücadele ederim. "İ-İki seçeneği de sevmiyorum."

"Görünüşe göre bir çıkmaza girdik." Tekrar eğilir, ağzıyla diğer meme ucumu yakalar ve direnmesi çok zor bir sihir yapar. Sahip olduğumu sandığım her zerre kontrolümü elimden alırken, uyluklarım sıkılır.

Geri çekildiğinde, yoğun bakışları beni olduğum yere çiviliyor. "Bir anlaşma yapalım. Seni bir dakikadan kısa sürede orgazma ulaştırabilirsem, yüzük parmağına Zhukov Bratva sembolünü dövme yaparım."

"Hayır. Olmaz. Ve bilginiz olsun, bir dakikadan az bir sürede buna yaklaşamazsınız bile."

"Eğer bunun imkansız olduğundan bu kadar eminsen, kanıtla."

Ona cehenneme gitmesini söylemeye hazırım ki aklıma bir fikir geliyor. Tehlikeli bir fikir. Hatta pervasızca bile, ama kazanacağımdan eminim. “Tek bir şartla anlaşmayı kabul ederim. Eğer kaybedersen, senin yüzüğünü takmak zorunda kalmam... asla. Konuyu kapatırsın. Bana kalırsa o yarım milyon dolarlık taşı denize atabilirsin.”

Dişlerinin üzerinden dilini gezdiriyor, gözlerini kısıyor. Nefesimi tutarken hava ağırlaşıyor, onu yemi yutmaya cesaretlendiriyorum.

Vücudum onu arzulasa da, bir erkeğin beni bir dakikadan kısa sürede tatmin etmesi imkansız. Ben bile o kadar çabuk yapamam —tabii bir vibratörle donanmış değilsem, ve o durumda bile, bir dakika boyunca her şeye direnebilirim.

Bana yavaş, şeytani bir gülümseme atıyor, eliyle çenemi kavrayıp beni kendine çekiyor, dudaklarımız fısıltı kadar yakın. “Peki,” diyor, sesi alçak bir mırıldanma gibi. “Bir dakika. Ama saat, ben amına dokunana kadar başlamaz. Ondan önceki her şey ısınma turu.”

Bir dakika, ne?

Neler olduğunu sindirecek zamanım bile yok ki, ağzı benimkine çarpıyor. Dili içeri girmek istiyor ve ben onu içeri almaktan kendimi alıkoyamıyorum. Bu öpücükte naziklik falan yok; tamamen ateş ve sahiplenme, dilinin benimkine her dokunuşunda savunmamı yıkıyor, sanki son yemeğiymişim gibi beni yutuyor.

Ağzı boynumdan aşağıya doğru kayarken, ciğerlerime hava çekmeye zar zor vakit buluyorum ki, dudaklarıyla yine meme ucumu yakalıyor. Sıcak emiş damarlarımda şimşekler çaktırıyorsa, her sinir ucu aynı anda ateşleniyor. Ellerim omuzlarına uçuyor, tırnaklarım derine batarken dili beni işlemeyi sürdürüyor. Her yalama ve her dokunuş bacaklarımdaki arzuyu artırıyor, ta ki onun için ıslanana kadar.

"Çok tatlısın," diye derime karşı homurdanıyor, dişleri hassas tepeyi okşuyor, sonra diğer göğsüme geçiyor. Ağzının derime sıcak kayışı, ona doğru eğilirken boğazımdan kırık bir çığlık koparıyor. Daha sert emdiğinde, yanıt niteliğindeki inlemesi bedenimde titreşiyor, tutamadığım inlemeleri benden çalıyor.

Onu görmezden gel, diyorum kendime. Dokunuşunu engelle.

Ama bu imkansız çünkü gözleri benimkilerle buluştuğunda nefesim kesiliyor. Bana şiddetli bir arzu ve başka bir şeyle bakıyor. Sanki tüm bunlar saçma bir bahsin parçası olsa da, benim bundan zevk aldığımdan emin olmak istiyor gibi — ki ben bu bahsi kaybetmeyi reddediyorum.

Ve belli ki o da öyle.

O meme ucumu çimdiklediğinde içimden bir inilti kaçıyor, onun inlemesi dudaklarımda yankılanıyor. Elleri saçlarıma dolanıyor, beni kendine çekiyor, dili yine benimkini ele geçiriyor. Göğsünden derin ve kaba bir ses çıkıyor. Elleri aşağıya doğru kayarken bu ses içimde yankılanıyor, her sinirimi ateşliyor.

İşte bu. Bundan sonra ne olacağını biliyorum ve kafamı boşaltıp odaklanmam gerekiyor. Kulübün tuvaletinde bana neler yapabileceğini göstermişti ve şimdi kafamı kaybetmek için hiç de iyi bir zaman değil.

Eli şortumun içine kayıyor, parmak eklemleri zaten nemli olan iç uyluklarımı okşayana kadar aşağıya doğru kayıyor.

"Arkamda bir saat var," diyor, dudakları kulağıma değiyor. "Bir dakikam dolduğunda söyle bana." Cevap veremedim, ağzı boynuma yapışıyor, köprücük kemiğime doğru öpüşürken içimi bir titreme kaplıyor. "Hazır mısın?"

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Parmakları, alaycı bir şekilde yarıklarımın üzerinde kayıyor ve başım geriye düşüyor.

"Aman Tanrım." Parmakları klitorisimi okşarken, her daire çizdiğinde içimden dalgalar halinde ecstasy yayılırken, bu sözler istem dışı olarak ağızımdan dökülür.

"Zaten ıslanıyorsun," diyor, ses tonu kendini beğenmiş bir tatminle dolu.

Gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor ve o iki parmağını amıma soktuğunda, gerilim hiç tahmin etmediğim bir hızla artarken, kendimi savunacak bir şey bulamıyorum. Tek yapabileceğim dişlerimi sıkmak ve kalan tüm mantıklı düşüncelerimi tüketen bu zevke direnmeye odaklanmak.

"Sen dayanılmazsın," diye inliyorum, kalçalarım eline doğru sallanırken tırnaklarım saç derisine batıyor.

Karanlık ve günahkar bir sesle kıkırdıyor. "Kabul et, sana hissettirdiklerimi seviyorsun." Avucunu klitorisime sürtünürken parmakları daha derine giriyor

. Bacaklarım buna tepki olarak titriyor. "Belki de benim merhametime kalmış olmak seni tahrik ediyor."

Bunu inkar etmek istiyorum ama kelimeler ağızımdan çıkmıyor. Parmakları kıvrılıyor, ciğerlerimdeki havayı çalan o yıkıcı noktaya dokunuyor. Dudaklarımdan kırık bir inilti sızıyor ve sırtışı daha da derinleşiyor. "Kontrolün sende olduğunu sanıyorsun ama değil. Her çığlık, her yalvarış, dağılıştın... hepsi benim."

Sözleri derime işliyor, içimdeki ham ve içgüdüsel bir şeyi harekete geçiriyor.

Saati kontrol etmek için gözlerimi zorla açıyorum. Ama klitorisime dokunduğunda, dünyam baş aşağı dönüyor ve bir mutluluk dalgası üzerime çöküyor.

"Otuz saniye kaldı," diyor, sesi ipek gibi. "Seni mahvetmek için bolca zaman var."

Şu anda otuz saniye lanet olası bir sonsuzluk gibi geliyor.

Bakışları, zar zor bastırılmış şehvetle yanıyor. En azından kendimi kaybeden tek kişi ben değilim.

Beni istediği yere getirdiğini hissederek, daha da bastırıyor, sert avucuyla klitorisimi yoğururken parmakları derine dalıyor ve amımın duvarlarını titretmeye başlayan, zihnimi uyuşturan sabit bir ritim tutturuyor. Gözlerim geriye yuvarlanıyor. Ne yapıyor bu? Adil oynamıyor — bu hile olmalı.

"Dövmem sana yakışacak. Derinde izimi görmek için sabırsızlanıyorum." Sesi alçalıyor, sert bir ton giriyor.

"Hayır. Asla," diyorum, kendimi zor tutuyorum, her ne kadar sabrım kırılmak üzere olsa da.

Daha derine giriyor ve ağzı, sert ve her şeyi yutan bir öpücükle benimkini ele geçiriyor. Parmakları klitorisimin etrafında dönüyor, onun için kendimi kaybetmem için beni ikna ediyor.

Beni bu hale getirmesi çıldırtıcı — onun merhametine kalmış, titreyen bir enkaz. İçim, parmaklarının her vuruşuna, başparmağının her hareketine tepki vererek kasılır. Kendimi tutmak için çaresizce sıkılaşıyorum, ama hiçbir irade gücü beni dibe çekmeye çalışan dalgayı durduramaz.

Klitorisime sert bir dokunuş yeter; içimdeki her şey patlar... Kahretsin.

Uyluklarım elini sıkıca kavırıyor ve orgazm beni sararken başım geriye düşüyor. Boğazımda biriken çığlığı bastırmak için omzuna ısıyorum, ama bir işe yaramıyor.

Boşaldığımı biliyor. Hissedebiliyor.

Nikolai'nin parmakları son bir kez kıvrılıyor ve son spazmları da ortaya çıkarıyor. Elini çekiyor, parmaklarını ağzına götürüyor ve temizlemek için emiyor, mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Tanrım, kendini kaybettiğinde gerçekten muhteşemsin," diyor, sesi boğuk. Sözleri aramızda bir ağırlık gibi çöküyor. Nefes nefese ve bitkin bir halde ona yığılırken, övgüsü beni sıcak bir alev gibi sarıyor.

Bir an için orada kalıyorum, her şeyi içime çekiyorum. Nefes alıp verişinin düzenli ritmi, parmaklarının saçlarımı taraması ve beni sabit tutan varlığı.

Ve sonra, sanki bir işaret almış gibi, Nikolai ağzını açar ve her şeyi mahveder.

"Elli sekiz buçuk saniye," diye kulağıma fısıldıyor.

Gerçeklik kafama dank edince yüzüm kızarıyor. Aklım karışmış bir halde ondan uzaklaşıyorum. Ciddi olamaz, az önce olanlardan sonra olmaz.

Nikolai, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle parmaklarını başının arkasında birleştirir. Kazandığını bilen bir adam gibi görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

Boşluğa ihtiyaç duyarak kucağından kalkıyorum. "Bunun doğru olduğundan emin misin?" Duvardaki saati işaret ediyorum.

"Kesinlikle." Sesinde alaycı bir ton var. "Askeri standartlarda."

Lanet olsun.

Çaresizce bir çare ararken ağzım kurur. "Elli sekiz buçuk saniye, pratikte bir dakikaya denk geliyor. Hata payını düşünürsek, bunun güvenilir bir rakam olduğunu sanmıyorum."

Kaşları kalkar, gözlerindeki bakış düpedüz günahkâr. "Tekrar denemeyi mi öneriyorsun? Ben seve seve yaparım. Ama bu sefer, seni dilimle orgazma ulaştırmak isterim."

İçimde bir arzu uyanır, ama onu bir kenara itiyorum. Bu berbat bir fikir. Belli ki bu adamın, benim gözden kaçırdığım bir tür cinsel süper gücü var. "Hiç de öyle bir şey önermiyordum."

Umursamadan omuz silkiyor. “Anlaşma anlaşmadır. Ve sen bana sözünden dönen bir kadın gibi gelmiyorsun.”

Dövme makinesine uzandığında, midem düğümlenir ve boğazıma panik çöker. Onun sembolü, onun işareti, sonsuza kadar derimde kalacak. Gözlerim yaşlarla dolar, damlamadan önce görüşümü bulanıklaştırır. Ama sözünden dönmeyeceğim. Ailem sözlerini hiç tutmadı ve ben uzun zaman önce asla onlar gibi olmayacağıma yemin etmiştim.

Çenemi kaldırdım. “Bunu daha önce yaptın mı?” “Birçok kez.”

"Bir sembol ve baş harflerin. Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diyor yumuşak bir sesle. Yaklaşıyor ve nazik bir dokunuşla yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor. "Korkma. Çabuk bitecek."

"Acıdan korkmuyorum. Ağlıyorum çünkü bir kez daha bana başka seçenek bırakmadın."

Yanağımı avuçlar, başparmağı dudaklarımı okşar. “Seçim yapmak abartılıyor.”

"İşaretin, sana ya da bu evliliğe karşı hislerimi değiştirmeyecek. Sana asla boyun eğmeyeceğim. Seninle asla yatmayacağım. Benim için hiçbir anlamı olmayacak."

"Yine. Yani benimle bir daha asla yatmayacaksın demek istiyorsun." Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına itti, eli yanağımda kaldı.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, en ufak dokunuşunun bile derimin altında bir ateş yakmasına karşı direniyorum.

"Yap şunu," diyorum, sesim titriyor, çünkü bu böyle devam ederse, onurumdan daha fazlasını kaybedeceğim.

BÖLÜM ON BEŞ

NIKOLAI

Siyah mürekkeple son vuruşu yaptığımda, dövme makinesinin uğultusu kesilir ve ben de makineyi bir kenara bırakıp, bir an durup eserimi hayranlıkla seyrederim. Zhukov Bratva'nın tacıyla iç içe geçmiş baş harflerim, artık Sofiya'nın soluk teninde kalıcı bir iz bırakıyor. Kime ait olduğunu hatırlatan bir iz.

"Bitti mi?" diye soruyor, gözlerini hala sıkıca kapatmış, dövme yapışımı izlemek istemiyor.

"Bir dakika daha." Cildi kızarmış ve hassas, çizgiler hafifçe kabarmış. Antibiyotik krem sürüp bandajlamam gerekiyor, ama önce yapmam gereken başka bir şey var.

Elinin yanına, üstünde tarihi açıkça yazan katlanmış bir gazete koyuyorum. Telefonumla hızlıca bir fotoğraf çekiyorum — Roman'ın istediği yaşam kanıtı, bir de "siktir git" mesajı eşliğinde. Her gün ayak sürüdükçe acı çekenin Sofiya olduğunu hatırlatmak için.

Gerçi şu anda acı çeken benmişim gibi görünüyor. Elime boşalmasını sağladığımdan beri testislerim ağrıyor. Ama buna değdi; sadece bahsi kazanmak için değil, onun benim için parçalanışını izlemek hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi.

"Gözlerini açabilirsin. İşimiz bitti," diyorum, gazeteyi gözden uzak bir yere kaldırarak.

Kirpikleri yavaşça kalkar ve dikkatini parmağına çevirmeden önce uzun bir saniye boyunca bakışlarımı karşılar. Dövmeyi inceler. "Ne anlama geliyor?" diye sorar, sesi sabittir. Gözyaşları ya da öfke beklerim, ama soğukkanlılığıyla beni şaşırtır. Belki de gözyaşları bitmiştir.

“Ta, gücü, sadakati ve kardeşliğin kopmaz bağlarını simgeliyor,” diye açıklıyorum. Başparmağım dövmenin kenarına hafifçe dokunuyor. “Ve baş harflerim... Çünkü sen benimsin.”

Onun karşı çıkmasını bekliyorum, ama ela gözlerinin benimkilerle buluştuğu o sakinlik beni dengesizliğe sürükler. “Bir dövme beni senin yapmaz. Bir kağıt parçası da.”

Sözleri keskin ve hoş olmayan bir şekilde içime işliyor. Onu sadece Roman'ın yararı için ya da Sendika'yı hizada tutmak için işaretlemedim. Onu işaretledim çünkü istedim ve onun başka birine ait olması düşüncesi karnıma bıçak saplanıyormuş gibi hissettiriyor.

“Benim dünyamda yle.” O benim karım ve dövme bunu tartışılmaz kılıyor. O işareti gören herkes, onu sahiplendiğimi bilecek. O dokunulmaz. “Roman da elinin resmini gördüğünde bana hak verecek.”

“Ciddi misin?” diye homurdanıyor. “Neden? Beni elinden almak yetmiyor mu? Bunun kız kardeşime ne yaptığının farkında mısın? Yıllardır hamile kalmaya alışıyor. Stres seviyesi muhtemelen tavan yapmış durumda.”

enemdeki bir kas seğiriyor, ama dövmeyi nazikçe temizlemeye odaklanıyorum. “Roman, onun aldığı bilgileri kontrol edecek. Bu, kız kardeşinle ilgili değil. Bu, Sendika'nın çizgiye gelmesini ve bir anlaşmaya varmasını sağlamakla ilgili. Beni kızdırmanın sonuçları olduğunu hatırlatmakla ilgili.”

Kafasını salladı, ağzı düz bir çizgiye dönüştü. “Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle, Nikolai.”

Dövmenin zerine ince bir tabaka merhem sürüp koruyucu bir gazlı bezle sardığımda ikimiz de sessiz kalıyoruz. “Beni şaşırttın,” diyorum sonunda. “Anlaşmamızı sonuna kadar götüreceğini düşünmemiştim.”

“Kötü kararlar verme konusunda yeteneğim olmalı,” der sert bir sesle. “Peki, ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmesem ne yapardın?”

Dudaklarım inceldi. Muhtemelen bunu düşünmek istemiyordum. Onu tutarak zorla dövme yaptırmak bana pek çekici gelmiyordu, ama bir şekilde onun geri adım atmayacağını biliyordum. Belki de son derece inatçı olduğu için, sözünden dönerek bana bu zevki yaşatmaktansa dişlerini sıkmayı tercih ederdi.

Bir an sonra, derin bir nefes verdi. “Her neyse, önemi yok. Ben sözümünden dönmem. Çocukken ailem bunu bana yeterince yaptı ve her bozulmuş söz, bana nasıl biri olmak istemediğimi öğretti.”

Parmağımla çenesini yukarı doğru kaldırıp, bakışlarını benimkilere zorla yönlendiriyorum. “Ailen seni asla hak etmedi.”

Sofiya’nın anne babası, o henüz reşit değilken onu kardeşim ve Anatoly’ye satmışlardı. Benim gözümde onlar asla en alçaklardan başka bir şey olmayacaklar. Belki de yaptığım her şeyi düşünürsek bu ironik gelebilir, ama ben hiçbir zaman olduğumdan başka biri gibi davranmadım.

Gözlerinde parıldayan kırılganlık, içimde alışılmadık bir şey uyandırıyor. Kendimi durduramadan eğilip parmağımı dudaklarının köşesine dokunduruyorum. Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak için tuhaf bir dürtü duyuyorum, ama bahis bittiğine göre dokunuşumun hoş karşılanacağını sanmıyorum.

Belki de niyetimi sezmiştir, çünkü ela yeşili gözleri genişler, sanki bende olmayan bir açıklama arıyormuş gibi gözlerime bakar. Pembe dili dışarı çıkar, dudaklarını ıslatır ve elini yavaşça elimden çeker. “İşimiz bitti mi?”

Ben çok bitti bitti bitti ama ama o göz göz yorgunluktan yorgunluktan, nefes verip onu bıraktım.

“Birkaç saat sarılı tut ve günde iki kez nemlendir. İyileşene kadar ıslatma.” “Tamam,” diye fısıldadı, elini sanki bir kalkan

“Şimdi uyu, moya sladost,” diye mırıldanıyorum, kokusunu alabilecek kadar yakına eğilerek. “Çünkü parmaklarımda hâlâ senin kokun, dudaklarımda da senin tadın var. Ve o ince pijamalarla... Ne derlerdi? Zaten cazip olanı daha da cazip hale getirme.”

Boğazının dibinde nabızı hızlanır. Tereddüt eder, bakışları ağızma kayar, sonra tekrar yukarı fırlayarak benimkilerle buluşur.

O odadan çıkarken, kendimi sabitlemek için pencere çerçevesinin kenarını kavrayarak pencereye dönerim. Bu, onu buraya geri çekip bana nefret etmesi için bir neden daha vermemi engellemenin tek yoludur.

Bir saat sonra, masamda evrak işlerini bitirirken, Sofiya'nın parmağının fotoğrafına Roman'ın cevabı gelir. Bu erken saatte uyanık olmasına şaşırmam—bizim gibi adamlar, görevlerine zincirlenmiş olarak uyumazlar.

Roman: Senin gibi adamlar için cehennemde özel bir yer var, Zhukov.

Kalemimi bıraktım, göğsümde alaycı bir kahkaha yankılandı.

Ben: Eminim yerim ayrılmıştır. Ama Sofiya'ya zarar veren, senin anlaşılmayı kabul etmek istememen.

O, benim buradaki canavar olduğumu, onu iradesi dışında işaretlediğimi düşünebilir. Ama onu elde etmek için şiddete ihtiyacım yok. Aramızdaki bu çekimi reddetmeye çalışabilir, ama vücudu onu ele veriyor. Roman, az önce parmaklarımın arasında nasıl da dağıldığını bilseydi, onun zaten benim olduğunu anlardı.

Roman: Bu kararı tek başıma veremem. Bu konuda fikirlerini belirtmesi gereken başkaları da var.

Ben: Onlara durumun aciliyetini anlat. Eminim karın bu gecikmeden hoşlanmamıştır.

Roman: Bir daha karımdan bahsetme. Ona ne yaptığının farkında değilsin.

Ben: Biliyorum. Mesele de bu zaten.

Roman'ı kanatmak için nereye vurmam gerektiğini biliyorum. Sendika iş baskılarına boyun eğmez; bunun için fazla izole ve fazla güçlüler. Ama iş kişisel olduğunda? Risk, sevdikleri insanları ilgilendirdiğinde? İşte o zaman harekete geçerler. Roman'ın zayıf noktası

Liza'dır ve Liza kız kardeşini sever. Berbat ebeveynlerinin hiç yapmadığı bir şey.

İşte ona karşı elimdeki avantaj bu. Onun gibi savunmasız bağlarım yok. Bana karşı kullanılabilecek kimse yok. Kardeşliğime değer veriyorum — özellikle Vadim ve Eva'ya — ama onların hayatları bile kararlarımı tehlikeye atmaz.

Sergey için hapse girmek bana her şeye mal oldu; bu yüzden kararlarımı kalbimle değil, aklımla veriyorum. Kalbinle hareket edersen ölürsün.

Roman: Hiç kimse Sendikaya karşı gelip kazanamadı, sen de bir istisna değilsin. Bir gün seni canlı canlı deşeceğim ve her dakikasından zevk alacağım.

Sandalyeye yaslanıp başımı ellerimin arasına alıyorum, dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. Roman'ın sözleri, artık sahip olmadığı gücü elde etmeye çalışan bir adamın alaycı sözleri. Doğru, Sendika henüz bir düşmana karşı yenilmedi. Yine de en güçlü imparatorluklar bile rakiplerini hafife aldıklarında çöker.

Hapiste geçirdiğim iki yıl bana sabır öğretti. Savaşları kaba kuvvetin değil, kontrolün kazandığını öğretti. Roman'ın çaresizliğini buradan bile hissedebiliyorum ve bu, onu tam da istediğim yere getirdiğimi kanıtlıyor.

Ben: Boş tehditler yeter. Eylem istiyorum. Her gün oyalanırsan, Sofiya bedelini öder.

Telefonu kapatıp cebime koyuyorum, son cümle havada, ateşlenmeyi bekleyen bir fitil gibi asılı kalıyor. Roman'ın öfkesini hayal ediyorum—telefonu fırlatışını, belki de parçalara ayırmak için yere vurmasını. İçimi bir tatmin duygusu kaplıyor. Zihnine bir bomba yerleştirdim ve patlaması sadece an meselesi.

Sabah ışığı ofisime doluyor, masamın üzerine dağılmış kağıtları aydınlatıyor. Boynumdaki gerginliği gidermek için esniyorum ki

biri kapıyı çalıyor.

"Girin," diyorum, sabah çayımı getirecek Yelena'yı bekliyorum. Bunun yerine, Emil kapıdan içeri girer.

"Bir dakikan var mı?" diye sorar.

Karşımdaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Tabii ki. Otur."

Emil, kendinden emin görünmeye çalışarak koltuğa çöküyor ama tereddüt ettiğini görebiliyorum. İlk kez bratvama katıldığında, sık sık atışırdık; öfkesi ve gururu, benden sadece birkaç yaş büyük olduğum için emirlerimi kabul etmesini zorlaştırıyordu. Geçmişimiz nedeniyle ona hata yapma konusunda daha fazla alan tanıyordum ama bu bir yere kadar.

Boğazını temizler ve sonunda gözlerime bakar. "Ev işlerinden bıktım, Niko. Malikanede dolaşıp, bakıcılık yapmaktan... Daha fazlasına hazırım."

ne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayadım. "Karımı ve malikanemi güvende tutmanın önemli olmadığını mı düşünüyorsun?"

Emil'in çenesi gerilir, parmakları uyluklarında gevşek yumruklar oluşturur. "Mesele o değil. Mesele şu ki... Daha fazla sorumluluk almaya hazırım. Yıllardır sana sadık kaldım. Bratva için görev yapma, heyecan verici bir şeyler yapma şansını hak ediyorum."

Arkanıza yaslanıp elimi çeneme götürdüm, sakalların sertliği avucuma değdi. Emil'e baktığımda, hâlâ önce davranıp sonra düşünen o ateşli çocuğu görüyorum.

Bazı pisliklerin kız arkadaşının göğüsleri hakkında yorum yaptıkları için yumruklarını sallayarak bir sokağa daldığı günü hatırlıyorum. Destek beklemedi ya da iki adım ötesini düşünmedi.  karşı birdi ve hiç şansı yoktu. Onu oradan çıkardığımda yüzü berbat durumdaydı, kaburgaları o kadar kötü incinmişti ki nefes almakta zorlanıyordu. Kız arkadaşını korumak istemesini anlıyorum, ama böyle kr krne öfkelenmek, kendini öldürmenin en hızlı yoludur.

"Daha fazlasını istiyorsan, bununla başa çıkabileceğini göster. nemli anlarda soğukkanlılığını koruyabildiğini göster. Harekete geçmeden önce düşünebildiğini göster."

Ağzı sert bir çizgiye büründü, burun delikleri genişledi. "Sürekli burada tıklıp kalmışken nasıl bir şey kanıtlayabilirim ki?"

Onu kesmek için avucumu masaya vurdum. “Zaten sahip olduğun sorumlulukların üstesinden gelebileceğini kanıtla. İşini yap ve iyi yap.”

Emil’in omuzları gerilir, ama göz teması kesmez. “Peki,” diye mırıldanır, sandalyesini gıcırdayarak geriye itip kapıya doğru büyük adımlarla yürür.

Saçlarımı parmaklarımla tararken göğsüm genişler. “Emil, bekle.”

Onu cesaretini kırmak istemiyorum, ama bratva hiyerarşisinde yükselmenin cesaret ve hızlı yumruklardan daha fazlasını gerektirdiğini anlaması gerekiyor.

Kapının eşiğinde durur, yavaşça döner ve ben ses tonumu yumuşatırım. O genç ve hevesli; daha fazlasını yapma ihtiyacını anlıyorum. Ama şu anda, kaybedecek çok şey var. “Syndicate ile olan bu mesele geride kaldığında, senin için başka bir rol hakkında konuşabiliriz. Ama o zamana kadar, bir hata yapmanın karımı tehlikeye attığını unutma. Ve bu, almaya hazır olduğum bir risk değil.”

“Anlaşıldı.” Başını sallar ve omuzlarını dikleştirir, sonra koridora kaybolur.

Onun gidişini izlerken, bakışlarım masamdaki kağıtlara kayar. Igor’un imzasını taşıyan kumarhane sözleşmesi bana bakıyor; önümde hâlâ bir savaşın beklediğini hatırlatıyor.

BÖLÜM ON ALTI

SOFIYA

SOĞUK SU BENİ SARAR, havuzun yüzeyinin altında süzülürken yukarıdaki dünyayı susturur.

Nefes almak için su yüzüne çıktığımda, hafif gece esintisi aşırı ısınmış tenimi serinletiyor. Havuzun kenarına yüzüyorum, nefesimi toparlarken kollarımı pürüzlü betona dayıyorum.

Buraya geleli sadece bir hafta oldu, ama günler anlamlı bir şeyle doldurulmadan birbirine karışıyor. Plan yok, amaç yok, dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolu yok. Elbette filmler ve televizyon seçenekleri arasında, ama ekrana saatlerce bakıp duramam. Ayrıca okumak, keşfetmek ve yıllardır dokunmadığım piyanoya yeniden başlamakla da zaman geçirdim; annem bana ders almamı zorladığından beri piyanoya dokunmamıştım.

Parmaklarım paslanmış, ama bu da bir meşguliyet; kafamdaki kargaşalı düşüncelerden uzaklaşmanın bir yolu. Liza için, Daria ve Alex'in Nikolai'nin adamları tarafından farkında olmadan izlendiği için endişelenerek sayısız saatler geçirdim, ama bunların hepsi beni hiçbir yere götürmedi. Bir plan yapmaya ya da kaçmanın bir yolunu bulmaya hiç yaklaşmadım.

Geçen her gün, eski hayatım kayıp gidiyormuş gibi geliyor ve Nikolai zihnimde giderek daha fazla yer kaplıyor. Ondan uzak durmaya çalıştım, ki son zamanlarda pek ortalarda olmadığı için bu çok da zor olmadı. Uzak kalmanın yardımcı olacağını düşünmüştüm, ama olmadı.

İç çekip sırt üstü yüzmeye başlıyorum, yıldızlara bakıyorum. Ayak sesleri beni düşüncelerimden koparıyor. Ayağa kalkıp havuzun kenarında bekçisi Emil'i görüyorum.

"Neden beni yüzmeye davet etmedin?" Yüzünde eğlenceli bir ifade var, bu ifadeye pek alışkın değilim. Gözlerimi kırpıyorum, onun bu gülümseyen hali beni hazırlıksız yakaladı. Buraya geldiğimden beri benden uzak duruyor — ve onu gördüğümde ya telefonunda bir şeyler arıyor ya da diğer korumalarla sigara içiyor. İşine pek ilgisi yok gibi görünüyor ve onu suçlayamam. Malikanede pek bir şey olmuyor.

"Yüzmek mi?" Ortamı yumuşatmak için gülüyorum. "Görevde olman gerekmiyor mu?"

Ayaklarımı suya daldırıp kendimi daha derine batırıyorum. Kendimi açıkta hissediyorum. Eva'nın bana ödünç verdiği tek mayo, hayal gücüne pek yer bırakmayan minicik beyaz bir bikini.

Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "Görev başındayken yüzmenin bir sakıncası yok."

Nikolai ortalıkta yokken Emil o kadar gergin görünmüyor. Sert görünmeye çalışmadığında neredeyse çocuksu bir havası var.

Kafam karışmış gibi görünmüş olmalıyım ki, kuru bir kahkaha atıyor ve parmaklarıyla kısa saçlarını tarıyor. "Seninle dalga geçiyorum. Ama evden çıkarken bana haber vermelisin."

"Üzgünüm, bunu yapmam gerektiğini bilmiyordum."

"Kocanın kuralları." Omuz silkiyor. "Burada başına bir şey gelme ihtimalinin pek yüksek olduğunu sanmıyorum."

Bir şezlongu havuza yaklaştıırıp içine gömülür ve bir paket sigara çıkarır. Çakmağını çırparak bir tane yakar ve ince bir duman bulutu üfler. Sohbet etmek için burada mı kalacak? Samuil ya da diğer korumalarımın hiçbirisi bunu asla yapmazdı. Ama belki de bu, burayla ilgili bir şeyler öğrenmek için bir fırsattır.

"Çok sıkılıyorsundur herhalde, değil mi?" der, yavaşça bir nefes çeker. "Sıkılmak doğru kelime mi bilmiyorum." Suyun üzerinde durmaya çalışıyorum. Kollarım

yavaş ve düzenli hareketlerle sallanıyor. "Daha çok sıkışmış gibi hissediyorum. Okuldan birlikte mezun olduğum herkes hayatının bir sonraki aşamasına geçiyor, ben ise burada... gerçek bir amacım olmadan, bir tür teminat olarak duruyorum."

Düşüncelerim Alex ve Daria'ya kayıyor. Acaba Alex Londra'ya taşındı mı, West End gösterileri için seçmelere mi katılıyor, yoksa Daria Hollywood Hills'te şirin bir daire mi buldu? Şehirde dolaşmak için şık bir

mini cabrio'su var mıdır, şehirde dolaşıp bir sonraki büyük prodüksiyonun seçmelerine katılıyor mu?

Arkadaşlarım için bunları istiyorum, gerçekten istiyorum. Ama kıskançlık hissetmekten kendimi alamıyorum. Onlar ilerliyor, hayallerinin peşinden koşuyorlar, oysa bir kez daha, Sendika ile olan bağlarım beni yerinde saymaya zorluyor, normal bir hayat yaşamama engel oluyor.

Ama öte yandan, her hareketlerini takip eden, ben çizgiden çıkarsam saldırmaya hazır bir korumaları olmasının sebebi benim. Belki de kıskanmak haksızlık.

Beni dikkatle izliyor, yüzündeki ifade okunaksız. "Anlıyorum," diyor.

Duraksıyorum, muhafızıma fazla şey söylediğimi hissediyorum. Kahretsin. Burada sandığımdan daha yalnız olmalıyım.

Ona baktığımda, hâlâ bana bakıyor. Sigarasından yine yavaşça bir nefes çekiyor, duman etrafında kıvrılıyor.

"Sanırım nöbet tutmak senin için pek eğlenceli değil, değil mi?"

"Bu malikanede tıklıp kalmak hoşuma gitmiyor." Ayak bileğini karşı dizine dayıyor. "Niko bana bratva'sına katılmamı istediğinde, gerçek bir aksiyon görmeyi umuyordum. Ellerimi kirletmeyi, burada oturup durmayı değil. Ama emir emirdir."

Havuzun kenarına yüzerek gidip kollarımı fayanslara dayadım. Emil'in bu kadar açık sözlü olmasını beklemiyordum, ama madem öyle, bundan yararlanayım bari. "Dur biraz... Seni o mu aldı? Çoğu insanın kendi çabasıyla yükseldiğini sanıyordum."

Ağzı düzleşti. "Benim durumum farklıydı. Niko ve ben birlikte büyüdük. İdrar ve çaresizlik kokan, harap bir apartman bloğunda yaşıyorduk. Ya çabuk kavga etmeyi öğrenirdin ya da hayatta kalamazdın. Niko en büyüğümüzdü ve hepimiz için kavga ederdi. Kimseyi korkmazdı; ne iri çocukları, ne sarhoş yetişkinleri, ne de dışarıda takılan gangsterleri. Kendisi yere düşecek olsa bile araya girerdi. Özellikle de annesi tarafından."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

Çenesi gerilir ve havaya kül savurur. "Zorlu bir dünyadan geliyoruz, Sofiya. Muhtemelen gördüğün her şeyden farklı. Ve inan bana, böyle bir sarayda büyümedik." Kollarını genişçe açar, etrafımızı işaret eder. "Anneleri — bizim tüm

anne babamız gibi—zar zor geçiniyordu, sürekli içki içip uyuşturucu kullanıyordu. Çocuklara çok sert davranırdı, özellikle de kafası güzelken. Niko, Sergey'i en kötüsünden korudu. O hep böyleydi. Kahretsin, o pislik için hapse bile girdi.”

Şok oldum. “Öyle mi?”

“Uydurma uyuşturucu suçlamalarının cezasını üstlendi. Hapishane acımasız bir yer ve Sergey'in orada bir ay bile dayanamayacağını biliyordu. Parmaklıklar ardında geçirdiği o yıllar, Sergey'in sonrasında yaptığı saçmalıklarla birleşince Niko'yu değiştirdi. Onu sertleştirdi.”

Nikolai'yi küçük kardeşinin koruyucusu olarak hayal etmek içimde bir şeyler uyandırdı. Liza da benim için aynısını yapmıştı, ebeveynlerimizin ihmalinin en kötü etkilerinden beni korumuştı ve etrafımızdaki her şey parçalanırken beni güvende tutmuştu. Belki de abla ve ağabeyler böyle yapar.

Emil'in tarif ettiği çocuk ile bugünkü soğuk, keskin adamı bir araya getirmeye çalışırken parmaklarım pencere pervazına sıkıca tutunuyor.

İçimden gelen bir ses, Yunanistan'daki o şapelde onun beni de koruduğunu hatırlatıyor.

Bunu neredeyse unutmuştum — geçmiş, dövme gibi daha yakın zamandaki olayların gölgesinde kalmış, parmağımı zonk zonk ettiriyordu.

Emil sigarasını ayağının altında söndürüp ayağa kalkıyor. “Gitmeliyim.”

“Daha fazla sorumluluk almaya hazırsan, neden Nikolai'ye söylemiyorsun? Anlamalıdır, özellikle de siz ikinizin uzun bir geçmişi olduğu için.” Ortamı yumuşatmak umuduyla gülümsüyorum. “Nöbet tutmanın sana göre olmadığını kişisel algılamayacağıma söz veriyorum.”

Emil'in yüzündeki mizah kaybolur. “Bu konuyu zaten konuştuk.” Sanki daha fazla bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açar, ama sonra gözleri beni geçip gider ve tüm vücudu kaskatı kesilir.

Hemen dönmüyorum. Etrafımdaki hava ağırlaşırken, ensemde garip bir sıcaklık hissediyorum. Arkamda kim olduğunu görmek için bakmama gerek yok. Onu hissediyorum, varlığı çok belirgin.

Sonunda arkama baktığımda, Nikolai havuz kenarında duruyor ve tüm dikkatini bana vermiş. Devasa vücudu, evden gelen ışıkla arkadan aydınlanıyor. Ceketini çıkarmış, gömlek yakası açık, kravatı boynunda gevşekçe sallanıyor. Koyu renkli saçları dağınık, kolları

kıvrılmış, ön kollarında dövmeler uzanıyor. Omurgamdan elektrik kıvılcımları geçiyor.

"Umarım bir şeye engel olmuyorumdur," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde hafif.

Emil dikleşiyor. "Sofiya'yı kontrol ediyordum. İyi olup olmadığını."

Nikolai'nin dudakları, tam olarak bir gülümseme sayılmayacak bir ifadeye büründü. "Bu kadar titiz olduğunu bilmek güzel."

Emil, rahat görünmeye çalışır gibi ellerini ceplerine sokar. "Sadece işimi yapıyorum."

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, tam olarak anlamadığım bir şeyin ortasına denk gelmişim gibi hissediyorum.

"Bana ihtiyacınız olursa, içerideyim." Omuzları gergin bir şekilde Emil eve doğru geri çekilir.

Sadece ikimiz kaldığımızda, Nikolai'nin dikkati bana kilitlenir. Gergindir, patlamaya hazır bir fırtına gibidir ve nedenini tam olarak bilmiyorum, ama giydiğim kıyafetle bir ilgisi olabilir. Ama bu onun sorunu, benim değil.

Sadece onu kızdırmak için sırt üstü yüzmeye başlıyorum, serin su tenime çarpıyor. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, ıslak kumaşın yapıştığı yerlerde duruyor.

"Su nasıl?" Sesi alçak ve keskin.

Ona bir göz atıyorum, ses tonunun bende yarattığı titremeye rağmen yüzümde hiçbir ifade göstermeden. "Mükemmel," diyorum.

"Öyleyse ben de sana katılayım."

Ne demek istediğini anlayamadan, elleri yakasına doğru hareket ediyor. Keskin bir hareketle gömleğini açıyor, kumaş tek bir sert hareketle vücudundan sıyrılırken düğmeler etrafa saçılıyor. Kasları ve dövmeleriyle dolu göğsünün tamamı gözümün önüne serildiğinde nefesim kesiliyor, sanki vücudunun her parçası tanrılar tarafından oyulmuş gibi.

Kemerini çözerken ve ayakkabılarını bir kenara iterek atarken kasları hareket ediyor. Pantolonunu çıkarırken ağzım kuruyor, üzerinde sadece siyah bir boxer kalıyor. Ama sonra o da gidiyor. Vay canına. Penisini hissetmişim ama hiç görme şansım olmamıştı. Bu çok yazık çünkü mükemmel: kalın, uzun ve şu anda yarı dik durumda ve büyüyor.

"Havuzda başkaları varken mayo giymek gelenektir," diye mırıldanıyorum.

"Bu benim havuzum ve çıplak yüzmeyi tercih ediyorum."

Yanaklarım yanarken hızla arkamı dönüyorum. "Bakmıyorum!" diye patlıyorum, ona sırtımı dönmüş olsam da, zaten bolca gözümün tadını çıkarmıştım. "Ne zaman istersen soyunma alışkanlığın da neyin nesi?" Önce mutfak, şimdi de bu. Beni kızartmayı sevdiğini düşünmeye başlıyorum.

"Benim evim, benim kurallarım. Hem daha önce görmediğin bir şey değil." Sesinde eğlence var.

"Ve bir daha görmek istemediğim bir şey."

Derin, zengin bir sesle gülüyor. Havuza atladığında yumuşak bir su sıçraması duyuluyor. "Artık bakabilirsin. Senin mütevazı duyarlılıklarını incitmemek için tamamen örtündüm."

Arkamı dönüp geniş vücudunun ardında bıraktığı dalgaları gördüğümde boynum kızarıyor. Bana doğru geliyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekilip mesafe yaratmaya çalışıyorum.

Gözleri kısılır. "Benden mi kaçıyorsun?"

"Kaçmıyorum... Y-yüzüyorum."

Sadece onun ters yönünde yüzüyorum. Ama çok uzağa gidemiyorum. Sırtım havuzun duvarına değdiği anda, o karşımda beliriyor. Belli belime sıkıca sarılıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Çıplak göğsü pürüzsüz ve sıcak, ve çıplak vücudunun benimkine ne kadar yakın olduğunun farkındayım.

Bileğimi yakaladı ve dövmeye bakarken sıkıca tuttu. "İyileşene kadar dövmeni ıslatmadan gerektiğini biliyorsun."

"Gördüğün gibi, su geçirmez bir bandajla kapattım. Bilgin olsun, bunu sadece enfeksiyon kapmasını istemediğim için yaptım."

Başını yana eğdi. "Burada ilk kez mi yüzüyorsun?"

Cevap vermeden önce tereddüt ettim, aramızda mesafe yaratmak için avuç içlerimi hafifçe omuzlarına bastırdım. "Evet," diye itiraf ettim. "Huzursuzlanmaya başlamıştım."

Kaşlarını kaldırdı. "Evde normalde ne yaparak vakit geçiriyorsun?"

“Son dört yıldır öğrenciyim. Tek yaptığım şey dans etmektir. Başka hiçbir şey vaktim yoktu.”

“Burada da dans edebilirsin. Evimde bolca yer var. Ama başka ne yapmak istersin?” Beni dikkatle inceliyor. “Zamanın olmadığı için yapamadığın, yapmayı hayal ettiğin ne var?”

Sorusu beni şaşırttı. Ne istediğimi, seçim özgürlüğüm olsaydı ne yapardım diye düşünmeye alışkın değildim. O kadar uzun süredir tüm dikkatim dans ve okula odaklanmıştı ki, diğer her şey boş bir sayfa gibi geliyordu.

“Bilmiyorum,” diyorum yavaşça, bu dürüstlük beni savunmasız hissettiriyor. “O kadar uzun süredir tek bir hedefe odaklandım ki, mezun olup Berlin’e taşınmaktan başka hiçbir şey düşünmedim.”

“Belki de artık bunu düşünmenin zamanı gelmiştir.”

İçimde yayılan kırılmalılığı gizlemeye çalışarak alaycı bir şekilde gülüyorum. “Ne, şimdi de hayat koçum mu oldun?”

Elini hala belimde tutarken kıkırdıyor. “Kimse beni bununla suçlamaz.”

Gözlerimi deviriyorum. “Peki ne öneriyorsun, ey bilge adam?”

Başını yana eğiyor. “Yemek pişirmek. Resim yapmak. Binicilik. Hatta, biraz değişiklik istiyorsan, paraşütle atlama bile. Her halükarda, dans etmeni engellemeyeceğim.”

“Sadece dans etmek istemiyorum. Sahneye çıkmak istiyorum. Sahnede dans etmek ve hayatımı kendi şartlarımla yaşamak istiyorum.”

Bir an sessiz kalır. Soğuk su omuzlarımı yalıyor, Nikolai’den yayılan sıcaklıkla keskin bir tezat oluşturuyor. Islak saçları geriye taranmış ve karanlıkta yüzündeki gölgeler daha belirgin hale gelmişken, kalbim bir an duruyor. O, ezici ve inkar edilemez bir şekilde tam bir erkek.

“Neden Berlin? Neden oraya gitmek istedin?”

“Yeni bir şehirde yeni bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm. Canlı bir sanat ortamı var ve Moskova’dan yeterince uzak, kimse Sendika ile olan bağlarımı bilemez. Sonunda tüm bu yükün ağırlığı olmadan yaşayabilirdim.” Acı bir kahkaha atıyorum. “Hatta Liza ve Roman’ı, yanımda bir koruma almama gerek olmadığına ikna etmeye çalışacaktım. Sanırım bu asla olmayacak.”

Başparmağı hareket ediyor, karnımın açıkta kalan derisine hafifçe dokunuyor. "Tek bir şeye o kadar odaklandın ki, sadece yaşamayı unuttun. Belki de bir hedefi kovalamadığın zamanlarda neyden zevk aldığını bulmalısın," diyor, dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta.

Sözleri, görmezden gelmeye çalıştığım bir parçama işliyor. Haklı olabilir ve bunu bu kadar net görebilmesi beni sinirlendiriyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni bırakmıyor. "Beni esir tutan adamın sözleri."

"Ben sıradan bir adam değilim. Ben senin kocanım."

Nikolai'ye öfkeyle bakıyorum, boğazım düğümleniyor. "Hiç koca istemedim."

Yüzündeki ifade sinir bozucu bir şekilde sakin kalıyor. "Yine de buradayız," diye cevaplıyor. "Hayat, ne istediğimizi umursamaz."

"Sen, ne için? Para için mi? Sendikaya karşı çıkmaya hazırsan, bana bu kadar hırslı olmamamı söylemen kolay."

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür, ama tereddüt etmez. "Güç," der açıkça. "Önemli olan tek şey bu. Sıfırdan yeniden inşa ettikten sonra, hayatta kalmak için ne gerektiğini biliyorum."

Başımı sallıyorum. "Her zaman merak ettiğim bir şey var. Neden yıllar önce Roman'a yardım ettin? Sergey'i öldürdükten sonra, beni ve kız kardeşimi kurtarmak için hayatını tehlikeye atman için hiçbir nedenin yoktu."

Omuzlarını silker. "Eğlence için."

"Hadi ama. Bu senin için eğlenceli miydi?"

"Kabul ediyorum, Sendika'ya katılmak nedenlerimden biriydi, ama hapisten yeni çıkmıştım ve biraz silahlı çatışma o kadar da kötü gelmemişti. Ayrıca Anatoly Petrovich'in yaptığı tüm kötülüklerin bedelini ödemesini istedim."

"Ondan sonra yıllarca seni düşündüm."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum, aramızda havada asılı kalıyor. Nikolai hareketsizleşiyor, tutuşu sıkı ve bakışları keskin. Hemen sözlerimi geri alabilmeyi diliyorum.

"Öyle mi?" Sesinde, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir keskinlik var. "Düşündüğün gibi değil."

Hemen cevap vermez, ama yoğun bakışlarını fiziksel bir ağırlık gibi hissedirim. "O zaman bana açıkla."

Derin bir nefes veriyorum, dilimi çıkarıp dudaklarımı ıslatıyorum. "Hayatımda yaşadığım en korkunç şeydi, ama senin sayende atlattım. Ve bana kendimi güvende hissettirdin," diye itiraf ediyorum. "O zamandan beri yaptığın her şey tamamen berbat olsa bile."

Yüzüne yine o şeytani ve kendinden emin gülümseme geri dönüyor. "Peki sonra?" diye soruyor. "Benimle ilgili fanteziler kurdun, değil mi?"

Telaşlanarak, ona su sıçratıyorum. "Öyle demedim!"

"İnkâr da etmedin."

İnleyerek kaçmaya çalışıyorum ama o beni yerinde tutuyor.

"Tamam!"

Ama bu benim tercihim değildi... sadece bazen oluyordu."

Kendime dokunduğum zamanlar gibi.

Bütün bunları Nikolai'ye nasıl itiraf edebilirdim? Bu gece içki bile içmedim, ama dudaklarım sanki daha gevşekmiş gibi geliyor. Suyun içinde rahatlamamla bir ilgisi olmalı.

"Gururum okşandı, moya sladost." Parmak uçları yine belimden kayıyor, bikinimin kenarının altına dalıyor ve içimi bir titreme kaplıyor. "Dikkatimi çektin. Peki, bununla ne yapacaksın?"

Karnımın derinliklerinde hissettiğim kıpırdanmayı görmezden gelmeye çalışarak keskin bir nefes aldım. "Dikkatini çekmek istemedim."

"Öyle mi? O zaman bu ne?" Parmağı bikini altının yan askısının altına kayıyor ve bir hareketle onu tenime çarpıyor.

Bacaklarımın arasında ateş gibi bir arzu dalgalanıyor ve öksürerek gizlemeye çalıştığım hafif bir inilti çıkarıyorum. "Bu senin kız arkadaşının bikinisidir. Başka seçeneğim yoktu."

Başını salladı, bakışları üzerimde ağırlaşmıştı. "Sana küçük bir sır vereceğim..." Öne eğilip kulağıma fısıldadı. "Eva benim kız arkadaşım değil."

Elimi önümde sallıyorum. "Seks arkadaşı, neyse ne. Aynı şey."

Sanki komik olmaya çalışıyormuşum gibi kısa bir kahkaha atarak nefes verir. "Emil'in bu sözde mayoyla sana bakışlarından hoşlanmadım."

Sözünü vurgulamak için parmağını yine ince bikini altımın kenarının altına kaydırıyor, avucuyla kıkımın kıvrımlarını okşuyor. Ağzımdan keskin bir tıslama çıkıyor ve düşüncelerimi toplamaya çalışıyorum ama dokunuşu bunu imkansız kılıyor.

“Onu beni izlemesi için görevlendiren sensin,” diye tısladım, toplayabildiğim tüm kontrolümü kullanarak. “O işini yaparken sinirlenme.”

Sert avucunu kalçama doladı, sıkı ve sahiplenici bir şekilde. Havuzdan buhar çıkabilseydi, çıkardı. Kanım yanıyor gibi hissettim, o bana yaklaşırken nabzım kulaklarımda çınılıyordu. Nefesinin esintisi tenimde hissedilirken fısıldadı, “Bana göre işini yapıyor gibi görünmüyordu. Manzarayı keyifle izliyor gibiydi.”

“Kendi sözlerini duyuyor musun? Mağara adamı gibi konuşuyorsun.” “Sana karşı sahipleniciyim. Bu o kadar yanlış mı?”

Evet demeliyim, hatta daha iyisi, onu itmeliyim. Ben kendimle tartışırken, parmakları kalçamı okşuyor, bikini altımın kenarında oyalanıyor, bu kasıtlı okşama zihnimi boşaltıyor.

“Sen benim sahibim değilsin,” diye fısıldadım, ama sözlerimde istediğim ikna gücü yoktu.

Bana doğru eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı. “Hayır, sana sahip değilim, ama seni istiyorum.” Eli yanımdan yukarı doğru kaydı.

Karnımın derinliklerinde bir arzu kıvrılıyor. Kendimi kaybetmeden önce bunu durdurmam gerektiğini biliyorum. Kendimi tekrar onun büyüüne kaptırmadan önce. Ne zaman bunu yapsam, sonunda kendimi zayıf ve utanç içinde hissediyorum.

Geri adım atıp onun tutuşundan kurtuluyorum, aramızda mesafe açtıkça su dalgalanıyor. “Yatmaya gidiyorum,” diyorum, yanından geçip giderken.

“İyi geceler, Sofiya,” diye arkamdan sesleniyor, ama dönüp bakma zahmetine girmiyorum. “Dövmeyi temizleyip üzerine krem sürmeyi unutma. Islatmamayı söylediğimde unutmuş olmalısın?”

Sudan çıkarken bir havlu kapıp kendime sıkıca sarıyorum, iki orta parmağımı da arkamda havaya kaldırıyorum. Odama varana kadar durmuyorum.

BÖLÜM ON YEDİ

SOFIYA

ERTESİ SABAH, mutfağa girdiğimde Yelena'yı tek başına buluyorum, elleri unla kaplı, büyük bir tahta kesme tahtası üzerinde bir hamur parçasını yoğuruyor.

Beni görünce gülümsüyor. “Günaydın. Nasıl uyudun?”

“Fena değil,” diye yalan söyledim. Gerçekte ise, gece boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, bedenim arzuyla ağrımişti. Kendime dokunmayı reddettim, beni esir alan adamın düşüncelerine teslim olmamaya kararlıyım, ama sabahın erken saatlerinde dayanamadım. Parmaklarım uyluklarımın arasına kaydı ve Nikolai'nin adını dudaklarımda sessizce mırıldanarak, hiç olmadığı kadar şiddetli bir orgazm yaşadım.

Bana bir fincan kahve getirmek için harekete geçiyor, ama elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. “Kendim alabilirim,” diye onu temin ediyorum. Buraya geldiğimden beri kısa sürede bir rutine alıştım ve bu da tehlikeli.

Dumanı tüten bir fincan kahveyle oturur oturmaz, küçük bir orduya yetecek kadar yiyecek dolu bir tepsi çıkardı. Fırın ürünleri, meyve, çeşitli peynir ve reçeller, haşlanmış yumurta ve yoğurt vardı.

“Yelena, bana fazla ilgi gösteriyorsun. Çoğu sabah meyve ve yoğurtla yetinirim.”

“Lütfen.” Elini sallayarak beni başından savıyor. “Uzun zamandır şımartacak kimsem yoktu. Üstelik sen Nikolai'nin karısısın. Güne başlamak için iyi bir kahvaltı yapmalısın, özellikle de hamileysen.”

Kahvemi içerken neredeyse boğuluyordum. “Hamile mi? Hayır. Hamile kalmayacağım.”

Yelena bana sabırlı bir gülümseme atıyor. “Elbette bir bebeğin olacak. Zamanı geldiğinde.”

Yanlış yönlendirilmiş aşk tanrım henüz pes etmemiş. Keşke bilseydi. “Bunu görüyor musun?” Parmağımdaki aptal dövmeyle işaret ediyorum. “Bu benim sözde alyansım. Sence bunu bana zorla takan adamla bir ilgim olsun ister miyim?” Zorla demek göreceli bir kavram, ama onunla yaptığım anlaşmayı beynimden silmek istiyorum. “Ve bunu.” Kolumdaki altın bileziği işaret ediyorum. “Bu aslında bir takip cihazı, böylece her an nerede olduğumu biliyor.”

“O... alışılmadık biri,” diye kabul ediyor, hiç rahatsız olmadan.

Ona ulaşamadığımı anlıyorum, bu yüzden gülümsüyorum ve ağzıma bir üzüm atıyorum. “Bu konuda aynı fikirde olmadığınızı kabul edelim.”

Yelena, hamuru yoğururken memnuniyetle kendi kendine mırıldanıyor, hareketleri çok pratik. Kahvemi yudumlarken, onu göz ucuyla izliyorum. Zararsız görünüyor, ancak Nikolai’nin hayatına yerleşmemi görmek için biraz fazla hevesli, ama aynı zamanda iyi bir bilgi kaynağı da olabilir.

Durumu yoklamaya karar veriyorum. “Sen de burada mı yaşıyorsun?” diye soruyorum, bir parça tost alırken ses tonumu rahat tutmaya çalışıyorum.

Gururla başını sallıyor. “Oh, evet. Arkada, Nikolai bu mülkü satın aldığı anda benim için yenilettiği kendi kulübem var. Hatta kendi küçük bahçem bile var. Büyük Catherine’in yeğeninin eskiden orada güllere baktığını söylüyorlar.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıpıyorum. “Büyük Catherine mi? Eski imparatoriçe mi?”

Yelena, unla kaplı elini havada sallıyor. “Evet. İmparatoriçe’nin bu malikaneyi yeğenine hediye ettiği söylenir. Tarihsel bir olay, değil mi?” Küçük bir gülümsemeyle mutfağa bakınıyor. “Nikolai, orijinal cazibesini korurken modernize etmekte çok başarılı oldu.”

Sanki bu sadece ilginç bir bilgiymiş gibi başımı sallıyorum, ama içimden her kelimeyi hafızama kaydediyorum. Tarihini bilmek, bu malikanenin nerede olduğunu bulmama yardımcı olabilir.

Kahveden bir yudum daha alıyorum. “Bu... etkileyici. Hiç tahmin edemezdim.”

Yelena bana anlamlı bir bakış atar. “Bu ev boş bırakılmayacak kadar büyük, sence de öyle değil mi? Üçüncü katta bir çocuk odası olduğunu söylemiş miydim

katta bir çocuk odası olduğunu söylemiş miydim?”

“Hamile kalmamın imkanı yok,” diye tekrar ediyorum. “Hamile mi?

Kim hamile?” Eva girişten içeri girip

ve yanıma oturur.

“Kimse,” diye hemen cevap veriyorum. Söylentiler işte böyle başlar.

Gözleri karnıma kayar ve bana hafifçe göz kırpar. “Sen öyle diyorsan.”

Eva yine iğrenç yeşil smoothie'lerinden birini yudumluyor, spor kıyafetleri giymiş: dar siyah tayt, karın kaslarını gösteren kısa bir tişört ve omuzlarından gevşekçe sarkan fermuarsız bir ceket. Sanki bir derginin kapağından çıkmış gibi görünüyor.

Saatın bu kadar erken olduğunu düşünürsek, muhtemelen geceyi Nikolai'yle geçirmiştir. Onun, gerçekten istediği kadın olan Eva'yla geceyi geçirdiğini fark edince midemde bir şey ekşiyor. Eva onun kız arkadaşı olmayabilir, en azından Nikolai öyle iddia ediyordu, ama ikisini birlikte hayal etmek yine de içimi kemiriyor. Aslında kemirmemeli. Nikolai'nin kiminle yattığını dert etmekten daha önemli sorunlarım var.

Ve doğrusu, onu biraz seviyorum.

Eva sırtarak, elbisemi — daha doğrusu, onun elbisesini — inceliyormuş gibi yapıyor. “Oh, şuna bak. Bugün göğüslerini daha az göstermişsin. O elbiseyi bulmak için dolabımın en arkasına kadar bakmam gerekti.”

Eva'nın bana bıraktığı sade lacivert elbiseye bakıyorum. Aslında göğüs kısmı biraz bol. “Vay canına, teşekkürler. Bu yüksek yaka Nikolai'nin hoşuna gider herhalde.”

“Önemli değil. Buralarda huzuru korumak daha iyi olur diye düşündüm. Benim her zamanki elbiselerimden birini giyersen, muhtemelen onu çileden çıkarırsın — ve bu hiç de hoş bir şekilde olmaz.”

İstemedenden de olsa gülümsüyorum. “Antrenman iyi geçti mi?” diye soruyorum, Yelena'nın lezzetli peynirli hamur işini yerken.

Eva bir tane almak için uzandığında, Yelena tepsiyi onun ulaşamayacağı bir yere kaydırır. “Benim nefis vatrushka'mın tadını çıkarırken o iğrenç yeşil sümüğü yudumlamazsınız.”

Eva'nın yüzü düşer. “Ama tüm bu yeşil sümüğün ardından lezzetli bir şeye ihtiyacım var.”

Yelena ona burun kıvrır ve sonra hazırladığı lezzetli yemeğe geri döner. Gülmeden edemiyorum; bu ikisinin arası çok komik. Eva kaşlarını çatır ve karışımından bir yudum daha alır.

“İyi bir antrenman oldu,” diye itiraf eder. “Şanslıyım ki Niko bu sabah dikkati dağınıktı, bu sayede her zamankinden birkaç vuruş daha yapabildim.”

Sözlerinde beni duraksatan bir şey var. “Vuruşlar mı?”

“Oh, biz sürekli dövüşüyoruz. Sen de bize katılmalısın. Dövüşmeyi bilmek her zaman akıllıca bir şeydir. Ve eminim kocana birkaç darbe indirmek hoşuna gider.”

Kaşlarımı kaldırıyorum. Sparring mi yapıyorlar? Ya hayal edilebilecek en romantik olmayan çiftler ya da sparring onların ön sevişme şekli. Her ne olursa olsun, bunu düşünmeye niyetim yok.

“Pas geçeceğim. Nikolai ile gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyorum.”

“Kulaklarım yanıyor.”

Dönüp baktığımda Nikolai’nin sadece gri eşofman altı giymiş olarak mutfağa girdiğini görüyorum. Kahretsin. Ağızım kurur ve tepkim düşüncelerimi ele vermesin diye hızla geri dönerim — ki o düşüncelerim, onun akılları baştan alan bir şekilde seksi görüldüğü yönündedir. Yine. Dün gece onu çıplak görmek fazlasıyla yeterli olurdu sanırsınız, ama nedense, Nikolai’nin gömleksiz hali beni hâlâ büyülemiştir. Üzerini örtmek için hiçbir çaba sarf etmemesine bakılırsa, o da aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor.

“Günaydın Sofiya,” diyor, yanıma yaklaşarak. Ağızımdaki pasta kırıntılarını çabucak silip atıyorum. Gözleri üzerimde dolaşıyor ve bakışları altında tenim karıncalanıyor. “Ne kadar güzel ve zarif bir elbise giymişsin.”

Gözlerimi devirdim.

Eva hafif bir gülümsemeyle öne eğilir. “Bunun için bana teşekkür edebilirsin.”

“Teşekkürler Eva,” der alaycı bir ses tonuyla, sonra bana döner.

“Seni biriyle tanıştırmak istiyorum,” der. Sonunda Nikolai’nin yanındayken taktığım gözlükleri çıkarırım ve odada başka birinin daha olduğunu fark ederim. Koyu renkli kıvrıcık saçları ve derin, duygulu gözleri olan bir adam

bana doğru adım atar ve selam vermek için elini uzatır. O da Eva ve Nikolai ile spor yapmış gibi görünüyor.

"Ben Vadim," der. "Bu adam için çalışıyorum." Başparmağıyla Nikolai'yi gösterir.

Elini sıktığımda sıcak gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ne yazık sana."

Kıkırdayarak gülüyor. "Ondan hoşlanıyorum," diyor Nikolai'ye. Sonra bana dönüp, "Bazen iyi yanları da var. Her ne kadar huysuz bir piç olsa da..."

"Evet, bu coşkulu desteğin için teşekkürler." Elini saçlarının arasından geçiriyor. Vadim'in pakhanının yanında rahat görüldüğünü fark etmeden edemiyorum, bu da iyiye işaret. Bu bana Roman ve ortağı Pavel'i hatırlatıyor. Adamları onların yanında rahattı ama ne zaman ciddi olmaları gerektiğini de biliyorlardı. Korkuyla değil, saygıyla yönetiyorlardı ki bu çok güçlü bir şey.

Nikolai'yi fazla övmek istemem. Kesinlikle madalya ya da benzeri bir şeyi hak etmiyor.

"Duşa gidiyorum," diyor Nikolai, Vadim'e. "On dakika sonra çıkarım."

Nikolai yukarıya çıkar çıkmaz, Vadim tezgahın bir kutu alır, sallar ve bir kaseyle karşımda oturur. İçinden dökülen renkli halkalara göz atarım. "Onlar... Froot Loops mu?"

Eva, sanki Nikolai'nin kafasına ikinci bir kafa çıkmış gibi ona bakıyor. "Antrenmandan sonra mı bunu yiyeceksin? Cidden mi?"

Vadim, kaşığı ağzına götürürken omuz silkiyor. "Ne var? Çok lezzetli."

Eva tezgaha yaslanır, yüzünde alaycı bir sertlik vardır. "İki saat kardiyo ve kuvvet antrenmanı yaptık, şimdi de şeker kaplı kartonla hepsini boşa mı çıkaracaksın?"

Yelena ocaktan sesini duyurur, arkasına zar zor bir bakış atar. "Bırak da yesin. Çok çalışıyor. Hem, senin içecek dediğin o yeşil çamurdan daha iyidir."

"Teşekkürler, Yelena," der Vadim, kaşığını Eva'ya doğru uzatarak. "En azından biri beni anlıyor."

Eva gözlerini devirip kollarını kavuşturur. "Bunun yüzünden benim gibi karın kaslarına sahip olamayacağının farkındasın, değil mi?"

Vadim burun kıvrır. “Seninki gibi karın kaslarına ihtiyacım yok. Benim bir kişiliğim var.

Ayrıca, sen sadece güzel yüzümü kıskanıyorsun.”

Onların saçma sapan atışmalarına gülüyorum.

“Sanki,” diye karşılık verir Eva, saatine bakmadan önce. “Her neyse, Orlovlarla bir toplantım var.” Sırtımı okşar. “Görüşürüz, Sofiya. Niko’ya seni alışverişe götürmesini hatırlatırım.”

“Evet, ben de kendi iç çamaşırlarımı çok isterim,” diye itiraf ediyorum.

Vadim şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır, ama mısır gevreğine yoğun bir şekilde odaklanarak gülümsemesini gizler.

“Eminim isterdin,” der Eva omzunun üzerinden seslenerek, sonra kapıdan kaybolur.

Komiteyle toplantı yapacağına dair yorumu beni şaşırttı. Eva’nın bir işi olmasını beklemiyordum. Nikolai gibi erkeklerle ilişkisi olan çoğu kadının işi yoktur, ancak kız kardeşim bir istisnadır. Ama yine de, Roman’la ilişkisi pek de geleneksel sayılmaz.

Suçluluk duygusu içimi kaplayarak iç çekiyorum. Burada kendimi tamamen mutsuz hissetmediğim her an, Liza’ya, Roman’a, Sendika’ya, arkadaşlarıma ve bundan etkilenen herkese ihanet ediyordum gibi hissediyorum. Kendimi berbat hissetmemin hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini bildiğim için bunun saçma olduğunu biliyorum.

“Hey, o kaşlarını çatma da neyin nesi?” diye sorar Vadim, mısır gevreği kutusunu alıp sallayarak. “Bunu tersine çevirebilecek bir şey biliyor musun?”

Gülerek başımı sallıyorum. “Üzgünüm, senin Nikolai Zhukov için çalıştığını hayal edemiyorum. Sen çok fazla...”

“Eğlenceli mi? Bunu sık sık duyarım. Ama biz yin ve yang gibiyiz. Birbirimizi dengeliyoruz.”

Bir avuç mısır gevreği alıp ağzıma atıyorum, çünkü neden olmasın ki? Yelena’nın mutfağın diğer ucunda hamur yoğururken bana kötü bir bakış attığına yemin edebilirim. “Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye soruyorum.

“Hapishanede.”

Neredeyse boğuluyordum. “Bunu beklemiyordum... neden bilmiyorum.”

“Evet, çoğu insan beklemez, özellikle de benim askeri geçmişim yüzünden.” Omuz silkiyor. “Ama hayatın sürprizleri vardır.”

Başımı ellerimin arasına gömüyorum. “Bana da anlat.”

Vadim dirseklerini masaya dayarken gözleri yumuşar. “Göründüğünden daha sert birisin, biliyor musun?” der, sesi beklenmedik bir şekilde samimidir.

Kıkırdayarak gülüyorum. “Kendimi sert hissetmiyorum.”

“Güven bana. Çoğu insan bu kadar uzun süre dayanamazdı. Ve benimle mısır gevreği yerken gülmezlerdi.”

Cevap veremeden Nikolai odaya girer, her zamanki gibi heybetli bir duruşla. Gömleğinin yakası açık, dövme cildinin bir kısmı görünüyor. Takım elbisesinin ceketini koluna asmış, yüzündeki hafif sakal izleri sert havasını pekiştiriyor.

Vadim sırtarak kaşığıyla beni işaret etti. “Karının acil bir isteği var. Kendi iç çamaşırlarını istiyor.”

Gözlerim fal taşı gibi açılır ve yanaklarım kızarır. “Vadim!” diye tıslarım, utançtan yerin dibine girmiş gibi.

Nikolai'nin kaşları hafifçe kalkar, ama ifadesi sakın kalır. “Anlaşıldı,” der, bakışları kısa bir süre üzerimde dolaşır, sonra tekrar Vadim'e döner. “Hazır mısın?”

“Doğuştan hazırım,” diye cevaplar Vadim, sırtarak ayağa kalkarken. Kapıya doğru ilerlerken arkasından seslenir: “Sana en iyisini vermesini sağlayacağım, Sofiya.”

Başımı ellerimin arasına gömüp inliyorum.

Yelena mutfağın diğer ucundan kıkırdar. “Onların seni etkilemesine izin verme.” Bir an durur, ellerini önlüğüne siler. “Ama kafanı dağıtmak istersen, sana lahana sarması yapmayı öğretebilirim. Her iyi Rus eş bunu bilmeli.”

Gülerek başımı sallıyorum. “Belki. Ama iyi bir Rus eş olmak istediğim için değil, buradayken yemek yapmayı öğrenebilirim diye.”

Yatağın üzerine bağdaş kurup, sanki uzaylıların bıraktığı eserlermiş gibi DVD yığınının bakıyorum. Odanın köşesindeki devasa televizyonda yerleşik bir oynatıcı var ve onu nasıl açacağımı buldum ama bir şey oynatmak bambaşka bir zorluk.

Sanırım yayın hizmetleri yasak, bu yüzden bu antika aletle idare etmek zorundayım. Ama o kadar sıkıldım ki, dikkatimi dağıtacak her şeyi kabul ederim.

Uzaktan kumanda hantal ve eski, düğmeleri solmuş ve okunması zor. Birine basıyorum ve ekran titreyerek DVD menüsüne geçiyor. Başarılı mı? Belki. "Oynat"a basıyorum ama ekran kararıyor.

"Cidden mi?" diye mırıldanıyorum ve yatağa geri yığılıyorum.

Evde dolaşarak, biraz piyano çalarak, kütüphanede kitap okuyarak ve buraya ait olmadığım hissini üzerimden atmaya çalışarak geçirdiğim bir günün ardından, tek istediğim bir film izlemek — kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağlayacak tek bir normal şey.

Uzaktan kumandaya dik dik bakıp bir sonraki hamlemi düşünürken, kapının çalınması sessizliği bozar.

"Girin," diyorum, kim olduğunu umursamayacak kadar sinirliyim.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Nikolai, bir kaşını kaldırmış halde kapı çerçevesine yaslandı. "Ne halt ediyorsun?"

Televizyonu işaret ediyorum. "Film izlemeye çalışıyorum. Bu şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun? Çok eski bir model."

Kollarını kavuşturdu, ağzının kenarları seğirdi. "DVD oynatıcıyı kullanmayı bilmiyor musun?"

"Hayır! Hiç kullanmak zorunda kalmadım. Çünkü ben modern çağda büyüdüm, bizim zamanımızda 'streaming' diye bir şey var."

"Tanrım. Beni yaşlı hissettiriyorsun."

Gülümsüyorum. "Eh, öylesin."

"Kenara çekil. Sen onu kırmadan önce nasıl yapıldığını göstereyim."

Kenara çekilip uzaktan kumandayı ona uzattım. Kumandayı alırken parmakları benimkilerle kısa bir süre temas etti ve televizyonun yanına çömelerek

"bugünün çocukları" hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

"Bu arada kaç yaşındasın?" diye soruyorum, başlığıma yaslanarak. Eva'nın eski bir eşofmanını giydiğimin farkındayım, ama eğer bunu tuhaf buluyorsa da, bundan bahsetmiyor.

"Otuz dört," diyor başını kaldırmadan. Uzun ve abartılı bir şekilde ıslık çalıyorum.

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor, bir kaşını kaldırıyor. "En azından bu şeyi nasıl çalıştıracığımı bilecek kadar yaşlıyım."

Gülüyorum, düğmeleri ustaca kullanışını izliyorum. Televizyon titriyor ve ekranda menü belirliyor. Uzaktan kumandayı

bana geri uzatır. “İşte. Bu oynat. Bu duraklat. Bu durdur. Başa çıkabilir misin, yoksa sana yazayım mı?”

"Çok komik." Gözlerimi devirdim. "Peki, bu akşam seni kapıma getiren nedir?"

O, dolaba rahatça yaslanır. “Yarın alışverişe çıkmak istersin diye düşündüm. İç çamaşırı ödünç almayı pek sevmediğini gördüğüm için.”

Yanaklarım kızarır, ama yüzümde bir gülümseme yayılır. “Aslında bu iyi bir fikir gibi geliyor.”

Onun her zamanki takım elbiselerinden birini giymediğini fark ettim. Bunun yerine, göğsüne ve omuzlarına mükemmel bir şekilde oturan kot pantolon ve sade siyah bir tişört giyiyordu. Onu bu şekilde görmek – rahat, neredeyse ulaşılabilir – çok keskin bir tezat oluşturunuyordu, ama bu onu daha az korkutucu hale getirmiyordu. Hatta tam tersine, daha da kötüydü. Rahat giyinmiş olsa bile aptalca seksi görünüyordu.

"Ne izliyorsun ki?" diye sordu, ekrana doğru başını sallayarak.

Yataktaki DVD kutusuna bir göz atıp onu kaldırıyorum. “*Scream*. 90'ların klasik korku filmi. O dönem altın çağıdı, bilirsin.”

"Hiç izlemedim. 90'ların teknolojisinden şikayet ediyorsun, ama 90'ların filmlerine bayılıyorsun?"

Omuz silkerim, sırtarak. “Kural farklı. Filmler zamansızdır. Teknoloji... pek değil.”

"Haklısın." Kollarını kavuşturup, hem eğlenerek hem de merakla bana bakıyor.

"Bir dakika, *Scream*'i hiç izlemedin mi?" diye soruyorum, sırtımı dikleştirerek. "Hiç."

Ağzım açık kalır. “Ne? Çok şey kaçırıyorsun. Bu film bir ikon!”

Kıkırdar. “Belki de korku filmlerini pek sevmiyordumdur.”

“Aslında korku türünün bir parodisi. Biraz komik.” Dudaklarımı ısııyorum. “Böyle yaşayamazsın. Benimle birlikte izleyebilirsin.” Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi garip hissediyorum. Lanet olası Nikolai Zhukov’u Netflix’e davet edip benimle takılmasını teklif ettim. Ama yine de, izlemezse gerçekten çok şey kaçıracağını düşünüyorum.

Kaşlarını kaldırarak gerçekten şaşırmış gibi görünüyor. “Seninle birlikte izlememi mi istiyorsun?”

“Evet.” Sanki çok doğal bir şeymiş gibi davranmaya çalışarak başımı sallıyorum. “Bu bir klasik. Kültürel bir mihenk taşı. En azından bir kez izlemelisin.”

Başını eğip düşünür. “Yapmam gereken işler var...”

"Tabii ki," diye hemen araya giriyorum, teklif ettiğim için kendimi aptal hissederek.

Gözleri bana kayar ve istemeden belli ettiğim hafif hayal kırıklığını fark eder.

“Siktir et. Evet, hadi şu lanet filmi izleyelim.”

"Gerçekten mi?" Sesime sızan heyecanı gizleyemiyorum.

“Evet,” diye omuz silkiyor. “Ama madem yapıyoruz, doğru düzgün yapalım. Patlamış mısır. Kola. Tam bir 90’lar sinema deneyimi.”

Gülümsüyorum, göğsümdeki gerginlik azalıyor. "Patlamış mısır ve kola mı?

Zevkli bir adamsın, Zhukov."

"Tahmin bile edemezsin." Kapıya doğru bir göz atıyor. "Burada kal. Hemen dönerim."

Kısa bir süre sonra, odamdaki küçük kanepede yan yana oturuyoruz, ışıklar loş, aramızda bir kasede patlamış mısır ve masada iki kutu kola var. Ekranı, Drew Barrymore’un canlandırdığı Casey Becker karakteri patlamış mısır yaparken telefona cevap veriyor; gizemli arayanla telefonda flört ederken sarı bob saçları çok sevimli duruyor.

Nikolai’ye yan gözle bakıyorum. Duruşu rahat—arkasına yaslanmış, bir kolu kanepenin arkasına atılmış—ama gözleri ekrana kilitlenmiş, çenesi sıkı. Ne olacağını hiç bilmiyor.

Casey, erkek arkadaşı Steve’in hayatı söz konusu olduğu için korku filmi trivia oyununa zorlandığında, ekrandan çok ona bakıyorum. Yanlış cevap verdiğinde ve Steve’in acı dolu çığlıklarını duyduğunda, Nikolai’nin eli bacağına doğru seğiriyor. Gülümsememi zor tutuyorum, sırada ne olacağını bekliyorum.

Sonra olay gerçekleşiyor: Ghostface cam kapıların dışında beliriyor ve Casey’nin tiz çığlığı havayı dolduruyor. Nikolai irkiliyor. Çok hafif bir hareket, ama onun korktuğunu anlamama yetiyor.

"Korkuyor musun?" diye fısıldıyorum, kola yudumlarırken sırtarak.

Bana bir bakış atıyor. "Hiç de değil."

"Biraz gergin görünüyorsun."

Gözlerini kısar. "Ben korkmam. Ben... tetikte olurum. Ve korku filmlerini sevmem."

Gülüyorum, ama sesim televizyondan gelen bir sonraki dramatik, tiz çığlık tarafından bastırılıyor. "Peki ne seversin?"

"Heat. Die Hard. The Godfather."

"Günlük işinde yeterince adrenalin almıyor musun?"

Popcorn'u ağzına götürürken geriye yaslanır. "Filmlerde sonuçları yoktur. Temizliği dert etmeden kaosun tadını çıkarabilirim."

Ona gizlice bakıyorum, gözlerim yüzünde beliren duyguların titremesine takılıyor. Zavallı Casey öldürüldüğünde çenesi geriliyor ve kaşları çatılıyor.

İçkisini bir yudum alır. "Ne kadar da aptalca seçimler. Kim telefonda öyle ürkütücü bir yabancıyla flört eder ki?"

"Bu bir korku filmi. İnsanlar aptalca şeyler yapar. Mesele de bu."

Yüzünün keskin hatları televizyonun ışığında daha yumuşak görünüyor. Bakışlarımı bir an fazla üzerinde tutuyorum ve aniden başını çeviriyor, derin mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bana bakıyorsun," der.

Yüzüm kızarır ve ekrana geri dönerim. "Beş dakika önce bu filmi aptalca bulan biri için bu filme çok kaptırmışsın. Bundan zevk alıyorsun."

"Belki." Kanepeye yaslandı. "Sen de öyle." "Belki," diye tekrarladım.

Dürüst olmak gerekirse, sadece filminden değil, onunla burada oturmaktan da beklediğimden daha fazla keyif alıyorum. Onun tepkilerini izlemek filminden daha eğlenceli. Ve başkasıyla birlikte olmak, o benim esirimi olsa bile, yalnızlığımı hafifletiyor.

Eli kayar ve bacağıma hafifçe konar, sıcaklığı eşofmanımın kumaşından sızar. Bu beni hazırlıksız yakalar ve bir an için donakalırım.

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyorum.

"Ne?" diye soruyor, dikkati hâlâ televizyonda. "Bu korku filmi. Korkuyorum."

"Tabii." Başımı sallayarak sessizce burun kıvırıyorum. "Ne istersen onu yap."

Elini olduğu yerde tutuyor ve şaşırtıcı bir şekilde, bu bana... rahatlatıcı geliyor. Belki, sadece bu gece için, aramızdaki savaşı beyaz bayrak sallayabilirim.

Bir hareket beni uykumdan uyandırır. Etrafımda bir sıcaklık hissedirim — güçlü, sabit bir sıcaklık — ve yavaşça gözlerimi kırıştırırım, filmin bittiğini ve şu anda onun kollarında olduğumu fark ederim.

“Cidden mi?” Gözlerim hâlâ yarı kapalıyken mırıldandım. “Neden beni patates çuvalı gibi taşıyıp duruyorsun? Bu, striptiz yapma sevgin gibi tuhaf bir fetiş mi?”

Eğlenceli bir ses çıkarır. “Seni uyandırmaktan daha az korkutucu.”

“Benden korkuyor musun?”

“Dehşete kapıldım,” diyor kuru bir sesle, yatakla arasındaki kısa mesafeyi kat ederken.

Başımı omzuna yasladım, çok rahat olduğum için
“Korkmalısın. Ben hesaba katılması gereken bir güçüm.

“Hiç şüphem yok,” diye mırıldanır, beni şaşırtıcı bir özenle yatağa yatırır. Üzerime battaniyeyi çeker. Bu an tuhaf hissettirmeli, ama hissettirmiyor. Yarın, ondan nefret etmeye devam edeceğim.

“Filmi beğendin mi?” Neden umursadığımı bilmiyorum, ama umursuyorum. Muhtemelen gecesini benimle geçirmek için feda ettiğini hissettiğim için.

“Her karakterin yaptığı aptalca seçimler ve absürt miktarda çığlık atma dışında, filmi... kabul edilebilir buldum. Belki de kabul edilebilirden daha iyi.”

Bir dirseğime dayanarak ona bir bakış attım. “Kabul edilebilirden daha mı iyi? Senden gelen büyük bir övgü bu.”

Omuzlarını silkiyor, sanki uluslararası bir silah anlaşmasını tartışıyormuşuz gibi ciddi bir ifadeyle. “İyi anları vardı. Korku filmlerindeki klişelere yapılan yorumlar zekiceydi. Peki ya katilin kimliğinin ortaya çıkışı? Tahmin edilebilirdi, ama işe yaradı.”

“*Scream*’i ciddi ciddi mi analiz ediyorsun?” diye homurdandım. “Bunun sadece bir slasher filmi olduğunu biliyorsun, değil mi?” Omzunu kaldırınca, “Bir dahaki sefere *Clueless*’ı ve toplum hakkındaki yorumlarını derinlemesine inceleyeceğiz,” dedim.

“Clue-ne? Neden bahsettiğini hiç anlamadım.”

“Tanrım, sen imkansızsın.” Yastığa geri yığıldım, ama gülümsüyordum.

BÖLÜM ON SEKİZ

NIKOLAI

Bugatti'yi garajdan çıkarıp evin önünde durduğumda, Bluetooth hoparlörden Vadim'in sinirli sesi geliyor. "Ciddi misin? Igor'la olan toplantıyı mı iptal ediyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Kolombiya sevkياتının yarattığı karışıklığı düzeltmek için günlerdir aralıksız çalışıyorum. Bence bir gün izin hak ettim."

"Tabii, ama daha önce hiç izin almadın."

"Halletmem gereken önemli bir iş var."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Peki bu toplantı önemli değil mi?"

Igor ve ben her hafta çeşitli iş girişimlerimizi görüşmek için buluşuyoruz ve ben bu toplantılardan hiçbirini kaçırmadım. Ama bugün, rapor edecek yeni bir şeyim yok. Roman'a Sofiya'nın parmağının resmini gönderdikten sonra ondan haber almadım, ama bunu bekliyordum. Sendika asla kolayca boyun eğmeyecekti. Roman'ın seçeneklerini düşünmek ve sonra hepsinin berbat olduğunu fark etmek için zamana ihtiyacı var.

Ama Igor bunu öyle görmeyecek; o kemik peşinde koşan bir köpek gibidir. Bana Sofiya hakkında sorular sorup duracak ve ben onunla Sofiya hakkında konuşmak istemiyorum. Onun hayatımda olduğunu unutmasını tercih ederim.

"Bunu halletmek için sana ve Eva'ya güveniyorum." Koltuğa yaslanıp ön camdan evi izliyorum. Bir an sonra ekliyorum, "Ve Emil. Evden çıkmak için can atıyor. Onu da dahil et, nasıl çalıştığımızı görsün."

Emil'e bir adım atmaya çalışıyorum. Bana daha fazla sorumluluk istediğini söylemişti. Günlük işlere dahil olması, onun dikkatini toplayacak ve onun nasıl davrandığını görmemi sağlayacak. Emil'i meşgul tutmak için kendi bencil nedenlerim olduğunu inkar edemem

, özellikle de eve geldiğimde dikkatinin Sofiya'da olduğunu görmekten hoşlanmadığım için.

Vadim gülüyor, bana bir an bile inanmadığını belli eden bir gülüş. "Siktir, şimdi endişelendim. Ölüyor musun? Bana gerçeği söyle. Başa çıkabilirim."

"Bugün değil." Etkisini artırmak için bir ara veriyorum, sonra ekliyorum, "Karımı alışverişe götürüyorum."

Karşı tarafta yoğun bir sessizlik hakim. Telefonun başında gözlerini kırptırdığını, beyninde kısa devre olduğunu hayal ediyorum.

"Sofiya'yı alışverişe götürüyorsun," diye tekrarlar. "Toplantıyı bu yüzden mi bırakıyorsun?"

Şokunu anlıyorum. Hiçbir zaman kişisel bir şey için, özellikle de bir kadın için işimi kaçırmadım. Ama Sofiya sıradan bir kadın değil. O benim karım, benim sorumluluğum. En azından kendime böyle söylüyorum.

Dün gece beni bekleyen bir yığın iş vardı, ama onun ne kadar yalnız görüldüğünü görünce, oradan ayrılamadım. Bu yüzden onunla kaldım ve yıllardır yapmadığım bir şey yaptım: Lanet olası bir film izledim. Hem de bir korku filmi. Ama *Scream'den* nefret etmedim. Dahası, geceyi onunla geçirmekten de nefret etmedim.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum. "Karımdan bahsettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Senden duyacağımı hiç düşünmediğim sözler."

Ben de söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız. "Bu bir görev, başka bir şey değil," diyorum ona, ama şüpheli kahkahası, buna inanmadığını açıkça gösteriyor.

"Gitmem gerek. Sonra tekrar ararım." Bana sataşmaya devam etmeden önce telefonu kapatıyorum.

Motoru kapatıp arabadan iniyorum ve yoğun sabah sıcağına adım atıyorum. Yelena, Sofiya'ya bugün alışverişe gideceğini ve erken hazır olması gerektiğini söylemiş. Onu tam da beklediğim yerde buluyorum: Yelena en sevdiği yiyeceklerle onu şımartırken, o mutfakta oturmuş.

"Biraz daha blini ister misin?" diye sorar Yelena, Sofiya'nın önüne taze bir tabak krep koyarken.

"Doydum," diyor Sofiya, elini karnının altına koyup gülümsüyor. "Şey, belki bir tane daha."

İçeri girdiğimde tüm gözler bana çevrilir. "Neden bana hiç böyle bir ziyafet hazırlamıyorsun?" diye Yelena'yı kızdırırım. Ciddi olmadığımı bilir. Nadiren kahvaltı yaparım, ama Sofiya'nın Yelena'nın evdeki en sevdiği kişi haline geldiği açıktır.

Yelena benim ev hizmetçimden daha fazlasıdır. Onunla yıllar önce, sık sık gittiğim bir restoranda garson olarak çalışırken tanıştım. Saklamaya çalıştığı morluklar, evliliği hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlattı. Kırık bir kemik nedeniyle hastaneye kaldırıldığını ve işine geri dönemeyeceğini duyduğumda devreye girdim ve o pislik kocasını ait olduğu yere, toprağın altına gömdüm.

Ondan sonra ona evimde hizmetçi olarak çalışmasını teklif ettim. Kısa sürede terfi etti. Bir yıl içinde malikanemi yönetir hale geldi, ama nedense hâlâ yemekleri kendisinin pişirmesinde ısrar ediyor.

Yelena bana bir bulaşık beziyle vuruyor. "Kahvaltı yeseydin seni daha çok şımartırdım. Sen her zaman kahveni içip çıkıyorsun." Başını sallıyor ve sanki ben umutsuz vaka gibi iç çekiyor. "Sofiya burada oturup yaptığım yemeklerin tadını çıkarıyor. Kendini bu kadar yıpratmayı bırakmaya hazır olduğunda, sana en sevdiğin yemekleri yaparım."

Gülüyorum çünkü haklı, ama Sofiya'yı şımartmasının asıl nedeninin, onun kendini evinde hissetmesini istemesi olduğunu biliyorum. Kötü bir evlilik geçmişine rağmen, Yelena iyi bir kadının sevgisiyle daha iyi olacağıma inanıyor ve evde bir bebek istediğini de açıkça belirtmekten çekinmiyor. Küçük çöpçatanlık çabaları hiç de ince değil. Ona bunun işe yaramayacağını söyledim, ama Yelena kolay pes etmiyor.

Bir fincan kahve alıp dikkatimi karıma veriyorum. "Günaydın, moya sladost." Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor. Üzerinde bir tişört ve kot şort var. Saçları omuzlarına dökülen gevşek dalgalar halinde. Hiç çaba sarf etmeden bile muhteşem görünüyor. "Çıkmaya hazır mısın?"

Başını eğip beni dikkatle inceliyor. "Seninle mi?"

Ön kollarımı tezgaha dayıyorum. "Evet, benimle."

Kendine beni ne kadar isterse o kadar nefret ettiğini söyleyebilir, ama bana karşı hislerinin o kadar basit olduğunu sanmıyorum. Bence o nefrete bir kalkan gibi sarılmak zorunda, çünkü onsuz ne yapacağından ya da nasıl hissedeceğinden korkuyor. Ama bu oyunu oynamak istiyorsa, ona bu zevki vereceğim.

Yelena lavabodan başını kaldırdı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Tabağı bıraktı ve ellerini kuruladı. "Ne harika bir fikir," dedi, Sofiya'ya gülümseyerek.

Sofiya çenesini kaldırır ve sanki bu bir tür oyunmuş gibi bana bakar. "Alışveriştan bahsettiğinde, beni senin değil, yardımcılardan birinin götüreceğini düşünmüştüm."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Onun yerine bir yardımcımı göndermemi mi tercih edersin?"

"Saçmalık," diye araya girer Yelena, telaşla yanına yaklaşır ve Sofiya'yı koltuğundan adeta kaldırır. "Kocanla gitmelisin."

"Kocam." Sofiya yüzünü buruşturur. Bana döner ve elini beline koyar. "Senin paranı olabildiğince harcarken yüzündeki ifadeyi görmek için gideceğim."

Onun tehdidine gülüyorum. "Bunu denemeni izlemek beni gerçekten ."

Sofiya alaycı bir şekilde burnunu çekerek yanımdan geçip mutfaktan çıkar.

Ben onu takip edemedim, Yelena koluma dokunarak beni durdurur. "Ona iyi davran," der sessizce.

Kaslarım gerilir, ama itiraz etmem. Yelena hayatımda hak ettiği yeri almıştır ve iyi niyetli olduğunu biliyorum.

Sofiya merdivenlerden aşağı inerken ona yetişiyorum. Dışarıda bekleyen korumalar, Sofiya başını sallayıp nazikçe gülümsediğinde hemen başka yere bakıyorlar. İyi. Gözlerini üzerinde tutmamaları gerektiğini iyi biliyorlar.

Onu spor arabaya götürürüm, kapısını açar ve binmesi için işaret ederim. Gözleri şüpheyile kısılr, sanki niyetime güvenmiyormuş gibi. Dün gece bir adım ileri gitmiş gibi hissettim, sanki kısa süreliğine de olsa, sözsüz bir ateşkes ilan etmişiz gibi. Ama bugünkü soğuk tavırlarına bakılırsa, o an geçmiş gibi görünüyor.

Yolcu koltuğuna oturduğunda, eğilip emniyet kemerini alıp üst vücuduna geçiriyorum. Parmaklarım göğüslerine dokunuyor ve ben tokayı yerine takarken o titrek bir nefes veriyor.

"Saçmalıyorsun," diye mırıldanıyor, yanaklarına hafif bir kızarıklık yayılıyor. Güzelliği beni etkiliyor. Parlak ela gözleri benimkilere kilitleniyor, ikimiz de bakışlarımızı kaçırmak istemiyoruz.

"Nasıl sürdüğümü gördüğünde anlayacaksın."

Yanına kayarak otururum, motoru çalıştırır, vitesse takar ve evden uzaklaşıyorum.

Mülkümün çevresindeki yollar, her zamanki gibi boş, çünkü burası özel arazi. Mahremiyetimi ve güvenliğimi sağlamak için çevredeki arazilerin çoğunu satın aldım.

Arabayı hızlandırıyorum, hızlandıkça motor gürlüyor. Sofiya sessiz kalıyor, ama ona baktığımda gülümsemeyi zor tutuyor gibi görünüyor. Keskin bir viraj aldığımda, lastikler yola sıkıca tutunuyor ve sonunda gülümsemesi ortaya çıkıyor.

Lanet olsun, yüzü böyle aydınlandığında daha da güzel oluyor. Bu, sık sık görebildiğim bir manzara değil — yaptığım onca şeyden sonra bunu hak ettiğim de söylenemez.

Telefonumda oynat düğmesine basıyorum, arabanın hoparlörlerinden yüksek sesle çalan sert bir rock parçası bulana kadar kaydırıyorum. Sofiya koltuğuna yaslanıyor, rüzgar saçlarını dağıtırken.

Bu, benim yanımda ilk kez rahat görüldüğü an, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum, ne söylersem söyleyeyim bu anı mahvedeceğini biliyorum.

Yol aşağı doğru kıvrıldığında vites küçültüp hızlanıyorum, onun heyecanlı kahkahalarını içime çekiyorum.

"Tanrım, belki de yarış pilotu olmak için yaratılmışsın," diyor.

Derin bir nefes veriyorum. "Belki, ama benim geldiğim yerde bu pek de bir seçenek değildi."

Sanki sözlerini tartıyormuş gibi bir an sessiz kalıyor. "Eva ve Emil ile birlikte büyüdüğünü bilmiyordum."

İçimde bir öfke dalgası yükselir. "Emil dün gece sana hikayeler mi anlattı?"

"Hikâye değil, ama sohbet sırasında konu açıldı." Başını bana doğru çeviriyor. "Sergey yüzünden hapse girdiğini de söyledi."

Lanet olası Emil. Bugüne kadar kendimi aptal gibi hissediyorum. Sergey'in neye dönüştüğünü, iş işten geçene kadar fark edemedim. Eva bana,

benim ona destek olduğum gibi o bana destek olmuyordu, ama ben buna inanmak istemedim. Bir daha kimseye k r  k r ne sadakat göstermeyeceğim.

Sofiya yutkundu, boynundaki küçük kaslar hareket etti. “Neden onun yerine suçu  stlendin?”

Ge mi imden bahsetmekten nefret ediyorum, ama ona bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum. Nasıl bu hale geldiğimi bilmek istiyor — onun gözünde sertle mi , bir canavar — ve cevap basit.

Kalp kırıklığı.

Sergey’i öldürmek içimdeki bir şeyi kıldı.

“Sergey’i koruyarak büyüdüm. Annemden, annemin erkek arkadaşlarından, büyüdüğümüz boktan dünyadan. O benim küçük karde imdi. Onu ben korumazsam, kim koruyacaktı? Küçük uyuşturucu su larıydı, ama onu ülkedeki en sert hapishanelerden birine atacaklardı. Sergey kendine göre sert biriydi, ama hiç kavgacı değildi. Silahı varsa idare ederdi, ama elleriyle hiçbir i e yaramazdı. Bu, hapishanede  ld r lmenin garantili yoludur.” Omuzlarım gerginlikten kaskatı kesiliyor. Acı hâlâ taze ve hep öyle kalacak. “Pakhan’ın i leri hapishaneden yürütmesi alışılmadık bir durum değil. Sergey dışarıdaki i leri halledecekti, ben de içeriden emirleri verecektim.” Gözlerim onunkilere kayarken boğazımda bir düğüm oluyor. “Karde ime g venmi tim. Hayatımın en büyük hatası olduğu ortaya  ıktı.”

Yumuşak bir sesle soruyor: “Onu bu yüzden mi  ld rd n? Sana sırtını döndüğü için mi?”

Başımı sallıyorum, ona kısaca bir bakış atıp sonra yola odaklanıyorum. “Hayır. Onu  ld rd m çünkü o beni öldürecekti.”

Parmaklarını kucağında kıvrıp  ortunun kenarını oynatıyor. “Karde ini korudun. Bunda yanlış bir şey yok. Liza her zaman beni korurdu.” Tereddüt ediyor, sonra ekliyor: “Bazen keşke korumamı  olsaydı diyorum. Belki o zaman Anatoly’nin gerçekte nasıl biri olduğunu ve ailemin aslında ne kadar sapkın olduğunu öğrendiğimde bu kadar hazırlıksız yakalanmazdım.”

“Yunanistan’dan bu yana ailenle g r  t n m ?”

Kafasını salladı. “Ve asla olmayacak. Liza ve Roman benim tek ailem.”

  imde bir suçluluk duygusu uyanır, ama onu bastırırım. “Ben senin kocanım. Teknik olarak bu bizi aile yapar.”

Bana uzun uzun bakar, sanki içimdeki katmanları birer birer soymaya çalışır gibi.

Yaka düğmemi düzeltiyorum.

“Bu yalanlara inanacak kadar hayalperest olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.”

Omuzlarımı silkiyorum. “Bunda hayalperestlikle alakalı hiçbir şey yok. Sana evlilik cüzdanını gösterebilirim.”

“Beni senin malın olarak gösteren bir kağıt parçası ya da dövme, bizi aile yapmaz. Anlamıyor musun?” Sesi yumuşar. “Hayatında sana bakan biri oldu mu hiç? Sırf seni sevdiği için, para ödediğin ya da borcun olduğu için değil?”

Direksiyonu daha sıkı kavradım. “Annem uyuşturucu ve alkolün pençesine düşmeden önce, denemişti.” Bir an durdum; bu sözler, yıllardır aklıma bile gelmemiş bir anıyı canlandırdı. “Babam evi terk ettikten hemen sonraki Noel’de, birkaç hafta boyunca temiz kalmış ve gerçekten bir şeyler yapabilecek kadar para biriktirmişti. O zamanlar umurumda değildi, ama Sergey daha dört yaşındaydı. O hâlâ önemsiyordu. Bize renkleri dışında birbirinin aynısı olan oyuncak arabalar aldı. O lanet şeylerle saatlerce oynadık, koridorda bir aşağı bir yukarı koşturduk. Kızarmış tavuk pişirdi ve o iğrenç toz patates püresini yaptı, ama aylardır yediğimiz en iyi yemektir. Ama, lanet olsun, en azından denedi.”

Bu anı içimde derin bir yerlerde bir şeyler uyandırıyor ve dikkatimi önümdeki yola veriyorum. Sofiya da sessiz, ama birkaç dakika sonra ona baktığımda gözleri benimkilerle buluşuyor ve ifadesi yumuşuyor. Acıma değil, başka bir şey. O pencereye dönünce göğsümdeki düğüm çözülmeye başlıyor.

BÖLÜM

ON DOKUZ

SOFIYA

Nikolai'nin arabasına bindiğimde ilk düşüncem, beni nereye götürdüğüne dikkat etmektir; böylece kaçma ya da dışarıyla iletişim kurup yardım isteme şansı yakalarsam, nerede olduğumuzu bilecektim.

Bu plan yaklaşık otuz saniye sürdü.

Yola çıktığımız anda, tüm o düşünceler pencereden dışarı uçup gitti. Nikolai dikkatimi dağıtırdı; emniyet kemerimi takmak için uzanışında, vites kolunda kasılan dövmeli ellerinde, ön kollarında belirginleşen damarlarında. Rock müziği son ses açıp, profesyonel bir sürücü gibi tek elle araba kullanımında.

Görünüşe göre, buna bir ilgim var.

Kendinden parçalar ortaya döküyor. Kardeşinden, annesinden ve hapisanede geçirdiği zamandan bahsediyor. Garip; geçmişiyile ilgili bu şeyleri duymak onu daha insan yapıyor, benim onu resmettiğim şeytan gibi değil.

Belki de o kadar da farklı değiliz. İkimiz de bizi sevmesi gereken ama sevmeyen insanlar tarafından büyütüldük. Aradaki fark, benim bunun beni mahvetmesine izin vermemem. Nikolai ise bunun kendisini, bedeli ne olursa olsun istediğini alan birine dönüştürmesine izin verdi.

Neden ona bu kadar çekiliyorum? Son birkaç gündür, kendime hakim olmakta zorlanıyorum. Havuzda başladı — o büyük, dövmeli, çıplak vücudu, parlak ve ıslak, o kadar yakındı ki ondan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bikini ipini aşırı ısınmış tenime çarptığı an. Dün gece benimle film izlerken.

Onun gerçekte kim olduğunu kendime hatırlatmam gerektiğinde, parmağıma dövme yapılmış "alyans"a bakıyorum; onu oraya koyan acımasız adamı hatırlatıyor bana.

Düşüncelere dalmışken soluk bir reklam panosu gözüme çarptı: Koporye Kalesi – bir mil. Nabzım hızlandı. Koporye Kalesi, St. Petersburg'dan çok uzak olmayan tarihi bir harabe. Çok önemli bir şey değil, ama bir ipucu. Bulunduğumuz yeri daraltmamıza yardımcı oluyor.

Birkaç dakika sonra, çakıl yolun sonunda mütevazı ama bakımlı iki katlı bir evin önüne çekiyoruz. Kesinlikle alışveriş gezisi için beklediğim bir yer değil.

"Neredeyiz?" diye soruyorum.

"Özel bir butik," diyor Nikolai, güneş gözlüklerini çıkarıp ön panele atıyor. "Sahibi Valeria adında bir İtalyan kadın. Benim gibi insanlara hizmet ediyor."

"Pislikler mi?"

Dudakları seğiriyor. "Gizliliğe önem veren, rafine zevkleri olan insanlar."

Mükemmel bir beyefendi gibi Nikolai kapımı açar ve beni içeri davet eder. İç mekan, sade dış cepheden daha farklı olamazdı. Kadife koltuklar ve kristal avizelerle zarif ve davetkâr bir ortama sahiptir.

Saniyeler içinde, iki kadın bize doğru süzülür, yüzleri sanki bir kraliyet mensubunu görmüş gibi ıslıl ıslıl parlar.

"Niko. Ne hoş bir sürpriz. Seni beklemiyordum." Kalp şeklinde bir yüze ve dostça gözlere sahip, kırklı yaşlarında minyon bir kadın öne çıkıp onu yanağından öper.

"Sofiya, bu Valeria, butiğin sahibi. Ve Valeria, bu Sofiya, karım."

Gözleri büyür ve hızla kırpışır. "Eşin mi?" "Yeni bir şey," der Nikolai.

"Elbette," der kadın, çabucak toparlanarak. "İkinizi de tebrik ederim."

"Aslında tebrik edilecek bir durum değil," diye açıklıyorum. "Daha çok başsağlığı dilenecek bir durum."

Nikolai kahkahayı patlatırken Valeria bir an şaşkın görünür. "Karımın ilginç bir mizah anlayışı var," der ve uyarı olarak popoma bir şaplak atar. Ona şeker gibi tatlı bir gülümseme atarım.

"Bugün Sofiya için buradayız, benim için değil."

Valeria gergin bir kıkırdama atar ve sonra dikkatini bana çevirir. "Pekala, Sofiya. Ne arıyorsun?"

Omuz silkerim. "Sadece birkaç şeye ihtiyacım var. Temel şeyler." Ne için güzel görünmem gerekiyor ki? Malikaneden çıkmıyorum ki. Nikolai, Roman'ın anlaşmasına boyun eğeceğinden emin gibi görünüyor ama ben gerçeği biliyorum. Sendika beni buradan çıkarmak için bir yol bulacaktır. Bir şekilde. Umarım.

Nikolai parmağını dudaklarının ortasından aşağı doğru gezdirir. "Beni iflas ettirmek istediğini sanıyordum?"

Omuzlarımı hafifçe silkdim. "Uğraşmak istemiyorum."

"Hadi ama. Gerçekten bu kadar kolay pes mi edeceksin?" Çenemi avuçlayarak gözlerime bakıyor. "Çılgınlık yap. Ne istersen—hepsi senin. Ve inan bana, buradaki hiçbir şey ucuz değil. Hatta, sırf beni kızdırmak için her şeyden iki tane al."

Kaşımı kaldırıyorum. Eğer bu kadar kararlıysa, ben de varım.

"Öyleyse." Kollarımı kavuşturup Valeria'ya bakıyorum. "Yepyeni bir gardıroba ihtiyacım var. Baştan aşağı. En lüks parçalarınız—kaşmir, ipek, süet. Etiketinde bir sürü sıfır yoksa, bana göstermeye zahmet etmeyin."

"Çok iyi." Valeria, bu isteği duymuş olduğu en normal istekmiş gibi tepki veriyor. Bir adım geri çekiliyor ve sanki sadece gözle ölçü alıyormuş gibi beni baştan aşağı süzüyor. Parlak bir gülümsemeyle ellerini çırpıyor. "Neden arka taraftaki deneme kabinine geçmiyorsunuz? Ekibim ve ben her şeyi size getireceğiz."

"Sorun değil. Rafları kendim inceleyebilirim."

Valeria elini kaldırır. "Kesinlikle olmaz. Siz rahatlayın. Size güzel kıyafetler bulmak benim işim."

"Teşekkürler, Valeria. Karımı deneme kabinine götüreceğim," diyor Nikolai.

Elini sahiplenici bir şekilde belime koyarak, beni lüks mağazadan geçip duvarları kadife duvar kağıdıyla süslenmiş deneme odasına götürür. Havada pahalı parfüm kokusu vardır ve odanın bir bölümü tamamen aynalarla kaplıdır.

Valeria'nın asistanlarından biri odaya atıştırmalıklar ve şampanya ile girip ikimize de ikram ediyor, ama ben

. Nikolai ve onun cüzdanı için her türlü imkânı seferber ettikleri bellidir.

Yastıklı bir bankın üzerine çöküyorum, başparmağımın tırnağını çiğniyorum — hiç bırakmadığım sinirli bir alışkanlığım. Nikolai elbette bunu fark ediyor. Bana doğru eğiliyor, tırnağımı ağızımdan nazikçe çekip çıkarıyor ve elimi elinde tutuyor. Kurtulmaya çalışıyorum ama tutuşu sıkı ve sıcak. Tanrım, elleri o kadar büyük ki.

"Ne kötü bir alışkanlık," diye yumuşak bir sesle azarladı.

"Ne oldu?" "Hiçbir şey."

Bana, "*Bana yalan söyleme*" diyen türden keskin bir bakış atar.

"Peki. Sadece... Sana borçlu kalmak istemiyorum. Hepsi bu. Yanlış anlama, banka hesabını boşaltmayı çok isterim, ama bunu parayı hayır kurumuna falan bağışlayarak yapmayı tercih ederim."

Başını eğip beni inceliyor. "Seninle bir anlaşma yapalım. Burada ne kadar harcarsan, ben de aynı miktarı senin seçtiğin bir hayır kurumuna bağışlayacağım."

"Yani ne kadar çok paran harcarsam, o kadar çok iyilik yapmış olurum, öyle mi?"

"Aynen öyle." Mavi gözleri parlıyor ve bana öyle baktığında dikkatimin bu kadar kolay dağıldığından nefret ediyorum. Bir kez olsun, düşünceli ya da kızgın değil. Neredeyse rahatlamış görünüyor. Belki de bu yüzden Yelena onun izin almasını bu kadar çok istiyordu.

"Peki," diyorum, elimi geri çekerek, çünkü bu cömert bir teklif ve reddedersem aptal gibi görünürüm. "Umarım bu sözünden pişman olmazsın."

"Senin benim paramı harcamayı izlemekten, sandığından daha fazla keyif alacağım." Parmak uçlarını boynumun yanından gezdiriyor, köprücük kemiğimde biraz duruyor. Dokunuşuyla içimde bir karıncalanma patlıyor. Onu ne kadar nefret ettiğimi düşünürsem düşünsem, dokunuşundan nefret etmiyorum. "Hangi amaca bağış yapmak istersin?"

Derin bir nefes alıp odaklanmaya çalışıyorum, ancak bacağı benimkine sıkıca yapışmışken bu hiç de kolay değil. "Moskova'dayken, yoksul çocuklar için açılmış küçük bir dans okulunda gönüllü olarak çalışıyordum. Okulun kaynakları yetersizdi, personel sayısı azdı ve zar zor ayakta duruyordu. Çocuklar o kadar yetenekliydi ve öğrenmeye o kadar hevesliydiler ki, bu durum kalbimi parçaladı.

O okul olmasaydı, dans etme şansları asla olmazdı. Bu önemli bir amaç. Paranın oraya gitmesini istiyorum.”

Çenesini eğiyor. “Anlaştık say.” “Ciddi misin?”

Kalbim hızla atmaya başladı. Hiç tereddüt etmeden, hiç soru sormadan, benim önem verdiğim bir amaca para vermeye hazırды. Ellerime baktım, birdenbire ne yapacağımı bilemedim.

Eminim ki sadece benim rahatça para harcamamı istediğı için kabul etmiştir, ama bu jest yine de bir anlam ifade ediyor.

“Ciddiyim,” diye tekrarladı. “Şimdi neden dans etmediğini bilmek istiyorum? Evimde bolca yer var.”

“Ne yaptığımı ya da yapmadığımı nereden biliyorsun? Emil yaptığım her şeyi sana mı rapor ediyor?”

Omuzlarını silker ve şampanyayı alır, ikimize de birer kadeh doldurur. “Bazen güvenlik kameralarından seni izliyorum.”

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. “Ne yapıyorsun?”

“Bilmezden gelme. Bratvaların arasında yeterince uzun süredir bulunuyorsun, çoğu evde her yerde kamera olduğunu bilirsin.”

“Evet, ama...” Sözlerim kesildi. Haklıydı, ama beni izlediğini itiraf etmesi her açıdan çok saçmaydı. “Yatak odamda da izliyor musun? Giyinirken? Uyurken?” Ağzımdan çıkan her soruyla sesim yükseliyordu.

“Ne kadar cazip olsa da, hayır.” Parmakları şampanya kadehinin kenarında boş boş dolaşıyor. “Benim gibi adamların bile sınırları vardır. Odadaki mahremiyetine saygı duyuyorum. Ama kütüphanede, müzik odasında ya da diğer ortak alanlarda olduğunda, her şey mubahtır.”

Parmaklarım şakaklarıma bastırıyor. “Ne yapacağımı sanıyorsun? Her yerde güvenlik var ve ben ayak bileği izleme cihazı takıyorum.”

Kıkırdadı, sesi tenimde hafif bir dalgalanma yarattı. “Mesele güvenlik değil. Seni izlemeyi seviyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, seni tekrar dans ederken görmeyi umuyordum.”

“Tekrar mı?”

“Son resitaline gitmiştim. O yüzden resitalden sonra kulübe gideceğini biliyordum.”

“Aman Tanrım. Orada mıydın?” Şok, ciğerlerimdeki havayı çeker. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Aslında mantıklı geliyor.

Gözleri yumuşadı. “Dansın... Bunun için doğru kelimeleri bulamıyorum. Güzeldi, evet, ama bundan daha fazlasıydı. Çok etkileyiciydi. Sen dans etmek için doğmuşsun, moya sladost.”

Keskin bir acı içimi kaplar ve başka yere bakmak zorunda kalırım. Sözleri kırılğan bir şeyi ortaya çıkarır. Ama aynı zamanda, kariyerimin paramparça olmuş bir hayaldan ibaret olmasının sebebi de odur. “Senin evinde dans etmiyorum çünkü bana kaybettiğim her şeyi hatırlatıyor. Benden çaldığın geleceği.”

Hades gibi, beni hiçbir uyarıda bulunmadan kendi dünyasına sürükledi. Koreografisini yaptığım dansın, kendi hayatımın bir ön izlemesi haline gelmesi neredeyse komik.

Yüzünde bir gölge beliriyor. “Sen benim karımsın, Sofiya. Ne istersen veririm sana. Rusya’nın en iyi dans eğitmenlerini buraya getiririm ya da sana Bolşoy’a layık bir stüdyo yaptırırım. Ne istersen, onu gerçekleştiririm.”

Yumuşakça gülerek başımı salladım. “Özgürlük hariç her şey.”

Yanağındaki bir kas seçiriyor, ama Valeria iki asistanıyla odaya girip birbiri ardına tasarımcı kıyafetleriyle dolu rafları içeri getirene kadar aldığım tek tepki bu oluyor. Ama beynim az önce söylediği her şeye takılıp kalmış durumda. Benim mutlu olup olmadığımı gerçekten umursuyor mu, yoksa kendi suçluluk duygusunu hafifletmeye mi çalışıyor?

Belki de bu, hayatımı çaldığı gerçeğiyle barışmasının bir yoludur. Ama neden onun bu konuda kendini daha iyi hissetmesine izin vereyim ki? Bana bir stüdyo inşa etmesi ya da eğitmenleri buraya getirmesi fikri o kadar saçma ki, neredeyse gülmeme neden oluyor. Bana dünyayı sunuyor, ama benim istediğim dünyayı değil. Uğruna çok çalıştığım dünyayı. Yine de, içimde onun umursadığını inanmak isteyen, kafası karışık bir yanımda var. Birazcık bile olsa.

“Ee, ne dersin?” diye soruyor Valeria, dikkatimi kendisine çekerek. Önümde dizili olan her şeyi işaret ediyor. Hayal ettiğim gibi birkaç parça değil, bir sürü kıyafet var. Elbiseler, gece elbiseleri, gündelik kıyafetler, paltolar, botlar, blazer ceketler, topuklu ayakkabılar ve ipek pijamalar dahil aksesuarlar.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. “Hepsini denemeye vaktim olacağını sanmıyorum

.”

Nikolai, gözleri önündeki telefona yapışmış halde, elini raflara doğru sallıyor. "Beğendiklerini seç, alalım."

Diğer kızlar kadar ben de giyinmeyi severim, ama her zaman bütçem kısıtlı olmuştur. Ailem hâlâ zenginmişiz gibi davranmaya çalışırken bile, tasarımcıların düzenlediği örnek satışlardan alışveriş yapardım. Roman ve Liza'nın zenginliğine rağmen, bundan asla yararlanmak istemedim. Zaten şık bir gardırop, para harcayacağım şeyler listesinde hiç öncelikli olmamıştı.

Ama şu anda başka seçeneğim yok gibi görünüyor. Neyse, iyi bir amaç için.

Dört saat ve bir öğle yemeği sonra, insan olarak mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla kıyafet denedim. Valeria ve asistanları, akla gelebilecek her durum için beni baştan aşağı giydirmek için yorulmak bilmeden çaba harcadılar.

Her seferinde bittiğini düşündüğümde, Valeria yine dikkate almam gereken başka bir olmazsa olmaz parçayla içeri giriyordu. Her şey muhteşem, ama yine de bunların yarısını giyecek kadar uzun süre burada kalmayacağımı umuyorum.

Ne zaman "bu fazla" demeye başlasam, Nikolai dans okulu için ne kadar para topladığımı hatırlatıyor. Beni nasıl motive edeceğini iyi biliyor.

Gününü telefonuna yapışık geçirip bratva patronlarının yaptığı şeyleri yapacağını sanmıştım, ama bunun yerine tüm dikkatini bana vermişti. Bu beni rahatsız etmeliydi, ama etmedi. Elbisemin fermuarını her kapattığında ya da topuğumdaki kayışı düzeltmek için diz çöktüğünde, dokunuşunun uzamasını seviyordum. Bana pişmanlık duymadan hayranlıkla bakmasını ve güzel ya da seksi göründüğümü söylemesini seviyorum.

Alex dışında bir erkek en son ne zaman bana gerçek bir iltifat etmişti? Çok uzun zaman oldu ve Nikolai'nin bunu nezaketen söylemediğini biliyorum. O bunu içtenlikle söylüyor.

Ve bu farkındalık beni dehşete düşürüyor çünkü onu uzak tutmak için elimde olan tek şey nefret ve öfke. Eğer o zırhımı kaybedersem, başım

Son bir parçayı denedim, daha önce gözüme çarpan daracık bir kokteyl elbisesi. Bu tamamen gereksiz—tıpkı dolabın arkasında tozlanacağını bildiğim ipek iç çamaşırı takımları, binici çizmeleri ve suni kürk paltolar gibi.

Gizlilik paravanının arkasından çıkıp boy aynasının önüne geçiyorum. Elbise muhteşem; kıvrımlarıma çok güzel sarılıyor ve şeffaf, zümrüt yeşili bir kumaştan yapılmış. Derin dekoltesi ve uyluk hizasına kadar uzanan yırtmaç, adeta herkesi bakışlarını başka yere çevirmemeye davet ediyor. Nikolai bundan nefret edecek çünkü çok fazla ten gösteriyor, bu da onu her kuruşuna değer kılıyor.

Ayrıca, iyi bir amaç için.

Nikolai bir dakika önce bir telefon görüşmesi yapmak için deneme kabininden çıktı. Köşeden başımı uzatıp baktığımda, telefonu kulağına dayamış, butiğin en ucunda bir aşağı bir yukarı yürüyen Nikolai'yi görüyorum. Mağazanın ön tarafında Valeria ve asistanları, satın aldığım her şeyi paketlemekle meşguller ve kendime ne kadar cömert davrandığımı düşünürsek, bu gerçekten çok fazla bir şey. Elinde olmayan her şey daha sonra malikaneye teslim edilecek.

Gizlilik perdesinin arkasına geri çekilmek üzereyim ki, duvara yaslanmış bir yan masada bir şey gözüme çarptı.

Bir telefon.

Valeria'nın cep telefonu. Kalbim deli gibi çarpıyor. İlgilendiğim bir çift süet bot hakkında bilgi almak için tedarikçilerinden birini aradıktan sonra burada unutmuş olmalı.

Dudaklarımı ısırp seçeneklerimi değerlendiriyorum. Telefon muhtemelen kilitli ve Valeria onun kaybolduğunu fark edecektir, ama onu benim aldığımı anlamayabilir. Ve bu, Liza'ya ulaşip ona iyi olduğumu haber vermek için tek ve son şansım olabilir.

Boş ver.

Odanın diğer ucuna koşuyorum, parmaklarım telefonu kavırıyor ve gizlilik perdesinin arkasına saklanmadan önce masadan alıyorum. Boynumdan sıcaklık yükseliyor. Nikolai yaptığımı öğrenirse ne yapacağını düşünmek bile istemiyorum, ama bu riski almam gerekiyor.

Elbisemi çıkarıp, eve giderken giymeyi planladığım kot şortumu ve bol bluzumu giydim. Telefonu kapattım

, onu Nikolai'nin adamlarının silahlarını koydukları yere, belimin arkasına sıkıştırıyorum. Biraz dar geliyor ama yüksek bel şort onu sabit tutuyor.

"Elbiseyi almak ister misin?" Valeria'nın sesi beni olduğum yerde dondurur. "Hepimiz ön tarafta toplanmış durumdayız."

"Uh, evet, harika olur. Hemen geliyorum." Giysilerimi düzelterip, şüphe uyandıracak bir şişkinlik görünmemesi için dua ettim. Bluzu üzerimde bol tutmaya dikkat ettiğim sürece, görünmemesi gerekirdi.

Elimde elbiseyi sıkıca tutarak paravanın arkasından çıktığımda sinirlerim gergin. Lütfen Tanrım, sakın bu an, telefonunun kaybolduğunu fark ettiği an olmasın. Ona döndüğümde gülümsüyor ve parmaklarında parlak altın rengi bir çift topuklu ayakkabı sallandırıyor.

"Bunların, denediğin son elbiseyle iyi uyum sağlayacağını düşündüm," diyor ve bana hafifçe göz kırıyor.

"Elbette uyacaktır." Zorla gülümsüyorum. "Bunları alacağım."

"Mükemmel," diyor Valeria, açıkça çok heyecanlanmış bir şekilde. "O muhteşem elbiseyi bu seksi topuklu ayakkabılarla kombinleyerek kocanı hayran bırakacaksın."

"Oh, gerçekten mi," Nikolai'nin dumanlı sesi odayı keser. Hem Valeria hem de ben başımızı kaldırıp ona bakarız; kapı çerçevesine rahatça yaslanmış, dövmeli parmak eklemleri çene hattının kenarını okşuyor. Bakışları bana sabitlenmiştir. "O kadar acele etme, karıcığım."

O ne bilir ki? Omurgamdan soğuk terler akmaya başlıyor. Ne diyeceğini beklerken nefesimi tutuyorum, Nikolai'nin dudakları yavaş, tehlikeli bir gülümsemeye bürünüyor. "Sanırım o elbise ve o topuklu ayakkabılar için evde kendi özel defileme ihtiyacım olacak."

Valeria hafifçe gülüyor, ama benim boğazım sıkışıyor gibi hissediyorum. "Öyleyse," diyor, "lütfen izin verin, personele arabanızı yüklemelerini söyleyeyim."

Nikolai bana doğru yaklaşırken, bir tutam saçımı yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırırken, sinirlerim derimin altında canlı teller gibi hissediyorum. "Bütün gün kıyafetleri denediğini izlemenin ne kadar tahrik edici olduğunu bilemezsin."

İçgüdüsel olarak, onun ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. Tek bir yanlış hareket, kot şortumun bel kısmına sıkıştırdığım telefonu hissetmesine neden olur. "Öyle olması istememiştim," diyorum robot gibi.

Kaşlarını çatıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki." Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Sadece başım ağrıyor. Uzun bir gün oldu."

Başını yana eğdi. "Çabaların sayesinde üç yüz bin dolardan fazla para topladın." Cevap vermediğimde, yüzünde bir gölge belirdi. "Gidelim. Arabada ağrı kesicilerim var."

Başımı sallayıp onu takip ederek soyunma odasından çıkıyorum. Çıkarken Valeria ve personele teşekkür ederken, düşüncelerim çoktan başka yerlere uçmuş durumda. Eğer bunu başarırsam, hayal ettiğimden çok daha erken bir zamanda Liza ile konuşuyor olabilirim.

BÖLÜM YİRMİ

SOFİYA

Malikaneye dönüş yolculuğu sessiz geçiyor. Nikolai beni konuşmaya zorlamıyor. Bana ağırlı kesici, su ve buruşuk ceketini uzatıp yastık olarak kullanmamı söylüyor.

Pencereye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, kolonyasının hafif kokusunu içime çekiyorum ve bir yandan da beni mahvedebilecek bu adamın yanında neden kendimi güvende hissetmeye başladığımı merak ediyorum.

Malikaneye varır varmaz Nikolai'ye uzanacağımı söyleyip yatak odama koşuyorum ve arkamdan kapıyı kapatıyorum. Burada kameralar olduğunu çok iyi bildiğim için banyoya girip kapıyı kilitliyorum.

Duşa girip köşeye kıvrılıyorum, Nikolai'nin bile buraya güvenlik kamerası koymayacak kadar alçak olmayacağına kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Şortumdan telefonu çıkarıp ona bakıyorum. Şifre korumalı ama bütün gece sürse bile bir yolunu bulup açacağım. Valeria telefonun kaybolduğunu fark ederse, büyük ihtimalle hattını kesecektir.

İpuçları aramak için telefonu ışığın altına tutuyorum. Ekrandaki lekeler gözüme çarpıyor ve en çok kullanılan alanları gösteriyor. Dikkatlice, geride kalan izleri takip ederek birkaç kombinasyon deniyorum. Her denemede nefesimi tutuyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Üçüncü denemede ekran donuyor. "Çok fazla başarısız deneme. Bir dakika boyunca kilitlendi."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, odada bir aşağı bir yukarı dolaşırken.

Zamanlayıcı sıfırlandığında, aklıma gelen bir sonraki şeyi deniyorum: genel PIN kodları. "0000." Hiçbir şey olmuyor. "1234." Hâlâ kilitli. Avuç içlerimi şakaklarıma bastırıyorum

şakaklarıma bastırıyorum, hayal kırıklığım artıyor.

Başka bir plana ihtiyacım var. Aklıma bir anı geliyor, bir filmde görmüştüm: acil durum aramalarıyla ilgili bir hata. Şansı az, ama bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim yok.

"Acil Arama" düğmesine dokunup güç düğmesini basılı tutuyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. Bir saniye boyunca hiçbir şey olmuyor. Sonra ekran titriyor ve kilit ekranı kayboluyor.

Ana ekran yüklenirken ağızım açık kalır. Nefesim kesilmiş bir şekilde bakakalırım. "Olamaz."

Liza'nın numarasını çevirirken kanım kulaklarımda güm güm atıyor. Onu en son görmeyeli çok uzun zaman geçmemiş, ama sanki Dünya eksenini kaymış gibi hissediyorum. Dünyamdaki her şey değişti.

"Privet," ikinci zil sesinde cevap veriyor, sesi temkinli, belki de numarayı tanımadığı içindir.

Sesini duymak içimde bir şeyler uyandırıyor. "Liza, benim."

"Sofiya!" Boğazından bir hıçkırık kopar. "Aman Tanrım, iyi misin? Sana zarar verdi mi? Dövme..." Sesi kırılır.

Kahretsin. Nikolai onlara dövmeden bahsetmiş! İçimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor, ardından suçluluk duygusu geliyor çünkü, dürüst olmak gerekirse, o bana bunu zorla yaptırmadı. Onun işaretini istediğimden değil, ama onun oyununa isteyerek katıldım. Yine de, bu onun duyması gereken bir hikaye değil.

"İyiyim. Yemin ederim o kadar da kötü değil," diye onu sakinleştiriyorum. Nefes alıp, sonraki kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Ve bana zarar vermedi... en azından fiziksel olarak."

Liza bugün beni Nikolai ile alışveriş yaparken görse ne düşünürdü? Mağazanın yarısını almam için ısrar etti ve her dolar için seçtiğim bir hayır kurumuna aynı miktarda bağış yapacağına söz verdi. O iyi bir adam değil, ama bir zamanlar düşündüğüm gibi bir canavar da olmayabilir. Payına düşenden fazlasını acı ve ıstırap çekmiş biri ve bundan daha insani bir şey olamaz.

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum çünkü ben bile zar zor anlayabiliyorum. Nikolai'yi savunup ona görüldüğü gibi biri olmadığını söylersem kulağa nasıl gelir? Nikolai ona çok acı çektirdi, ama suçlu olan tek kişi o değil. O gece farklı seçimler yapsaydım, belki de bunların hiçbiri yaşanmazdı.

“Çok üzgünüm,” diye nefes nefese konuşuyor Liza. “Seni daha iyi korumalıydık. Şey yapmalıydık... Artık önemi yok. Önemli olan tek şey seni oradan çıkarmak. Roman’ı bulmam lazım. Lütfen, hiçbir yere gitme.”

Sırtımı cam duş kabinine dayayıp telefonu sıkıca kavradım. Hattın diğer ucunda bir kaos patlak verdi. Sesler, Roman’ın emirler yağdırdığına benziyordu.

Bir saniye sonra, boğuk sesi telefondan geliyor. “Lanet olsun, Sofiya. Nasılsın?”

Sesi kız kardeşiminki kadar kırık geliyor ve bundan nefret ediyorum.

“Ben... ben iyiyim. Kilitli falan değilim. Mülk sınırları içinde kaldığım sürece bana karışmıyor.”

“Seni oradan çıkaracağım. Ekibim bu aramanın sinyalini takip ederek konumunu belirliyor. Birkaç dakika bekle, tam konumunu bulacağız.”

“Bizi nasıl arıyorsun?” diye soruyor Liza, sesi endişeden gergin. “Bu güvenli mi?”

“Sanırım öyle.” Umarım öyledir.

“Endişelenme. Bu geceye kadar, seni oradan çıkarmak için bir ekibi oraya gönderebilirim.”

İçimde bir alarm çalmaya başlar. “Hayır, bu iyi bir fikir değil! Malikanesi sıkı bir şekilde korunuyor. Denemek bile intihar görevi olur.”

“Sofiya da zarar görebilir,” diye ısrar ediyor Liza. “Bu riski göze alamayız.”

Roman derin bir nefes verdi. “Bir şeyler denemeliyiz. Sofiya, etrafı keşfedebildin mi? Arazide iyi izlenmeyen bir yer var mı? Kameraların ve muhafızların görüş alanı dışında bir yer. Biliyorum, bu büyük bir iş gibi görünüyor, ama seni çabucak çıkarırız ve oradan hemen kaçarız.”

“B-bilmiyorum. Belki. Emin olmak için etrafa daha iyi bakmam gerek.” Beni göremese de başımı sallıyorum. “Ayrıca, ayak bileğimde bir izleme cihazı var. Araziden çıkarsam, hemen anlar.”

Roman’ın düşük sesli küfürü zar zor duyuluyor, ama hattın diğer ucundan yayılan hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

“Sadece ben deşilim,” diye ekledim çabucak. “Arkadaşlarım Alex ve Daria’yı da izliyor. Eęer bir řey yapmaya kalkışırsam, onların peşine dūřecek.”

Nikolai yaptıklarımı öğrenirse, bu telefon grūřmesinin tek bařına arkadařlarımı tehlikeye atabileceęini dūřünmek beni çok kötü hissettiriyor, ama artık bunun üzerinde durmak için çok geç.

“Bunun için endişelenme. Arkadaşlarını güvende tutacağım.”

Onun bu güvencesi, midemdeki dūęm çözmeye pek yardımcı olmuyor. Hayatımı riske atmaya hazırım, ama Alex ve Daria bu çatışmanın ortasında kalmayı hak etmiyorlar.

"Bana bir dakika ver," diyor Roman. Ne söylendiğini anlayamıyorum, ama bir tür tartışma var gibi geliyor. Biraz zaman alıyor, ama Roman sonunda tekrar hatta geliyor. "Konumunuzu tespit edemiyoruz. Bir tür sinyal bozucu cihazı olmalı."

Kalbim sıkışmalıydı, ama bunun yerine garip bir rahatlama hissettim. “Bunu çözmek için daha fazla zamana ihtiyacımız var. Bizi tekrar arayabilir misin?”

"Emin değilim, ama deneyeceğim. Bu numarayı aramayın ya da mesaj atmayın." Liza'nın bu telefonu çaldığımı ya da bunun ne kadar riskli olduğunu bilmesine gerek yok. Zaten endişelenecek yeterince şeyi var.

Roman sözümü keser. “Nerede olduğunu bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey öğrendin mi?”

Tereddüt ettim, ama sonra bugün öğrendiklerimi paylaştım. “Nikolai’nin malikanesi Koporye Kalesi’nden yaklaşık yarım saat uzaklıkta. Hangi yönde olduğunu bilmiyorum. Eskiden Büyük Catherine’in yeğenine aitti. Tüm mülk ormanlarla çevrili ve göze çarpan herhangi bir işaret görmedim.”

“Bu iyi. Bırak bu işi bize, biz araştırırız. Bu arada, kamera veya yoğun güvenlik önlemleri olmayan bir yer ara.”

“Sadece güvenliyse,” diye araya girdi Liza. “Gizlice dolaşarak kendini tehlikeye atma, Sofiya. Atmayacağına yemin et.”

Bu tutamayacağım bir söz, ama Liza’nın iini rahatlatmak için ikna edici konuşmaya çalışıyorum. “Yapmayacağım, yemin ederim.” Boğazımdaki dūęm yutuyorum. “O kulübe gitmek için Samuil’i ekmesem, işler farklı sonulanabilirdi.”

“Normal bir hayat yaşamaya çalışıyordun. Kimse bunu sana karşı kullanamaz,” diyor Liza nazikçe.

Telefonu daha sıkı tutuyorum. “Sağlığına ve hamile kalmaya odaklanacağına söz ver. Bunun hayallerini mahvetmesine izin verme. Senin ve Roman’ın bir bebeği olmasını istiyorum.”

Sesinde bir yorgunluk var. “Sen güvende olup bize dönene kadar başka hiçbir şeye odaklanamam.”

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı duvara yaslayarak doğru kelimeleri arıyorum.

“Nikolai sandığın gibi biri değil. Bana kötü davranmadı. Zalimlik etmedi. Burada olmak istemiyorum ama işkence falan görmüyorum. Harika bir eski piyanonun olduğu bir müzik odası ve güzel bir kütüphane var. Hizmetçisi beni lezzetli yiyeceklerle besliyor ve...”

Kendimi durduruyorum.

Liza ve Roman bir an sessiz kalıyor ve ben hattın diğer ucunda neler olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen birbirlerine bakıp, benim Stockholm Sendromu yaşadığımı ve gerçeklikle bağımı kaybettiğimi düşünüyorlar ve dürüst olmak gerekirse, belki de öyledir. Kaçıranımı savunarak deli gibi mi görünüyorum? Ama Nikolai’nin başka bir yönünü gördüm ve bu kafamı karıştırıyor. O, onun için hazırladığım düzgün kötü adam kalıbına uymuyor.

Sonunda Liza konuşuyor. “Bunu duyduğuma sevindim. Kendimi biraz daha iyi hissediyorum.”

“Roman, ya Nikolai’nin taleplerine boyun eğersen? Eminim onunla pazarlık edersen, beni serbest bırakır ve boşanmama izin verir. O zaman hepimiz normal hayatımıza dönebiliriz.”

“Lanet olsun Sofiya, keşke o kadar basit olsaydı. İsteddiği şey imkansız. Bölgemize erişim istiyor ve dahası, Zhukov Bratva’nın Syndicate ile aynı güç ve etkiye sahip olmasını istiyor. Bu, ona bize karşı kullanması için bir silah vermek gibi olur.”

“Elbette. Anlıyorum,” diye mırıldanıyorum ve gerçekten de anlıyorum, ama yapmamam gerekse de Nikolai’yi savunmak için garip bir dürtü hissediyorum.

“Hayatta kalmaya odaklan. Onun iyi tarafında kal ve gerisini bize bırak,” diyor Roman.

Yatak odamın kapısına gelen keskin bir vuruş beni olduğum yerde dondurur. Kahretsin
kahretsin!

“Biri geldi,” diye aceleyle fısıldadım. “G-gitmeme gerek.”

“Dikkatli ol,” diye yalvarır Liza. “Sadece güvenli olduğunda ara. Biz senin için buradayız. Ne olursa olsun pes etmeyeceğiz.”

“Biliyorum, seni seviyorum,” diye ekliyorum ve telefonu kapatıyorum.

Bir başka sert vuruş beni ayağına fırlatır. Telefonu banyo dolabına tıkar, lifi arkasına saklar, sonra aşırı ısınmış yüzüme su serperim. “Bir saniye,” diye seslenirim.

Kendimi hazırlayıp yatak odamın kapısının önünde derin bir nefes alıyorum. İşte bu kadar. Nikolai muhtemelen ne yaptığımı biliyor. Zırvalayarak ve çığlık atarak zindana sürüklenmeye hazırlanırken tırnaklarım avuç içlerimde küçük yarım aylar oluşturuyor.

BÖLÜM YİRMİ BİR

NIKOLAI

Kapıyı açtığı anda bir terslik olduğunu anladım. Sofiya orada duruyordu, solgun ve gergin, sanki onu ayakta tutan tek şey onlarmış gibi kollarını sıkıca kendine dolamıştı.

"Ne oldu? İyi misin?" Sesim kısık çıkıyor, endişeden göğsüm sıkışıyor. Bir adım öne atıp ona uzanıyorum, o gözyaşlarına boğulurken onu koruyucu bir kucaklamaya alıyorum.

Arkamda, adamlarım ellerinde butik poşetleriyle rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlar. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve sert bir bakışla durumu anlıyorlar ve tek kelime etmeden dağılıyorlar.

İçeride onu yatağa götürüp oturtuyorum, sonra önüne çömeliyorum. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü benden başka yöne dönük, ben de iki parmağımla çenesini nazikçe bana doğru çeviriyorum. "Sofiya. Hasta mısın? Daha önceki baş ağrısı mı? Doktor çağırayım mı..."

"Hayır." Sesi kısık. "O değil. Ben, şey... hüzünlü bir film izliyordum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hüzünlü bir film mi?"

Gözlerimi kaçırarak hızla başını sallıyor. Yalan söylüyor, içimden bir ses öyle diyor. Bilmediğim şey ise neden olduğu.

"Bir şey canını sıkıyor. Nedir?"

Yüzünde bir gölge geçiyor. "Ben... kız kardeşimi özlüyorum."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için içgüdüsel bir dürtü hissediyorum. Acısını ve üzüntüsünü dindirmek, onu teselli etmek istiyorum, her ne kadar onun üzülmesinin sebebi ben olsam da.

Ne bekliyordum ki? Burada yaşamaktan heyecan duyacağını mı? Onu benim dünyama sürükleyebileceğimi ve onun bunu öylece kabul edeceğini mi?

O solo dansını izlediğim anda içinde bir ateş olduğunu, kolayca pes etmeyecek bir savaşçı olduğunu biliyordum.

Sofiya, ne kadar uğraşırsam uğraşayım görmezden gelmem imkansız, derime batmış bir diken. İşte ona en kaliteli dans kıyafetlerini sipariş ediyorum, en sevdiği hayır kurumuna saçma sapan bir miktar bağış yapıyorum.

Ne halt ediyorum ben? Kendimi yumuşatmaya izin verdim. Dikkatimi dağıtmasına izin verdim ve buna bir son vermeliyim.

Ayağa kalkıp yüzümü sertleştirdim. “Baş ağrın tekrar başlarsa, Yelena’ya doktoru aramasını söyle.”

Dönüp gitmek üzereyken, gözleri elimdeki çantaya kayd.

“Bu Yumiko’dan mı?”

Artık inkar etmenin bir anlamı yok. Tek kelime etmeden çantayı ona uzattım.

Butikten ayrılmadan önce, Valeria’ya paranın alabileceği en iyi dans kıyafetlerini bulmasını söyledim. Bir şekilde, birkaç saat içinde hepsini bulmayı başardı ve adamlarımdan biri onları aldı.

Sofiya, çantadan her bir leotardı tek tek çıkarırken, gözleri donuk bir şekilde bana bakıyor. Onları yanındaki yatağın üzerine dikkatlice yerleştiriyor: file panelli siyah, narin askılı koyu bordo ve ışığı yansıtan parlak koyu yeşil. Ardından bir çift çağdaş dans yarım tabanlı ayakkabı düştü. Dans ayakkabıları hakkında bir şey bildiğimden değil. Valeria, Sofiya için bunların yararlı olacağını düşündü. Parmakları kumaşların üzerinde gezindi.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Bakışları leotardlara sabitlenmiş durumda ve yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

Omuzlarımı silkerim, ses tonumu düz tutarım. “Önemli değil.”

Keskin ses tonum aramızdaki sessizlikte yankılanırken, davranışlarımın istediğimden çok daha fazlasını ortaya çıkardığını biliyorum.

Gözlerini kapatıyor. “Burada tutsakken dans dünyasını kasıp kavuracak değilim.”

"Dans edip etmemen beni ilgilendirmez. Leotardlar sende. İstersen kullan."

Odadan fırladım — ona kızgındım ama daha da çok, onun beni bu kadar sinirlendirmesine izin verdiğim için kendime kızgındım.

Bir saat sonra, ofisimde, imparatorluğumu yönetmenin getirdiği bitmek bilmeyen evrak işlerinin içinde boğulmuş durumdayken, kapı çalınıyor.

“Girin,” diyorum, hala bilgisayar ekranına bakarken.

Emil içeri girer, kapıda tereddüt eder. “Böldüğüm için özür dilerim,” der. “Igor’un habersiz geldiğini bilmek istersin diye düşündüm. Az önce ön kapıdan girdi.”

Sandalyeye yaslanırken dişlerimi sıkıyorum. Telefonum bütün öğleden sonra sessizdeydi ve şimdi ona baktığımda, cevapsız aramalar ekranında Igor’un adı yanıp sönüyor. Şu anda görmek istediğim son kişi o ve az önce Sofiya ile işleri nasıl bıraktığımdan dolayı sinirliyim, ama o burada ve onu başımdan savamam.

“Uyarı için teşekkürler.” Emil’e başımı sallayarak gitmesini işaret ettim, ama o geri çekilmedi.

"Bu arada, az önce Igor’la yapılan toplantıya katılmama izin verdiğin için teşekkür etmek istemiştin," diye ekliyor Emil, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. "Çok faydalı oldu."

“Güzel,” diyorum, Igor’un ani ortaya çıkmasıyla dikkatim dağılmış halde. “Şu anda burada ne işi var, bir fikrin var mı?”

Emil omuz silkiyor. “Seninle doğrudan ilgilenmeyi seviyor gibi bir his var içimde.” Sandalyeme yaslanıp elimi yüzümden aşağıya doğru sürüyorum. Benim yerime ikinci adamımın kaçırdığım toplantıları yürütmesi standart bir durum, ama Igor eski kafalıdır. İkinci elden gelen bilgilere güvenmez.

Koridorda ağır ayak sesleri yankılanıyor. Igor kapı eşiğini doldururken Emil dikleşiyor. Tank gibi yapılı, özel dikim gri takımı omuzlarının keskin hatlarını yumuşatmaya yetmiyor.

“Bu kadar yeter, Emil,” derim, ayağa kalkıp Igor’u karşılamak için. İki adam kısa, ne anlama geldiği belli olmayan bir bakış alışverişinde bulunurlar; ardından Emil başını sallar ve odadan çıkar, kapı arkasından tıkırdayarak kapanır.

Igor bana doğru büyük adımlarla yürürken, odayı geçerken ceketinin düğmelerini kasıtlı bir hareketle açar.

Masadan kalkıp elimi uzatırım. “Bu akşam uğrayacağını bilmiyordum.”

"Yüz yüze görüşmemiz gereken bir iş meselesi çıktı," der Igor, ses tonunda bir keskinlik vardır. "Ve az önce seni bulamadığım için uğrayayım dedim. Umarım sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," derim, bir sandalyeyi işaret ederek. "Otur. Bize birer içki koyayım."

Igor, ben bara doğru yürürken hesaplayıcı bakışlarıyla beni takip ediyor. "Yoğun bir gün müydü?"

Ne demek istediğini bilmiyorum ama beni kızdırarak ona bu zevki tattırmayacağım. "Verimli geçti."

O alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Ben şaşırdım şaşırdım duyduğuma duyduğumda duyduğumda bunu toplantımızı karını alışverişe götürmek için toplantımızı kaçırdığını duymak. Hiç sana göre değil."

Lanet Vadim ve o koca ağzı.

Onun bakışlarını karşıladım, hissetmediğim bir sakinlik takındım. "Sofiya benim ve bratvamin bir parçası. Belirli bir şekilde görünmesi bekleniyor." Çenem gerildi. "Konuşmamız gereken iş nedir?" diye sordum, konuşmayı tekrar konuya döndürerek.

Şöminenin önündeki kanatlı koltuklara yerleşirken ona bir bardak konyak uzattım. Igor bardağı dudaklarına götürdü; ölçülü bir yudum alırken bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Zaman çizelgemiz öne alındı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bakan, kumarhane ihalesini beklenenden daha erken sonuçlandırmak istiyor," diye açıklıyor. "Önümüzdeki üç hafta içinde."

"Bu çok can sıkıcı," diyorum, içimde bir öfke dalgası yükseliyor.

Koltuğuna yaslanıyor, parmaklarıyla kol dayama yerine vuruyor. "Bir haftadan fazla oldu ve Sendika'dan pek haber almadık. Roman'a anlaşmayı kabul etmesi için daha fazla baskı yapma zamanı geldi. Yapabileceğini düşündüğü için işi uzatıyor. Hareketsiz kalmasının sonuçları olacağını ona göstermeliyiz."

İçimde kötü bir his uyanırken içimi karıştırıyorum. Igor, Sendikayı nasıl dizginleyeceğimizi açıkça söylemedi ama bu konuşmanın nereye varacağını biliyorum.

"Roman kolayca yenilgiyi kabul edecek bir adam değil," diyorum, ses tonumu ölçülü tutarak. "Unutma, Sendika'nın nasıl çalıştığını biliyorum. Seçeneklerinin tükendiğini fark edip bize gelmeleri için zamana ihtiyaçları var. Güven bana, baskıyı hissetmelerini sağlayacağım."

"Nasıl?"

Sesindeki meydan okuma karşısında tüylerim diken diken oldu. Igor güçlü olabilir, ama ben pakhanım ve kimseden emir almam.

Aramızdaki masaya avucumu sertçe vuruyorum, viski bardağı tıkırdıyor.

“Nasıl olacağı konusunda endişelenmene gerek yok,” diye sertçe söyledim. “Bunu halledeceğimi söyledim ve halledeceğim.”

Igor’un yüzü sertleşti. “Öyle mi? Çünkü toplantıları atlayıp karını alışverişe götürmen, odaklanmanın dağıldığını gösteriyor.”

“Odaklanmam kaymıyor,” diye diyorum sertçe. “Sadece sonuç almak için farklı yöntemlerimiz var. Sen sopaya inanıyorsun, ama ben havuçta değer görüyorum. Bunu zayıflık olarak algılama.”

Igor, kükreyen ateşe bakarken içkisine uzanır. “İkimiz de, bizim faaliyet gösterdiğimiz dünyada sopanın daha etkili olduğunu biliyoruz. Sendika, ne kadar acımasız olabileceğini görmeli. Sofiya’nın senin elinde ne kadar acı çektiğini. Çaresiz olmalılar—onun ıstırabına son vermek için her şeyi yapmaya hazır olmalılar.”

Omuzlarımda gerginlik hissediyorum, boynumun dibine kadar iniyor. Roman’a dövmemle işaretlenmiş Sofiya’nın fotoğraflarını gönderdiğimde çılgına dönmüştü, oysa bu çocuk oynucağıydı. Igor haklı. Ona zarar vermek işleri harekete geçirecektir, ama aynı zamanda çok geniş kapsamlı sonuçları da olacaktır. Dahası, ona acı çektirme düşüncesi midemi tiksinti ile bulandırıyor.

Bardağı o kadar sıkı tutuyorum ki, bu baskı altında kırılmamasına şaşıyorum. “Bu konuda çok akıllı davranmalıyız. Sendika ile bir ortaklık öneriyoruz. Sofiya’ya şimdiye kadar yaptığımızdan daha fazla kötü davranırsak, zamanı geldiğinde intikam almak isteyecekler.”

“Önemli değil. Onlar harekete geçtiğinde, biz dokunulmaz olacağız.” Sesi soğuklaşıyor. “Sen yapamazsan, ben yaparım.”

“Ona dokunmayacaksın,” diye hırıliyorum.

Gözlerim odayı tarıyor, silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey arıyorum. Sofiya’ya tek bir yanlış bakış bile atarsa, bunu ona pişman ettireceğim. Onunla aynı havayı solumayı hak etmiyor.

Kapıya gelen bir vuruş, bu gerginliği bozar. Çalışanlarımdan hiçbiri toplantı sırasında beni rahatsız etmeye cesaret edemez.

“Nikolai? Orada mısın?”

Siktir. Sofiya. Evren şu anda bana gülüyor olmalı.

Göğsümde bir tedirginlik yerleşiyor. En son istediğim şey, Igor'un ona karşı ne kadar koruyucu olduğumu görmesiydi, ama bunu saklamakta berbat bir iş çıkardım.

"Şu anda uygun değil," diye tersliyorum, umarım hemen çekip gider.

Igor'un parmakları kol dayama yerine tembelce vuruyor, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade var. "Hiç de değil. Lütfen onu içeri davet et. Karınla tanışmak isterim."

"İçeri gel, Sofiya," derim sonunda.

Kapı gıcırdayarak açılır ve o içeri adım atar; üzerinde, yuvarlak göğüslerini ortaya çıkaran, file panelli ve derin yaka kesimli siyah bir leotard vardır. Tepkimi kontrol altında tutmak için ciğerlerime derin bir nefes çekerim.

Sofiya, yalnız olmadığımı fark edince gözlerini genişletir. Tereddüt eder, bana güven verici bir bakış atar. "Oh, böldüğüm için özür dilerim. Leotard için teşekkür etmek istedim. Üzerime tam oturdu. Ben gideyim..."

"Sorun değil. Buradaki işimiz bitti," diye sözünü kesen Igor, koltuğundan kalkar. Bakışları kadının üzerinde dolaşır, üzerinde çok uzun süre durur. Onu baştan aşağı yutarcasına süzüşü sinirlerimi altüst eder. "Beni tanıştıracak mısın, Nikolai?"

Kanım dondu. Boğazımı temizledim ve ilgisizmiş gibi davranmaya çalıştım. "Sofiya, bu Igor Bocharov, maliye bakanının kıdemli danışmanı ve iş arkadaşı."

Sofiya ona çekingen bir gülümseme atar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Bocharov."

Elini uzatır ve Igor bu fırsatı kaçırmaz. Hızlı bir el sıkışma yerine, elini dudaklarına götürür ve elinin arkasına yavaşça, özenle bir öpücük kondurur.

Bu temasa karşı vücudu kasılır. Bu gece ilk kez değil, kemerime bir silah sıkıştırmamış olmaktan pişmanlık duyarım.

"Lütfen, bana Igor deyin. Aslında daha önce tanışmıştık. Birkaç yıl önce Moskova'da. Bazı iş arkadaşlarımla akşam yemeği yiyordum ve siz de kız kardeşiniz, onun kocası ve güçlü Maxim Belov ile eşi Kira ile yan masadaydınız."

Sofiya kaşlarını çatıp başını sallar. "Üzgünüm, bunu hatırlamıyorum."

Igor kıkırdar, bu ses kulağıma yırtıcı bir ses gibi gelir. "Kısa bir karşılaşmaydı. Sadece Maxim'e merhaba demek için uğramıştım. O zamanlar çok

gençtiniz. Benim gibi yaşlı bir adamın pek bir izlenim bırakmadığından eminim.”

Artık dayanamıyorum. Sabrım taşar. “Yukarı çık, Sofiya. Toplantım var.”

Gözleri benimkilere kayar, ifadesinde bir parça incinmişlik vardır, ama bu onun iyiliği içindir.

“İyi geceler, Sofiya,” diyor Igor mırıldanır gibi. “Seni tekrar görmeyi dört gözle bekliyorum.”

“Uh, ben de.” Sofiya odadan çıkarken gergin bir şekilde dudaklarını yalıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Keşke buraya hiç gelmeseydi, hele de o kıyafetle gelmeseydi.

Kapı kapanır ve Igor bana döner, yüzünde küçümsemeyle gergin bir ifade vardır. “Ona dans etmek için kıyafetler alıp, evinde serbestçe dolaşmasına izin vermek. Kullandığın ödül bu mu?”

Odadaki ağırlık, söylenmemiş tehditlerle uğuldayan canlı bir tel gibi hissettiriyor. Igor ve ben her zaman bir konuda hemfikiriz: Para ve gücü elde etmek için ne gerekiyorsa yaparsın. Yoluna çıkan herkesi yok edersin.

Şu anda bunların hiçbiri umurumda değil. Sofiya’yı korumak için içimden gelen ilkel bir ihtiyaç, Igor’u parça parça etmek istememe neden oluyor.

Elini omzuma koyuyor ve ne demek istediğini anlatmak için yeterince sertçe sıkıyor. “Onu kullan,” diye ısrar ediyor. “Syndicate’i diz çöktür. Rusya’nın en güçlü pakhan’ı sen olmalısın, Maxim Belov ya da Roman Vasiliev değil.”

Bunu söyleyip odadan çıkar, yerine boğucu bir sessizlik çöker.

Igor gittikten sonra, Bugatti’nin anahtarlarını alıp uzun bir sürüşe çıkıyorum.

Arabayı ölümcül bir hızla dar virajlardan geçirmek, göğsümü ezen yükü hafifletmenin tek yolu. Igor’un sözleri

kafamda yankılanmaya devam ediyor; Sendika'nın yeterince hızlı boyun eğmediğine, Sofiya yüzünden yumuşadığım yönündeki suçlamaları.

En kötüsü de, haksız değil.

O benim kafamı karıştırdı ve onu tekrar düzeltmek bana kalmış.

Karım için bir parça da olsa bir şeyler hissediyor olabilirim, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sonuçta, birine o kadar derinden değer verip ona her şeyini verdiğinde — özgürlüğünü, güvenini, sevgini ve korumanı — ne olacağını çok iyi biliyorum. Sirtından bıçaklarlar, seni kanlar içinde ve kırık bir halde bırakırlar.

Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Syndicate'i hizaya getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Hâlâ üstün olduğumu ve gerektiğinde acımasız olabileceğimi kendime kanıtlamalıyım.

Sofiya bir piyon ve kazanmak için gerekiyorsa onu bir piyon olarak kullanacağım

kazanmak için gerekiyorsa onu bir piyon olarak kullanacağım.

Evin önüne park ediyorum, arkamdan arabanın kapısını

İçeride merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Zihnimin derinliklerinde bir ses, şu anda kendime güvenemeyeceğimi söylüyor. Daha sonra pişman olacağım bir şey yapacağımı söylüyor.

Gece yarısı ve ruh halim pek iyi değil. Striptiz kulübüne gidip sevişecek birini bulmalı, içimdeki tüm bu karanlık, çalkantılı enerjiyi dışarı çıkarmalıyım.

Ama başka kimse olmaz.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

SOFİYA

“UYAN, SOFİYA.”

Nikolai’nin sert sesi uykunun sisini yırtıp geçerek beni bir anda uyandırdı.

Yine mi bu saçmalık?

Ona bakıyorum, dağınık halini inceliyorum. Hâlâ bugünkü kıyafetlerini giymiş, saçları dağınık, gözlerinin altında morluklar var.

Bu neyle ilgili olabilir? Roman ve Liza’ya yapılan telefon görüşmesinden haberi mi var? Midemde mide bulandırıcı bir düğüm oluşuyor.

Vücudum gergin bir şekilde oturur pozisyona geçiyorum. “Ne istiyorsun?” diye temkinli bir şekilde soruyorum. “İçki mi içtin?”

Nikolai nefes verir ve elini saçlarının arasından geçirir. “Saatlerdir içmedim. Mesele, kayınbiraderinin kışına ateş yakmak. Kararsızlığının sana neye mal olduğunu görmesi lazım.”

Sözleri içimi ürpertir. “Neden... neden şimdi?” diye fısıldarım, boğazım sıkışır.

Çenemi tutup yüzümü onun taş gibi yüzüne doğru çeviriyor. “Çünkü beklemekten bıktım, Sofiya. Sendikaya mesajı iletmenin tek yolu seni kullanmaksa, öyle olsun.”

Sesinde duyduğum keskinlik beni titretir. Bunu tetikleyen bir şey var, ama en azından Valeria’nın cep telefonundan bahsetmedi. Onu çaldığımı bilseydi, söylerdi.

Düşüncelerim bu akşamın erken saatlerinde Igor Bocharov’un ziyaretine geri dönüyor. Nikolai çok gergin görünüyordu. Bunun, toplantısını bölmemle bir ilgisi olabilir mi? Nikolai’nin ofisine

. Sadece hediyeler için ona teşekkür etmek istemiştim. Ne de olsa Roman, onunla iyi geinmemi söylemişti.

"Toplantınızı böldüğüm için özür dilerim..."

Başını salladı. "Özür dilemeni istemiyorum. Benimle gelmeni istiyorum."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde üzerimdeki örtüyü çekip attı. Yatağın kenarına oturdum ama kalkıp ona katılmayı reddettim. Eğer böyle davranacaksa, en azından kaderimi bana söylemesi gerekiyordu.

Sadece ince bir gecelikle ne kadar açıkta olduğumun farkında olarak kendimi sıkıca kucakladım. "Bana ne yapacaksın?"

Cevap vermez ama ifadesiz bir yüzle üzerimde durmaya devam eder. Beni görmezden gelmeye çalışsa da tereddütünü görebiliyorum. Sanki kendini bir rol oynamaya zorluyormuş gibi ve benim tek yapabileceğim, o korkunç bir şey yapmadan önce ona ulaşmaya çalışmak.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve parmaklarımı göğsündeki seyrek siyah tüylerin üzerinde gezdiriyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor, dokunuşumun altında vücudu kaskatı kesiliyor. "Bana bak... Bana bak!" diye emrediyorum ve o da bakıyor, gözleri temkinli. "Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum, Nikolai."

Dışarıdan bakanlar bana deli diyebilir, ama her kelimesinde ciddiym. Kendisine bir şey kanıtlamaya çalışıyor, ama bunun bedelini ödüyor. Gözleri elimin durduğu yere kayıyor, nefesi kesiliyor.

Sonra gözlerini kırıyor ve yüzündeki ifade yine donuklaşıyor. Bileğimi yakalıyor ve elimi itiyor.

"Seni aşağıya taşıyabilirim ya da sen yürüyebilirsin, ama her halükarda benimle geliyorsun."

"Bunu yapma," diye yalvarırım. "Bir şey değişmeyecek. Sendika, Sendika için en iyisini yapacaktır. Roman, tek söz sahibi kişi değil."

O başını sallayarak beni başından savar ve beni kucaklamak için harekete geçer, ama ben onu durdurmak için elimi kaldırırım. Bunu daha önce de yaşadım, ve başımı dik tutarak kendi başıma yürümek istiyorum. İçimden bir parça hâlâ ona ulaşabileceğimi umuyor. O henüz sınırı aşmadı.

Karşı koymuyorum. Yataktan kayarak inip, onu takip ederek merdivenlerden bodruma iniyorum. Buradaki hava daha ağır, sanki bir uyarı gibi etrafımı sarıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor, ama bunun sıcaklıktan mı yoksa gerginliğimden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Koridorun sonunda, ağır metal bir kapıyı itip açıyor ve ortasında kolçaklarından zincirler sarkan tek bir sandalyenin bulunduğu, nemli, loş bir oda ortaya çıkıyor. O sandalyeyi işaret ettiğinde, karnımda ağır bir düğüm oluşuyor.

Belki de yanılmışımdır. Belki de onun neler yapabileceğini yanlış değerlendirmişimdir.

Titremeye başlıyorum ve duvara çarpana kadar ondan uzaklaşıyorum. Odayı bir silah, onu savuşturmak için herhangi bir şey arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum ve onu alt etmem imkansız.

"Otur," diye emrediyor.

Boğazım zımpara kağıdı gibi kuruyken, başımı sallayarak zorlukla yutkunuyorum.

"Otur dedim." Bu sefer sesi daha alçaktır ve kolumu kavrayarak beni sandalyeye oturtur. Hiçbir şey söylemeden önümde çömelir, sıcak parmakları bileklerimi okşar.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Tavana bakıyorum, zincirlerin soğuk ısırtığına kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Ama bunun yerine, bileklerimi saran yumuşak ve pürüzsüz bir şey hissediyorum. Aşağıya baktığımda, ön kollarımı sandalyeye ipek ipele bağladığını görüyorum.

Nedenini merak edecek vaktim bile olmuyor ki, Nikolai geri adım atıyor, kapüşonlu gözleriyle her ayrıntıyı tadını çıkarır gibi beni süzüyor. Dili alt dudağını okşuyor ve yüzünde yavaşça bir gülümseme beliriyor.

Göz teması kurmayı kesmeden, omuzlarını silkiyor ve gömleğini umursamazca yere bırakıyor. İsteksizce, heykel gibi omuzlarını, keskin hatlı göğüs kaslarını ve kalçalarının üzerinde sarkan dar siyah pantolonun içine kaybolan ince bir kıl izini inceliyorum. Siyah saçları ve açık renkli gözleriyle bana canlanmış Hades'i hatırlatıyor.

"Bağlanmış ve benim için hazır," diyor yavaşça. "Sanırım seni böyle seviyorum, Sofiya."

O arkamda hareket ederken sözlerinin ima ettiği şeyi görmezden geliyorum. Görüş alanımın kenarında metal parıldıyor. Midem düğümleniyor ve bıçak gözüme girince donakalmış bir şekilde sandalyeye yaslanıyorum.

Bıçak boğazımı sıyrıyor, nabzım altında gümbür gümbür atıyor. Eli sabit bir şekilde aşağıya doğru iniyor, köprücük kemiğimin üzerinden geçip dekoltemin arasında kayıyor. Gerginleşiyorum ve dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçıyor.

Bana ne yapmaya niyetli? Ne kadar ileri gitmeye hazır?

Silah bana sadece hafifçe dokunuyor, bir tehdit fısıltısı gibi, ama onun ailemin bunu görmesini istediğini biliyorum. Korkumu görmelerini ve acımı hayal etmelerini.

Bu odanın bir yerinde, eminim bir kamera her şeyi kaydediyordur ve ben ona kırılmanın verdiği tatmini yaşatmayı reddediyorum.

Bıçak göğsümün kıvrımında duruyor, keskin kenarı bana baskı yapıyor. Kasıtlı bir hassasiyetle bıçağı yukarı doğru sürüyor, boğazımdan bir inilti çıkıncaya kadar meme ucumu okşuyor.

Metali tekrar aşağıya doğru kaydırıyor, nefesimin hızlı iniş çıkışlarını takip ediyor, belimin kıvrımlarını izliyor ve kalçamın kenarını okşuyor, sonra tekrar göğüslerimin arasına kayıyor. Her hesaplı dokunuş bir kontrol egzersizi, sanki tepkimi emiyormuş gibi, ve ne kadar denersenem deneyeyim, vücudumun titremesini saklayamıyorum.

Hava ağırlaşıyor ve korkumun nerede bittiğini, bu istenmeyen arzusun nerede başladığını ayırt edemiyorum. Vücudum beni ele veriyor — hafif bir kavis, keskin bir nefes, bıçağın izinde tüylerim diken diken oluyor. Gözleri aşağıya kayıyor ve kararmaya başlıyor, her şeyi fark ediyor.

"Tehlikeyi seviyorsun," diye mırıldanıyor, keskin kenar yine göğsümü sıyrıyor. "Bu seni heyecanlandırıyor."

"Yanılıyorsun," diye nefes nefese söylüyorum.

"Öyle mi?" Gözleri meydan okurcasına parıldıyor, sonra eğiliyor, dili boğazım boyunca bir yol çiziyor—bedenimi izleyen keskin kenarın tam zıttı. O, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmişçesine, beni tadarak oyalanıyor.

Meme uçlarım acı veren sivri uçlara dönüşür ve bacaklarımı birbirine sıkıştırarak uyluklarımın arasında biriken arzuyu dindirmek isterim. Ama nafile. Nikolai ne yaptığını biliyor; vücudumu onun için nasıl yakacağını çok iyi biliyor.

Bıçağın ucu geceliğimin yakasına takılır ve kumaşı yavaşça aşağı doğru çeker. Soğuk metal cildimi okşarken nefesim kesilir, beni santim santim ortaya çıkarır. Göğüs uçlarım inanılmaz derecede sertleşir, onun bakışları altında acı çeker. Dilini dışarı çıkarır, dudaklarını ıslatır ve onaylayan düşük mırıldanması içimde derin bir sıcaklık dalgası yaratır.

"Kahretsin. Sanırım seni tatmam lazım," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Başını eğiyor ve ağzı sertleşmiş meme uçlarımdan birine kapanıyor. Düşüncelerim dağılıyor, sıcak ağzının hissi her şeyi yutuyor. Başım geriye düşüyor, ipek bağlar ön kollarımı kesiyor, cildime değen her sert sürtünme arzumu daha da artırıyor. Duyguların içinde boğuluyorum, onun çekimine karşı güçsüzüm.

İçimden küçük bir ses yükseliyor. Bunun daha ileri gitmesine izin veremem. Kendimi ona kaptıramam, özellikle de aileme mesaj göndermek için beni kullanırken.

"Nikolai," diyorum titrek bir sesle, bedenim zihnimle savaş halindeyken. "Dur." Hareketsiz kalıyor, beni inceliyor.

Onu sınamak için cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum, ama buluyorum.

Yavaşça çenemi yukarı kaldırıyorum, boğazımı ortaya çıkarıyorum. "Eğer mesajını iletmenin tek yolu buysa, o zaman bana zarar ver. Zevkimi görmelerindense acımı görmelerini tercih ederim."

Kızgın bir bakışla elini saçlarıma kaydırır, boynum eğilene kadar sıkıca bükerek beni ona karşı tamamen savunmasız bırakır. Kendimi hazırlarım, boğazımda çeliğin keskin öpücüğünü beklerim. Bunun yerine, sıcak dudakları boynumdan aşağı doğru bir yol çizer.

"Seni gerçekten incitebileceğimi mi sanıyorsun, moya sladost?" diye soruyor, sıcak nefesi hassas tenimde hayalet gibi dolaşüyor.

"Şu anda neler yapabileceğini bilmiyorum." "O zaman sana göstereyim."

Tek bir akıcı hareketle bıçak geceliğimin önünü keser. Kumaşı yırtarak, çıplak göğüslerimi ve bacaklarımdaki ıslak sıcaklığı odanın soğuğuna maruz bırakır.

Dizlerinin üzerine çökerek bacaklarımı ayırıyor ve bıçağın sapını içime itiyor, derinlere kaydırarak beni tamamen dolduruyor.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

NIKOLAI

BİÇAĞIN SAPINI onun sıkı amının içine kaydırduğımda, onu nefesini kesen hassas bir noktaya sürüklediğimde, vücudu bana teslim oluyor. Arzuyla ıslanmış, bıçağın etrafını sıkıca kavıyor. Başparmağımı klitorisine bastırıp, sıkı daireler çizerek ovuşturuyorum, kıvranışını, kalçalarının öne doğru sallanışını zevkle izliyorum. Ağlama ile inilti arasında bir ses çıkıyor ağzından.

Bunu asla yapamayacağımı biliyordum. Onu çığlık attırma, ona herhangi bir acı çektirme düşüncesi, beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor.

Küçük elini göğsüme koyup "Bana zarar vermek istemezsin" dediğinde, yalanlarımı görebildiğini anladım.

Haklıydı.

Ama yine de yapmam gereken bir iş var. Roman'a gerçeğini gösteremezsem, ona en az o kadar inandırıcı görünen bir şey vereceğim.

Şu anda Roman, Sendika ve kumarhaneler aklımın ucundan bile geçmiyor. Tek umursadığım şey, onu o kadar sert bir şekilde orgazma ulaştırmak ki gözleri kararsın.

Başını geriye atıyor ve bacaklarının arasından, her vuruşumda güzel amının sapın etrafında titrediğini görebiliyorum. Kendini kaybetmeye başladığında, onu boş bırakarak çekiyorum.

İnliyor, dudakları protesto edercesine aralanıyor, ama ona istediğini vermiyorum. Bunun yerine, dilimi fildişi sapın uzunluğu boyunca gezdiriyorum, onu kızdırıyorum, göğsünün hayal kırıklığı ve arzuyla inip kalkışını izliyorum.

"Tanrım, tadın çok güzel," diyorum boğuk bir sesle. Öne eğilip, dişlerimi boynunun yumuşak kıvrımlarında gezdiriyorum. Dudaklarımı kulağına doğru kaydırduğımda nefesi kesiliyor. "Seni merhametime teslim etmeyi seviyorum. Boşalmak için can atıyorsun."

Bağlanmış ve çıplak halde, loş ışıktaki kızaran teni parıldayan Sofiya'nın görüntüsü, hayal edebileceğimden çok daha baş döndürücü. Koyu renkli meme uçları sertleşmiş, ilgimi çekmek için yalvarıyor. Bıçağın sapını dikkatlice tekrar içine sokuyorum, ağzım köprücük kemiği boyunca ilerlerken yavaş ve kasıtlı hareketlerle, dudaklarımın altındaki teninin sıcaklığını tadını çıkarıyorum.

"Nikolai." Sesi kısılmış, bir uyarı gibi, ama ben durmuyorum. Sapına tekrar tekrar sokuyorum, tamamen benim merhametime kalmış halde nasıl tepki verdiğini izliyorum.

"Çok uslu bir kız oldun, rolünü çok güzel oynadın. Bence bir ödül hak ettin."

Bacaklarını daha da açarken, geniş gözleri benimkilerle buluşuyor, nefes nefese kalışını, her santimini bana sergilemesini zevkle izliyorum. Vajinası parılıyor, tahrik olmasının baş döndürücü kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Bu beni resmen baş döndürüyor.

"Mükemmelsin Sofiya," diye mırıldanıyorum, sesim şehvetle kalınlaşıyor. "Ve sen benimsin."

"Nikolai," diye inliyor Sofiya. "Lütfen..."

"Lütfen ne?" Islak kıvrımlarına nefesimi üflerim, dudaklarım uyluklarını titretmeye yetecek kadar yaklaşıp.

Kırık bir inilti çıkarır, sessiz bir çaresizlikle kalçalarını kaldırır. İç uyluklarına alaycı bir öpücük kondururken içimden düşük bir kıkırdama çıkar. "O güzel dudaklarını kullanarak bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, yoksa o ağzı meşgul etmek için başka bir yol bulmak zorunda kalacağım."

"Ben... ben dilini istiyorum."

Parmaklarım bıçağın düz tarafını dikkatlice kavrar, keskin kenarından kaçınarak fildişi sapını kaygan amına tekrar sokarım. Islaklığı bıçağı kaplar, her yavaş itişte inlemesi daha da yükselir.

Başımı eğip dudaklarım şişmiş klitorisini bulduğunda içimden bir inilti çıkar. Misk kokulu tadı dilimde patlıyor, beni tamamen tüketiyor. Asla doyamayacakmışım gibi onu yiyorum, çığlıkları beni sadece daha da tahrik ediyor.

Bıçağı çekip çıkardığımda vücudu gerilir, yerine dilimi koyup ıslak sıcaklığının derinliklerine dalarım. Ellerim uyluklarını kavrar, yüzüme doğru kıvrılırken onu sabit tutarım.

"Tadın cennet gibi," diye homurdanıyorum, dudaklarım onun tahrikiyle ıslanmış. "Çok tatlı. Çok mükemmel." Sofiya'nın başı sallanıyor, dudaklarından anlamsız yalvarışlar dökülüyor. Tırnakları sandalyenin kollarına geçiyor ve bacakları arzuyla titriyor, kalçaları çılgınca hareket ederek boşalmayı kovalıyor.

Onun parçalanışını görmek sikimi ağrıtıyor. Avucumu şişkinliğe bastırıyorum, baskıyı azaltmak için kumaşın üzerinden kendimi ovuyorum ama bu yetmiyor. Kendimi tekrar onun içine gömmemden önce hiçbir şey yetmeyecek.

Sapı tekrar onun sıkı amına kaydırıyorum, dilimin daireler çizmesiyle ritim tutarak pompalıyorum. Çıgıllıkları yükseliyor, onu tahrik ederken uylukları titriyor. Kendine rağmen kendini bıraktığını, onu direnemeyeceği kadar çılgına çevirdiğimi bilmek bana hastalıklı bir tatmin veriyor.

"Oh Tanrım, oh siktir. Durma, az kaldı!"

O kıvranıyor, zevk sesleri odayı doldururken ıslaklığı çenemden aşağı damlıyor. Bıçağı parmaklarımla değiştirip, onları onun içine kıvrıyorum, onu şiddetle sarsan o mükemmel noktaya bastırıyorum, çıgıllıklarını çıgıllara dönüştürüyorum.

"Benim için kendini bırak," emrediyorum. "Dilimin üzerine gel, Sofiya. Beni ıslat."

Sanki izin bekliyormuş gibi, orgazmı üzerine çöküyor. Kırık bir hıçkırıkla titriyor ve boşalması elime ve çeneme fışkırırken, duvarları parmaklarımı sıkıca kavırıyor. Her damlayı en kaliteli nektar gibi yalıyorum, tatlı amına onayımı homurdanarak ifade ediyorum.

Sofiya gevşer ve ben sırlıslık olan aralığına nazik öpücükler kondururum, iniş sürecinde onu yatıştırırım. Kanım kaynar, her santimim diken diken olur çünkü daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Sayamayacağım kadar çok kadınla birlikte oldum ama hiçbirini beni böyle yakmadı—ondan başka kimse. O hayatıma geri döndüğünden beri, başka kimseye dokunamadım. Dokunmak bile istemiyorum.

Son kasılma geçince parmaklarımı çekip dudaklarıma götürüyorum. Onun sersemlemiş bakışlarını yakalayıp parmaklarımı yalayıp temizliyorum. Sikim demir gibi sert ve sızıyor ama bu an benimle ilgili değil. Henüz değil.

Tereddüt ediyor, gözleri odanın içinde dolaşıyor, kan ve kırık adamların anılarıyla lekelenmiş sert beton zeminde duruyor. Sonra bakışları arkamdaki duvara monte edilmiş kameranın parlayan kırmızı ışığına kayıyor.

Yüzünde bir anlık acı belirir. "Ne? Bana işkence edemedin, şimdi de beni baştan çıkardığın fotoğrafları aileme mi göndereceksin?"

Haklı. Planım buydu, ama başkalarının onu çıplak, savunmasız ve kontrolünü kaybetmiş halde görmesi düşüncesi damarlarımda vahşi ve sahiplenici bir öfke uyandırıyor.

Onun önünde çömelerek çenesini sıkıca kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Benim olanı başkasının görmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun, moya sladost? Zevkin, acın, bedeninin ve ruhunun... hepsi bana, kocana ait."

Kirpiklerini indirdi, yüzünde duyguların savaşı yaşanıyordu. Aramızdaki çekim gücüyle, ailesini şantajla tehdit etmeme duyduğu kızgınlık arasında kalmıştı.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. "Ailenin göreceği tek şey, giyinik vücudunda sürüklenen bıçağın görüntüleri olacak," diye ekliyorum, çünkü benden başka kimse onu bir daha çıplak göremeyecek.

Video görüntülerinden birkaç kare seçeceğim, yüzündeki korkuyu tam da yeterli ölçüde yansıtan bir kare, böylece ona ne tür bir cehennem yaşattığımı merak etsinler. Ama şu anda bunu düşünmeyeceğim.

Ağzımı onun ağzına yapııştırıyorum, dudaklarını yeniden ele geçiriyorum. Dili benimkiyle dans edercesine dolanıyor, bu dans kanımı kaynatıyor.

Parmaklarım ıslak amına geri kayıyor, ağzıma karşı çıkardığı yumuşak inlemeler takıntımı besliyor. Kendimi onun içine gömmek, benim için tekrar parçalanmasını hissetmek için can atıyorum, ama o geri çekildiğinde büyüünün bozulduğunu anlıyorum.

Gözleri açılıyor ve ifadesi beni bir bıçak gibi delip geçiyor, savunmasız ve pişmanlığa yakın bir şeyle dolu. "Nikolai," diye fısıldıyor, sesi boğuk. "Bırak beni... lütfen."

Lütfen. Bu tek kelime içimi delip geçiyor, dengemi bozuyor. Onu daha sıkı tutma içgüdüleriyle mücadele ediyorum. Onu kalmaya zorlamak, aramızdaki kırılğan bağdan geriye kalan azıcık şeyi de yok eder.

Dişlerimi sıkarak, bileklerini bağlayan ipleri kesip, yerden attığım gömleğimi alıp ona veriyorum. “Bunu giy ve git.” Sesim, adını koymak istemediğim duygularla boğuk çıkıyor.

Tereddüt ederken parmakları kumaşı sıkıca kavrar, gömleği omuzlarına geçirmeden önce bakışları bir anlığına üzerimde kalır. Sonra arkasını dönüp dışarıya koşar, çıplak ayakları soğuk zeminde sessizce ilerler. Geriye bakmaz, ben de onu durdurmam.

SOFIYA

Nikolai'nin gömleğini sıkıca sarıp odama koşuyorum. Kalbim sanki göğsümden kaçmaya çalışır gibi çarpıyor.

Banyoda yüzümü yıkadıktan sonra aynaya bakıyorum. Yansımam aynı görünüyor, ama her şey farklı geliyor. Az önce ne oldu ve neden bu kadar hoşuma gitti?

Nikolai bana zarar veremezdi, ama daha kötüsünü bıraktı: ruhumda izler. Onun beni baştan çıkarmasına nasıl izin verdiğimi her düşündüğümde utanç beni sarıyor. Roman ve Liza'ya bundan bir çıkış yolu bulacağıma söz vermiştim, ama bunun yerine tam tersini yaptım. Onun büyüüne kapıldım, dokunuşu o kadar bağımlılık yapıcı ki zihnimdeki tüm uyarıları bastırıyor.

Beni Sendikayı manipüle etmek için kullandığını biliyorum, ama yine de ona karşı koyamıyorum. O, ne kadar kendimden nefret etsem de inkar edemeyeceğim bir tutku.

Roman ve Liza, boğazımın dibinde bir bıçak olduğu o görüntüleri gördüklerinde ne düşünecekler? Perişan olacaklar.

Dizlerimin üzerine çökerek, Valeria'nın telefonunu saklandığı yerden çıkarıyorum. Ekran aydınlandığında ve

pilin hala yarısından fazlası dolu olduğunu görünce içimi bir rahatlama kaplıyor. Sinyal çubukları sabit, bu da Valeria'nın aboneliğini henüz iptal etmediği anlamına geliyor. Bu mantıklı değil

—şu ana kadar kaybolduğunu fark etmiş olmalı. Tabii, telefonu kaybettiğini düşünüyorsa ve ortaya çıkmasını bekliyorsa durum farklı. Her halükarda, bunu bir şans olarak kabul edeceğim.

Valeria'nın rehberindeki kişilerden gelen mesajlar ve cevapsız aramalar ekranı dolduruyor, ama Liza'dan hiçbir şey yok. Olmasını beklemiyordum — o riski bilecek kadar akıllı. Yine de ona iyi olduğumu bildirmem lazım. Hızlıca bir mesaj yazıyorum:

Ben: Nikolai'nin gönderdiği tüm fotoğraflar sahte. Bana asla zarar vermedi ya da işkence etmedi, ama sana öyle olduğunu düşünmeni istiyor. Yemin ederim iyiyim. Henüz yeni bir gelişme yok, ama hala arıyorum. Zamanı geldiğinde sana ulaşırım. Pil tasarrufu için telefonu kapatıyorum.

Gönder tuşuna basmadan önce uzun süre yazdıklarımı okudum. Umarım bana inanır ve bu ona biraz huzur verir.

Bir iç çekerek telefonu kapatıp cebime koyuyorum. Rahatlamam çabucak kayboluyor, yerini bir hüznün dalgasına bırakıyor. Çünkü ona söylemediğim şey, yalanlarımın en kötüsü: beni esir alan adama aşık olmaya başladım.

Duşa giriyorum, sıcak suyun cildime akmasına izin veriyorum. Su vücudumdan akarken buhar havayı sisle kaplıyor, etrafımda kıvrılıyor. Başımı geriye eğip gözlerimi kapatıyorum ama göz kapaklarımın ardında oynayan görüntülerden kaçış yok: Bodrumdaki Nikolai — hakimiyeti, kontrolü, beni o kadar tamamen çözüp bitirmiş ki nefes alamayacak hale gelmişim.

Elim aşağıya doğru kayıyor, karnımı ve daha aşağısını okşayarak içimde yükselen o sıcaklığı takip ediyor. Parmaklarım onun sahiplendiği yeri buluyor ve klitorisimi daireler çizerek o hassas sinir demetini kışkırtırken dudağımı ısırıyorum.

Alnımı serin fayanslara dayıyorum, nefesim sığ sığ geliyor. Onu düşünmemeliyim, ama yumuşak dudaklarının ve bıçağın sapının sert çekişinin hatırası beni uçurumun kenarına yaklaştırıyor.

Kalçalarım öne doğru sallanıyor ve parmaklarım kanalımın içine kayarken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Pürüzsüz fildişinin içime girdiği yer hâlâ biraz hassas

pürüzsüz fildişi beni deldiği yerden dolayı hala biraz hassasım, ama bu iyi bir acı; hissi artıran türden bir acı.

Parmaklarımı daha derine sokuyorum, başparmağım klitorisimi okşuyor. Dudaklarımı ısıyorum, daha önce olan her şeyi tekrar yaşarken bir çığlığı bastırıyorum. Bıçağın sapının hissi, yaptığı şeyin yasak kenarı — bu beni korkutmalıydı, ama korkutmadı. Beni heyecanlandırdı.

Her zaman kendimi sıradan, hatta sıkıcı biri olarak görmüştüm, ama Nikolai bende varlığından bile haberdar olmadığım şeyler arzulamamı sağlıyor. Nefret etmem gereken şeyler. Vücudumu bir titreme sarıyor, zevkin çığlık atan dalgalarına kapılana kadar kalçalarım elime sürtünüyor.

Her şey bittiğinde, duvara yaslanıyorum, göğsüm inip kalkıyor ve başım dönüyor.

Onun beni bu şekilde tüketmesine izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Daha da ötesi, bunu tekrar yapmasını ne kadar çok istediğimden nefret ediyorum.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

NIKOLAI

Hayatımda pek çok berbat şey yaptım. Kan döktüm, sadakatimi bozdum ve kendi kardeşimi en ufak bir pişmanlık duymadan öldürdüm. Ama nedense, Sofiya'yı bu şekilde kullanmış olmak, asla kurtulamayacağım bir günah gibi içime çöküyor.

Bodrumdan sonra Roman'a onun fotoğraflarını gönderdim; bıçağın boğazındaki narin cildi sıyırdığı, yüz hatlarına kazınmış özenle yaratılmış dehşet. Ne kadar mükemmel bir yalan. Igor'un dediği gibi, bu fotoğraflar Sendika'nın kışına ateş yakacak, ama bunun bir bedeli var.

Bütün gün ofisimde tıkılıp kaldım, Sofiya'nın tadının ne kadar harika olduğu, kendi iradesine rağmen benim için ne kadar güzel dağıldığı anısı aklımdan çıkmıyor.

Ama bana sanki onu kırıyormuşum gibi baktığında, sanki o da beni kırıyormuş gibi hissediyorum.

Telefonum titriyor ve ekranımda Roman'ın adı yanıp sönüyor. Kahretsin. Bu aramanın geleceğini biliyordum, ama nedense ne söyleyeceğinden korkuyordum. Teklif edeceği anlaşmadan.

"Roman. Tam da aradığım adam,"
diye yalan söylüyorum.

"Seni manyak pislik," diye homurdanıyor, sesi ölümcül. "Bunun lanet bir oyun mu sanıyorsun? İlk fırsatta sana ne yapacağımı biliyor musun?"

"Hiçbir şey, çünkü burada güç bende. Şimdi bu aramanın amacına gel, çünkü yapacak işlerim var."

Sertçe nefesini verir. "Bu işin artık bitmesi lazım. Anlaşma yapmaya hazırız."

Bu anda hissetmeyi beklediğim tatmin duygusu ortada yok. Bunun yerine, nabzım hızla atıyor ve içimde rahatsız edici bir his var. Nereye varmak istediğini biliyorum.

“Sendika, bizim bölgemizde bir kumarhane açmana izin verecek, ama bunun tek şartı Sofiya’yı geri vermen, ona boşanma izni vermen, evliliği feshetmen... ona olan hak iddianı ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapman. Onu bir daha asla düşünme, adını bile anma. Senin için o artık ölü sayılır.”

Hareketsiz kalıyorum, parmaklarım koltuğumun derisine gömülüyor. Koşullarımı kabul ediyor. İstediğim buydu—ama aslında hiç de istediğim şey bu değil.

Gözlerim duvardaki saate kayıyor, Sofiya’nın orgazmına kadar geçen saniyeleri sayarken kullandığı saat. Onu yüzük parmağına dövme yaptığım odadayım. Ne yapmam gerektiğini biliyorum, ama onu kaybetme düşüncesi ruhumun son parçasını da kaybetmek gibi geliyor.

"Hayır."

Karşı tarafta sessizlik var. Öfkeli bir sessizlik. “Ne demek hayır?”

"Bunu yerine getireceğine dair bir garantiye ihtiyacım var. Sözler yetmez. Onu teslim ettiğim anda anlaşmadan caymayacağını bilene kadar Sofiya'dan vazgeçmeyeceğim."

"Ciddi misin lan? Ben sözümün eriyim. Lanet olası hain olan sensin."

"Güvenmek benim güçlü yanımdır değilse beni affet. Bana sırtımı dönmeyeceğine dair kanıtın olduğunda beni ara."

"Siktir..."

Telefonu kapatıp kendimden tiksinierek telefonu duvara fırlattım.

Sofiya’nın karım olması, sonsuza kadar benim olması hiç planlanmamıştı. Ama o, sönmek bilmeyen bir ateş gibi içime kazınmış durumda ve sönene kadar onu geri vermeyeceğim.

Başparmağımı dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Uğruna çalıştığım her şey pamuk ipliğine bağlı. Ama şu anda bunu umursayacak halim yok. Sofiya’yı biraz daha uzun süre yanımda tutabileceksem, umursamam.

Işıkları karanlığı yaran ıssız otoparka giriyorum. Igor siyah SUV'sinin yanında bekliyor, sigarasının ucu gecenin karanlığında soluk bir ışık yayıyor.

Bir an oturup, parmaklarımla direksiyonu tıklatarak onu izliyorum. Göğsümde bir sıkışma var, görmezden gelemeyeceğim bir kötü his. Orta konsola uzanıp silahımı çıkarıyorum ve belime sıkıştırıyorum. Daha önceki buluşmalarımızda buna hiç gerek duymamıştım, ama içimden bir ses bu konuşmanın kötüye gidebileceğini söylüyor.

Arabadan iniyorum. Çatlamış asfaltın üzerinde yürürken sıcak hava ağır geliyor. Korumaları kenarda durmuş, sohbet edip sigara içiyorlar; yakındaki çöp konteynerinden ise idrar ve bayat bira kokusu yayılıyor.

Tertemiz takım elbisesiyle ve parlak rügan ayakkabılarıyla Igor, buraya hiç uymuyor; şehrin karanlık yüzünün pisliğine göre fazla temiz. Benimle görülmesi itibarına hiç yarar sağlamayacağı için, meraklı gözlerden uzak bir yerde buluşuyoruz.

Yaklaştığımda, yüzündeki keskin hatlar bir gülümsemeyle yumuşuyor. Fazla memnun görünüyor ve eminim bunun Roman'a gönderdiğim fotoğrafla bir ilgisi var.

"İyi iş çıkardın," diyor, elini omzuma koyarak. "O fotoğraflarla Sendika'ya neyden yapıldığını gösterdin. Roman ve diğer piçler çok geçmeden emrinde olacaklar."

Midem bulanıyor. O fotoğraflardaki acısının sahte olduğundan haberi yok, ama bundan aldığı zevk yüzünden suratına yumruk atmak istiyorum. Sanki onu aile bağları yüzünden cezalandırmak istiyor gibi.

"Hikayenin tamamını anlatana kadar alkışını sakla," diyorum, elini iterek. "Roman az önce beni arayıp bir anlaşma yapmak istedi, ama ben reddettim."

Sigara içmeyi yarıda keser, yüzü gerilir. "Neden yaptın bunu?"

Elimi çenemin üzerine götürüp, kendimi onun bakışlarını tutmaya zorluyorum. “Çünkü sözlerini tutacaklarına güvenmiyorum. Sofiya bir kez ellerine geçerse, bize sırt çevirmelerini engelleyecek hiçbir şey kalmaz. Onu teslim etmeden önce gerçek garantilere ihtiyacımız var.”

Igor omuz silkti. “Siz gangstersiniz. Anlaşmalar bir beyefendinin el sıkışmasıyla yapılır, lanet olası bir yasal belgeyle değil. Onlardan ne tür bir garanti bekliyorsun?”

“El sıkışmaktan daha bağlayıcı bir şey. Neden sözlerine güvenip elimizdeki kozları teslim edelim ki?”

Mantığım sağlam, her ne kadar biraz saçma olsa da.

Igor boynunu kırıştırır, yüzünde somurtkan bir ifade belirir. “Anlıyorum, ama zamanımız azalıyor,” diye homurdanır. “Bakan peşimde, bu anlaşmayı ne zaman sonuçlandırabileceğimizi sorup duruyor. Onları çaresiz hale getirmelisin, her şeyi yapmaya hazır hale. Kafesimde geçirdiğim bir gecenin videosu işimizi görür.”

Beynim yetişmeden elim hareket ediyor, belimden silahı çekip namluyu Igor’un çenesinin altına sıkıca dayıyorum. Başı geriye eğiliyor, ağzı sıkılaşıyor ve sigara dudaklarından düşüyor. Asfaltta bir kez zıplıyor, sonra yuvarlanarak duruyor, duman hafifçe yukarı doğru kıvrılıyor.

Igor’un korumaları gerilir, elleri kılıflarına doğru seğirir, ama hiçbirisi aslında hiçbir şey yapmaz. Beni çok iyi tanıyorlar. Blöf yapmadığımı biliyorlar.

Çenem sıkılır, vücudumdaki her kas gerilir. Tetiği çekmeye hiç bu kadar hazır olmamıştım.

“Hayatta olmaz,” diye tısladım, sesim jilet gibi keskin. “Şunu bir netleştireyim. Ben pakhan’ım ve ne olacağına ben karar veririm. Onun bir saç teline bile dokunmana asla izin vermem. O benim karım. Benim. Ve senin de dahil olmak üzere kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Igor, gözlerimi kaçırmamaya çalışırken gırtlığı hareket ediyor.

“Hadi ama, Niko,” diye yalvarır. Sanki ürkek bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi, avuç içleri bana dönük olarak ellerini kaldırır. “Bak, ona bağlandın. Anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz.” Yarım adım geri çekilir, gözleri hâlâ silahı tutan elime kayar. “Ama Sergey’den beri uğruna çalıştığın her şey tam orada, eline geçmeye hazır. Bunu sonuna kadar götür, yapılması gerekeni yap, ve

Syndicate emrimize girecek. Rusya'daki tüm önemli kumarhaneleri kontrol edeceğiz. Para, bağlantılar, siyasi nüfuz—hepsi bizim olacak. Bunu istemiyor musun?"

Silahı tutuşumu gevşetiyorum, yavaşça geri adım atıp onu belime indiriyorum.

Bunu istiyor muyum? Yıllarımı Rusya'daki organize suç dünyasının tepesine tırmanmak için harcadım, gücün her şey olduğuna inanmıştım. Bunun içimdeki boşluğu dolduracağını ve beni dokunulmaz kılacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Gerçek ve iyi hissettiren tek şey, hayatı bir anlam kazandırabilecek tek şey Sofiya. Ama Igor bunu paylaşabileceğim bir adam değil.

"Tabii ki istiyorum," diye dişlerimi sıkarak söyledim. "Hepsini istiyorum. Ama bu ona zarar vermek anlamına geliyorsa istemem. O çizgiyi bir daha aşmayacağım."

Igor yakasını düzeltir, elleri yanlarına düşer. "Güzel bir kıza karşı bir şeyler hissetmek normaldir, özellikle de o kız yatağında yatmışsa. Ama Roman zayıflığını hissettiğinde, boğazına sarılacak ve sen bu anlaşılmadan çok daha fazlasını kaybedeceksin." Bir adım öne çıkar, elini omzuma koyar. "Söylediklerimi düşün."

Dönüp arabasına doğru yürür, korumaları da

O gece ofisimde oturuyorum, masada yarısı boşalmış bir viski şişesi var, masa lambasının zayıf ışığı dışında oda gölgelerle kaplı. Sarhoş olmaya doğru ilerliyorum—içki boğazımı ısıtıyor ama zihnimi sakinleştirmekte hiçbir işe yaramıyor.

Boğazımdan sert bir kahkaha kopar. Bugün tam bir felaketti. Sendika'nın teklifini reddettim ve Sofiya'yı her zaman olması gerektiği gibi bir piyon olarak kullanmamı öneren Igor'u silahla tehdit ettim.

Ama lanet olsun, sözleri beni öfkeliendirdi. Hoşuna gitmeyebilir, ama bununla başa çıkmak zorunda kalacak. Kimse ona el sürmeyecek — ne o, ne ben, ne de başka biri.

Kapıya gelen bir vuruş sessizliği bozar ve ben yüzümü ellerimle kapayarak iç geçiririm. Şu anda en son ihtiyacım olan şey bir misafir.

"İçki arkadaşı aramıyorum," diye sesleniyorum, keskin ses tonumun dikkatimi çekmek isteyen kişiyi korkutup kaçıracağını umarak.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Emil ellerini kaldırmış halde içeri girer. "Sadece ben."

"Gir," diyorum iç çekerek. "Bir şey içmek ister misin?"

Başını sallar. "Yok, gerek yok. Eva, uçağın yarın sabah erkenden kalkacağını sana söylememi istedi."

Kahretsin. İş yaptığımız insanlarla – silah dağıtıcıları, kartel temsilcileri, paralı askerler – buluşmak için Kafkasya bölgesine yapacağımız geziyi neredeyse unuttuyordum.

Emil öne doğru adım atar ve boğazını temizler. "Benim de gelmeme izin verir misin? Silah pazarlıkları konusunda deneyim kazanmak istiyorum ve işler gerginleşirse sana destek olabilirim."

Boş bardağı masanın üzerine koyup gözlerine baktım. "Hayır. Sofiya'ya göz kulak olman için burada kalman gerekiyor."

Ağzını sıkar. "Matvey ya da diğerlerinden biri halledemez mi? Malikanede hiç sorun yaşamadık ve ben önemli bir şey yapmak istiyorum, sadece hiçbir şeyin olmaması için beklemek değil."

"Hayır dedim," direnişinden bıkmış bir şekilde sertçe söyledim. "Ve sen boş boş durmayacaksın. Karımı koruyacaksın."

Ağzını açar, bu konuda benimle tartışmaya hazırdır, ama ben keskin bir bakışla onu sustururum. Yüzü gerilir ve başını sallar. "Anladım."

Yavaşça nefes verip ses tonumu dengeledim. "Bir dahaki sefere. Ne istediğini unutmadım."

"Tabii," der, çoktan kapıya doğru dönmüş.

O çıkarken, omuzlarımı sallıyorum, çok fazla talebin yükünü ve kontrolü kaybettiğime dair içimi kemiren hissi üzerimden atmaya çalışıyorum.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

SOFİYA

GÜNLER GEÇER, ama Nikolai'yi görmüyorum. Aslında, hasta numarası yaparak odamda kaldığım için kimseyi görmüyorum. Yelena düzenli olarak beni kontrol ediyor, yemek getiriyor, endişeli bir anne tavuğu gibi bana şefkat gösteriyor. Nikolai'nin şehir dışında olduğunu söyleyen de o.

Onunla yüzleşmek istemiyordum; duygularım, çözmeye bile başlayamadığım karmaşık bir yumağa dönüşmüştü. Evde olmadığını ve ona tesadüfen rastlamayacağımı bilmek, sonunda odamdan çıkmam için bana cesaret verdi.

Duş alıp giyindikten sonra, nerede olduğumu anlamama yardımcı olacak bir şey bulma umuduyla kütüphaneye iniyorum. Bu malikane bir zamanlar Büyük Catherine'in yeğenine aitse, hakkında kaydedilmiş bir tür tarih olmalı. Konumunu tam olarak belirleyebilirim, bu ayrıntıları Roman'a aktarabilirim.

Kütüphane, malikanenin geri kalanı kadar görkemli; yüksek raflar, deri ve toz kokan kitaplarla dolu. Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirip solmuş başlıkları okuyorum.

Gözüme, yıpranmış sırtlarında altın kabartmalı Rus tarihi kitaplarından oluşan bir koleksiyon takılıyor. İmparatorluk malikaneleriyle ilgili bir kitabı, ardından da önemli Rus aileleriyle ilgili bir kitabı rafa indiriyorum. Tek tek kitapları toplayıp küçük bir yığın oluşturuyorum ve pencerenin yanındaki yumuşak koltuğa yerleşiyorum.

Kitapları inceleyip, pasajları karşılaştırarak ve faydalı bir şey ararken saatler geçiyor. Tek bulduğum, büyük malikanelerden belirsiz bahsetmeler; somut hiçbir şey yok. Son kitabı yere atıp sırtımı gererken içimdeki hayal kırıklığı kabarıyor.

Kafamı boşaltmak için bir an durmaya ihtiyacım var, pencereye doğru yürüyorum. Bakışlarım, mülkün arkasındaki bakımlı arazinin ötesine uzanan ormanlık alana takılıyor. Aklıma bir düşünce geliyor: Orman, Nikolai'nin mülkünde keşfetmediğim tek yer. Zamanı geldiğinde Roman'ın beni kaçırmayı için bir buluşma yeri bulacaksam, bu yer orası olmalı. Arazinin sınırına ulaşabilirsem, belki bir yola rastlarım ya da bir işaret bulurum, nerede olduğumu anlamama yardımcı olacak herhangi bir şey.

Ayak bileğindeki izleme cihazına bakıyorum. Nikolai, mülkünden ayrılırsam cihazın devreye gireceğini söylemişti ve orman hala mülk sınırları içinde olmalı.

Saat neredeyse üç. Nöbetçiler genellikle bu saatlerde vardiya değiştirir, sohbet etmek ya da sigara içmek için oyalanırlar. Bu benim fırsatım.

Kitapları yere dağınık bırakıp kapıya doğru yöneliyorum. Yukarı koşup bu ince yazlık elbiseyi daha pratik bir şeyle değiştirmek ve bu slip-on spor ayakkabılardan daha iyi ayakkabılar giymek için yeterli zamanım var.

Kütüphaneden aceleyle çıkarken, kapının hemen dışında Emil'le çarpışıyorum.

"Hey. Nereye koşuyorsun?" diye soruyor ve beni eliyle tutarak dengemi sağlıyor.

Emil, dışarı çıkacağım zaman ona haber vermem gerektiğini daha önce söylemişti ama planladığım şey için onun eşlik etmesini istemiyorum. Beni dışarıda görürse, iyi bir bahane uydurmam gerekecek.

Omuz silkerim. "Yelena bana yine yemek pişirme dersi veriyor. Başlamadan önce bahçeden biraz ot toplayayım dedim."

Kapı çerçevesine yaslanıp kollarını kavuşturur. "Aşçılık dersi mi? Sanırım kendini daha iyi hissediyorsun?"

"Evet, teşekkürler. Sadece birkaç gün dinlenmem gerekiyordu."

O sırtıyor. "Yelena'nın mutfağında başka birinin yemek yapmasına izin vereceği günün geleceğini hiç düşünmemiştim."

"Beni düzgün bir eş yapmaya çalışıyor. Peki ya sen? Yemek yapar mısın?" Sohbet etmek yapmak istediğim en son şey ama onu rahatlatmaya çalışıyorum.

Kıkırdıyor. “Elimden gelse yapmazdım. Ev işleri zaten yeterince zor, bir de aşçılık eklenmesin.”

Anlayışlıymış gibi başımı sallıyorum. Vardiya değişimine yetişmek için zamanım azalıyor. “Peki, Yelena’yı bekletmesem iyi olur.” Emil ve Yelena’nın bugün birbirlerine rastlamamaları ve yalanımın ortaya çıkmaması için içimden dua ediyorum.

O da başını sallıyor. “Bana ihtiyacın olursa gözetleme odasında olacağım.” Kaşlarımı kaldırıyorum. “Orası neresi?”

“Nikolai’nin ofisinin hemen yanında. Evin ve arazinin her yerinden canlı görüntü alıyor. İşimi biraz kolaylaştırıyor.”

“Çok kullanışlı.” Midem düğümleniyor. Tabii ki bir gözetleme odası var. Neden daha önce aklıma gelmedi? Kameralar, dışarıda bile olsa birinin her zaman izlediğini gösterir.

“Orada çoğunlukla kart oynuyoruz. Kimse buraya saldıracak değil ya. Kimse burayı bilmiyor bile.”

Nikolai bunu bilseydi, sanırım çılgına dönerdi, ama şu anda bunu kendi lehime kullanabilirim. “Doğru. Sanki gerçekten ıssız bir yerdeymişiz gibi geliyor.”

“Evet, öyle de denebilir.” Açık renkli saçlarını eliyle taradı. “Her neyse, Yelena’yı bekletmesen iyi olur. Ah, bir de bahçenin ötesine geçme. Daha ileriye gidersen, seninle gelmem gerekecek.”

“Sorun değil.” Saatine hızlıca bir göz atmadan önce onun koridorda kayboluşunu izledim. Kahretsin, saat üç. Ayakkabılarımı değiştirmek ya da bu yazlık elbiseyi ormanı keşfetmek için daha pratik bir şeye bırakmak için çok geç. Eğer bunu yapacaksam, şimdi yapmam lazım.

Cesaretimi toplayıp arka terasa çıkıyorum. Geniş taş teras, tertemiz bir bahçeye, çiçek tarhlarının etrafında dolanan düzgünce kesilmiş çitlere ve ortadaki şırıldayan bir çeşmeye bakıyor. Bu bakımlı güzelliğin ötesinde asıl hedefim yatıyor: ormanın kenarı.

Umarım Emil haklıdır da kameraları izleyen güvenlik görevlileri zamanlarının çoğunu kart oynayarak geçiriyordur.

Nefes al. Panik yapma. Acele etme.

Bu mantra, bahçe yolunda yürürken beni sakinleştiriyor ve adımlarımı sakin tutuyor.

Bahçenin uzak köşesine yakın bir yerde, ferforje bir bankın yanında iki gardiyan görüyorum. Biri sigara içerken, diğeri hararetle bir şekilde el kol hareketleri yaparak sohbet ediyor.

Büyük bir biberiye çalısının yanına çömelip, yapraklarını inceliyormuş gibi yapıyorum. Birkaç dal koparıp parmaklarımın arasında yuvarlarken, bakışlarım gardiyanlara kayıyor. Ağaç sınırına yaklaşıırken, kendimi yavaş hareket etmeye zorluyorum ama ikisi de fark etmiyor.

Arkamda bir dal kırılıyor ve kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor, hızla arkamı dönüyorum ama sadece çalılıkların arasında uçan bir kuş görüyorum. Tanrım, kendime hakim olmalıyım.

Ormana girerken kenarlarda kalarak ilerlemeye devam ediyorum. Ağaçların gölgesine girdiğim anda nefesimi veriyorum. Birkaç dakika sonra geriye baktığımda malikane artık görünmüyor ve kimse beni takip etmemiş gibi görünüyor.

İçeriye doğru ilerledikçe, ne kadar hazırlıksız olduğum daha da belirginleşiyor. Orman beklediğimden daha sık, çalılar ayak bileklerimi tırmalıyor.

Güneşlik elbisem üçüncü kez dikenli bir dala takılıyor ve onu kurtarmak için duruyorum, kumaşı biraz yırtıyorum. Geldiğim yöne bakıyorum ama hiçbir şey yok — sadece ağaçlar. Düz bir çizgide yürümeye çalışıyorum ama bu noktada kim bilir? Her şey aynı görünüyor.

Nefesimi düzenli tutmaya çalışarak ilerliyorum, ama sinirlerim beni ele geçiriyor. Ne kadar yürürsem, o kadar daireler çiziyormuşum gibi geliyor. Her ağaç bir öncekine benziyor. Her gölge daha derin hissettiriyor. Belirsizliğin ağırlığı üzerime çökünce adımlarım yavaşlıyor.

Ne kadar süredir yürüyorum? Bir iki saat gibi geliyor, ama emin olamıyorum. Bacaklarım ağrıyor, bu berbat ayakkabılar yüzünden ayaklarımda su topladı ve midem durmadan gurulduyor. Sanki bir faydası olacakmış gibi elimi karnıma bastırıyorum. Az önce gardiyanlardan kaçmaya o kadar odaklanmışım ki, su ya da yiyecek getirmeyi akıl edemedim. Aptalca.

Soğuk derime işlerken titreyerek kendime sarılıyorum. Şimdiye kadar arazinin sınırına ulaşmış olacağımı sanmışım, ama tek gördüğüm ağaçlar, çit ya da yolun izi yok.

Yukarıda, gökyüzü kararıyor. Kalın bulutlar yaklaşıyor ve havada hafif bir yağmur kokusu var. Yaz yağmuru normalde ferahlatıcı olurdu

ferahlatıcı olurdu, ama Şimdi yağmura yakalanmak işleri daha da
kötüleŐtirir. Omuzlarımı dikleŐtirip ilerlemeye devam ediyorum.

Geri dönmek bir seąenek deđil—bu kadar yol geldikten sonra olmaz.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

NIKOLAI

BAS SESİ, Red Cardinal'ın özel odasında yankılanıyor; derin, nabız gibi atan ritim kemiklerimi titretiyor. Striptiz kulüpleri pek bana göre değil ve bu kulüp de, mermer zeminleri, pirinç detayları ve sofistike bir hava katan kadife kanepeleriyle bile, diğerlerinden farklı değil.

Azerbaycan kartelinin başı Tural Hasanov karşımda oturuyor, devasa vücudu deri koltuğu gölgede bırakıyor. Elindeki kristal bardak, ayı pençesi gibi ellerinin yanında gülünç derecede küçük görünüyor. Yarı çıplak bir dansçı kucağında kıvrılıyor, adamları ise arkasında tasarımcı takım elbiseleriyle yayılmış durumda; geriye taranmış saçları ve altın saatleri, mafya klişesinin tam karşılığı.

Böyle bir güç gösterisine ihtiyacım yok. Yanımda rahatça oturan Eva'ya bakıyorum. İkimiz birlikte bu odayı alt üst etmeye fazlasıyla muktediriz ve bunu daha önce de yaptık.

Azerbaycanlılarla olan anlaşmamız her zaman basit olmuştur: onlar, Rusya'dan Türkiye'ye giden silah sevkiyatlarımın kendi topraklarından güvenli bir şekilde geçmesini garanti ederler, ben de bu hizmet karşılığında onlara cömertçe ödeme yaparım.

Bugün üç aylık toplantımız olması gerekiyordu, ama Tural'ın getirdiği adamların sayısı, aklında başka bir şey olduğunu açıkça gösteriyor. Yine de, son yarım saati konuya girmek yerine votka içip bir striptizcinin kucağında zıplamasına izin vererek geçirdi.

Sinirim doruğa ulaştı, votka şişesini onun ulaşamayacağı bir yere itip öne doğru eğildim.

"Haftaya limana Nijerya'dan tek seferlik bir silah sevkiyatı gelecek. O gün yetkililerin başka

saçmalıklarla meşgul olmalarını sağlayabilir misin?”

“İş konuşmaya ne kadar da çabuksun, Nikolai.” Tural gülüyor ve uyluklarında oturan striptizcinin müstehcen derecede sahte göğüslerini avuçluyor. Kız, jinekolojik muayene sırasında olduğu kadar tahrik olmuş görünüyor. “Lanet olası bir striptiz kulübündeyiz. Buradaki herhangi bir kadını ya da hepsini aynı anda alabilirsin. İş, biraz eğlenene kadar bekleyebilir.”

Eva’ya attığı bakış, onunla da bir tur atmaya sorun etmeyeceğini gösteriyor ve ben de Eva’nın onu burada parçalamaması için ona bir göz atmak zorunda kalıyorum. Onu suçlayacak değilim tabii.

Eğlence mi? Bir kadının işi olduğu için benimle yatması benim için eğlence sayılmaz. Bu kadınların hiçbiri sahte göğüsleri, şişkin dudakları ve sıkılmış ifadeleriyle beni tahrik etmiyor.

Beni tahrik eden tek kadın, benim çatımın altında yaşayan, rüyalarımı süsleyen ve kafamı karıştıran kadın.

Saatime bir göz atıyorum, sesime sinirlenişimi yansıtıyorum. “Jetim yakıtı doldurulmuş, bekliyor. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Bu saçmalıklara vaktim yok.”

Striptizci masanın altına kaybolurken Tural’ın sırtışı derinleşir. “Acele ne? Yeni karını şimdiden özledin mi?”

Sırtım gerilir. Sofiya’yı nereden biliyor? New York Times’ta ilan etmedim ki. Ses tonumu rahat tutmaya çalışırım. “Ah, haber yayılmış galiba.”

Striptizcinin başı kucağında sallanırken gözleri geriye yuvarlanır ve Eva tiksinti dolu bakışını saklamaya bile zahmet etmez. “Nasıl olduğunu bilirsin. İnsanlar konuşur. Dokunulmaz Nikolai Zhukov’un bir gelin alması, özellikle de Syndicate’ten çalınan bir gelin, büyük bir olay. Söylesene, onu ne kadar süre gizli tutacaktın?”

“O bir sır değil, sadece önemsiz biri. Bir piyon. Tek bir amaç için kullanışlı ve o iş bittiğinde, o da biter.” Ses tonumu buz gibi tutuyorum. Herkesin Sofiya’nın benim için hiçbir şey ifade etmediğine inanmasını istiyorum. Düşman ya da dost, insanlar beni savunmasız kılan bir şey keşfeder keşfetmez, bunu kullanırlar.

Ama onun gerçekten benim zayıf noktam olduğundan korkmaya başlıyorum. Malikaneden ayrılalı üç gün oldu ve o sürekli aklımda, tüm düşüncelerimi kaplıyor. Emil’den haber almayı ya da

kameraları kontrol etmedim; ihtiyacım olan son şey bu takıntıyı daha da körüklemek.

Tural, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor. “Duyduğuma göre karın çok seksiymiş. Umarım her gece onu dizlerinin üzerine çöktürüp sikini yalatıp sikişmişsindir.”

Çenem geriliyor ve Eva ile bakışıyoruz. Sofiya hakkında bu şekilde konuştuğu için silahımı çıkarıp kafasına bir kurşun sıkma isteği duyuyorum. Dahası, onun gibi bir pisliğin karımın varlığından haberdar olması bile beni sinirlendiriyor.

Sabırım tükeniyor, ona hizmet eden kadın sayesinde tahrik olmuş bir inilti çıkararak kalçalarını salladığında sabrım daha da tükeniyor.

Elimi masaya vuruyorum, bardaklar birbirine çarpıyor. “Yeter. Bu saçmalıklara vaktim yok ve tavsiye istemiyorum. Beni buraya bir sebepten çağırdın ve sanırım bu, sikini yalatmanı izlemem için değil. Ne istiyorsun lan?”

Muhafızları dikkat kesilip tabancalarına uzanırlar, ancak Eva’nın sert bir bakışıyla aniden donup kalırlar. Kadınlara saygı duymuyor olabilirler, ama Eva’nın eğitimli bir katil olduğunu bilirler. Tural masanın altından elini uzatıp striptizciyi iterek uzaklaştırır. Viski’mden bir yudum alırım; o, hizmet edeceği başka bir zengin pislik ararken aceleyle uzaklaşırken, viskinin yumuşak yakıcılığı hoş bir dikkat dağıtıcı olur.

Tural pantolonunun fermuarını çeker ve içkisini bir dikişte bitirir. “Türk silah pazarı patlama yaşıyor. Askeri sınıf silahlarınız geçen yıla göre üç kat daha fazla para ediyor, ama benim payım aynı kalıyor.” Dudaklarını yalar. “Yüzde kırk. Bu, geçiş için yeni oranım.”

Bu adamı yıllardır tanıyorum; kardeşimden iktidarı geri aldıktan sonra kurduğum ilk ittifaklardan biri. Ve tüm bu zaman boyunca iyi bir iş ilişkisi kurduk. Bu işte güven tehlikeli bir şeydir ve ona başkalarından daha fazla güvenmesem de, işini yapma yeteneğine saygı duyuyorum. Yine de tehdit edilmeyi sevmiyorum.

Yüzümü ifadesiz tutarak bardağımı masaya koydum. “Bu gece yeniden pazarlık yapacağımızı bilmiyordum. Bunu ayık olduğun bir zamana saklamak isteyeceğini düşünürdüm.”

Burnunu çektim. “Yeterince ayıgım. Adamlarım sınırları idare ederken, güvenliği sağlarken ve depoları işletirken, sen her sevkiyattan yarım milyon kazanıyorsun. Pastadan daha büyük bir pay almamın adil olduğunu düşünüyorum.”

Sessizliği uzattım, sanki dünyadaki tüm zaman benimmiş gibi bardağımdaki kehribar rengi sıvıyı karıştırdım. “Risklerin zaten hesaba katılmış durumda. Yüzde yirmi fazlasıyla adil. Ama...” Ona bir göz attım, gerginliğin artmasına izin verdim. “...anlaşmamız karşılıklı olarak faydalı olduğu için sana küçük bir artış teklif edeceğim. Bunu iyi niyet göstergesi olarak kabul et.”

Şu anda ona karşı pek cömert hissetmiyorum, ama şu anda silah operasyonlarımı değiştirmek istemiyorum. Kumarhaneleri kurmak önümüzdeki aylarda zaman, çaba ve odaklanma gerektirecek. Şimdilik, statükoyu korumak biraz sinirlenmeyi göze almaya değer. Bu, bu piçin aslında abartılmış bir bebek bakıcılığı işi için bir kuruş daha hak ettiği anlamına gelmez.

Tural’ın gülümsemesi yavan. “Zaman değişiyor. Hırslı olan tek kişi sen değilsin. Belki ben de silah kaçakçılığı işine girerim. Aynı ürünü sağlarsam Türkler benimle doğrudan çalışır. Seni tamamen devre dışı bırakabiliriz.” Ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koyuyor, yüzükleri ışığı yansıtıyor. “Sana oyunda kalma şansı veriyorum. Yüzde kırk, iş ilişkimizin devamını garanti eder.”

Yüzüne karşı gülüyorum. Sanki Türkler bu pisliğin lehine beni devre dışı bırakmayı ciddi olarak düşüneceklermiş gibi. Ben itibarımı güvenilirlik ve sadece en iyi silahları tedarik etmek üzerine inşa ettim, bu Tural’ın asla başaramayacağı bir şey. Blöf yapıyor ama tehdidi açık: ya ödeme yap ya da Azerbaycan üzerinden Türk pazarına erişimini kaybet. Beni köşeye sıkıştırdığını sanıyor. Bilmediği şey ise Eva’nın son birkaç aydır yedek plan olarak Ermenistan üzerinden alternatif rotalar geliştirdiği. Daha pahalı ama bu tür bir şantajdan kaçınmak için her kuruşuna değer.

"Peki ya reddedersem?" diyorum, sandalyeme yaslanarak, onun beni hiç de korkutmadığını açıkça belli ediyorum.

“Sanırım biliyorsun. Belki de yeni Türk dostlarım, işinin diğer yönleriyle ilgilenebilirler. Mesela kumarhane projenle. Ya da o sevimli yeni Syndicate karınla.”

Ben fırlattığımı fark etmeden cam bardak duvara çarparak parçalanır, parçaları yere saçılır. Eva'nın eli silahına doğru uzanır, Tural'ın adamları da aynısını yapar, odada gerginlik havası hakimdir.

Yumruklarımı sıkmaktan parmak eklemlerim ağrıyor, ama bu içimde kaynayan öfkeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Sinirimi kontrol altında tutmak buraya kadarmış. Sofiya'nın avlanabileceğini düşünmesine asla izin veremem.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, yumruklarımı masaya dayıyorum ve sesimi ölümcül bir hırıltıya indiriyorum. "Bunu sana lanet olasıca net bir şekilde açıklayayım. Karımdan bir daha bahsedersen, derini kemiklerinden yüzüp, senin örneğini takip edecek kadar aptal olan herkese ibret olsun diye asarım."

Tural'ın yüzü gerilir ve avuçlarını yukarı kaldırır. "Bana bir rahat ver. Onun bir piyon olduğunu sen kendin söyledin. Dinle, bizim bir geçmişimiz var ve bu bir şey ifade ediyor, ama sonuçta burada riski alan hala benim. Ay sonuna kadar mevcut şartlara uyacağım, ama ondan sonra işlerin sorunsuz yürümesi için yüzde kırk pay istiyorum."

Yumruğum boğazına çarpar, darbe onu deri koltuğa savurur. Nefesini kesen darbeye boğazına sarılırken, nefes nefese kalır.

Adamları silahlarını çekerek harekete geçiyor. Eva öne çıkıyor, uzun deri paltosunu kenara çekerek kurşun geçirmez yeleğini, omuz kılıfına sıkıştırılmış tabancasını ve kemerine dizilmiş yedek şarjörleri ortaya çıkarıyor. Tural adamlarına geri çekilmeleri için işaret veriyor ve tek tek, cesaretleri kırılıyor ve silahlarını indiriyorlar.

"Hadi ama Niko. Bu iş meselesi. İşlerin çirkinleşmesine gerek yok."

"Bu," derim sessizce, ceketimi düzeltirken, "tek uyarındı. Beni ya da karımı bir daha tehdit edersen, açık tabut sığmayacak kadar az kalırsın."

Kulüpten çıkarken kimse tek kelime etmez, ama içimdeki her şey gergin ve Sofiya kollarımda olana kadar rahatlayamayacağım.

Arabanın kapısı arkamızda kapanır ve Eva, yanıma yerleşirken elini saçlarının arasından geçirip derin bir nefes alır.

“Berbat bir durumdu,” diyor açıkça. “Sence Tural bir şeyler mi çevirmeye çalışıyor?”

“Fırsatı olmayacak. Ama Sofiya’dan bahsetme şekli hoşuma gitmedi. Kasıtlı gibi geldi. Sanki beni tuzağa düşürmeye çalışıyormuş gibi.”

Gözlerini kısar. “Evet, bana da tuhaf geldi. Araştırmaya başlamamı ister misin?”

Başımı sallayıp çenemi ovuşturuyorum. “Kiminle konuştuğunu öğren. Eğer biri ona Sofiya hakkında bilgi veriyorsa, kim olduğunu ve nedenini bilmek istiyorum.”

Eva arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak beni inceledi. “Yani... Sofiya, ha? Bu evlilik işine tam gaz giriyorsun.” Ona uyarıcı bir bakış attım. “Dikkatli ol, Eva.”

O, hiç aldırış etmeden sırtıyor. “Sadece söylüyorum. Seni hayatımın büyük bir bölümünde tanıyorum, Niko, ve seni hiç böyle görmemişim.”

“Nasıl?”

Düşünceli bir şekilde gözlerini kısar. “Ona dokunursan ölürsün ve kadını için dünyayı yakarım türünden bir alfa erkek gibi.”

“Tanrım, çok fazla aşk romanı okuyorsun.”

Koltuğumda kıpırdanırken çenem gerilir. Eleştirilmeyi sevmem, özellikle de doğru olduğunda.

Sofiya, hiç beklemediğim bir şekilde içime işledi. Bu his tehlikeli. Kendimi bu kadar savunmasız hissetmeyi göze alamam. Birine değer vermek ona güç verir ve en son birine bu gücü verdiğimde, bunun bedelini kanımla ödedim.

Eva burun kıvrıldı. “Anladım, ama biliyorsun... o da sana, senin ona baktığın gibi bakıyor.”

“Karşıyorsun.”

“Senin ikinci adamın olarak değil, en eski arkadaşın olarak burnumu sokuyorum.”

Ona donuk bir bakış attım. “Evet, peki, bir arkadaş olarak, nazıkçe siktirip gidebilirsin. Pakhanın olarak, seni yarın Ermenistan’a gönderiyorum. Tural ile bağlarımı koparıyorum ve silahlarımızı Türkiye’ye taşımak için yeni bir anlaşma yapmanı istiyorum.”

Bana alaycı bir selam verdi. “Anladım. Ama şunu bil ki, hâlâ kimseyi kandıramıyorsun.”

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

SOFIYA

RÜZGAR, elbisemin ince kumaşını delip geçiyor ve ben titriyorum. Ağrıyan ayaklarımı dinlendirmek için bir kayanın üzerine çöküyorum ve kaybolmuş olma ihtimalinin çok gerçek olduğunu kabul ediyorum. Nerede olduğunuzu ya da nereye gittiğinizi hiç bilmediğinizde buna kaybolmak denebilir mi ki?

Sanki saatlerdir buradaymışım gibi geliyor ve artık hangi yönden geldiğimden bile emin değilim. Orman sonsuz bir şekilde uzanıyor, ağaçlar birbirine karışıyor ve ben bir çıkış yolu bulmaya hiç yaklaşamıyorum.

Çalılardan gelen bir koşuşturma sesi beni durduruyor. Bir sincap mı? Evet, kesinlikle bir sincap — en fazla bir tilki olabilir. Bu bölgede ayılar yaşamaz. En azından ben öyle sanmıyorum. Rüzgâr hızlanıp yaprakları hışırdatırken, orman daha soğuk ve ürkütücü geliyor; bu ses, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

İçimde hafif bir panik oluşuyor, ama onu bastırıyorum. Emil ve diğer muhafızlar şimdiye kadar kaybolduğumu fark etmiş olmalılar. Şey, belki. Son zamanlarda odamda çok zaman geçiriyordum. Kendimi iyi hissetmediğimi ve uzanmaya gittiğimi falan düşünebilirler.

En iyi senaryo: beni kameradan kaçarken görmüşler ve şu anda beni arıyorlar. Elbette kızacaklar, ama öfkeleriyle başa çıkabilirim. En kötü senaryo: Emil bir kart oyununa dalmış ve beni hiç düşünmüyor.

Belki de geri dönüş yolunu bulmaya çalışmalıyım. Gökyüzü kararmaya başlarken ve soğuk kemiklerime işlerken, şu anda en akıllıca seçim bu gibi görünüyor. Ayağa kalkıp elbisemdeki yaprakları silkeledikten sonra yarım daire çizerek döndüm. O meşe ağacının olduğu yönden geldiğime neredeyse yüzde doksan eminim.

Ayağa kalkıp yürümeye devam ediyorum, adımlarım artık daha yavaş. İnce ayakkabılarım nemli yosun üzerinde kayıyor ve kendimi yakındaki bir ağaç gövdesine tutunuyorum. Birkaç damla yağmur koluma sıçrıyor. Gökyüzü açılırken yukarı bakıyorum, beni iliklere kadar ıslatacak bir sağanak yağmur başlıyor.

En yakın ağaca doğru koşuyorum, dallarının altında bir sığınak bulmayı umuyorum, ama rüzgâr şiddetini artırıyor ve yağmur yanlara doğru yağıyor. Soğuk kemiklerime işlerken dişlerim takırdıyor ve kalan sıcaklığımı korumaya çalışarak kollarımı kendime doluyorum.

Durum bu kadar vahim olmasaydı, belki de tüm bu saçmalığa gülerdim.

Bu ağacın altında kıvrılmak beni kuru tutmaya hiç yaramıyor. Yürümeye devam edip doğru yöne gittiğimi ummak daha iyi olabilir. Çok uzağa gitmeden ayağım bir şeye takılıyor. Yosunlu halının altında gizlenmiş bir şeye takılıp tökezlerken ayak bileğim burkuluyor. Bacağımda şiddetli bir ağrı hissediyorum.

Ayak bileğimi tutarak yere çöküyorum. Bu lanet ayakkabılara küfrediyorum. Nikolai'ye küfrediyorum, beni kurtarmak için Yunan kilisesine girdiği günü pişmanlık duyuyorum. Ve hazır başlamışken, Roman'a, Sendika'ya ve bratva ile olan tüm bağlantılarıma da küfrediyorum.

Ama en çok da, her şeyi bu kadar berbat ettiğim için kendimi lanetliyorum. Kendimi her zaman kurtarılması gereken bir çocuk gibi hissediyorum — hayatımdaki herkes için bir yük.

Başımı dizlerimin üzerine eğiyorum, sırtımı ağacın pürüzlü kabuğuna dayıyorum ve tüm duygularımı dışa vuruyorum. Hiç bu kadar zayıf, bu kadar umutsuz, bu kadar inanılmaz derecede yalnız hissetmemiştim.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

NIKOLAI

BİR KAÇ SAAT SONRA, malikanenin önüne park ederken telefonum Emil'den gelen bir mesajla titriyor.

Emil: Beni ara. Bir durum var.

Vücudumdaki her kas gerginleşti. Hemen bir mesaj attım:

Ben: Buradayım. İki dakika içinde güvenlik odasında olacağım.

Arkamdan kapıyı çarpıp eve doğru koşuyorum. Oraya vardığımda, Emil ve iki güvenlik görevlisi, güvenlik monitörlerini izlerken yüzleri solgun bir şekilde volta atıyorlar. "Ne oluyor lan?" diye bağıriyorum.

Emil keskin bir nefes verir, sözleri aceleyle dökülür. "Sofiya. O gitti."

"Ne demek kayboldu?" Kanım dondu. "Bana haber verilmeden buradan çıkmış olamaz."

Emil, zaten dağınık olan saçlarını eliyle taradı. "En son arka bahçede ot toplarken görülmüş. Odasında yok ve tüm güvenlik kamerası kayıtlarını inceliyoruz ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

Panik beni sarar ve sesim bir kükremeye dönüşür. "Ciddi misin lan? Hemen bir ekip kur ve mülkümün her santimini didik didik ara. Ne zamandır kayıp?"

Emil yutkundu. "Yaklaşık dört saat."

Bir anda elim boğazına dolanır ve onu duvara yapıştırırım. “Dört saattir kayıp olduğunu fark etmedin mi?”

Boğuluyor, ellerimden kurtulmaya çalışıyor ama ben gevşetmiyorum.

Yeni gelen ve açıkça daha az zeki olan gardiyanlardan biri koltuğundan kalkar. “Genelde odasındadır, ama o kamera görüntülerine bakamayacağımızı söylemiştiniz, o yüzden...”

Cümlesini bitiremeden, dönüp silahımın namlusunu alnına dayarım. “Çeneni kapaman iyi olur.”

Yüzü bembeyaz olur ve tetiği çekmemek için derin bir nefes almak zorunda kalırım. “Şunu netleştireyim. Karıma bir şey olduysa, hepiniz ölürsünüz.”

Bu aptallarla konuşarak yeterince zaman kaybettim. Cebimden telefonumu çıkararak, karımın ayak bileği izleme cihazına bağlı takip uygulamasını telaşla açtım.

Nerede olduğunu fark ettiğimde midem düğümlenir. Arazinin en ucundaki ormanın derinliklerinde ve kıpırdamıyor. Dehşet beni sarar ve dışarı fırlarım, dondurucu yağmurun altında koşmaya başlarım.

Adamlarım beceriksizliklerinin bedelini ödeyecekler, ama en büyük suçlu benim. Onu korumak benim görevimdi ve onu yüzüstü bıraktım. Bu farkındalık, karnıma saplanan bir bıçak gibi.

SOFIYA

Ayak bileğim ağrıyor ve tenim buz gibi ama hayatta kalmak için tek yapabileceğim şey kendimi bir köşeye kıvrılmak. O kadar üşüyorum ki başıma ne geleceği umurumda bile değil.

Derin, tehditkar bir hırıltı sessizliği yırtıyor. Midem kasılıyor. Bu kadar mı? Aç bir hayvan tarafından parçalanarak burada ölecek miyim? Yakındaki kırık bir dalı kapıyorum, kalan azıcık enerjimle kendimi savunmaya hazırım.

Sonra Nikolai, sanki cinlenmiş gibi gölgelerin arasından çıkıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Saçları dağınık, göğsü inip kalkıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, panikle dolu.

Yanımda diz çöküyor, elleriyle yüzümü okşuyor. "Lanet olsun, bebeğim. Haline bak."

Öfkesini bekleyerek irkiliyorum, ama öfke gelmiyor. Başparmağıyla yanağımı nazikçe okşuyor.

"Yaralandın mı?" diye soruyor, vücudumda yaralar var mı diye bakıyor.

"Ayak bileğim. Yürüyebileceğimi sanmıyorum," diyorum, dişlerim takır takır titriyor.

Kendi kendine küfrediyor, kaşlarını çatıyor ve beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. "Çok üzgünüm."

Yorgun beynim neden özür dilediğini anlayamıyor. Tek odaklanabildiğim şey, kemiklerime işleyen soğuğu uzaklaştıran sıcaklığı. Parmaklarım, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi gömleğine sıkıca tutunuyor.

"Burada öleceğimi sandım ve bunun tamamen benim hatam olacağını düşündüm. Ne kadar aptalım."

"Öyle deme," diye ısrar ediyor, sesi gergin. "Artık güvendesin. Ben yanıdayım Sofiya. Yemin ederim, bir daha kimse sana zarar veremeyecek."

Beni daha sıkı sarar, kararlı adımlarla ağaçların arasından ilerlerken kalp atışları kulağıma çarpar. Boğazımda bir hıçkırık takılır ve farkına varmadan ağlamaya başlarım. Gömleğine yapışırım, sanki onu bırakırsam tamamen paramparça olacağım gibi ona sarılırım.

"Neden umursuyorsun?" diye soluk soluğa soruyorum, soru gözyaşlarımın arasından sızıyor.

Başımı kaldırıp sulu gözlerle ona bakıyorum. Yüzü sert, ama bakışları o kadar şefkatli ki içimi sızlatıyor. "Sen benim karımsın," diyor sadece, sanki tek gereken açıklama buymuş gibi.

Yüzümü boynuna gömdüm ve tüm duygularımı dışa vurdum.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

NIKOLAI

Merdivenleri çıkarken SOFİYA kollarımda yatıyor, soğuk ve narin vücudu benimkine sıkıca yapışmış durumda. Artık ormanda olduğu kadar şiddetli titremiyor, ama cildi hâlâ buz gibi.

Yırtık ve çamurlu elbisesiyle buruşmuş hali zihnime kazınmış durumda. Bu, yakın zamanda silip atabileceğim bir şey değil.

Üzerinde, ormana girmek için olabilecek en kötü seçim olan ince bir yazlık elbise ve terlik var. Nedenini anlamamış olsaydım, akıl sağlığından şüphe ederdim. Benden uzaklaşmaya çalışıyordu, kaçmanın bir yolunu arıyordu. Onu bunun için suçlamıyorum. Ailesine zarar vermek için onu kullandığım için benden nefret ediyor.

Kocası olsam da olmasam da, onu iradesine karşı tutan canavar benim. Ama canavarların böyle hissetmemesi gerekir; esirlerinin acı çekmesini görmek onları mahveder.

Yanlarından geçerken çalışanlarım endişeli bakışlar atıyor, ama ben onları görmezden geliyorum. Yelena yüzünde derin bir endişeyle bana doğru koşuyor. “Ne oldu? Sofiya iyi mi?”

“Dr. Safin’i ara,” diyorum, adımlarımı hızlandırmadan. “Geldiğinde onu yatak odama gönder.”

Yatak odam. Yakında bizim yatak odamız olacak, çünkü artık onunla ilgili hiçbir riske girmeyeceğim. O benim karım ve benim yatağıma ait. Ama bu konuyu o iyileştiğinde konuşabiliriz.

Yelena’nın gözleri fal taşı gibi açılır, ama başını sallar ve aceleyle uzaklaşır.

Sofiya kıpırdadı, nefesinin sıcaklığı boynuma değdi. “Lütfen fazla telaşlanma. Gerçekten, ben iyiyim.”

Yüzünün bu kadar solgun olmasından ve sesinin bu kadar zayıf çıkmasından nefret ediyorum. “İyisin değil. Şimdi sana bakacağım.”

Sofiya, onu yatak odama taşırken sessizdir, küçük vücudu kollarımda titriyor. Onu bu halde görmek beni çok sinirlendiriyor. Hâlâ teninden yayılan soğuğu hissedebiliyorum.

Doğruca banyoya gidip ısıyı en yüksek dereceye ayarlıyorum. Onu odanın köşesindeki küçük bir tabureye bıraktığımda, omuzlarını birkaç kalın, yumuşak havluyla örtüyorum.

Ben ona banyo hazırlarken, su sıcaklığını ayarlarken o titremeye devam ediyor ve bana bakıyor. Küvet ikimiz için de yeterince büyük ve ben de onunla birlikte girmek niyetindeyim.

Su akarken yatak odama girip yatağımın yanından bir şişe su alıyorum. Banyoya geri döndüğümde onu duvara yaslanmış, gözleri yarı kapalı halde buluyorum. “B-banyo gerek yok. Beni bir battaniyeye sararsan iyi olurum.”

Elim yanağını okşarken vücudu geriliyor. “Tanrım, Sofiya, seni hemen ısıtmamız lazım. Ya küvete gir, ya da ikimiz de çıplak olarak yatağıma girelim ve seni vücudumla ısıtalım.”

Ağzı açık kalır, ama ne kadar ciddi olduğumu anlamaz. Su şişesini açar ve başının arkasını avuçlarımla tutarım. O uzanır, ama ben şişeyi elinden çekerim.

“İç,” diyorum ona, tartışmaya niyetim yok.

O da, sanki çölde mahsur kalmış gibi suyu yudumlayarak içer. Şişeyi bıraktığında bana meydan okurcasına bakar. “Çok otoritersin, biliyor musun?”

Gülümsemeden edemiyorum. “Bu işin bir parçası. Şimdi, kıyafetlerini çıkar ve banyoya gir.”

“Sen gidince banyoya girerim.”

“Düşme riskini göze alayım mı? Sanmıyorum. Ve bilgine, sen benim otoriter olduğum kadar inatçısın.”

İçini çeker, gözleri acı ve yorgunluktan donuklaşmıştır. Kahretsin, onunla tartışarak yeterince zaman kaybettim. Eğer işleri zorlaştıracaksa, ben devralmak zorundayım. “Hemen soyun, Sofiya. Dudakların morarmış.”

“Arkanı dön... lütfen.”

Dediğini yapıyorum, ama sessiz bir inilti duyduğumda, aklımdaki son şey onun utangaçlığı oluyor.

Bir anda karşısına geçiyorum. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Ellerim. Çok sertleşmişler. Düğmeleri açamıyorum." Sesi titriyor ve yüzündeki ifade içimdeki bir şeyi parçalıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Islak elbisesinin en üst düğmesine uzanıyorum, parmaklarım cildine dokunuyor.

Kumaş, onu üzerinden çıkarırken vücut hatlarına yapışıyor. Sonra sütyeninin kopçasına uzanıyorum. Kopçayı açıp danteli yere düşürdüğümde nabzım hızlanıyor.

"Bana tutun," diyorum, dizlerimin üzerine çöküp külotunu bacaklarından aşağı kaydırırken onu dengeliyorum. Parmak eklemlerim uyluklarının kıvrımlarına sürtünüyor. Gözlerimi başka yere çeviriyorum; en son ihtiyacım olan şey, onun benim çadır kurduğumu fark etmesi.

Giysi yığınınından çıkar, kolları içgüdüsel olarak gövdesini sarar.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum.

Kollarımı dizlerinin altına ve sırtına dolayarak onu kolayca kaldırıyorum. Küvet dolmuş, buhar narin kıvrımlar halinde yükseliyor.

"Yine mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor ve şaka yapabilecek kadar iyi durumda olmasına seviniyorum.

Onu suya indiriyorum, vücudu sıcak suyun içine batıyor. Dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor ve sıcaklık vücuduna yayıldıkça titremesi azalıyor.

Yaralı ayağını küvetin kenarına dayamaya özen göstererek, baldırının altına katlanmış bir havlu yerleştiriyorum. Neyse ki, izleme cihazı takılı olmayan ayak bileği. Memnuniyetle çıkardığı yumuşak mırıldanma içimdeki ilkel bir şeyi harekete geçiriyor, ama lanet olsun, şu anda oraya gitmeyeceğim.

Hiç tereddüt etmeden tişörtümü başımdan çekip çıkarıyorum. Kemerim ve pantolonum da onu takip ediyor, ayakkabılarımla birlikte yere yığılıyor. Sonunda boxerımı da çıkarıp arkasına, küvete giriyorum. Birkaç gün önce, onun önünde ne kadar sık çıplak kaldığımla dalga geçmişti. O diğer zamanlarda eğleniyordum. Bu sefer eğlenmiyorum.

Onu kendime doğru çekerken su tenime çarpıyor.

Kollarımı beline doluyorum, çıplak teni benimkine yapışıyor. "Daha iyi mi?" diye kulağına fısıldıyorum.

Hafifçe başını sallıyor ve bana yaslanarak gevşiyor. "Çok daha iyi."
O kadar kıl payı kurtulduğumuz için kendimden nefret ediyorum.
Kafalar uçacak. Ama önce karımla ilgilenmem gerekiyor.

Karım.

Sofiya vücudumun kıvrımlarına mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. Ellerimi kollarında yukarı aşağı gezdiriyorum, kalan soğuğu kovmak ve sinirlerini yatıştırmak için.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, cildinin temiz kokusunu içime çektim. "Seni bulamadığımda, neredeyse kendimi kaybettim."

Sofiya bana bakıyor. Kirpiklerini indiriyor, ama ben onun gözlerinde bir anlık bir acı kıvılcımı yakalamadan önce. "Çünkü ben senin pazarlık kozunum, değil mi?"

Başımı sallıyorum, bir elimle yüzünü avuçluyorum. "Hayır."

Çenesi geriliyor. "Sana inanmıyorum."

Dudaklarım dudaklarına çarpıyor, cildinde tuz ve yağmurun tadı kalıyor. Nefesi benimkiyle karışıyor, sıcak ve düzensiz, nabzımı hızlandırıyor. Ben kırılmaz, zayıflığı olmayan bir adam olmam gerekiyordu. Ama işte buradayım, ona karşı koyacak gücüm yok.

Banyo kapısı çalınır ve ardından tanıdık bir ses duyulur. "Nikolai, ben Dr. Safin. Girebilir miyim?"

"Evet."

Doktor kapıyı açar, beni ve Sofiya'yı banyoda görünce yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, ama bu ifadeyi hemen gizlemeye çalışır.

Saçlarını pratik bir topuz haline toplamış ve gözlüklerini burnuna takmış haliyle, her zamanki gibi profesyonel görünüyor. Dr. Safin boş laflara zaman harcamıyor; o burada çünkü paranın alabileceği en iyi doktor ve ben de onun emrimde olması için ona bir servet ödüyorum.

Gözleri Sofiya'ya takılıyor ve onu hızlıca, tıbbi bir bakışla süzüyor. "Ne oldu?"

"Saatlerce ormanda kayboldu. Bileğini incitti ve onu bulduğumda donuyordu." Suçluluk duygusu hâlâ üzerimde baskı yaratıyor.

Doktor başını sallar ve ekipmanlarını çıkarmaya başlar. "Odayı bana bırakabilir misiniz, Bay Zhukov?"

"O benim karım. Ben gitmiyorum," diyorum kararlı bir sesle.

Dr. Safin, hazırlıksız yakalanmış gibi hızla gözlerini kırıştırır. Evliliğim onun için açıkça yeni bir haber.

Sofiya'nın eli suyun altında benimkini bulur. "Sorun yok, Niko. Zaten kendimi daha iyi hissediyorum. Bize birkaç dakika ver. Biraz yalnız kalmam lazım."

Kahretsin. Onu bırakma fikrinden nefret ediyorum, ama bana ilk kez "Niko" diye seslendi ve bana attığı bakışla hayır diyemem.

Doktoru parmağımla işaret ediyorum. "Yirmi dakikan var. Ve bu gece o benim yatağımda yatacak."

"Elbette," diye yanıtlıyor, ben sudan çıkarken nazik davranmaya özen gösteriyorum. Ben küvetten çıkıp belime havlu sararken doktor gözlerini başka yere çeviriyor.

"Ciddiyim. Sana zaman tutacağım," diyorum, telefonumu havaya kaldırarak.

Emil'i ofisimde huzursuz bir hayvan gibi volta atarken buluyorum. Beni gördüğü anda donup kalıyor, elleri yanlarında sıkı sıkı kenetlenmiş.

"Sofiya iyi, değil mi? Yelena hastaneye gitmesine gerek olmadığını söyledi..."

Cümlesini bitirmesine izin vermiyorum. Gömleğinin önünü yakalayıp yumruğumu suratına indiriyorum.

"Siktir!" Kanayan burnuna elini bastırıyor. "Özür diledim."

Öfke içimi kaplıyor ve parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Sofiya'yı güvende tutmak tek görevindi. Bunu nasıl mahvettin lan?"

Bana öfkeyle bakıyor. "Igor dikkatimi dağıttığı sırada kaçtı. Bensiz dışarı çıkmamasını söylemiştim ama talimatları pek dinlemez."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diyorum, yüzüm onunkine birkaç santim uzaklıkta. Derin bir nefes alıp ondan uzaklaşıyorum, sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Igor'un dikkatini dağıttığı ne demek lan?"

"Sana evrak getirmek için uğradı. Ne yapmam gerekiyordu, onu başımdan savmam mı?"

Igor ne zamandan beri evrak bırakmak için uğruyor? Ama şu anda bununla uğraşacak vaktim yok. Tek bir önceliğim var ve o

yukarıda beni bekliyor.

Başımı sallıyorum. “Benden daha fazla sorumluluk istiyorsun ama en basit işi bile halledemiyorsun.”

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. “Ben bebek bakıcısı değilim, Nikolai. Onu kilit altında tutmak istiyorsan, onu bir kafese koymalıydın.”

Onu yakasından yakalayıp, etraftaki çerçeveleri sarsacak kadar sert bir şekilde duvara itiyorum. “Bunu şaka mı sanıyorsun? Bir daha böyle bir şey söylersen, ne kadar değersiz olduğunu anlarsın.”

Onu bırakıp bir adım geri çekildim, nefes nefeseydim. Ne zaman geri çekilmesi gerektiğini bilmiyor, hiç bilmedi. Eskiden o ateşli yapısının olgunlaştığında onu paha biçilmez kılacağını düşünürdüm, ama şimdi daha çok bir yük gibi geliyor.

“İkinci şans tanımam, ama geçmişimiz yüzünden sana bir tane veriyorum. Senin gözetiminde Sofiya’ya bir şey daha olursa — lanet olası bir kağıt kesiği bile olsa — bir dahaki sefer olmayacak. Anladın mı?”

Bakışları yere düşer, dudaklarında meydan okuyan bir kıvrım belirir. “Evet, pakhan.”

Yüzümü elimle okşayarak, içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. “Sana güvendiğim için pişman olmamı sağlama.”

Bir an gözlerini kaçırdı, sonra kendini zorlayarak tekrar gözlerime baktı. “Pişman etmem.”

Onun ayrılışını izledim, sırtından buhar gibi gerilim yayılıyordu. Emil kibirli ve inatçıydı — tıpkı Sergey gibi.

Bu hayatta bir kardeşimi öldürdüm. Bir başkasını öldürmek istemem.

BÖLÜM OTUZ

SOFIYA

GÖZLERİM AÇILIR, güneş ışığı istenmeyen bir misafir gibi pencereden içeri süzülür. Başım şiddetli bir ağrıya uyanır, ayak bileğim de zonkluyor. Ama beklenmedik ve tamamen hoş olmayan bir şey daha fark ederim: yanımdaki bir bedenin ısısı.

Dönüp baktığımda Nikolai'nin uyuyan halini görüyorum. Bir an için neden benim odamda olduğunu merak ediyorum, sonra onun odasında olduğumu fark ediyorum.

Anılar zihnime akıyor: ormanda kaybolmak, içimi delen soğuk yağmur, ayak bileğimdeki keskin ağrı ve beni merdivenlerden yukarı, odasına taşıyan Nikolai, benim beklenmedik kurtarıcım. Ve sonra banyo. Tanrım, banyo.

Liza, Roman, Daria ve Alex dışında, en son ne zaman birinin beni bu kadar önemseydiğini ve benimle bu kadar ilgilendiğini hatırlayamıyorum. Ama Nikolai yaptı. Doktorun "iyileşeceksin" şeklindeki güvencesini görmezden gelerek, bir anne tavuk gibi başımdan ayrılmadı, rahat olduğumdan ve bir şeye ihtiyacım olmadığından emin oldu.

Doktor ciddi bir şey olmadığını, sadece ayak bileğimin burkulduğunu ve biraz dinlenip buz koyarsam iyileşeceğimi söyledi. Ama bu, Nikolai'nin beni güvende tutmanın tek yolunun beni yanında tutmak olduğunu düşünerek, kendi yatağında yatmam için ısrar etmesini engellemedi.

Şimdi, gün ışığında, kendimi aptal hissediyorum. Kaçmak pervasızlıktı, tam da Roman ve Liza'nın benden yapmamı istemeyeceği bir şeydi. Ama Nikolai'nin etkisinden kurtulmak için çaresizdim, ona direnmenin ne kadar zorlaştığını çok iyi biliyordum.

O, ailemin ıstırabının sebebi, ama yine de buradayım ve ona karşı her türlü berbat duyguyu hissediyorum.

Nikolai Zhukov sadece derimin altına işlemiş değil, damarlarımda dolaşıyor. Ve en korkutucu kısmı, artık buna karşı koymaktan vazgeçmiş olmam.

Nikolai hâlâ yanımda uyurken, haksız yere keskin hatlı çenesini, yüzünü gölgeleyen seksi sakalını ve koyu saçlarının alnına düşüşünü inceliyorum. Bu onu daha yumuşak, büyük kötü mafya patronu gibi görünmemesini sağlıyor. Bu, onun gerçekten çok sevdiğim bir yönü.

Donakaldım, gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bakışlarım aşağıya doğru kayarken kalbim hızla atıyor, göğsünün sert hatlarını, karın kaslarının çıkıntılarını takip ediyorum ve... lanet olsun. Örtü, aşağıya doğru eğimli, heykel gibi V şeklindeki kasları zar zor gizliyor. Eminim ki altında çıplak.

Tamam, vay canına. Çabucak aşağı uzanıp çıplak olmadığımı kontrol ediyorum. Hayır. Hâlâ dün gece doktor ve Yelena'nın giydirdiği uyku şortu ve tişörtü giyiyorum. Neden çıplak olabileceğimi düşündüğümü bile bilmiyorum. Belki de onun yatağında uyanmak, varlığını bu kadar yakın hissetmek, dün gece ne kadar savunmasız olduğumun farkına varmamı sağlıyor.

Dikkatlice hareket etmeye özen göstererek sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Birlikte uyanmamız tuhaf mı olacak? Dün duygular çok yoğundu, ama evet, bu sabah muhtemelen tuhaf olacak. Belki de kendim çıkıp gitsem en iyisi.

Bir bacağımı dikkatlice yorganın altından çıkardım, serin hava tenime çarptı. Nefesimi tutarak durakladım, ama o kıpırdamadı. Cesaretleterek diğer bacağımı da dışarı çıkardım, ağırlığımı yatağın kenarına kaydardım. Çarşafı kaldırıp kaçmak üzereyken, bir kol belime dolandı ve Nikolai'nin tamamen çıplak, sert vücuduna yapışacak şekilde geri çekildim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, moya sladost?" Sesi kulağımda alçak bir mırıldanma gibi, içimi kaskatı yapıyor.

"Odama geri dönüyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum, teşekkürler." Kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama o, tek bir kasımı bile kıpırdatmama izin vermiyor. Nikolai'nin kollarında tutulmak bana çok tanıdık geliyor. Ama bu sefer, bundan hiç de rahatsız değilim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Sesinin boğukluğunu hayal mi ediyorum? Belki, ama kalçama bastıran kalın uzantısını kesinlikle hayal etmiyorum.

"Bence en iyisi... biz, şey..." Sözlerim ağzımda dolanıyor. Tamam, bu iş pek iyi gitmiyor. Onun dokunuşuna tepki vermemek elde değil. "Niko... sen çıplaksın. Yapmasak iyi olur..."

Onun homurtusu cümlemin geri kalanını bastırıyor. "Bana Niko demeni seviyorum." Ona öyle dediğimin farkında değildim. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bakışları alışılmadık bir şekilde yumuşak. "Ve bilgine, çıplak değilim. İç çamaşırı giyiyorum. Sadece senin için, karıcığım, çünkü genelde çıplak uyurum."

Yutkundum. "Peki, dünkü her şey için tekrar teşekkür ederim. Kendimi daha iyi hissediyorum... Şey, beni bırakabilir misin?"

"Henüz değil." Tek bir ustaca hareketle beni sırt üstü çevirip üzerime eğildi, bir kolunu başımın yanına dayarken diğer eliyle elmacık kemiğimi okşadı. Bu pozisyonda gözlerimin içine bakıyordu ve istesem bile bakışlarımı ondan ayıramazdım. Parmakları yanağımı okşadı. "Rengin çok daha iyi. Ama doktor seni tekrar muayene edene kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Gözlerim ağzına kayıyor, sonra tekrar sonsuz mavi bakışlarına dönüyor. İrislerinin etrafındaki sarı halkayı hiç fark etmemiştim; bu onu neredeyse yırtıcı bir hayvan gibi gösteriyordu. Aklımı başıma toplamaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Beni odamda muayene edebilir." Buradan zarar görmeden çıkmak istiyorsam şimdi harekete geçmem gerektiğini fark ederek, onun elinden kurtulmak için bacağımı yatağın kenarına doğru yavaşça kaydırıyorum.

Büyük bir hata. Kalçaları bacaklarımın arasına kayıyor ve bir anda kendimi en kötü şekilde kapana kısılmış buluyorum. Durduramadan içimden düşük bir inilti kaçıyor.

Nikolai'nin bakışları eriyip gidiyor. "Bu bir davet mi, karıcığım?"

Yanaklarım yanıyor. Onu kendime yaklaştırmak yerine, aramızda mesafe bırakmam gerekirdi. Ama o bana doğru sallandığında, ereksiyonu nabız gibi atan klitorisimin üzerinde kayarken, tüm mantıklı düşüncelerim kafamdan uçup gidiyor. Duygular kontrolü ele geçiriyor, aramızda biriken kavurucu sıcaklık beni tamamen yutmakla tehdit ediyor.

Eğlenceli bir ses çıkarır. Kocaman eliyle bileklerimi başımın üstünde birleştirir, dudaklarını kulağımın hemen yanına indirir. "Nasıl hissediyorsun? Acın var mı?"

"Hayır, ağrım yok." Birkaç dakika önce ayak bileğim zonkluyordu, ama şimdi klitorisim, görmezden gelinmesi imkansız bir ritimle zonkluyor.

"Aferin kızıma. Bana ne istediğini söylesene de, her lanet dileğini yerine getireyim."

Bu soru, olması gerekenden daha sert bir etki yaratıyor. Çünkü istediğim şey hem basit hem de imkansız: Onu istiyorum. Dünyamı rehin alan bu tehlikeli adamı. Sevdığım herkesi tehdit eden adamı. Beni satranç tahtasındaki bir piyon gibi kullanan adam. Onun tehditlerinin hiçbirini yerine getirmeyeceğine inanacak kadar saf değilim. Yine de işte buradayım, onun dokunuşunu oksijen gibi arzuluyorum. Kimse bana onun hissettirdiklerini hissettirmemişti. Her şey Yunanistan'daki o küçük şapelde başladı ve ne yaparsam yapayım, o hala burada, ondan kurtulmam imkansız.

Ama bunu itiraf edemem; tıpkı onun Eva'ya ya da başka birine dokunduğunu düşünmenin içimden çılgılık atma isteği uyandırdığını itiraf edemediğim gibi.

"Benden uzak durmanı istiyorum."

Yalan söylediğimi biliyor. Dudaklarının kıvrımından bunu anlayabiliyorum. Kalçalarımın ona karşı arzuyla daireler çizerek hareket etmesi beni ele veriyor.

O, derin bir kahkaha atıyor. "Bence bu doğru değil. Külotun ve boxerımın içinden amın sikimi ıslatıyor. Sanırım sen de benim için yanıp tutuşuyorsun, tıpkı benim senin için yanıp tutuştuğum gibi." Sözlerini kalçalarını yavaşça ve kasıtlı bir şekilde sürterek vurguluyor ve ben onun altında adeta titriyorum. Gözlerimin yukarıya dönmesini engellemeliyim. "Şimdi söyle bana. Ne. İstiyorsun. Gerçekten?"

Dudaklarımı ısırdım, kendime güvenemediğim için başka bir şey söyleyemedim.

Şimdiye kadar aramızda olan her şeyin altında bir nefret akıntısı vardı. Kendime başka seçeneğim olmadığını söyledim. Aslında yoktu. Ama şu anki durum? Bir seçeneğim var.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kontrolümün son kalan ipliklerine tutunmaya çalışıyorum. Ama fayda etmiyor. Beni çıplak bırakmış, tüm savunmalarımı soyup atmış, geriye sadece ona olan çaresiz ihtiyacım kalmış.

Gözlerimdeki özlemi görmüş olmalı ki, kararlılığımı parçalamak için tek gereken bir başka yavaş itiş. Ona doğru eğiliyorum, temasın kıvılcımını arzuluyorum.

Nikolai'nin yanıtı, saf erkek tatmini dolu bir inilti. Başını boynumun kıvrımına bırakıyor. "Ah, tatlı karım, bana ne yaptığının

bana ne yaptığının farkında değilsin. Kokun, tenin, o lanet sesin beni delirtiyor. Sanki vücudunun her bir santimi beni çıldırtmak için yaratılmış gibi. Şimdi sıkı tutunmana ihtiyacım var çünkü seni o kadar sert sikeceğim ki, günlerce beni hissedeceksin." Ağzı benimkini ezip geçiyor, talepkar ve sahiplenici, dillerimiz arzuyla dolu bir öpücükte birbirine dolanıyor. Vücudumu keşfetmek için bileklerimi bırakıyor, sert avuç içleri gömleğimin altına kayarak göğüslerimi avuçluyor, parmakları meme uçlarımı sertleşip acıyana kadar acı verene kadar meme uçlarımı çimdikliyor. Dokunuşuna kendimi bırakıyorum, sessizce daha fazlasını diliyorum.

Bunun geri dönüşü olmayan bir hata olduğunun farkındayım. Bundan sonra ona direnecek gücüm kalmayacak. Niko'nun üzerimdeki elleri, ağzının benimkini yutması ve sert vücudu beni yatağa bastırması, mantıklı her düşüncemi küle çevirdi.

"Ne istediğini söyle."

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et. Aynen öyle."

Gözlerine bakarak bacaklarımı daha da açıyorum, ona daha iyi erişim imkanı sunuyorum. Penisini uyku şortumun üzerinden bana baskı yapıyor. Klitorisime uygulanan baskıdan inlerken gözleri kararır.

"Aferin kızım. Bu tişörtü çıkar da seni tatmin edeyim."

O, tişörtümü başımdan çıkarabilsin diye yeterince kenara kayıyorum. Battaniye aşağı kayıyor ve Nikolai—hayır, Niko—duruyor, göz kapakları ağırlaşmış bir şekilde beni süzüyor.

"Mükemmelsin," diye mırıldanıyor, göğüslerimi avuçlayarak. Ağzı sol meme ucuma iniyor, meme başını ağzına alıyor.

"Ohhh!" Bu his içimi yakıyor, ayak parmaklarıma doğru koşuyor, sonra karnımın derinliklerinde birikiyor. Sırtımı kavisliyorum, daha fazla temas için can atıyorum.

Ustaca hareket eden ağzı göğüslerim arasında gidip gelir, dili her bir meme ucunun etrafında döner, ben onun lezzetli ağırlığı altında sıkışmışken beni tahrik eder. Beni tamamen yutmasını istiyorum.

Sıkı kalçalarını kavrayıp onu kendime yaklaşıtıyorum, içimdeki acıyı dindirmek için çabalarken sert penisini içime bastırıyor.

"Evet, durma. Lütfen, neredeyse..." Sözler nefes nefese bir fısıltıyla ağzımdan kaçıyor. Kalçalarının ritmi ve göğüslerimdeki ağzının sıcaklığı beni boşalmanın eşiğine getiriyor.

Niko meme ucumu bırakıyor, gözleri şehvetle kararmış. "Bana nazikçe boşalmamı iste, belki izin veririm."

"İzin mi?"

"Evet, izin vereyim. Şimdi nazikçe iste, moya sladost."

Dili benimkiyle dolanırken parmaklarım omuzlarına gömülüyor. Bileklerimi bırakıp kalçalarımı kavlıyor, beni sıkıca yerinde tutuyor. Mantıklı düşünemiyorum artık—bu alaycı sürtünmeden daha fazlasına ihtiyacım var. Onu içimde derinden hissetmem gerek.

"Lütfen, Niko, sik beni ve boşalt beni."

Bu yalvarış, daha iyi düşünmeden ağzımdan kaçtı ama umurumda değil.

Buna ihtiyacım var. Nefes almam için havaya ihtiyacım olduğu gibi, onun beni sahiplenmesine ihtiyacım var.

"Tanrım," diye inliyor, gözleri geriye dönüyor. "Bana Niko dediğin için ekstra puan. Bundan emin olsan iyi olur, çünkü bu bacakları iyice açıp seni bayılına kadar sikmek üzereyim."

Sözleri bana fiziksel bir güç gibi çarpar ve kalan tüm şüphelerim yok olur. Bunu istiyorum. Onu, beni korkutması gereken bir şiddetle istiyorum. Ama bunun yerine, bu beni heyecanlandırıyor.

Dizlerinin üzerine geri kayar, uyku şortumu uyluklarımdan aşağıya doğru çeker. Onun yoğun bakışları altında kendimi çıplak hissediyorum, ama beni içini çekerek izlerken gözlerindeki o ham arzu bana güç veriyor. Sert elleri iç uyluklarımın arasına kayar, onları ayırmaya zorlar.

"Sırılsıklam," diye homurdanıyor, başparmağı yarıklarımın üzerinde geziyor. Bu alaycı dokunuş, eline karşı kendimi itmeme neden oluyor, boğazımdan çaresiz bir ses çıkıyor.

"Lütfen," diyebiliyorum sadece.

Kısa bir süre ayağa kalktı, boxer şortunu aşağı itip tekmeyle çıkardıktan sonra, açılmış uyluklarımın arasına geri yerleşti.

Bir bacağını kalçasının üzerine kaydırıyor, sakat ayak bileğime dikkat ederek, diğer eliyle başımı okşuyor.

"Böyle iyi mi?" diye mırıldanıyor, sesi kendini tutmaktan boğuklaşmış. Konuşamayacak kadar kendimden geçmişim, başımı sallıyorum. Penisini girişime ediyor ve sonra içime giriyor, her santimini zevkle, vücudumda şok dalgaları yaratarak. Nefesim kesiliyor, gerginlik her hissi daha da yoğunlaştırıyor.

İçime tamamen girdiğinde durur, onun büyüklüğüne alışmam için bana zaman tanır. İç duvarlarım onun etrafında nabız gibi atar ve çenesi

hareketsiz kalma çabasıyla sıkılır. "Çok doluyum," diye mırıldanırım.

İnliyor, alnı benimkine değiyor. "Sen benim sikimi almak için yaratılmışsın."

Bana yavaş ama acımasızca giriyor, bende kalan azıcık kontrolü de elimden alıyor. Mutluluk içimden dalgalar halinde yayılırken tırnaklarım omuzlarına batıyor. Parçalanmaya çok yaklaştım.

"Daha hızlı," diye yalvarıyorum, kalçalarımı onun kalçalarına doğru sallayarak.

Bir eliyle kıkımı kavrarken, diğer eliyle aramızdan kayarak klitorisimi okşuyor. Her vuruşta, uçurumun kenarında titriyorum.

"İşte böyle," diye fısıldıyor boynuma. "Benim için boşal, moya sladost. Sikimden tüm menini emdiğini hissetmeme izin ver."

BÖLÜM OTUZ BİR

NIKOLAI

SOFİYA TEK HİSSEDEBİLDİĞİM ŞEY bu: benimkinin altında sıcak teni, dudaklarıma değen nefesi, bana erirken titreyen vücudu. Bu bağlantı, onu her şekilde sahiplenme ihtiyacı, beni alt üst ediyor.

Parmaklarım kıcını kavırıyor, benimle birlikte hareket ederken onu sabit tutuyor, her itişime uyum sağlıyor ve beni onun sıcaklığının derinliklerine çekiyor. Nefesi hızlanıyor, orgazma yaklaşırken vücudu geriliyor. Sonra avucunu aramıza kaydırıyor, beni hazırlıksız yakalıyor. Yavaşlıyorum, keşfetmesine izin veriyorum. Parmakları birleştiğimiz yere dokunuyor, sikimin onun kaygan sıcaklığına battığı yere.

Ayak bileğine zarar vermemek için dikkatlice hareket ederek bacağını daha yukarı kaldırıyorum. Zevk çılgılığı içimde zonklamaya neden oluyor. "İşte böyle," diye homurdanıyorum. "Karımı ne kadar iyi hissettirdiğimi duymak istiyorum."

Dudakları aralanıyor ama seslerini ağızımla yakalıyorum, onu derin bir öpücükle öpüyorum.

Hızımı artırıyorum, kontrolümü kaybetmemek için dişlerimi sıkıyorum; eli bacaklarının arasında kalıyor, parmakları ikimizin azgınlığıyla kaplı.

"Sikimin o tatlı amcığına girmesini seviyor musun? Benim için nasıl gerildiğini hissetmeyi seviyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyor, sesi arzuyla titriyor. Eli aramızdan ayrılıyor, göğsümden yukarı kayıyor ve boynumun arkasına dolanıyor, tırnakları tenime sürtünüyor.

Elimi tutup parmaklarımı boğazına dolamamı sağladığında beni çok şaşırttı. Kahretsin. Sofiya'nın sapkın bir şey isteyeceğini milyon yılda bir bile düşünmezdim. O

Deneyimsiz, ama hiç tereddüt etmiyor. Başını geriye eğip boğazını ortaya çıkararak kendini bana teslim ediyor.

"Lütfen," diye yalvarıyor. "Buna... ihtiyacım var."

Duruyorum. "Ne istediğinin farkında mısın?"

"Kulüpte, sana gizlice yaklaştığımda, elini boğazıma doladın ve... Bilmiyorum. O anda bir şey beni canlı hissettirdi. Sana güveniyorum Niko ve kendimi... kısıtlanmış hissetmek istiyorum."

Sözleri beni alt st ediyor. Onun bu yönü saf, güzel ve tamamen beklenmedik. Avucumu boğazına hafifçe koyuyorum, başparmağım çene hattını okşuyor. Gözleri kapanıyor, vücudunu bir titreme sarıyor.

Yavaşça, onun arzuladığı kontrol kaybını hissetmesi için tutuşumu yeterince sıkılaştırıyorum.

"Elini bileğime dolan," diyorum ona. "Eğer fazla gelirse, beni kendinden ek. Anladın mı?"

"Tamam," diyor, gözleri şehvetle bulanıklaşmış.

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum. "Nefes almanı asla engellemeyeceğim, ama benimle güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

Parmakları bileğimi kavrar, ben de biraz daha baskı uygulayarak kontrolümün ağırlığını hissetmesini sağlarım. Dudakları yumuşak bir iniltiyle açılır, güveni bellidir.

"Benim için ne kadar iyi bir kızsın, değil mi?" diyorum, sesim kısık çıkıyor. "Sanki senin için yapılmış gibi sikimi alışına bak."

Başını geriye eğiyor, boğazının kıvrımını bana gösteriyor, ben daha derine girerken dudakları keskin bir nefesle aralanıyor. Tırnakları derime batıyor ve ben onu klitorisine kasıtlı bir vuruşla dllendiriyorum.

Serbest elim kalçasına kayar, onu yerinde sabitlerken amına tekrar girerim, her santimini ona beslerim. "Sen benimsin, Sofiya," diye homurdanırım. "Söyle."

Nefesi kesilir, ben derinlere doğru ittiğimde vücudu altımda titrer, ben boynunu sıkıca kavrarım.

İkimizin de bildiği gerçeği kabul etmek istemediği için başını sallıyor.

Donuyorum ve o hayal kırıklığıyla inliyor. Karanlık bir kahkaha kaçıyor ağzımdan. "Mücadele etmeye devam et, bebeğim. Bu iş bitmeden seni yalvartacağım."

Kalçaları içgüdüsel olarak hareket ediyor, sürtünme arıyor, ama ben sinir bozucu bir şekilde hareketsiz kalıyorum. "Adil oynamıyorsun," diye somurtuyor.

"Bu bir oyun değil, moya sladost," diyorum, hareket etmesini engellemek için avucumu kalçasına bastırıyorum. Dudaklarım köprücük kemiği boyunca ilerliyor, narin cildini ısıyor ve boğazını hafifçe sıkıyorum. "Söyle, seni o kadar sert bir şekilde boşaltacağım ki kendi adını bile unutacaksın."

Bana somurtarak bakar ve bu çok sevimli. "Nikolai..." diye inler, sesi çaresizlikle doludur.

Sırtışım derinleşiyor ve pozisyonumu değiştirip G noktasına baskı uygulayacak şekilde açılıyorum. Onu doruğa çıkarırken vücudu titriyor, tırnakları pazılarımı kazıyor. "Seni ikna edebilecek miyim, göreceğiz," diyorum, parmağımı sabit bir ritimle klitoris üzerinde gezdirerek.

Daha fazlasını isteyen o, benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben hareketlerimi yavaşlatıyorum, her sığ itişte onu kızdırıp sonra çekilerek onu boşlukta bırakıyorum.

"Lütfen," diye yalvarır, vücudu arzuyla gerginleşir.

Onu uçurumun kenarında tutacak kadar klitorisine tekrar bastırıyorum. "Söyle, yoksa seni bu şekilde, çaresiz ve yalvarır halde bırakacağım."

"Tanrım, sen imkansızsın." Altımda kıvranıyor, ama ben kıpırdamıyorum bile. "Tamam! Ben seninim, hadi artık sik beni." Sözleri kesik kesik, aceleyle dökülüyor.

"Seve seve." Memnuniyetle inleyerek, sert ve derinden içine giriyorum, ona özlemini çektiği her şeyi veriyorum. Sırtımı eğip, dilimle meme ucunu okşuyorum, sonra yavaş ve derin emişlerle ağzıma alıyorum.

Hala göğüslerini yalarken, kasık kemiğimi klitorisine sürtüyorum. Gözleri açılıyor ve benimkilerle buluşuyor.

"Böyle amın sikimi boğarken çok iyi hissettiriyorsun."

Zirveye ulaşması için tek gereken bu. İç duvarları beni sağıp dururken, avucum boynunu sıkıyor. Boşalması vücudunu sararken, inlemesi ham ve dizginlenemez.

Boynundaki tutuşumu gevşetiyorum, nefes almasına izin veriyorum, yüzü kızarmış ve ıslıl ıslıl. Boğuk bir iniltiyle daha derine giriyorum,

kalçalarımızı birbirine kenetlerim. Vücudu beni sıkıca sarar. Başım geriye düşer, titrerken kaslarım gerilir ve içini doldururum.

Ağırlığımı kollarımın üzerine vererek, alnına şefkatli bir öpücük konduruyorum.

Göğsü inip kalkıyor ve bana bakışları beni etkiliyor — sanki her şeye rağmen bana güveniyormuş gibi.

"Bunu itiraf etmek o kadar zor muydu?" diye mırıldanıyorum, alnımı alnına bastırarak bu bağı tadını çıkarıyorum. İkimiz de terliyiz ve sanki bir yarışın bitiş çizgisini yeni geçmiştik gibi nefes nefeseyiz. Uzaklaştığım anda içime bir kötü his çöküyor, gerçeklik üzerimize akın edecek ve o, hiç istemediği kocasının aletiyle boşaldığına pişman olacak. Onu esir tutan adamın.

"Nikolai," diye nefes nefese söylüyor. "Aslında demek istemedim ki..."

"Niko," diyorum, gözlerimi bir an daha kapalı tutarak. "Artık adım Niko."

Sıkı amından çıkarken titrek bir nefes verir. Yana yuvarlandığımda, gözleri bacaklarının arasına kayar. Sperminim içinden sızıyor ve bu çok seksi. Dağınık siyah saçları ve şişkin dudaklarıyla çok güzel bir şekilde mahvolmuş görünüyor. Bacaklarını kapatmaya çalışır ama onu durdururum.

"Sakin bu anı benden almaya kalkışma."

Ağzımı onun ağzına sertçe ve sahiplenici bir şekilde bastırıyorum, sonra aşağıya doğru kayarak boğazının çukuruna öpücükler konduruyorum. Vücudunda aşağı doğru ilerlerken parmak uçlarımla kıvrımlarını izliyorum. Bacaklarını daha da açıp parıldayan amını ortaya çıkardığımda göğsü inip kalkıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor boğuk bir sesle.

"Hayalimdeki kadar güzel bir tat oluşturup oluşturmadığımızı görmek istiyorum."

Kıvrımlarını izliyorum, gözlerim tohumumun ondan damladığı noktaya yapışmış durumda. Sanırım hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim. dalıyorum içine içine bir amaçla tadını bir birleşik zevk, her damlayı tadını çıkararak. Dilim, tadını çıkararak onun yarık boyunca kayıyor. Dudaklarımı klitorisinin etrafında daireler çizerek, onu

onun hayal kırıklığıyla kıvrınmasını sağlıyorum.

Çıkardığı her ses damarlarımda bir ateş dalgası yaratıyor. Onu yerinde tutarken parmakları saç derime gömülüyor, nefesi hırıltılı geliyor

yerinde tutarken, sanki doyamayacakmışım gibi amını yalıyorum.

Çılgınlıkları yükseldiğinde, hassas tomurcuğunu ısıyorum, ona istediğini veriyorum. Bacakları başımı sıkıca kavıyor, tüm vücudu titriyor, ağzımın altında parçalanıyor.

"Ağzını aç benim için. Spermimi alacaksın." Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum. Dilim dudaklarının arasına kayıyor, ikimizin karışımını tatması için onu ikna ediyorum. Öpücüğü derinleştirmeden önce bir an tereddüt ediyor, parmakları saçlarıma dolanıyor.

Tepkisi saf bir arzudan ibaret, benimki kadar ham ve filtrelenmemiş. Geri çekildiğimde dudakları şişmiş, yanakları kızarmış. O her yönüyle benim ve bunu unutmasına izin vermeyeceğim.

Başparmağım dudaklarının köşesine dokunur. "Ne kadar güzel tadımız var, görüyor musun?"

Biraz utangaç bir şekilde başını sallıyor ve ben onu kendime çekiyorum. Bir anlığına bana karşı eriyor, ama bu uzun sürmüyor. Kısa süre sonra vücudu kaskatı kesiliyor, omuzlarına gerginlik yerleşiyor.

"Gitmeliyim," diyor sessizce.

Gitmek için harekete geçer, ama ben elimi beline dolarım. "Nereye? Senin yerin benim yatağım. Sen benim karımsın."

Düzensiz bir nefes alır. "Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

"İşte burada yanılıyorsun. Bu her şeyi değiştirir." Çenesini tutup bana bakmasını sağlıyorum.

"Niko..." Sesi neredeyse bir fısıltı gibi, içinde ne olduğunu anlayamadığım duygular barındırıyor.

Nefes verip, yüzündeki kızıl saç telini çekiyorum. "Beni çok korkuttun. Seni o halde bulmaktan nefret ettim," itiraf ediyorum. Yağmurda titreyen solgun bedenini hayal edince göğsüm sıkışıyor.

On yaşımdan beri hissetmediğim bir korku beni sardı; eve geldiğimde Sergey'i oturma odasının duvarına sıkıştırılmış halde bulmuştum. Annemizin son erkek arkadaşı, Viktor adında bir canavar, Sergey'i boğazından tutmuş, çalınan paradan bahsederek bağıırıyordu. O zamanlar çok küçüktüm, ona durması için bağırımdan başka bir şey yapamıyordum, yalvarırken sesim çatlıyordu. Hâlâ Sergey'in burnundan damlayan kanı, yanağında oluşan morluğu görebiliyorum.

O çaresizlik ve panik. Sofiya'yı bir ağaca yaslanmış halde gördüğüm anda hepsi bir anda geri geldi.

"Bir hataydı," diye itiraf ediyor. "Bir süre kafamdan uzaklaşmam gerekiyordu. Burada kapana kısılmış gibi hissetmemek için."

"Bir daha asla hayatını bu şekilde tehlikeye atma," diyorum. "Emil bu yüzden burnunu kırdı."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Dalga mı geçiyorsun!"

"Tek görevini, yani seni güvende tutmayı başaramadı."

"Onun suçu değildi. Beni durduramadan kaçtım."

Başımı sallıyorum. "İşler böyle yürümüyor. Eğer onun gözetimi altındaysan, sen onun sorumluluğundasın. Konu kapanmıştır."

Ağzını tekrar tartışmak için açar, ama telefonum komodinin üzerinde titrer. Ekranı bir göz atarım. "Dr. Safin'den geri gelmesini istedim. Bu sabah seni tekrar muayene etmesini istiyorum. Şu anda burada."

Sofiya'nın yanakları kızarır ve bakışları buruşuk yatağa kayar. "Buraya giremez! Burası... sanki..."

"Seks mi?" diye soruyorum, sırtarak.

Yüzünü elleriyle kapayarak inler. "Beni bu halde görmesini istemiyorum!"

Gülüyorum. "Yanlış bir şey yapmıyoruz ki."

Gözlerini devirdi ve "Sen imkansızsın," diye mırıldandı, sonra kıyafetlerini almak için uzandı. Ama uzandığı anda yüzünü buruşturdu.

"Ayak bileğin hâlâ ağrıyor mu?" diye soruyorum, ses tonumu yumuşatarak. "Biraz."

"Sana yardım edeyim." Giysilerini alıp ona dikkatlice giydiriyorum, işim bittiğinde dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Doktorun seni muayene etmesi için sana biraz zaman vereceğim, ama o işini bitirdiğinde, günün geri kalanında o güzel amını yalamama hazır ol."

BÖLÜM OTUZ İKİ

SOFIYA

NIKOLAI iki gündür yanımdan ayrılmadı. İmparatorluğunu yönetiyor, anlaşmalar yapıyor, rakiplerini ezip geçiyor ve bratva krallarının yaptığı her neyse onu yapıyor olmalıydı. Bunun yerine, benimle yatakta tıkılıp kalmış, bana yemek getiriyor, bileğime buz uyguluyor, beni 90'ların korku filmleriyle (ve cömert olduğum için birkaç aksiyon filmiyle) şımartıyor ve hatta benimle birlikte küvete giriyor.

Bir de seks var tabii. Dürüst olmak gerekirse, ayak bileğimin sorunlarımın en küçüğü olduğunu düşünmeye başlıyorum. Her fırsatta beni yatağa sabit tutuşuna bakılırsa, yürüyebiliyor olmam bile bir mucize.

İpek çarşafı ve kötü kararlara dolanmış bir balonun içinde yaşıyoruz, uzun zamandır içimizde kaynayan çekiciliğe teslim oluyoruz. Ama balonlar patlar. Ve bu balon patladığında, nerede duracağımızdan emin değilim. O hâlâ bir tarafta, ben de diğer tarafta.

Hâlâ yatakta yatıyorum, Niko'nun kokusunu taşıyan çarşafıya sarılmış haldeyken, o yiyeceklerle dolu bir tepsiyle içeri giriyor.

Onu görünce kalbim aptalca bir takla atıyor. Üzerinde sadece kalçalarına sarkmış gri eşofman altı var, koyu renkli dövmeleri teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyor, hareket ettikçe göğsündeki ve kollarındaki kaslar geriliyor. Bir elini saçlarıma gömmüş, diğer elini boğazıma dolamış halde gecenin çoğunu uyanık geçirmiş bir adam için inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor.

Kurnaz bir gülümsemeyle, tepsiyi ellerinde dengeleyerek yatağa oturuyor. Tepsi meyve, yumurta, krep, buharlı bir fincan kahve ve üstüne bir dondurma çileği gibi yerleştirilmiş bir Rus peynirli Danimarka çöreği ile dolu.

"Bunların hepsi benim için mi?" diye soruyorum, o tepsiyi yanıma koyarken. "Belki seni paylaşmaya ikna edebilirim," diyor ciddi bir ifadeyle,

Yanaklarım kızarıyor. Evet, kesinlikle yaptı.

Yanaklarım kızarır. Evet, kesinlikle yemişti.

"Eminim Yelena, bana yatakta kahvaltı getireceğini bildiği için mutfakta sevinçten uçuyordu." Aslında, bunu her sabah yapıyor ve Yelena bundan son derece memnun.

"Öyle de denebilir. Ben aşağı indiğim anda tepsiyi hazırlamış ve bekliyordu. Nar tanelerine bak." Bir tanesini ağzıma tutuyor ve ben de dudaklarımın arasına kaydırabilmesi için ağzımı açıyorum. "Doğurganlığa iyi gelir, diye belirtti."

"Yine mi bu konuyu açıyor? Ona söylemek istemem ama doğum kontrol iğnesi oldum."

Tepsiyi aramızdaki yatağın üzerine koyarken gözlerini şakacı bir şekilde kısıyor. "Öyle mi, gerçekten mi?"

Gülmemek için kendimi tutamıyorum. "Sakin ol. Adet sancılarına iyi geliyor. Eminim şimdiye kadar anlamışsındır, bu konuda pek tecrübeli değilim. Banyoda bir yabancıyla seks yapmak benim için bir ilkti."

"Biliyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yıllardır seni takip ediyordum." Ağzım açık kalır. "Lütfen 'takip etmek' ne demek, açıkla."

Niko'nun dudakları hafif bir gülümsemeye büründü ve elimi tuttu. "Aynen kulağa geldiği gibi. Sen farkında olmasan da sen benim karımdın, Sofiya. Birini sana göz kulak olması için görevlendirdim. Roman seni iyi korudu ama yine de nerede yaşadığını, okulunu, öğretmenlerini... ve sana fazla yaklaşan her erkeği biliyordum."

Kızgın olmam gerekirdi, ama bunun yerine, sanki uzaktan da olsa beni kolluyormuş gibi, garip bir şekilde rahatlatıcı bir hisse kapıldım. Tanrım, bu Stockholm Sendromu'nun bir belirtisi mi?

"O zaman eminim ki, o erkeklerin hiçbirinin ilgimi yeterince uzun süre çekmediğini ve onları yanımda tutmadığını biliyorsundur."

"Hâlâ hayatta olmalarının tek nedeni bu." Gülümsüyor, ama şaka yaptığından tam emin değilim. "Neden?" diye soruyor.

"Uzun zaman önce, bir adam beni korkunç bir şeyden kurtarmıştı. Sanırım onu hiç unutmadım. Onun yanında diğer herkes çocuk gibi kalıyordu."

Gözleri onaylayarak parladı ve bir çilek alıp nazikçe dudaklarıma bastırdı. Bir ısırık aldım, tatlılık dilimde patladı.

"Aferin kızım," diyor, sesinde kalın bir tonla, ağzıma bakarak.

Yavaşça çiğniyorum, gözlerimi kısıyorum. "Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

"Tabii ki zevk alıyorum." Bana doğru eğilir, dudakları kulağıma değiyor. "Bu tepsideki her şeyden daha lezzetlisin."

Yanaklarım yanıyor ve ona bakmamaya çalışarak çarşafın kenarını parmaklarımla oynuyorum. Ama zihnim, az önce söylediği sözleri unutamıyor. "Sen... hastaneye baktın mı?" diye patlıyorum, sesimin ne kadar garip çıktığını fark edip utanıyorum.

Durdu, yüzünde merakla keskinleşen bir ifade belirdi. "Tıbbi kayıtlarına göre apandisitmiş."

Gözlerimi yere indirdim. "Tam olarak öyle değil. Yunanistan'daki her şeyden sonra oldu. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Dünyam çökmüştü ve ailemin itibarını korumak için kendi çocuklarına neler yapabileceğini sindiremiyordum." Sesim titredi ve yüzümü buruşturdum. "Bütün gün öylece yatarak Liza ve Roman'a yük olduğumu hissediyordum. Hiçbir ilgim, hiçbir motivasyonum yoktu. Benim için endişelendiklerini biliyordum ama..." Sözümü kesip, zorlukla yutkunuyorum. "Her şeyi bitirmekle alakalı değildi. Sadece bir süreliğine hissizleşmek, her şeyden kaçmak istedim."

Niko kaşlarını çatıyor, elini elime koyarken yüzünde endişe beliriyor.

"Uyku hapları ve votka kötü bir karışımdı. Ama uyandığımda Liza ve Roman'ın o kadar üzgün olduğunu görünce, değişmem gerektiğini anladım. O zaman dansı keşfettim. Bana devam etmek için bir neden verdi."

Hareketsiz kaldı, sesi duygudan boğuklaşmıştı. "Hiçbir fikrim yoktu. Bilseydim..."

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Elini yüzünde aşağı doğru gezdirip derin bir nefes verdi. “Geçmiş değiştiremem.” Yoğun bakışları benimkilerle buluştu. “Sen ne istiyorsun? Başkalarının senden beklediklerini değil. Dünyanın senin yapman gerektiğini düşündüklerini değil. Sen ne istiyorsun? Dolu bir tiyatrodan sahneye çıkmak mı? Spot ışıklarının altında olmak mı?”

“Evet, tabii ki,” demek için ağzımı açarım ama sözcükler boğazımda takılır. Beni neyin mutlu ettiğini hiç gerçekten düşündüm mü? Mezuniyet için o solo dansı koreografisini hazırlamaktan ve sergilemekten ne kadar keyif alsam da, bu benim gerçek tutkum muydu yoksa Moskova’dan, Sendika’dan ve geçmişimden kaçmanın bir yolu muydu?

Niko sessiz kalır, ben konuşmadan önce düşüncelerimi toparlamama izin verir.

“Bunun istediğim şey olup olmadığını bilmiyorum,” diye itiraf ediyorum sonunda, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

“Dans etmek kendimi kaybetmemi sağlıyor ve buna ihtiyacım var. Spot ışıkları umurumda değil, mesele hiç de o değildi. Sanırım mesele, uzun süre kendimi değersiz hissettikten sonra özel bir şeye layık olduğumu kanıtlamaktı.”

Eli nazıkçe yanağıma okşuyor. “Sen değersiz değilsin. Sen olağanüstü birisin, Sofiya. Yetenekli, nazik ve son derece güçlüsün. Başından beri layık birisin, moya sladost. Sana layık olmayan dünya.”

Midem altüst oluyor. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti ve buna inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Ama sesindeki inanç inkar edilemez. “Bana fazla değer veriyorsun. İnatçıyım, ama bu beni özel yapmaz.”

“Evet, kesinlikle öylesin. Ve sana bunu kanıtlayacağım.” “Öyle mi?”

“Sana bir şeyim var. Bir hediye.”

Gülümsüyorum. “Ne tür bir hediye?”

“Sana bir dans okulu aldım.”

Gözlerim fal taşı gibi açılır. Onu doğru mu duydum? “Ne yaptın?”

Gülümsüyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşuyor. “Bana bağış yapmamı istediğin dans okulundan bahsederken nasıl parladığını gördüm. O yüzden düşündüm ki, bir okula bağış yapmaktan daha iyi ne olabilir? Sana kendi okulunu satın almak.”

Kaşlarım havaya kalkar. Cidden bana sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir okul mu hediye ediyor? “Anlamadım, bunun bir hilesi var mı?”

“Bir şart yok. Bölgedeki bir dans okulu zor durumdaydı, kapanmak üzereydi, ben de satın aldım. Artık okul senin, ne istersen yapabilirsin. Masraflarını tamamen ben karşılayacağım. Okulu ücretsiz hale getirebilir, personeli ve öğrencileri kendin seçebilirsin—her şey sana kalmış.”

Boğazım düğümleniyor. Benim için böyle bir şey yapacağına inanamıyorum. Bu en iyi şekilde çok etkileyici, ama nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Bunu hissetmiş olmalı ki, sıcak avucunu uyluklarıma koydu. “Hayaliniz ne olursa olsun, onu gerçekleştireceğiz.”

Vizyon mu? Dudaklarımı ısıyorum, içimi şüphe kemiriyor. “Ben bir dansçıyım. Okul işletmekten hiç anlamam.”

Tabağından bir yaban mersini alıp ağzına atıyor. “Bana bağış yapmamı istediğin okulda neyi beğendin? Onu örnek alabilir ya da neyi farklı yapmak istediğini düşünebilirsin. Bir yolunu bulursun, moya sladost.” Dudakları dudaklarıma değiyor, karnımda kelebekler uçuşuyor. “Sen bunun için yaratılmışsın. Dansa tutkulu olduğun ve bu davayı önemsendiğin için harika olacağını biliyorum.”

Dürüst olmak gerekirse, bir okul kurma, dansçıların gelişebileceği bir alan yaratma fikri heyecan verici. Ama geleceğimin ne getireceğini bile bilmezken bu kadar büyük bir şeye başlamak imkansız geliyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ikimizin de doğru olduğunu bildiğimiz tek şeyi söylerken ona bakamıyorum. “Bu iş bittiğinde okula ne olacak?”

Bununla, bizi ve içinde yaşadığımız izole dünyayı kastediyorum.

Eli yanağımın üzerinde gezer, bana bakmamı sağlar. Mavi bakışları sarsılmazdır. “Ne olursa olsun okul senin. Senin adına kayıtlı ve finansmanı için bir vakıf kurdum bile. Beni bir daha görmek istemesen bile, okul sana ait.”

Başımı sallıyorum. Sonumuzu düşünmek içime sönük bir acı salıyor. Öyle ya da böyle, bir taraf seçmek zorunda kalacağım: Niko mu, yoksa Sendika mı? Hangi tarafı seçersem seçeyim, ya da hangi taraf kazanırsa kazansın, bu beni mahvedecek.

“Hey, o yüz ne öyle?” diye soruyor, çenemi avuçlayarak.

Elim göğsüne kayar, sert kas hatlarını ve derisine kazınmış dövme izler, sonra kalp atışlarının düzenli ritminin üzerinde durur. Cesaretimi toplamak için boğazımı yutarım.

“Ya Syndicate ile barışırsan? Birlikte Roman’a gidip ateşkes için pazarlık yapabiliriz. Durumun değiştiğini söylersem o da anlayacaktır...”

Niko, sözlerimin geri kalanını bitiremeden başını salladı. “Bu, sadece özür dileyip tekrar arkadaş olabileceğimiz bir durum değil. Onları ölümcül düşmanlarım haline getirdim.” Hafifçe omuz silkti. “Ne dersen de, Roman’ın ilk fırsatta beni vuracağından eminim.”

Boğazımda bir düğüm oluşur. Muhtemelen haklıdır, ama onu da dahil olmak üzere değer verdiğim insanları korumak için elimden gelen her şeyi yapmazsam kendimi asla affetmem. “Ama ben iyi bir şeyler söylersem...”

“Hey,” diyor, kolumu okşayarak. “Şu anda bunları düşünme. Bir çare bulurum, her zaman bulurum.”

Ona inanmak, kan dökülmeyecek bir plan yapabileceğine güvenmek istiyorum. Ama bu noktada bunun mümkün olup olmadığından emin değilim.

Yüzümü avuçlar, gözleri alev alev yanar, derinliklerinde gölgeler titrer. “Sen benimsin, Sofiya. O Yunan kilisesine adım attığın andan beri benimsin.”

“Başka kimse olmadığını söyle,” diye fısıldıyorum. “Tek olduğumu.”

Ona bunu sorarken kendimi çok savunmasız hissediyorum, ama Eva gibi başka kadınların hâlâ hayatında olup olmadığını bilmem gerekiyor.

“Başka kimse olmadı ve olmayacak da.”

Sesindeki yalın gerçeklik nefesimi kesiyor. Kimse bana daha önce böyle hissettirmemişti. Görülmüş. Önemli. Değer verilmiş.

Parmakları aşağıya doğru ilerlemeye devam ediyor, göğsümün kıvrımları üzerinde kayıyor ve bacaklarımın arasına girip şortumu kenara itiyor.

Uyluklarım açılıyor, içimde bir sıcaklık alevleniyor. Ona karşı koyamıyorum ve artık denemeyeceğim de. Parmak uçları yarıklarımın üzerinden geçtiği anda ağzım açık kalıyor.

Serbest eliyle saçlarıma dolanır, parmakları içime kayarken saçlarımı çeker. Gerilme mükemmeldir, baskı o kadar baş döndürücüdür ki, içimden düşük bir inilti kaçır.

"Yakında benim için dans edeceğine söz ver," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni sahnedeysen olduğu gibi görmek istiyorum. Özgür."

Klitorisimi okşayıp hafifçe çimdiklediğinde nefesim kesilir. Kalçalarım öne doğru sıçrar, ama gözlerine meydan okurcasına bakarım. "Peki sen benim için ne yapacaksın?"

Ağzı şeytani bir gülümsemeye bürünür. "Lütfen, lütfen, moya sladost." Ellerini kığımın altına kaydırır, şortumu aşağı çeker, sanki en sevdiği yemekmişim gibi bacaklarımı iyice açar.

"İstediğin sıklıkta amını yalayacağım."

"Zaten yiyorsun." Yumuşakça gülüyorum, ama dilini kıvrımlarımın arasında gezdirmeye başladığında gülüşüm hızla keskin bir nefes almaya dönüşüyor. İlk başta yavaş ve dikkatli, sonra daha ısrarcı hale geliyor, her hareketinde gözlerim geriye dönüyor.

O kığımın daha sıkı kavrayıp dilini içime gömdüğünde dudaklarımdan bir inilti çıkar. Vücudumdaki her sinir, onun dokunuşunun elektriğine uyum sağlayarak canlanır.

"Niko." Nefesim kesilir, sırtım yataktan kalkar. O beni yalarken tek yapabildiğim çarşafı sıkıca kavramaktır. Beni nasıl çıldırtacağını çok iyi biliyor.

Bu, aramızda sonsuza kadar sürecektir tek şey olsa bile. Bu an geçici olsa bile, her şey parçalandığında ikimizin de geriye dönüp bakacağı bir an olsa bile. Gelecekte bizi bekleyen tek şey kalp kırıklığı olsa bile, bunu kabul ederim — arzu edildiğimi, ona ait olduğumu hissetmeyi, geçici de olsa.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

NIKOLAI

"İŞTE BURASI," diyorum ve sürprizi bozmak istemediğim için Sofiya'ya takmasını ısrar ettiğim göz bağını çıkarıyorum. Kapıyı itip kenara çekiliyorum, onun önce girmesine izin veriyorum.

Eşiği geçerken başını sağa sola çevirip etrafındaki stüdyo alanının her ayrıntısını içselleştiriyor. Oldukça sade bir yer. Aynalarla kaplı bir duvar, yıpranmış ahşap zemin ve duvar boyunca uzanan bir bar. Bana dönünce gözleri parlıyor, gülümsemesi o kadar geniş ki, onun çekiciliğini hissetmemek imkansız.

"Dalga geçiyorsun," diyor, başını sallayarak. "Burası benim dans okulum mu?"

O yerinde dönüp dururken, kapı pervazına yaslanarak başımı sallıyorum. "Tamamen senin," diyorum.

Süt beyazı uyluklarının etrafında dalgalanan sevimli kırmızı puantiyeli bir elbise giymiş, kızıl saçları sırtına dökülüyor. Ama içimde bir şeyler hissetmemi sağlayan, yüzündeki hayranlık dolu ifade. Artık hissedemeyeceğimi sandığım bir şey.

Büyürken hiç Noel sabahları yaşamadım. Hediyeleri açmanın ya da bir başkasının mükemmel bir hediye açmasını izlemenin heyecanını bilmiyordum. Yani, tam olarak değil.

Bir yıl, Sergey'e Moskova'nın en lüks çocuk oyuncak mağazasından bir oyuncak ayı almak için tüm paramı biriktirmiştım. Hediyeyi açtığında yüzündeki sevinç, aylarca ne kadar cimri davranıp para biriktirdiğimi unutturmaya yetti.

Bu an da öyle hissettiriyor, sadece daha anlamlı.

Gömleğimi tuttu, dudakları benimkilerle buluştu ve uzun bir öpücüğe daldık. Geri çekildiğinde sesi nefes nefeseydi. “Bana evi gezdir.”

Gülümseyerek, parmak eklemlerimi yanağına sürtüyorum. “Nereden başlamak istersin? İkinci katta başka bir küçük stüdyo, soyunma odaları, personel odası ve bir ofis var.”

Objektif olarak bakıldığında, burası özel bir yer değil. Duvarlar donuk bej renginde ve ahşap zeminler eskiden daha iyi günler görmüş, verniği yer yer aşınmış. Aynalar donuk ve çizikli, sanki on yıldır temizlenmemiş gibi görünüyor ve tavan ışıkları hafifçe titriyor.

Ama o bunların hiçbirini fark etmiyor gibi görünüyor. Sanki sadece buranın potansiyelini görüyor. Belki benim için de durum aynıdır. O benim kusurlarımın ötesini görebiliyor — ki çok fazla kusurum var.

Ormana kaçalı bir hafta oldu; hiçbir şey ve her şey farklı. Sanki birbirine uyması gereken iki yapboz parçası gibi yerine oturduk. Hem yeni hem de tanıdık geliyor.

Üst katı gezerken, keskin gözleri her şeyi içine çekiyor, değerlendiriyor. “Yeni duş perdeleri ve dolaplara yeni bir kat boya buraya çok yakışır,” diyor soyunma odalarından çıkarken.

“Bir liste yap. Bu yüzden buradayız. Yenileme planlarını yapmadan önce her şeyi iyice incelemenı istedim.”

Donup kalıyor, gözlerini kocaman açarak bana dönüyor.

“Tadilat mı?” “Ne sanıyordun? Böyle bırakacağımı mı?”

“Hayır, ama... tadilat zaman alır.” Dudakları ince bir çizgiye dönüşür, yüzüne şüphe karışır. Zamanımızın sınırlı olduğunu, tüm bunların — okulun, bizim ilişkimizin — geçici olduğunu düşünüyor.

Ben aynı fikirde değilim.

“Benim için değil.” Omuz silktim. “İnsanlar onlara söylediğimde genellikle çabuk harekete geçerler.”

Gözlerini kaçırdı, duyguları onu ele geçirmişti. Parmaklarımı omzuna hafifçe gezdirdim, onu sakinleştirmek için.

“Ne oldu?”

Omuzları inip kalkıyor ve sanki gözyaşları onu utandırıyormuş gibi nemli kirpiklerini siliyor. “İyiim. Neden ağladığımı bile bilmiyorum.”

“Evet, biliyorsun.” Parmaklarımı çenesinin altına kaydırıp yukarı kaldırıyorum, böylece bakışlarımdan kaçamaz.

Yutkunur. “Kimse benim için bu kadar güzel bir şey yapmamıştı.” Yüzünde bir gülümseme belirir. “Ve tüm insanlar arasında... bu sen. Beni esir alan kişi.”

“Kocan,” diye hemen düzeltiyorum. Çünkü kaçıran/kaçırılan ilişkisini çoktan geride bıraktık. Bizimki, kolayca adlandırılmasa da, çok farklı bir şey. “Hepsini hak ediyorsun, moya sladost. Güneşi, ayı ve yıldızları. Sana dünyayı bir tepside sunabilseydim, sunardım.”

Yumuşak bir kahkaha atar, elinin tersiyle son gözyaşlarını siler. “Sen kimsin? Hiç mantıklı gelmiyorsun.”

Alnımı alnına yaklaştırıyorum, inancımın ağırlığını hissetmesini sağlıyorum. “Belki mantıklı gelmiyoruz, ama bunun önemi var mı, emin değilim. Aramızda her şey yolunda.” Gözlerini kapatıyor, yüzlerimiz hâlâ birbirine yapışık. İkimiz de bu duygu karuseli içinde kaybolmuş durumdayız. Geri çekilip gözlerine bakıyorum. “Artık burayı gördüğüne göre, ne düşünüyorsun?”

Bir an durur, başparmağını ısıtır. “Şey, öncelikle, bir kat boyaya, yeni zeminlere ve gerçek stüdyo aydınlatmasına ihtiyacı var. Yeni barlar da lazım, çünkü bunlar sanki koli bandıyla tutturulmuş gibi görünüyor. Depo alanı genişletilmeli ve dans tarihi, anatomi, çocukları heyecanlandıracak şeyler hakkında kitapların bulunduğu küçük bir kütüphane ekleyebileceğimizi umuyordum.”

Etkilenmiş bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. “Kütüphane mi? Bak sana, alışılmışın dışında düşünüyorsun. Hoşuma gitti.”

Gülümsüyor, başını sallıyor. “Benimle dalga geçme. Bu çocuklar daha fazlasını hak ediyor. Önemli bir şeyin parçası olduklarını hissetmeyi hak ediyorlar.”

“Dalga geçmiyorum,” diyorum, parmak eklemlerimle çenesini hafifçe okşayarak. “Öğrencilerine şimdiden değer vermeni çok seviyorum. Bu, benim büyürken sahip olduğumdan çok daha fazlası.”

Başını yana eğdi. “Sen neye sahiptin?”

“Pek bir şeyim yoktu. Annem gerçek anlamda bir anne değildi. Uyuşturucu bağımlısıydı, fahişeydi. Hiçbir şeyimiz yoktu. Ne istikrar, ne de güvenlik. Sadece Sergey’i ve kendimi hayatta tutmanın bir yolunu bulmaya çalışan ben vardım.”

Gözleri yumuşadı, ama acıma duygusu yerleşmeden devam ettim. “Sadece ona göz kulak olmadım. Mahalledeki Emil gibi, birine ihtiyaç duyan başka çocuklar da vardı. Neden yaptığımı bilmiyorum, ama... gerekli gibi geliyordu. Sanki ben yapmazsam, kimse yapmayacakmış gibi.”

Yutkunur, parmakları gömleğimin kumaşına kenetlenir. “Bir çocuk için çok ağır bir yük.”

“Öyleydi. Ama beni ben yapan da buydu. Bana nasıl savaşıcağımı, nasıl hayatta kalacağımı öğretti.”

“Bu yüzden mi Emil’e bu kadar sert davranıyorsun?”

“Onun için böyle bir hayat istemedim, ama o yine de suçlu bir hayatı seçti. En azından benim için çalışırken, onu beladan uzak tutabilirim.”

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. “Bu bana bir fikir verdi. Burslar. Ayakkabı ya da üniforma alacak parası olmayan çocuklar için. Okullara ya da diğer kuruluşlarla bağlantı kuran bir sosyal yardım programı, böylece en çok ihtiyacı olan öğrencilere yardım edebiliriz.”

“Sadece bir ziyaretten sonra tüm bunları düşündün. Çok etkilendim,” diyorum, gözlerinin parlamasından keyif alarak.

“Aklımda başka bir şey daha var.” Stüdyonun köşesindeki tekli sandalyeyi işaret ederken ela rengi gözleri parlıyor. “Otur, Nikolai.”

“Yine Nikolai mi?”

Kollarını kavuşturur, başını şakacı bir şekilde yana eğerek. “Bir kez olsun beni dinler misin? Artık yetki bende ve oturmanı istiyorum.”

Alçak sesle kıkırdarak, alaycı bir şekilde ellerimi kaldırıp teslim olduğumu gösteririm. “Evet, Bayan Zhukov.” Bu isim ona lanet olasıca mükemmel uyuyor. Odanın karşısına geçip sandalyeye çöküyorum, ellerimi başımın arkasına koyup arkama yaslanıyorum.

“Benim için dans etmemi istemiştin, hatırladın mı? Eh, bileğim daha iyi.” Kaşlarını kaldırdı, dudakları şeytani bir gülümsemeye büründü. “Seksi bir şey çal.”

Ses tonundaki bu ima kanımı kaynatıyor. Telefonumda gezinip, odayı dolduran derin, nabız gibi atan bir ritmi olan bir parçaya rastladım

Bana attığı bakış, vaatlerle dolu karanlık bir bakış. Elleri vücudunu yavaşça ve şehvetle okşarken, gözlerimi her kıvrımına çekiyor. Dönüyor, ritme göre sallanırken sırtını kavisliyor. Elbisesinin eteği yukarı kayıyor, çıplak tenini gözlerimin önüne seriyor.

Sadece dans etmiyor. Her hareketi, sadece benim gözlerim için yapılmış gibi, saf ve samimi geliyor.

Vücudunun her sallanışında, saçlarının her sallanışında, bana attığı her şehvetli bakışta içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Müzikle uyumlu hareketlerle bana yaklaşıyor. Elleri havaya kalkıyor, parmakları saçlarına dolanıyor ve yemin ederim ki vücudundaki her hareketi fiziksel bir dokunuş gibi hissediyorum.

Dizlerinin üzerine çöküp yerde bana doğru sürünmeye başladığında karın kaslarım geriliyor. Bütün bu süre boyunca göz teması kurmayı kesmemesi çok seksi. Penisim sertleşmiş ve ağrıyor, her sinirim arzuya canlanıyor.

Hâlâ dizlerinin üzerindeyken bacaklarımın arasına yerleşiyor ve bir gösteri sergiliyor. Elleri vücudunda yukarı doğru yol alıyor, göğüslerini avuçluyor ve elbisesinin ipeksi kumaşı üzerinden meme uçlarını okşuyor. Bana doğru eğiliyor, nefesi dudaklarıma değiyor, beni titretiyor. O güzel dudakların sikimi sardığını görmem lazım.

Ayağa kalkıyor, elbisesinin her bir düğmesini açıyor ve elbise aşağı kayarak vücudunun her bir santimini ortaya çıkarıyor. Bakışlarım onu yutuyor

—yumuşak ışıktaki parıldayan teni, göğüslerinin kıvrımları, gergin karnı.

Sütyenini çözer, sırtını kavisleyerek onu düşürür, güzelliğinden hiç utanmaz. Sonra külotu bacaklarından aşağı kayar ve şeytani bir sırıtışla onu kullanarak ellerimi arkamda bağlar.

“Tanrım, bana ne yapıyorsun? Benim yaşımdaki bir adamın dayanabileceği bir sınır var.”

“Sana işkence ediyorum.” Bana küstahça göz kırptıktan sonra, dengede kalmak için omuzlarımı kavrayarak bacaklarımın birinin üzerine bindi ve kalp krizi geçirirmem için elinden geleni yaptı. Pantolonumun üzerinden bile bana baskı yapan çıplak amının sürtünmesi, kendimi kontrol altında tutabilmek için çenemi sıkma neden oldu.

Hareket etmeye başlıyor, kalçaları bas seslerinin ritmine uyarak bana doğru dalgalanıyor. Nefesi yumuşak bir iniltiyle geliyor, her hareketinde vücudu benimkine sürtünüyor.

"Siktir, bebeğim, böyle devam edersen lanet bir ergen gibi pantolonuma boşalacağım."

Yüzü kızarıyor, gözleri yere düşüyor, nefesinin sıcaklığı boynumu ısıtıyor. Elleri göğsümde yukarı kayıyor, tırnakları gömleğimin kumaşını sıyrıyor.

Daha hızlı hareket ediyor, bana doğru sallanıyor, parmakları saçlarıma dolanıyor ve hafifçe çekiyor. Vücudum geriliyor, her sinirim gerginleşiyor ve o önümde diz çöktüğünde, o gerginlik değişiyor — ham, tüketen bir açlığa dönüşüyor.

Parmakları pantolonumun üzerinden uzunluğumu izliyor. Kaslarım onun dokunuşuyla geriliyor, sonra ne olacağını bekliyorum.

Kemerimi çözmek için acele etmiyor, deriyi kemer halkalarından geçiriyor. Ses kulaklarımda yankılanıyor, kendi kanımın akışıyla karışıyor. Fermuarımın düşmesini açıyor ve fermuarı indiriyor.

O benim aletimi serbest bırakırken, serin hava ısınmış tenime dokunuyor. Keskin bir nefes alıyorum, ellerim dantel bağlarından kurtulmaya çalışıyor. Ama parmaklarını etrafıma dolayıp okşadığında beynimdeki tüm düşünceler boşalıyor. Zevk içimden geçiyor, sıcak ve elektriksel.

Dilinin ucu dışarı çıkıyor ve boğazımdan gırtlaksı bir ses çıkıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, şehvetle kararmış, dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor, uçtaki ön sıvıyı yalıyor, yasak bir lezzetmiş gibi tadını çıkarıyor.

Ağzının ıslak sıcaklığı nihayet beni sarmaladığında, sanki ölmüş ve cennete gitmişim gibi hissediyorum. Beni, yapabileceğini düşündüğümünden daha derine alıyor. Sofiya'nın deneyim eksikliğini, coşkusuyla telafi ediyor.

Sınırına ulaştığında yutkunur, biraz daha ileri iter ve boşuk bir küfür ağzımdan kaçır.

"Gözlerini bana dik, o zarif boynunun hareketini görmek istiyorum."

O kirpiklerin altından bir bakış, ve ben tamamen çözülüyorum. Sofiya önümde diz çökmüş olabilir, ama tüm güç onda. Dişlerimi sıkıp kendimi tutmaya çalışıyorum, ama bu bir meydan okuma

O yukarı aşağı sallanırken dili penisimin etrafında dönüyor. Bir eli penisimin tabanını kavrıy r, dudaklarıyla m kemm l bir uyum içinde bükülüyor. Ağzından düşük bir uğultu  ıkıy r, içimden bir zevk titremesi geçiyor.

Tırnakları, karın kaslarımlın hemen altındaki hassas kas çizgisini sıyırıyor. Birkaç santim yukarı  ıkıy r, avucunu karnıma bastırıyor, sanki her çukur ve çıkıntıyı ezberliyormuş gibi oradaki çıkıntıları izliyor, sabrımı sınıyor.

Kal alarıml istemsizce sarsılıyor, sikimi boğazının derinliklerine itiyor. Gözlerinde yaşlar birikiyor ve bir an için hareketsiz kalıyor, burnundan nefes alıyor, benim b y kl ğ me uyum sağlıyor ama pes etmiyor.

" ok iyi gidiyorsun, moya sladost." Sözlerim kendi kulağıma bile işkence gibi geliyor. "Ben boşaldığımda beni yutacak mısın?"

Kafasını hafifçe sallıyor ve gözlerini genişletiyor. Sikimin ağzında titremesi ve boğazına bir sperm selinin fışkırması için bu kadarı yetiyor.  aba gösteriyor, beni yutuyor, aldığı kadarını veriyor ve lanet olsun, burada boşalmayacağım da ne yapayım.

Bu kadın beni mahvetti. Ve geri dönüşün bir yolu olduğunu sanmıyorum.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

NIKOLAI

GÜNEŞ, ST. PETERSBURG'UN ESKİ SOKAKLARI ÜZERİNDE BATIŞA BAŞLADIĞINDA, ŞEHİR ALTIN VE TAŞ PARÇALARIYLA PARLADI.

Sofiya başını pencereye yaslıyor, parmaklarını cama bastırıyor. Dans stüdyosundan yeni çıkmışız ve malikaneye geri dönüyoruz.

"Bu şehir çok güzel," diye iç geçiriyor. "İnsanların dışarıda dolaşıp eğlenmelerini görmek çok hoş. Sadece normal bir hayat sürmelerini."

Sözleri beni kaburgama bir yumruk gibi vurur. Onu o kadar uzun süre kapalı tutmuşum ki, en basit manzaralar bile ona bir keşif gibi geliyor. Bana bakıyor, ifadesi samimi ve göğsümde bir şey sıkışıyor.

"Bir gün sana şehri gezdireceğim." Bir gün. Bu sözler, kendi kulağıma bile boş geliyor. Ama o, güvence istemiyor ya da bir zaman çizelgesi sormuyor. Sadece koltuğa yaslanıp yumuşakça gülümsüyor.

"Çok isterim."

Pencereden dışarıya bakıyorum, sonra tekrar ona dönüp, dışarıdaki dünyayı içselleştirirken yüzünün nasıl aydınlandığını izliyorum. Onu onunla paylaşamıyorsam, şehri yönetmenin ne anlamı var ki?

Arkamızdaki arabaya — korumalarımın bulunduğu arabaya — planlarda bir değişiklik olduğunu belirtmek için işaret veriyorum. "Dondurma sever misin?" diye soruyorum.

Başını eğiyor, dudaklarında şakacı bir gülümseme belirliyor.

"Herkes sevmez mi?" "Şehrin en iyi dondurmasını denemek ister misin?"

"Bu... güvenli mi? Yani, halka açık bir yerde olmamız sorun olur mu?"

Normalde kalabalık yerlerden kaçınırdım, ama yanımda korumalarım var ve yüzündeki ifade bu riski almam için yeterli. “Sorun olmaz.”

Parlak yeşil tenteli, gözden uzak bir dondurma dükkanının önünde arabayı durduruyorum. Göze çarpan bir yer değil, sadece küçük bir pencere ve insanların toplandığı, üst üste yığılmış külahları tuttuğu birkaç kafe masası var.

Park ettiğimde, Matvey’e kısa bir mesaj yazıp planı açıklıyorum ve onlara yakınımda kalmalarını ama göze çarpmamalarını söylüyorum.

Arabanın etrafından dolaşıp Sofiya’nın kapısını açıyorum ve inmesine yardım ediyorum. Suçlu olabilirim ama yine de kendi tarzımda bir beyefendiyim. O parlak ve kaygısız bir şekilde gülümsüyor ve içimdeki tüm tereddütler anında yok oluyor.

Tezgaha doğru ilerliyoruz, gözleri pencerenin yanındaki tahtaya tebeşirle yazılmış menüye kayıyor. “Çok fazla çeşit var. Ne seçeceğimi bilmiyorum.” Dişleri dolgun alt dudağına batıyor, bu da dikkatimi çekiyor. Tek düşünebildiğim, onu serbest bırakıp ağzıma çekmek.

"Daha önce hiç fıstıklı dondurma yemedim," diye haykırıyor.

"Çünkü fıstıklı dondurma çöplüktür."

Kaşlarını çatıp gözlerini kısıyor. “Buranın şehirdeki en iyi dondurmaya sahip olduğunu söylemiştin.”

Dudaklarım yukarı kıvrılıyor. “Öyle. Ama bu, fıstık dondurmasının var olması gereken bir lezzet olduğu anlamına gelmez.”

Kollarını kavuşturup, alaycı bir şekilde başını yana eğiyor. “Ben şansımı deneyeceğim. Ve sırf sen bu kadar huysuz davrandığın için, seninle paylaşmayacağım.”

Satıcı bana bir göz attı, hareketleri gerginmiş gibi sert. İnsanlar üzerinde genellikle böyle bir etki bırakırım. “Bana her çeşitten birer top ver,” dedim ona.

Gözünü bile kırpmıyor, sadece başını sallıyor ve işine koyuluyor.

Sofiya elini koluma koyar ve kaşlarını kaldırır. “Ne yapıyorsun? Bunların hepsini yiyemeyiz ki.”

“Paylaşmayı sevmediğini söylemiştin.” Omuz silkerim. “En lezzetli kısımları senin kapmanı göze alamam.”

O, pişmanlık duymadan sırtıyor. “Sen delisin.”

Taş binanın yan tarafına sıkışmış küçük bir masada oturuyoruz, aramızda on top dondurma kalıntısı var. Sofiya sandalyesine yaslanıyor, memnun bir iç çekişle kaşıқта kalan son fıstık parçacıklarını yalıyor.

"Bütün bunları yediğimize inanamıyorum." Sesi, hayranlık ve dehşet arasında bir yerde.

"Biz mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben iki lokma yedim."

"Yalancı," diye karşılık veriyor, gözlerini kısarak. "Fıstıklı dondurmayı neredeyse tek başına yedin."

"Çünkü çok lezzetliydi," diye takılıyorum. "Artık hayranı oldum."

Gözlerinde bir kahkaha kıvılcımıyla alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bir dahaki sefere ben sipariş vereceğim. O ayrıcalığı kaybettin."

Bizim için bir dahaki sefer olacak mı ki? Bu soru göğsümü sıkıştırıyor—bir değişiklik yapmazsam olmayacağını biliyorum. Gerçek şu ki, istediğim şeyi bir kenara itmekten bıktım. Ve istediğim şey Sofiya—sadece şimdilik değil, sonsuza kadar.

Kahretsin. Bu farkındalık içimi ateş gibi yakıyor.

Ama onu yanımda tutmak, Sendika ile barışmak anlamına geliyor. Bana, benimle onlar arasında bir seçim yapmayacağını çoktan söyledi. Bu seçim hiç bir seçenek olmaktan çıkmadan önce, onun yerine bu seçimi ben yapmalıyım. Çünkü savaşın sonunda her zaman kaybedenler olur.

"Sana bir şey söylemeliyim." Merakla başını eğiyor ve hoşuna gitmeyebileceğini bilsem de bir sonraki sözlerimi zorla çıkarıyorum.

"Roman'a bodrumdaki fotoğraflarını gönderdikten sonra, teklifimi kabul etti. Tüm şartlarımı kabul etti, ama ben onu reddettim."

Kaşları havaya kalktı, yüzünde boş bir ifade belirdi, sanki yabancı bir dil konuşmuşum gibi. "Neden? Beni kaçırmamanın amacı bu değil miydi?"

"Çünkü bu, seni geri göndermek, boşanmanı kabul etmek ve bir daha asla görmemek anlamına geliyordu." Derin bir nefes alıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Bunu yapamazdım."

Dudakları titriyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ciddi misin?"

"Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım."

Ayağa kalkar, sandalyesi zeminde gıcırdar ve kendini kollarıma atar, yüzünü boynuma gömer. "Sana daha önce deli dediğimde sözümün arkasındayım."

Elimi boynuma götürdüm. "Kızmadın mı?"

"Kızgın değilim. Belki kızgın olmalıyım, ama bu beni seçtiğin anlamına geliyor. Bu sana kumarhane anlaşmasını kaybetmeni gerektirse bile. Ama..." Kaşlarını çatıyor. "Barış sağlanana kadar senin olamam."

"Biliyorum. Unutmadım."

Günlerdir bunu kafamda düşünüyordum ve ileriye gitmenin tek bir yolu var. Sendikaya işleri düzeltme konusunda ciddi olduğumu ve Sofiya'nın hak ettiği koca olacağımı kanıtlayacaksam, kumarhane anlaşmasından vazgeçmeliyim. Eylemler sözlerden daha güçlüdür. Elimden gelen her şeyi yapacağım ve sonra yine de beni öldürmeye karar vermemeleri için dua edeceğim.

Kaşlarını çatı. "Benim seninle kalmak istediğimi nereden biliyorsun? Bana soracak mıydın?"

Bileğini tutup onu kendime doğru çekerim. Sesim alçak bir gürültüye dönüşür. "Hayır, tatlım, sormayacağım. İsteddiğimi alan bir adam olduğumu biliyorsun."

Bana tokat atacak mı, yoksa öpecek mi emin olamıyorum, ama birden öne doğru atılıyor ve elleri boynuma dolanıyor. "Doğru cevap, mudak."

Dudaklarını benimkilere bastırıyor. Öpücük ateşli ve tutkulu, her şeyi unutturan türden. Sonunda geri çekildiğinde, yüzü kızarmış ve nefesi kesilmiş durumda.

"Beni çok mutlu bir adam yapıyorsun, moya sladost." Boynuna burnumu sürtüp, teninin kokusunu içime çekiyorum.

"Kurtulduğunu sanma," diyor, parmağını göğsüme batırarak. "Hâlâ önünde yapman gereken çok iş var."

"İşleri yoluna koymam için bana birkaç gün ver. Ailenle aramızı düzeltereğime söz veriyorum."

Gözleri benimkilere bakıyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Ne istersen."

"Şu Igor denen adamın olayı ne? Ofisinde ikinizi rahatsız ettiğimde ortada gerçekten tuhaf bir hava vardı."

Burnumun köprüsünü sıkıştırarak iç çekiyorum. "Igor Bocharov... karmaşık biridir. O, sahtekar bir politikacı."

." Başıımı sallıyorum. "Birkaç projede ortak çalıştık, ama en büyüğü bu kumarhane anlaşması. Yani, kumarhane anlaşmasıydı."

"Bunu feda etmeye hazır olduğundan emin misin? Belki de onu elinde tutup Sendika ile barışmanın bir yolu vardır."

Düşünmek için duraksadım. Bir an için, etrafımızdaki şehrin uğultusundan başka hiçbir şey yoktu. Sofiya bir şey söylemek için ağzını açtı, ama havayı bir motorun gürültüsü yırttı.

Ardından keskin silah sesleri duyulur.

İçgüdülerim devreye girer. Sofiya'yı kollarıma sıkıca sarar ve ikimizi yere yatırırım, daha fazla silah sesi duyulurken onu tamamen korurum.

İnsanlar çılgılık atıyor, sokak kaosa dönüşüyor. Masalar devriliyor, camlar paramparça oluyor ve korumalarım silahlarını çekip pozisyonlarını alıyor, etrafı tarıyorlar.

"Yerde kal," diye homurdanıyorum, vücudumu ona sıkıca bastırarak. Altımda titriyor, nefes alış hızlanmış. "Niko..."

"Ben korurum seni," diye söz veriyorum. Dikkatim sokağa kayıyor, siyah bir ışık yakalıyorum; trafikte zikzaklar çizerek ilerleyen bir motosikletli.

Silahımı almak için Sofiya'yı biraz bırakıyorum ve dikkatlice nişan alıyorum. İnsanlar masaların altına saklanıyor ve dağılıyor. Etraf kaos içinde ama ben dikkatimi topluyorum ve iki el ateş ediyorum. Atışlar isabetli ama sürücü yön değiştiriyor ve bir yan sokağa kayboluyor.

"Lanet olsun," diye tıslayarak silahı kılıfına geri soktum. Koruma görevlilerime döndüm. "İçinizden biri onu takip etsin."

Dima başını sallarken, Matvey benim sürdürdüğüm arabanın direksiyonuna atlar.

Hâlâ yerde çömelmiş, yüzü solgun olan Sofiya'ya bakıyorum. "Yaralandın mı, moya sladost?" Rahatsızlıktan göğsüm sıkışırken ellerimi vücudunda gezdiriyorum.

Kafasını salladı. "Hayır. Sen?"

"Hayır, ama hemen buradan gitmeliyiz."

Sofiya'yı ayağa kaldırıyorum, bir elimle onu kendime yakın tutarken, diğer elimde silahımla onu bekleyen arabaya doğru yönlendiriyorum.

O arabaya biniyor, ben de arkasından girip kapıyı kapatıyorum. Matvey gaza basıyor ve hızla uzaklaşıyoruz. Kahretsin, ben sadece

normal bir öğleden sonra geçirmek istemiştim, ama kaos her yere peşimden geliyor.

Sofiya titrek bir nefes verir. “Saldıranın kim olduğunu biliyor musun?” “Hayır. Ama bunu kesinlikle öğreneceğim.”

Parmakları elbisesinin kumaşını buruşturuyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. “Bu benim yüzümden mi?”

Elimi yüzümden gezdiriyorum. “Önemli değil,” diyorum sonunda. “Önemli olan senin güvende olman ve sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Malikaneye dönerken Vadim’i arayıp durumu anlatıyorum ve ofisimde buluşmamızı ayarlıyorum. Hâlâ Ermenistan’da olan Eva’ya da mesaj atıp telefonunu yanından ayırmamasını söylüyorum.

Sofiya, beklendiği gibi sarsılmış durumda, ama bana iyi olacağına söz veriyor ve yapmam gerekeni halletmemi söylüyor. Onu yalnız bırakmak istediğim en son şey, ama karımla dışarıdayken saldırıya uğramak, adeta bir savaş ilanı.

Vadim geldiğinde ofisimde bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Onun da yüzündeki ifade benimkiyle aynıydı.

Ben hoparlör düğmesine basıp Eva’yı ararken, o omuzları gergin bir şekilde karşımdaki koltuğa oturuyor. Telefon iki kez çalıyor ve ardından endişeli sesi sessizliği bozuyor. “Nikolai. Neler oluyor?”

“Vadim ve benle hoparlörde konuşuyorsun,” derim ve saldırıyı baştan sona ayrıntılı olarak anlatırım. Ne kadar kıl payı kurtulduğumuzu bildiğim için konuşurken göğsüm sıkışır. Sofiya yaralanmış olsaydı, kendimi asla affetmezdim.

Vadim küfür mırıldanarak elini yüzüne götürdü. “Bu rastgele bir olay değildi. Biri seni takip ediyordu. Nerede olacağını biliyorlardı. Bu kasıtlıydı, bir mesaj vermek için yapılmıştı.”

“Motosikletli adamı yakaladınız mı?” diye soruyor Eva.

“Dima denedi, ama mesafeyi kapatamadan motosiklet çoktan uzaklaşmıştı.”

Vadim omuzlarını silker. “Sence bu Sendika’nın işi mi?”

“Hayır. Sofiya’nın hayatını asla bu şekilde tehlikeye atmazlar.”

“Azerbaycanlılarla aramız iyi bitmedi,” diye hatırlatır Eva.

Kahretsin. Haklı. “Tural mı?”

“Temaslarım, onları yüzüstü bıraktığımız için çok öfkeli olduğunu söylüyor,” diye devam eder Eva. “İntikam almak için yeterince aptal ve pervasızdır.”

O orospu çocuğu. Bir şeyleri parçalama dürtüsüyle yumruklarımı sıkıyorum. O piç, Sofiya’nın benim zayıf noktam olduğunu biliyor—son görüşmemizde bunu saklamakta berbat bir iş çıkardım.

“Tural ve kartelini gözlemlememiz lazım—işleri, güvenli evleri, bağlantıları—her şeyi. Misilleme yapmadan önce neyin peşinde olduğunu öğrenelim.”

“Bunu ben halledeyim,” diyor Eva. “Ben bölgedeyim.”

“Tamam. Ama dikkatli ol. Başka ne planladığını bilmiyoruz.” “Her zaman öyleyim.”

Gergin bir nefes veriyorum. “İkinize bir şey söylemem gerek. Her şeyi değiştirecek bir karar verdim.” Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayıyorum. “Kumarhane anlaşmasından çekiliyorum.”

Vadim’in kaşları saç çizgisine kadar kalktı. “Bu tam bir yön değişikliği.”

Eva alçak sesle ıslık çaldı, ama hattın diğer ucundan gülümsediğini hissedebiliyordum. “Özel bir nedeni mi var?”

“Sofiya ile ilgili olduğunu tahmin edebilirsin. Bu, Sendika ile aramızı düzeltmek ve ona karşı ciddi olduğumu kanıtlamak için attığım ilk adım.”

Bugünkü saldırı, Sendika ile barışmayı daha fazla erteleyemeyeceğimi hatırlattı. Sofiya riske atılamayacak kadar önemli ve onları ne kadar uzun süre bekletirsem, durum o kadar gerginleşiyor.

Vadim kaşlarını çattı. “Roman Vasiliev affedici bir adam olarak bilinmez.”

“Belki öyle, ama o pratik bir adam ve barış daha mantıklı. Savaşı önlemek ve Sofiya’yı korumak için anlaşmayı feda etmeye hazır olduğumu gösterirsem, mantıklı davranacaktır.”

“Çok iyimsersin,” diye alay eder Eva. “Ama aşk insanları çılgınca şeyler yapmaya itiyor.”

Aşk mı? Aşk hakkında hiçbir şey söylemedim, ama... Kahretsin. Durum bu mu?

Vadim gülümsemesini saklamak için öksürür. “Ne zamandan beri L harfiyle başlayan kelimeyi kullanmaya başladık?”

“Kullanmadık,” diye tersliyorum. En azından henüz.

“Şimdilik bu aramızda kalsın. Igor’a henüz söylemedim, ama sonuçlarına hazırlıklı olmalıyız. Çok öfkelenecek.”

Igor’un siyasi desteğini kaybetmek canımı yakacak, ama ona tamamen güvendiğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Her içgüdüm, ne pahasına olursa olsun onu Sofiya’dan uzak tutmamı söylüyor.

Vadim bana anlamlı bir bakış atar. “Son bir yıldır bunun için çalıştık. Bunun doğru bir hareket olduğundan emin misin?”

“Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

BÖLÜM OTUZ BEŞ

SOFIYA

TEZGAHIN ÖNÜNDE DURUYORUM, ellerim pirinç ve kıyma ile yapış yapış, Yelena şahin gibi beni izlerken karışımı düzgün paketler halinde yuvarlıyorum. Mutfak sıcak, domates sosunun keskin kokusu lahananın topraksı kokusuyla karışıyor.

“Çok gevşek,” diyor Yelena, uzanıp parmağıyla rulolarımdan birine dokunuyor. “Sıkılaştırmazsan tencerede dağılır.”

Topa bakıp kaşlarımı çatıyorum. “Hadi ama, o kadar da kötü değil.”

Yelena başını sallıyor. “Ama daha iyi olabilir. Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer.”

Gülmemi zor tutuyorum ve abartılı bir özenle tekrar deniyorum. Yelena'nın beni bu lahana sarması dersine nasıl ikna ettiğini bilmiyorum. Aslında biliyorum — dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyor ve dürüst olmak gerekirse, buna ihtiyacım var.

Halka açık bir yerde saldırıya uğradığımızdan beri gergin birkaç gün geçirdik. Yine de her şey kötü değildi. Garip bir şekilde ev hayatı rutinine girdik. Niko erken uyanıyor, spor yapıyor, bana yatakta kahvaltı getiriyor ve sonra birlikte duş alıyoruz. Her zaman aynı şekilde bitiyor: ben dizlerimin üstünde, lavaboya eğilmiş ya da bacaklarımı duvara yaslayıp ona sarılmış halde.

Sonrasında, birkaç saatliğine evindeki ofisine çekiliyor. Saldırının sonuçlarıyla uğraştığını biliyorum. Bunun arkasında bir Azerbaycan kartelinin olduğunu düşünmek için nedenleri var ve onları çökertmek için çalışıyor. Bunu benimle paylaştığına şaşırdım, çünkü daha önce bratva işlerini hiç konuşmamıştık. Ondan ayrıntıları istediğimde, içini döktü, ki bunu takdir ediyorum.

Bu saldırının hayatımın en korkutucu anı olduğunu söylemek isterdim, ama öyle değildi. Kaçırılıp Sergey ile neredeyse evlendirilmek öyleydi, ama bu da ona yakındı. Bir kez daha Niko hayatımı kurtardı.

Artık önümüzdeki beş yıl boyunca onun hakkında hayal kurmak yerine, o benim olabilir.

Kocam. Koruyucum. Belki de gelecekteki çocuklarımın babası. Ona delicesine aşık oluyorum, bu da beni korkutuyor çünkü hâlâ belirsiz olan çok şey var. Ailemle ve Sendika ile işleri yoluna koyacağına söz verdi ve ben de ona kendini kanıtlaması için bir şans vermeliyim.

Ama önce acil tehditle ilgilenmesi gerekiyor.

İç çekerek, Yelena'nın incelemesi için en son yaptığım lahana sarmasını uzattım.

Dudaklarını büzerek, sanki bir şahesermiş gibi inceledikten sonra bana hafifçe başını sallıyor. "İyileşiyorsun," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Eğer Niko lahana sarmasının dağıldığından şikayet ederse, kendi yemeğini kendisi yapabilir."

Yelena alaycı bir şekilde gülerek ellerini önlüğüne siler. "O adamın bu mutfağa girip yemek pişireceğini mi sanıyorsun? Lütfen. İşte bu yüzden bunu doğru yapman gerekiyor."

"Kendi yemeğimi kendim yapmam da ne demek?" Niko mutfağa adımını atarken derin sesi odayı doldurur. Takım elbisesiyle ağız sulandıracak kadar yakışıklıdır. Koyu renkli kumaş, geniş omuzlarına ve ince yapısına mükemmel bir şekilde uymuştur. O kumaşın altında ne olduğunu bilmek ağzımı kurutur.

Cevap veremeden arkamda belirir, kolları belimi sıkıca sarar ve kalçamı göğsüne yapıştırır. Dudakları boynuma değiyor, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim uzun bir öpücük konduruyor.

Yelena hiç tereddüt etmez. Anlayışla gülümser, sonra sessizce izin isteyerek odadan çıkar.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyorum. Bu hayatın doğasında riskler var, ama düşmanı hâlâ serbestken onun malikaneden ayrılması fikri hoşuma gitmiyor.

"Toplantılarım var. Dikkatli olacağım," diye mırıldanıyor, parmakları kaburgalarım boyunca tembel desenler çizerken nefesinin sıcaklığı tenime değiyor. "Senin planların ne?"

"Belli değil mi?" Burnunu boynumun yanından aşağıya doğru kaydırduğunda gözlerimi kapatıyorum. "Mükemmel bir Rus eşi olmayı öğreniyorum."

Kıkırdaması vücudumda titreşiyor. "Yelena'nın ev hayatındaki mutluluk hayallerini gerçeğe dönüştürüyorsun."

Burun kıvırıyorum. "Onun standartlarına ulaşabileceğimi sanmıyorum." İyileşmiş bileğimi işaret edip esnetiyorum. "Hatta bana aldığın o şık taytlardan birini giyip kısa bir ısınma seansı bile yapabilirim. Okul eğitmenlerinin kullanabileceği en iyi uygulamaları bir araya getirmek istiyorum."

"İyi fikir." Avucunu aşağı kaydırıyor, kalçama dokunuyor. "Ama kendini yorma, çünkü bu gece senin için planlarım var."

"Gerçekten mi?" Kollarında dönüp gözlerine bakıyorum. "Ne tür planlar?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldıyorum.

Alnımı öptü. "Dışarı çıkıyoruz ve sana vereceğim tek ipucu, şık giyinmen."

Şaşkınlıkla başımı geriye attım. "Malikaneden mi çıkıyoruz?"

Gülümsüyor. "Güvenli. Saldırının arkasındaki Azerbaycanlı kartel liderini ve tüm üst düzey yardımcılarını yakaladık. Bugün St. Petersburg'a naklediliyor. Yani bu gece kutlama yapacağız."

Niko ile dışarı çıkma fikri, sadece bir gecelik olsa bile, beni heyecanlandırıyor. "Cidden bana başka bir şey söylemeyecek misin?"

"Sürprizin tadı da bu. Şimdi, bugün uslu dur," diye alay eder ve öpüşmek için eğilir. Dudakları benimkilere dokunur, yumuşak ama ısrarcıdır, elleri kalçalarımnda, beni kendine doğru çeker. Onun kokusunda, dokunuşunda, başımı döndüren öpücüklerinde kendimi kaybetmek o kadar kolay ki. Ayak sesleri beni gerçeğe geri getirir.

Yelena'yı göreceğimi düşünerek geri çekiliyorum, ama o değil. Emil kapının eşiğinde donakalmış

, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

Niko hiç aldırış etmeden, uzaklaşmadan önce kalçamı sıkıca sıkıyor. "Saat sekize kadar hazır ol."

Emil'in yanından geçerken, ona sırtına bir şaplak atıyor ve duyamadığım bir şey mırıldanıyor, ama ona attığı keskin bakış çok açık.

Emil, karşıdaki tezgâhtaki espresso makinesine doğru yürür. Bana sırtını dönerek bir fincana kahve doldurur, gerginliği adeta ondan yayılmaktadır.

Yavaşça nefes verip tezgâha tutunurum, söylemem gerekenleri söylemek için cesaret toplarım. “Emil, senden özür dilemem gerek.”

“Neden?” diye tersler, hâlâ bana bakmadan.

“Şey için... orman. Seni Niko ile o duruma soktuğum için.” Doğru kelimeleri ararken sessizlik ağırlaşıyor. “Başını belaya sokmak istemedim. Burada olmayı ben seçmedim ve bir parça özgürlüğe çaresizce ihtiyacım vardı. Bunu anlamalısın.”

Sonunda bana dönüyor, çenesi gergin, yüz ifadesi sert. “Artık kaçmak için çaresiz görünmüyorsun. Bana kalırsa buraya gayet iyi uyum sağlamışsın. Sen ve Niko mutlu bir küçük aile oldunuz, ha?”

Sesindeki acı tonu karşısında irkildim. “Gerçekten çok üzgünüm. Bunun başını belaya sokacağını bilseydim...” Sözlerim yarıda kaldı. Gerçek şu ki, bilsem bile muhtemelen yine de yapardım. “Mesele şu ki, suçu üstlenmeni istemedim ve üstlendiğin için üzgünüm.”

Gözlerini kısarak kahvesinden yavaşça bir yudum alır, tezgaha yaslanarak beni inceler. “Mazeret uydurmana gerek yok. Beni kandırdın. Bir dahaki sefere sana güvenecek kadar saf olmayacağım.”

“Bir dahaki sefer olmayacak,” diyorum dikkatlice. “Artık işler farklı.”

O, mizah içermeyen bir kahkaha attı. “Evet, fark ettim. Hepimiz fark ettik. O, dikkati dağılmış durumda. İmparatorluğunu yönetmek yerine günlerini sana kaptırmış durumda. Gözünü toptan ayırıyor ve bu hepimizin ölümüne neden olacak.”

Sözleri karnıma yumruk yemiş gibi hissettirdi. Niko bana bu kadar zaman ve ilgi ayırdığına göre, bu görevlerini ihmal ettiği anlamına mı geliyor?

“Bu doğru değil,” diyorum, ses tonum savunmacı. “İşlerini hallediyor.”

“Öyle mi?” Gözleri gözlerime dikiliyor. “Çünkü benim gördüğüm kadarıyla durum öyle değil. Önce Azerbaycanlılar. Sonra da Syndicate onun peşine düşecek, hepimizin peşine. Ve bu olduğunda, suçlayacak tek kişi kendin olacaksın.”

Kendimi dengelemek için tezgaha tutunuyorum, göğsümde bir ağrı yayılıyor.

“Seni uyarmadığımı söyleme,” der o düz bir sesle, sonra arkasını dönüp uzaklaşır, odayı uyarısının ağırlığıyla

Emil gittikten sonra kafam allak bullak olur. Düşünemiyorum, odaklanamıyorum, hatta yardım etmem gereken lahana sarmalarına bile

Emil gittikten sonra kafam allak bullak oluyor. Düşünemiyorum, odaklanamıyorum, hatta yardım etmem gereken lahana sarmalarına bile bakamıyorum. Yelena geri döndüğünde, başım ağrıyor ve uzanmam gerekiyor diye mırıldanarak bir bahane uyduruyorum, sonra Niko'nun evine taşınmadan önce kaldığım yatak odasına sızıyorum.

Şu anda banyodayım, sırtımı kapıya dayamış oturmuş, ne yapacağıma karar vermeye çalışırken Valeria'nın cep telefonunu avuçlarımda sıkıca tutuyorum.

Niko, durumu çözmek için ona zaman vermemi istedi, ama ya zamanımız yoksa? Roman'ın teklifini reddettikten sonra, evde durumun ne kadar gergin olduğunu tahmin edebiliyorum.

Ya bir şeyler planlıyorlarsa? Sendika'nın elinde sonsuz kaynaklar var ve Niko'nun da olduğunu biliyorum, ama belki de o kadar dalgın ki, bunların geldiğini görememiştir.

Emil acımasız olabilir, ama bu onun haksız olduğu anlamına gelmez. Niko'nun ya da başka birinin öldürülmesine ben sebep olamam.

Ellerim titreyerek, uzun zamandır ertelediğim aramayı yapıyorum. Liza hemen telefonu açıyor.

"Sofiya... Sen misin?" Sesi gergin, ağlamak üzere.

"Benim," diye onu rahatlatıyorum.

Derin bir nefes. "İyi misin? İyi olduğunu söyle. Yaralandın mı? Sana ne yaptı?" Soruları arka arkaya geliyor, cevap vermeye fırsat bırakmıyor. "Roman diğer odada, onu çağırayım..."

"Hayır," diye sözünü kesiyorum, sesim istemediğim kadar sert çıkıyor. "Liza, seninle baş başa konuşmam lazım. Lütfen."

"Tamam," diye cevaplıyor ama sesinde isteksizliği duyabiliyorum. "Neler oluyor? Güvende misin? Hâlâ..." Sanki o kelimeleri söyleyemiyormuş gibi sözünü yarıda kesiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, utanç sıcak dalgalar halinde üzerime çöküyor. Yolun bir yerinde, tehditler,

zihin oyunları ve dövmeleer arasında, beni esir alan adama aşık olduğumu nasıl açıklayabilirim? Kocama.

Bir dakika... aşık mı? Durum bu mu?

“Güvendeyim,” diye onu temin ediyorum, konuşmayı rayında tutmaya çalışarak. “Ama beni dinlemen gerekiyor. Bırak da konuşayım, çünkü bunu açıklamak kolay değil.”

Yutkunuyorum ve telefonu sıkıca kavıyorum. “Bu başladığında, evet, Niko’nun esiriydim ve burada olmak istemiyordum. Ama bana asla zarar vermedi—asla istismar etmedi ya da senin düşündüğün gibi davranmadı. Herkesin işkence gördüğüme ve mutsuz olduğuma inanmasını istedi, ama durum asla öyle değildi. Aslında, tam tersiydi.”

Karşı tarafta sessizlik var, ama onun bana inanmadığını neredeyse hissedebiliyorum. “Şu anda yanında mı? Sana bunu söylemeni mi istiyor?”

“Hayır, bu aramayı yaptığımı bilmiyor. Bu telefonu bir süre önce çaldım. Hiçbir fikri yok. Ama beni sonuna kadar dinlemen gerekiyor.”

Derin bir nefes aldı. “Anlamıyorum. Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyor.”

Başımı eğip tavana bakıyorum. “Bana da mantıklı gelmiyor, ama aramızdaki şeyler... değişti. Bana varlığından haberdar olmadığım yanlarımı gösterdi, daha önce hiç sahip olmadığım bir özgüven verdi.”

“Ne dediğinin farkında mısınız?” dedi, sesi biraz titriyordu, duygularından boğulmuştu. “Seni kaçırıp zorla evlendiren adamı savunuyorsun. Bunun ne kadar delice olduğunu anlıyor musun?”

“Yaptığı şey yanlış; vahşiceydi. Bunu anlıyorum,” diyorum, sözcükler boğazımda düğümleniyor. “Ama bana kendisinin farklı bir yönünü gösterdi. Bana muhtaç çocuklar için bir dans okulu satın aldı. Yönetebileceğim, istediğim gibi kullanabileceğim bir şey. Bana iyi bir şey yapabileceğimi hissettirdi. Cehennemi yaşamış birinden daha fazlası olabileceğimi.”

“Roman ona bir anlaşma teklif etti. Sendika onun tüm taleplerini kabul etti, ama o yine de reddetti. Birlikte olmak istediğin adam bu mu?”

“Kendi nedenleri vardı, Lizka. Bu, ona karşı hissettiklerimi değiştirmez. Onun öldürölmesini istemiyorum. Kimsenin öldürölmesini istemiyorum—ya da bu işin kontrolden çıkmasını.”

Tekrar konuştuğunda, sesinde bir çaresizlik vardı. “Sofiya, nerede olduğunu biliyoruz. Koporye Kalesi ve Büyük Catherine’in yeğenin malikanesi hakkında bize verdiğin bilgiler doğrulandı. Roman’ın teknik ekibi konumunu tespit etti. Güvenli bir yere ulaşabilirsen, Roman ve adamları seni oradan çıkarabilir.”

Midem düğümlenir ve ellerim terler. Söylemek üzere olduğum şey ile kız kardeşime ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum, ama onu terk edersem, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım.

“Çok üzgünüm, Lizka. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, ama onunla olmak istiyorum. Niko’ya aşığım ve bence o da aynı şekilde hissediyor.” Sesim çatlar ve zorlukla yutkunurum. Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum. “Syndicate ile barışacak ve sana benim hakkımda ne kadar ciddi olduğunu gösterecek. Bizim hakkımızda. Ama şimdilik, Syndicate’in saldırmayacağına söz vermelisin.”

“Bu delilik, Sofiya,” diye yalvarır. “Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Sendika sadece Roman’dan ibaret değil. Pavel ve Maxim... Nikolai onları da yüzüstü bıraktı. Onların güvenini, telafi edemeyeceği bir şekilde ihanet etti.”

Gözlerim yaşlarla dolarken avucumu alnıma bastırıp kafamdaki kargaşayı gidermeye çalışıyorum. “Anlamıyorsun... Sana, Roman’a ya da sevdiğim herhangi birine bir şey olursa yıkılırım, ama...” Sesim kısılıyor. “Ona bir şey olursa... Aynı şeyi hissederim.”

“Seni görmem lazım,” bir an sonra diyor. “Bunun gerçek olup olmadığını kendi gözlerimle görmem lazım. Gerçekten iyi misin, yoksa...” Sözüünü bitirmiyor, ama söylenmemiş kelimeler aramızda asılı kalıyor. Ya da o seni kırdıysa.

Beni göremese de başımı sallıyorum. “Haklısın.” Bunu nasıl başaracağız bilmiyorum, ama ona bunu borçluyum.

“Bana bir gün ver. Roman ve diğerleriyle konuşacağım. Ama Sofiya, hiçbir garanti veremem.”

"Biliyorum."

“Seni çok özledim,” diyor Liza, sesi boğuk. “Ve sadece eve dönmeni istiyorum.”

“Ben de seni özlüyorum,” diyorum nefes nefese. “Ve bunun sana yaptıklarından dolayı üzgünüm. Seni paramparça ettiğini biliyorum.” Göğsümdeki acıya rağmen gülümsemeye çalışıyorum. “Komik, değil mi? Bratva hayatından kaçmak istemiştin, ama şimdi her zamankinden daha fazla içine gömülmüş durumdayım.”

Aramızda uzun bir sessizlik olur, sonra Liza, “Seni seviyorum, Sofiya,” der.

“Seni seviyorum Lizka,” diye cevap veriyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Hat kesilir ve ben orada otururum, başlattığım şeyin tüm ağırlığı üzerime çöküyor.

BÖLÜM

OTUZ ALTI

NIKOLAI

IGOR, ben yaklaşırken alılarından birinin üzerine çömelmiş, makasla sarkan bir dalı kesiyor. Bir eliyle gözlerini gölgeliyor ve bana bakıyor.

“Yine beklenmedik bir ziyaret. Belki de bahçecilik öğrenmeye geldin?”

İki koruması yakınlarda bekliyor. Sanırım bir adamın çenesinin altına silah dayadıktan sonra, insanlar biraz gergin oluyor.

“Tam olarak değil,” diyorum, kol düğmelerimi düzeltirken. “Bahçecilik pek bana göre değil.”

Igor dikleşir, bana dönerek ellerindeki toprağı silkeliyor. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. “Yazık. Bahçecilik sabır ve odaklanma öğretir; bu iki şeyde de eksiklik var gibi görünüyor.”

Bu iğnelemeyi görmezden gelip ceketimin cebine uzanıp kumarhane sözleşmesini çıkartıyorum.

Keskin bir baş sallamayla kağıtları işaret eder. “Bunlar imzalandı mı?”

Başımı sallıyorum. Bu konuyu uzatmanın bir anlamı yok. “Kumarhane anlaşmasından çekiliyorum.”

Yüzü sertleşti ve makası yere attı. “Anlıyorum. Peki bu parlak karara seni ne götürdü?”

“Anlaşma artık önceliklerimle uyuşmuyor. Tazminatınızı almanızı sağlayacağım. Sadece paradan daha fazlasını kaybettiğinizi biliyorum ve bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım.”

Igor sertçe gülüyor. “Ah, önceliklerin. Dur tahmin edeyim, güzel karın mı?”

Yüzüm sertleşir. Bana kızmaya hakkı var, ama Sofiya'dan bir daha bahsederse, bu işin sonu iyi bitmez. “Doğru. Sofiya benim önceliğim ve bu da Sendika ile işleri yoluna koymak anlamına geliyor.”

Dudakları küçümsemeyle kıvrılır. “Ya tanıdığım en aptal herifsin, ya da ölmek istiyorsun. Sendika’nın seni affetmesi imkansız.”

“Bana nasıl konuştuğuna dikkat et,” diye tersliyorum. Korumaları yanıma yaklaşıyor, ama umurumda değil. “Önceliklerimi iyi belirledim. Neyin gerçekten önemli olduğunu biliyorum, o da o ve paylaştığımız gelecek.”

Başını salladı, koyu renkli gözleri benimkilere delici bir bakış attı. “Güzel bir kadının büyüüne kapılmaman için seni uyarmıştım, ama sen onun tuzağına düştün. Kendi kardeşin gibi o da seni kandırdı.”

“Kardeş” kelimesi karnıma yumruk yemiş gibi geldi. Görüşüm daraldı ve onun yeniden açtığı eski yara yeniden yanmaya başladı.

İki adımda yüzüne yaklaşıyorum, sesim alçak ve keskin. “Bunu bir daha söyle. Cesaretin varsa.”

Gözümün ucuyla, korumalarının yer değiştirdiğini ve silahlarına uzandıklarını fark ettim. Sırtımda bir tehdit hissettim, ama kıpırdamadım, dikkatim tamamen Igor’a odaklanmıştı. Adamlarına bir göz attığında sırtışı kayboldu.

“Sergey bana ihanet etti, kurduğum her şeye ihanet etti. Sofiya, yılan gibi kardeşimle hiç alakası yok.” Yumruklarım yanımda sıkılıp açılıyor. “Sen güvenilir bir ortaktın ve ben de bunun böyle kalmasını tercih ederim. Ama karıma bir daha saygısızlık edersen, hiç tereddüt etmeden seni ortadan kaldırıyorum.”

Igor gözlerini kırpmıyor, kendini beğenmiş maskesini tekrar takıyor. “Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Zhukov. Bundan uzaklaşırsan her şeyini kaybedersin. Ve ben burada kalıntıları toplamak için olmayacağım.”

Geri adım atıp omuzlarımı silkiyorum. “Benim için endişelenme, Igor. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.”

Ofise girdiğimde, Vadim kanepeden başını kaldırır; bir ayağını sehpaye uzatmış, uzanmış durumdadır.

içkisini masaya koyar, kaşlarını kaldırarak sorar. “Nasıl gitti?”

Kravatımı gevşetip, derin bir nefes veriyorum. “Beklediğim kadar iyi. Yani hiç de iyi değil.” Masamın arkasındaki sandalyeye çöküp, cilalı ahşap yüzeye parmaklarımla ritim tutuyorum. Sofiya’ya yakın olmak için evden çalışmayı tercih ettiğimden, gece kulüplerimizden birinin üstündeki bu ofise bir haftadan fazladır gelmemiştim.

“Onu suçlayabilir misin? Tek hamlede hem parasını hem de siyasi nüfuzunu kaybetti.”

“Oyun böyle oynanır. Kuralları ben koymuyorum.” Omuz silktim. “Sofiya’yı ona tercih etmemi kesinlikle hoşuna gitmedi.”

Vadim burnunu çeker, kollarını başının üzerine uzatır. “Sence misilleme yapacak mı?”

“Siyasi desteğini çekecektir, ama doğrudan peşimden gelmek için o kadar da aptal değil. Kazanamayacağı bir savaş başlatacağını biliyor.” Düşüncelere dalarak duraksıyorum. “Yine de Igor hafife alınacak biri değil.”

“Adamlarımıza onu gözetlemelerini söyleyeceğim,” diyor Vadim. “Tehlikeli piçlerden bahsetmişken, Sendika ile ilgili planın ne?”

Sandalyede geriye yaslanıp tavana bakıyorum. “Plan mı? Henüz bir planım yok.” Roman’ı arayıp son birkaç haftadır söylediğim her şeyin yalan olduğunu itiraf etmem mümkün değil. Sofiya’ya asla zarar vermediğimi ve veremeyeceğimi. Ona hiç tahmin etmediğim kadar derinden aşık olduğumu. Bir sonraki hamlem ne olursa olsun, Sofiya ile birlikte olmaya ciddi olduğuma onu ikna edecek kadar cesur olmalı. “Önce Azerbaycanlılarla ilgilenelim, sonra Sendika ile nasıl başa çıkacağımı düşünürüm.”

Vadim başparmağını bardağının kenarında gezdiriyor. “Teklifini reddettiğinden beri Roman’dan haber aldın mı?”

“Hayır.” Parmaklarımı bir kağıt ağırlığının etrafında kıvırıyorum. “Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum. Ama artık önemi yok.”

Vadim sessizce kıkırdar. “Ya zekisin ya da intihara meyillisin. Bazen ayırt etmek zor.”

Ayağa kalkıp masamın kenarına geçiyorum. “Tural’dan son haberler ne?”

“Eva, onunla ve adamlarıyla dolu bir minibüsle yolda. Son duyduğuma göre, arka koltukta Noel jambonları gibi bağlanmışlar.”

Bunu hayal ederek sırtıyorum. “Bunu nasıl başardığını merak ediyorum.” Ama yine de, Eva istediğini elde etmek söz konusu olduğunda çok yaratıcı çözümler üretebilen biridir. “Peki bu... teslimatı ne zaman bekliyoruz?”

“Bugün ilerleyen saatlerde. Eva onları depoda bağlayacak, böylece yarın Tural’ı sorgulayabilirsin.”

İstediğim cevapları almaktan ziyade bir partiye öncelik vermem pek sık olan bir şey değil, ama bu gece en üst düzey yardımcılarımdan birinin doğum günü partisi var.

En önemlisi, adamlarım ona bağlılık yemini ederken bu gece Sofiya yanımda olacak. Onu korumakla beni korumak arasında hiçbir fark olmadığını anlamaları gerekiyor ve onun için canlarını feda etmelerini bekliyorum.

Tural gibi adamların onu hedef olarak göreceğini bildiğim için, şimdiye kadar onun varlığını gizli tuttum. Ama Sofiya ile aramızdaki ilişki gerçek ve artık ait olduğu yerde, benim yanımda durmasının zamanı geldi.

Kağıt ağırlığını tekrar elime alıp, avuçlarımda çeviriyorum. “Güzel. Tural’ın gözlerimin içine bakıp, beni ve karımı hedef almasının neden akıllıca bir fikir olduğunu açıklamasını istiyorum.”

Vadim onaylayarak mırıldanır. “Saldırının arkasında Tural’ın olduğu konusunda somut kanıtımız var mı?”

Kağıt ağırlığını masaya geri koyup ayağa kalkarak gömleğimin manşetlerini düzelttim. “Gece bitmeden ihtiyacımız olan her şeye sahip olacağız. Parçalar nihayet yerine oturuyor.”

BÖLÜM

OTUZ YEDİ

SOFIYA

Liza ile yaptığım telefon görüşmesi günün geri kalanında kafamda yankılanır. Onu bu işe karıştırarak bir hata yapmamış olmayı umuyorum, ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim.

O benim aklımı kaçırdığımı düşünse bile, benim iyiliğimi istediğini ve beni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyorum. Öte yandan Roman, bu konuda hiç de sakin olmayacaktır. Bu yüzden önce Liza ile konuşmam gerekiyordu. Ona ulaşabilecek biri varsa, o da odur.

Bunu nasıl başaracağını bilmiyorum, ama kimse ölmeden bir buluşma ayarlayabilirse, artık işlerin eskisi gibi olmadığını görecekler. Niko, onların sandığı kişi değil, en azından tamamen değil.

Akşam yaklaşıyor ve bu geceki gizemli randevumuz için hazırlanma zamanı geldi. Niko bana pek fazla ayrıntı vermedi, ama özel bir şey giymemi söyledi ve ben de öyle yapacağım.

Niko tüm kıyafetlerimi yatak odasına taşıttı, ama çoğunlukla yoga pantolonları veya yazlık elbiseler giydiğim için henüz gardırobunu keşfetmedim.

Aklıma bir fikir geliyor ve gülümsemeden edemiyorum. Aradığımı bulana kadar rafları karıştırıyorum. Bu, denediğim son parçaydı; sırf Niko'nun parasını harcamak için aldığım pek çok şeyden biriydi, ama onu giyme fırsatım olacağını hiç düşünmemiştim.

İç çamaşırlarımla kalıyorum ve zümrüt yeşili elbiseyi başımdan geçiriyorum. Kumaş şeffaf ve tül gibi, vücuduma tam olarak yapışıyor

Bazı yerleri, derin V yakası tam da kışkırtacak kadar açıkta bırakıyor; yan taraftaki çarpıcı yırtmaç da öyle.

Aynanın önünde durup dudağımı ısıyorum. Tanrım, hatırladığımdan daha seksi. Niko beni butikte denerken hiç görmedi, yani bu onun ilk görüşü olacak. Ve umarım beğenir.

Valeria'nın elbiseyle giymemi önerdiği altın rengi bantlı topuklu ayakkabıları giyiyorum, bu ayakkabılar boyumu birkaç santim uzatıyor ve bacaklarımı olduğundan daha uzun gösteriyor. Makyajımı sade tutuyorum — siyah kirpikler ve çarpıcı kırmızı dudaklar — bu görünümü mükemmelleştirmemde kız kardeşim bana yardım etti. Bu her zaman bizim geleneğimizdi, biz dedikodu yaparken o benim makyajımı yapardı. Yakında bunu birlikte yapabileceğimiz düşüncesi içimde bir umut kıvılcımı yakıyor.

Saçlarımı omuzlarıma üzerine salıyorum, koyu renkli bukleler sırtıma geliyor.

Aynada yansımaımı kontrol ettiğimde, itiraf etmeliyim ki, iyi görünüyorum. Ayak bileği monitörü bile genel görünüme biraz havalı bir hava katıyor. Ama içimden bir ses beni uyarıyor.

Niko sahiplenici biridir ve bu elbise onu kızdıracaktır. Yalnızsak sorun yok ama ya değilseniz diye bir şal alıp omuzlarıma gevşekçe sarıyorum. Bu, görünüşümü yumuşatıyor ve kendimi tamamen açıkta hissetmemem için dekolteyi yeterince gizliyor.

Aynaya son bir kez bakıp aşağı iniyorum.

"Peki, tam olarak nereye gidiyoruz?" Arka koltuktan Emil'in profiline bakarken sesim kulağıma tiz geliyor. O yola odaklanmış, yüzü gergin.

"Bu bir sürpriz, unuttun mu?" diyor, vites değiştirirken.

Yumuşak bir iç çekişle pencereden dışarı bakıyorum. St. Petersburg, sokak lambalarının altında parıldayarak önümde uzanıyor.

Bakışlarım, el çantamın durduğu kucağıma düşüyor; elbisenin eteğinin altından ayak bileği izleme cihazı görünüyor. Kendi kendime gülümsüyorum. Böyle bir aksesuarı kıyafetin bir parçası haline getirebilecek tek kişi benim.

Emil boğazını temizliyor ve dikkatimi tekrar kendisine çekiyor. "Bak, az önce söylediklerim konusunda, haddimi aştım." Diye iç çekiyor, elleri direksiyonda sıkılaşıyor. "Azerbaycanlılar ensemizde nefes alırken ortalık gergin. Sinirimi senden çıkarmamalıydım."

"Önemli değil," derim, konuyu uzatmak istemiyorum. "Anlıyorum. Şu anda işler karmaşık. Ben de kimsenin zarar görmesini istemem."

Arka aynadan bana bir göz atar. "Bunu duyduğuma sevindim."

Daha fazla konuşmadan telefonu çalar. Konuşmayı gizli tutmak için kulaklığını takar ve kısa bir "Evet, öyle," diye cevaplar. Uzun bir sessizlik. "Merak etme. Her şey yoluna girdi."

Kaşlarımı çatıp Emil'e bakıyorum ama yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum. Telefonda Niko mu var? Beni mi soruyor? Kalbim hızla atıyor; kısmen heyecan, kısmen de gerginlikten. Bu gecenin ne hakkında olduğunu hiç bilmiyorum ve bu da beklentimi daha da keskinleştiriyor.

Birkaç dakika sonra, alçak bir binanın arkasına park ediyoruz. Park eder etmez yolcu kapısı açılır ve Nikolai orada durur, yıkıcı derecede yakışıklıdır. Dar siyah pantolon kaslı uyluklarına yapışır ve gömleğinin düğmeleri, göğsünü kaplayan dövmeyi ima edecek kadar açılmıştır. Saçları sanki ellerini içinden geçirmiş gibi dağınıktır ve çenesinde hafif bir sakal vardır, ama nefesimi kesen şey gözleridir — o delici, derin mavi gözler.

Elini uzatıyor, ben de onu tutup arabadan iniyorum. Bakışları üzerimde dolaşıyor.

"Çok güzelsin, moya sladost," diye mırıldanıyor.

Sözleri içimi bir kıvılcımla dolduruyor ve gülümsüyorum. "Sen de fena görünmüyorsun."

Boğazımı temizlerim ve etrafa hızlıca bakınırım. Bir kulüp gibi görünen bir yerin arka sokağındayız, kapının altından müzik sızıyor. Bana kolunu uzatır, ben de kolumu onun koluna geçiririm, o da beni arka girişten geçip uzun, karanlık bir koridora doğru götürür.

"Sonunda bana nerede olduğumuzu ve burada ne yaptığımızı söyleyecek misin?"

Gülümsüyor, eli sırtımda sıcak bir his bırakıyor ve beni koridorlardan geçiriyor. "Burası sahip olduğum gece kulüplerinden biri. Bu gece, adamlarımdan birinin doğum günü partisi için

alışmıyoruz, adamlarımdan birinin doğum günü partisi var."

Başımı ona doğru çevirdim. "Bu, adamlarınla tanışacağım anlamına mı geliyor?"

"Aynen yle." Eli benimkiyle i içe geçiyor. "Bence herkesin pakhanın karısıyla tanışma zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Bana bir şey olursa, adamlarımdan kimin için canlarını feda edeceklerini bilmeleri gerekir."

Ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım. "Emin misin? İşlerin gidişatına bakılırsa..."

Bir anda beni duvara itti, bacağını bacaklarımdan arasına sıkıştırdı. Başka yere bakamayayım diye çenemi kaldırırken gözlerini kısıyor. "Sen. Benim. Karımsın." Elimini kaldırıp dövmesine bir öpücük konduruyor. "Bir gün, sadece işaretimi değil, yüzüğümü de takmanı isterim."

Kalbim gğsmdede deli gibi atmaya başladı, ama yine de ona sataşmadan edemedim. "Bu, bana düzgün bir beyefendi gibi evlenme teklif etmeyi planladığın anlamına mı geliyor? Sadece istediğini alan bir vahşi değil?"

O sırtıyor. "İkisi de."

Sonra dudaklarımı kendi dudaklarına bastırıyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp emiyor. Ellerim omuzlarını kavırıyor, onu kendime çekip öpücüğüne karşılık veriyorum. Vücudum otomatik pilotta, igdlerimle hareket ediyor, parmaklarım saçlarına dalarken dili ağzıma dalıyor, beni adeta canlı canlı yiyor.

Benden uzaklaştığında, sudan çıkmış bir balık gibi nefes nefese kalıyorum, o ise tamamen sakin görünüyor. "şimdi partiye katılsak iyi olur," diye homurdanıyor, "nk seninle bir dakika daha yalnız kalırsam, seni bu duvara dayayıp becereceğim."

Dudaklarımı ısııyorum çünkü bu hiç de kötü bir fikir gibi gelmiyor.

Sırtımı sahiplenici bir şekilde eliyle tutan Niko, beni uzun bir koridordan geçip bir merdiven çıkmaya yönlendiriyor. Seslere bakılırsa asıl kulübe açılan bir kapının önünde duruyoruz. Bir an durup, omuzlarıma sıkıca sarılmış şalımda inceliyor. "şdn m?"

İçimde bir gerginlik hissediyorum. Adamlarıyla tanışacağımı bilseydim bunu giymezdim ama şimdi dikkat çekmenin bir anlamı yok. şalı omuzlarıma daha sıkı sarıyorum.

"Uh, biraz. Bu parti kimin için?" Konuyu değiştirmek için soruyorum. "Stanislav. Yardımcılarımdan biri. Yakında onunla tanışacaksın."

Gözlerimin içine bakıyor. "İgor'a bugün kumarhane anlaşmasından çekildiğimi söyledim. Yarın Roman'a ulaşacağım. Kolay olacağını sanmıyorum."

İçim ısınıyor, ama buna hafif bir suçluluk duygusu da karışıyor. Ona çalınan telefondan ve Liza'ya yaptığım aramadan bahsetmeliyim. Yarın söyleyeceğim. Bundan hoşlanmayabilir, ama ona gerçeği borçluyum.

Başımı sallıyorum ve o elimi tutuyor, parmaklarını parmaklarımla arasına geçiriyor ve beni kapıdan geçerek ana kulübe götürüyor. Hafif elektronik müzik ve kalabalığın sıcaklığı bizi karşılıyor. Parti tüm hızıyla devam ediyor.

Odanın içinden geçerken, insan denizi bizim için ikiye ayrılıyor. Aslında, Niko için. İnsanlar onu baş sallayarak ve saygılı jestlerle selamlıyor, ama mesafelerini koruyorlar, ona açıkça sahip olduğu alanı tanıyorlar. Nikolai çenesini eğerek, yanımızdan geçen insanlara selam veriyor. Meraklı bakışlar bizi takip ediyor, özellikle de beni, ve kendimi, elinde tuttuğum elinin bana verdiği güven için minnettar buluyorum.

Odanın en ucunda, seçkin birkaç kişi için ayrılmış gibi görünen küçük bir masaya yaklaşıyoruz. Herkes ayağa kalkıyor ve birdenbire tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissedince gerginleşiyorum. Nikolai beni yanına çekiyor. Tanıdığım tek kişi Vadim.

"Hatırladın mı, Vadim?" diye sorar Niko.

"Nasıl unutabilirim ki? Mısır gevreği seven adam, değil mi?"

Vadim elimi öpmek için harekete geçiyor. Eli dudaklarına yarı yolda geldiğinde Niko kaşlarını çatıyor ve uyarı olarak boğazını temizliyor.

"Seni tekrar görmek ne güzel," der, elimi bırakırken yaramaz bir gülümsemeyle. Vadim daha sonra beni arkadaşlarıyla tanıştırır; Tatiana adında sarışın bir kadın ve kız kardeşi, Galina adında kızıl saçlı bir kadın.

"Neden oturmuyorsun? Vadim ve benim önce iş konuşmamız gereken birkaç kişi var, ama şampanya getirttireceğim. Seni herkese tanıtmadan önce biraz rahatlatan iyi olur." Elini kolumdan aşağıya doğru kaydırıyor ve ardında küçük kıvılcımlar bırakıyor.

İkimiz yalnız kalır kalmaz, iki kadın da tüm dikkatlerini bana verdi.

"Tamam, sana Nikolai hakkında bir şey sormam lazım," dedi Galina, gizemli bir şekilde öne eğilerek.

"Bize her şeyi anlat. Yani, yıllardır bekârlığıyla tanınan bir adam, birdenbire karısıyla mı ortaya çıkıyor? Hem de Roman Vasiliev'in baldızı." Ellerin ovuşturdu. "Bunda ilginç bir hikâye olmalı."

Tatiana, masamıza şampanya kadehleri gelirken kız kardeşine bir bakış atar. "Bu kadar meraklı olma," diye azarlar.

Galina gözlerini devirdi. "Bana bir rahat ver. Buradaki herkesin tek konuştuğu şeyin bu olduğunu biliyorsun."

Tatiana bana döner. "Yani, merak ediyoruz ama işine burnumuzu sokmak istemiyoruz."

Gülüyorum. En azından dürüst davranıyorlar. "Önce bildiklerinle başlayalım."

"Fazla bir şey yok," diye itiraf ediyor Tatiana. "Nikolai Moskova'ya gitti ve seninle evlenmiş olarak geri döndü. Herkes ağzını sıkı tutuyor ama sana temin ederim ki, St. Petersburg'daki tüm bekar kadınlar bu konuda iyice ağladı."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseliyor. Hakkımızda bilinen tek şeyin bu olması beni şaşırtıyor, ama sanırım pakhan insanların çenelerini kapalı tutmasını istediğinde, öyle yapıyorlar.

Ben bir şey söyleyemeden Galina araya girer, çenesini avucuna dayar. "Eminim fırtınalı bir aşktı. İlk görüşte aşk, ayaklarının yerden kesilmesi, tüm o masal gibi şeyler, değil mi?"

Şampanyam boğazıma takıldı. Keşke bu evliliğin masaldan ne kadar uzak başladığını bilselerdi... Daha çok bir korku hikayesi gibiydi, hem de fazlasıyla gerçek bir kötü adamla... Kendimi ona sırılsıklam aşık olduğum bir adamla.

"Tam olarak öyle değil," diyorum, cesaret toplamak için bir yudum alıyorum. "Niko ve ben bir tür anlaşma ile başladık. Bu... karmaşık bir durum."

Galina, sanki çok ilginç bir dedikodu anlatacaktım gibi gözlerini kocaman açar. "Nasıl karmaşık?"

Kadehimin sapıyla oynayarak, kelimelerimi dikkatlice seçiyorum. "Sadece bu evliliğin benim seçimim olmadığını söyleyelim." Odanın diğer ucuna bakıyorum ve onu bir grup erkekle konuşurken görüyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, bana hafifçe göz kırpyor ve midem takla atıyor. "Artık farklı hissediyorum."

Tatiana düşünceli bir şekilde başını salladı. "Çoğu bratva evliliğinde durum böyledir. Kocanın,

iki katı yaşında ve üç katı ağırlığında değil." Yüzünü buruşturdu. "Nişanlım gibi."

Galina sırtıyor. "Şey, Nikolai senin üç katın kadar... ama iyi anlamda."

İkimiz de gülüyoruz, ama Tatiana'ya baktığımda, o başını eğiyor. "Ama sen Vadim'le birlikte gelmedin mi?" diye soruyorum.

"O sadece ağabeyimin en iyi arkadaşı. Ailem beni onunla evlendirecek." Tatiana, boş bir bardağı havada sallayarak sinirli bir şekilde garsonu azarlayan yaşlı bir adama doğru başını sallıyor.

"Üzgünüm," diyorum, durumu yumuşatmaya bile çalışmadan. "Siz bir bratva ailesinden misiniz?"

Galina kaşlarını çatıyor. "Maalesef. Tatiana evlendikten sonra sıra bende. Bu yüzden ailem beni tekmelerek ve bağırarak gelinlik giydirene kadar olabildiğince eğleniyorum."

Sıcak bir el sırtımı okşayarak dikkatimi dağıtır. Nikolai eğilir, nefesi kulağımı gıdıklar. "Seni tanıştırmam için hazır mısın?"

Gergin hissediyorum ama yine de kabul ediyorum ve izin isteyip Nikolai'nin beni odanın diğer ucuna götürmesine izin veriyorum.

"Seni doğum günü çocuğuyla tanıştıracam, Stanislav."

Yaklaştığımızda, keskin elmacık kemikleri ve düzgünce kesilmiş sakalı olan otuzlu yaşlarının başında bir adam olan Stanislav, etrafındaki bir düzine kadar erkekle birlikte koltuğundan kalkıyor.

"Pakhan," diyorlar neredeyse hep bir ağızdan ve saygı göstergesi olarak başlarını eğiyorlar.

Onlara bir an süre tanır, sonra tekrar konuşur. "Sizi karımla tanıştırmak istiyorum," der. Nikolai boğazını temizler ve odada ölüm sessizliği hakim olur. "Bu Sofiya. Şu andan itibaren, onun hayatı benimki kadar değerli. Onu koruyacak, ona itaat edecek ve gerekirse onun için öleceksiniz."

Bu beklediğim şey değildi. Nikolai'nin eli belimi daha sıkı kavradı. "Bu görevini yerine getiremeyen her erkek bana hesap verecek. Ona bir pakhanın karısına yakışır saygı ve özenle davranacaksınız, anlaşıldı mı?"

"Evet, patron" sesleri havayı doldurur. Biraz önce Nikolai'ye yaptıkları gibi başlarını eğiyorlar.

“Teşekkür ederim,” diyorum, şalımın ucuyla oynamamaya çalışarak. Bu adamlar beni neredeyse hiç tanımıyorlar, ama sanki çok önemliymişim gibi beni korumaya yemin ettiler. Bu dokunaklı, ama bu tür bir sadakatin riskleri var. Eğer Sendika müzakereyi reddederse, Nikolai ve Roman bir anlaşmaya varamazlarsa, bu onların hayatlarına mal olabilir.

Bu, bu gece Niko'ya Liza ile olan bağlantımı itiraf etmem için bir neden daha. Benim yüzümden kimsenin zarar görmesini istemiyorum.

"Doğum günün kutlu olsun." Bu sözleri Stanislav'a yöneltiyorum. "Oldukça kalabalık bir parti olmuş."

Bu doğru. Parti tüm hızıyla devam ediyor ve dışarıda olup, sohbet edip içki içmek çok güzel. Kenarda küçük bir dans pisti var ve birkaç kişi eğleniyor.

Stanislav bana geniş bir gülümsemeyle bakıyor. “Geldiğiniz için teşekkürler. Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevk. Pakhanımızdan daha güzel bir kadını yanına layık görecektir başka bir erkek yok.” Görünüşe göre herkes de aynı fikirde, başlarını sallıyor ve erkekler Nikolai'nin elini sıkmak için öne çıkıyor.

Nikolai kolunu omzuma doluyor. “Katılıyorum. Karım çok güzel.”

Mutluluktan yüzüm kızarıyor ama cevap verecek vaktim yok çünkü Tatiana ve Galina dans pistinden bana el sallıyor.

“Keyfine bak,” diye fısıldıyor Niko kulağıma. “Hala konuşmamız gereken bazı işler var.”

“Ah, siz erkekler ve sizin o önemli mafya işleriniz,” diye takılıyorum, ama onun bana sunduğu fırsatı değerlendirmekten çekinmiyorum. Uzun zamandır kendimi bu kadar rahat bırakmamıştım.

Dans pistine adımımı atar atmaz Galina kollarıyla bana sarılır. O şampanya şişesini çabucak bitirmiş gibi bir hisse kapılıyorum.

“Bu şarkıyı seviyorum,” diye kulağıma yüksek sesle söylüyor. Güzel bir şarkı; geçen yılın tekno ritimli büyük bir pop hiti. “Şu aptal şalı çıkar ve bizimle dans et.”

Şal mı? Doğru, altında giydiğim süper seksi elbiseyi gizleyen şal. Daha önce iyi bir fikir gibi görünüyordu, ama odanın onun adamlarıyla dolu olduğunu düşününce, bunun pek hoş karşılanmayacağını hissediyorum.

"Hayır, sorun değil. Burası biraz esintili geliyor."

Tatiana gülüyor. "Esintili mi? Dalga mı geçiyorsun, ben buradan çıkmak istiyorum." Kalın saçlarını boynundan kaldırıyor.

"Ben iyiyim, gerçekten." İki kadın da omuz silkiyor ve dans etmeye devam ediyor. Kendimi bırakıp hareket etmek, yaşıtılarım gibi eğlenmek çok iyi geliyor. Kalçalarımı ritme göre sallıyorum, yavaşça dönüyorum, ritmin beni sürüklemesine izin veriyorum.

Stanislav ile derin bir sohbete dalmış olan Nikolai'ye bir göz atıyorum, ama gözleri benden ayrılmıyor. Dudakları tanıdık bir sırıtışa bürünüyor ve kaldırılmış kaşları bana kulüpte tanıştığımız geceyi hatırlatıyor. Bakışlarındaki ateşten anladığım kadarıyla o da hatırlıyor.

"Pakhan'ın bir kadına sana baktığı gibi baktığını hiç görmedim," diyor Tatiana, gürültülü müziğin sesini bastırmak için kulağıma yarı bağırarak. Yüzüm kızarıyor. Bunun doğru olduğunu sanmıyorum, ama yine de kendimi iyi hissettiriyor.

Gözümün ucuyla sarı saçlı ve süper model gibi bir figür görüyorum: Eva. Her zamanki gibi muhteşem görünüyor, daracık siyah pantolonu ve askılı bluzu her adımında dikkat çekiyor. Nikolai'ye yaklaşıyor, eğiliyor ve iki yanağına da öpücük konduruyor.

Artık aralarında bir şey olmadığını biliyorum — Niko bana öyle söyledi — ama içime sızan kıskançlık hissini engelleyemiyorum. Onun dikkatini çeken, gözlerini ayıramadığı kişi olmak hoşuma gidiyordu.

Tatiana omzuma dokunduğunda dans etmeyi bıraktığımı fark ediyorum. "Her şey yolunda mı? Bir içki falan ister misin?"

"İyiyim," diye onu rahatlatıyorum. Sesim gergin ama kendimi gülümsemeye zorluyorum. "Ama evet, belki bir içki iyi bir fikir olabilir."

"Hayır! Henüz gidemezsin. Bu en iyi şarkı." Müzik daha şehvetli, hipnotik bir ritme geçerken Galina başını geriye atar ve kollarını havaya kaldırır.

Eva'nın kulağına fısıldadığı şeye hâlâ gülümseyen Nikolai'ye bir göz atıyorum. İçimde bir isyan kıvılcımı çakıyor. Eğer dikkatini başka yere verecekse, o zaman dikkatinin tam olarak nereye ait olduğunu ona hatırlatmam gerekecek.

"Biliyor musun... burası biraz sıcak," diyorum, ses tonum hafif. Elimi hafifçe sallayarak şalı yakındaki bir sandalyenin üzerine atıyorum.

Serin hava tenime dokunur ve cesaretim artar. Müziğin ritmine uyarak kalçalarımı sallayarak dans ederim.

Galina alçak sesle ısıklık çalar. “Vay canına, bütün gece o vücudu saklamışsın. Senin gibi bir vücudum olsaydı, o elbiseyi hiç çıkarmazdım.”

Tatiana beni döndürür, ben de ona doğru sendelerim, dengemi bulurken gülerken. Odanın sıcaklığı ve müziğin ritmi, derimin altında elektrik gibi çınlıyor.

Galina sırtıtarak bana dirsek atıyor. “Herkes sana bakıyor, bunu biliyorsun, değil mi?”

Omuz silkerim ve ona yaramaz bir gülümseme atarım. “Güzel.”

Onun bakışlarını ilk ben hissediyorum — içimi titretip ürperten, kaynayan bir sıcaklık. Sonunda ona baktığımda, Nikolai’nin gözleri bana kilitlenmiş, karanlık ve tehlikeli bir bakışla. Eh, kesinlikle dikkatini çekmişim.

İlk önce ben gözlerimi kaçıyorum, saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum, kalbim çarparken dans etmeye devam ediyorum. Ayıyı kışkırttım; şimdi sonuna kadar gitmeliyim.

“Hay aksi.” Galina’nın sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, ama bu uyarıyı kaçırmıyorum. Tam zamanında başımı kaldırıyorum ve Nikolai’nin bana doğru öfkeyle koştüğünü görüyorum; çenesi sıkılmış, kolları yanlarında kaskatı ve yumrukları sıkıca sıkılmış.

“Üzgünüm,” diyor Tatiana yüzünü buruşturarak fısıldarken, o ve Galina hızla geri çekiliyorlar. Kızların birbirine destek olması buraya kadarmış. Onları suçlayamam tabii. Nikolai son derece ölümcül görünüyor.

Dansçılar kenara çekilirken o odanın ortasından geçerek bana doğru bir yol açar. O tam önüme gelene kadar onu fark etmemiş gibi davranarak sallanmaya devam ederim. Burnum onun sert göğsüne değse de başımı kaldırmayı reddediyorum.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, ölümcül bir sakinlikle, bu da içimde hem korku hem de heyecan uyandırdı.

Masummuş gibi davranarak çenemi kaldırıyorum. “Dans ediyorum. Sen ne yapıyorsun?”

“Karımın o seksi kıyafeti giymenin iyi bir fikir olduğunu düşünmesinin nedenini merak ediyorum,” diyor sert bir sesle. “Özellikle de paylaşmayı sevmediğimi bildiği halde.” Bakışları sahiplenici bir şekilde üzerimde dolaşüyor. Gözleri göğüslerimde takıldığında, meme uçlarım sertleşiyor—ve o bunu fark ediyor.

Hayal gücüm mü, yoksa oda tamamen sessiz mi oldu? Ellerimi belime koyuyorum. “Nereye gittiğimizi söylemedin. Bu gece sadece ikimiz olacağımızı sanıyordum.”

Gözümü kırpmadan, eli koluma dolanıyor ve beni dans pistinden uzaklaştırıyor. Havada gerginlik hissediliyor ve Nikolai beni peşinden sürükleyerek odanın içinden geçerken, erkeklerin bakışlarını kaçırdıklarını fark ediyorum.

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyorum, sesimdeki titremeyi gizleyemeden.

“Yaramazlık yaptığında ne olacağını göstermek için, karıcığım.”

BÖLÜM

OTUZ SEKİZ

NIKOLAI

SOFIYA DİKKATİMİ ÇEKMEK İSTİYORDU ve şimdi istediğini elde etti. Yaramaz küçük karım, o şalı bir kenara atıp sahnedeymiş gibi kalçalarını salladığı anda ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Oyun mu oynamak istiyor? Peki. Oynayacağım, ama şimdiye kadar hiç kaybetmediğimi bilmesi gerekirdi.

“Neandertal gibi davranıyorsun. Bırak beni.” Bileğini elimden kurtarmaya çalışıyor, ama ofisime girip kapıyı arkamızdan kapatana kadar onu bırakmıyorum.

Tüm adamlarımın önünde yarı çıplak bir şekilde baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyordu. Hepsi de başka yere bakacak kadar akıllıydı ve bunun için ona bir ders verilmeli.

Cezalandırılmalı.

Siktir, bu kelime tek başına bile sikimi sertleştiriyor. “Yaptıklarının sonuçları var, moya sladost.” Onu kanepeye itip, gücümüzü ve yaş farkımızı kullanarak üstüne dikiliyorum. “Şimdi bana ne düşündüğünü açıkla, benim olanı herkese göstererek?”

Gözlerini kısarak pes etmeyi reddetti. “Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Eski metresini karınla aynı partiye davet etmenin kötü bir davranış olduğunu sana kimse söylemedi mi?”

Lanet olsun. Bu Eva ile mi ilgili?

Onu hiç zorlanmadan kaldırıp koltuğuna kaydurdum ve kucağıma oturdum. Ateşle oynuyor ama umursamıyor gibi görünüyor. Nefesi hızlanmış, dudaklarımız birbirine çok yakın.

. Elimle çenesini kavrayıp yüzünü bana doğru çeviriyorum, gözlerime bakmasını sağlıyorum.

“Başka kimse yok dediğimde ciddiydim. Eva benim sevgilim değil ve hiç olmadı. O eski bir arkadaşım ve bratvamin üst düzey bir üyesi. Onun benim için daha fazlası olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun.”

“Yalancı. Buraya geldiğim ilk gün onun kız arkadaşın olduğunu itiraf etmiştin.”

“Hiçbir şeyi itiraf etmedim. Sen öyle olduğunu varsaydın ve ben de kıskançlığını sevdiğim için seni düzeltmedim.”

Dudaklarını ısırdı. “Kıskanmadım.”

Vücudu kaskatı kesilir ve ben burnumu boynunun yanından yukarı doğru sürüyorum. “Artık ne kadar yaramaz olduğunu bildiğime göre, bu muhteşem göğüslerin kime ait olduğunu sana göstermem gerek galiba.”

“Bunu nasıl yapacaksın?” Korkmuş gibi değil, tahrik olmuş gibi konuşuyor.

Külotunun kenarını takip ederek, iç uyluk kıvrımları boyunca ilerliyorum. “Önce benim için ne kadar ıslandığını kontrol ederek başlayacağım.” Dudaklarını yalıyor, nefes alışığı kısa ve ateşli. “Sence ne bulacağım? Benim için sırlıslık oldun mu, güzel kız? Sana bir ders vereceğim düşüncesi amını ıslatıyor mu?”

“Hayır,” diyor ikna edici olmayan bir sesle.

“Yalancı.” Parmaklarımı külotunun lastiğine geçirip kumaş şeridini yana çekiyorum. Bu hareket tek başına bile parmak eklemlerimin amının üzerinde kaymasına yetiyor, hazırlığı beni kaplıyor. “Kocanın sikini ne kadar istediğini hissedebiliyorum. Külotun sırlıslık olmuş.”

Ben bir parmağımı amının uzunluğu boyunca gezdirirken o inliyor, ama ben içeri girmiyorum. Sadece girişini okşuyorum, ona benim için ne kadar küçük bir sürtük olduğunu gösteriyorum. Kocası için. Ne kadar inkar etmeye çalışsa da. Yapamaz.

Parmaklarım onu okşamaya devam ediyor ama ona ihtiyacı olan penetrasyonu vermiyorum. Klitorisini en hafif dokunuşlarla okşuyorum, ihtiyacını gidermeye yetmeyecek kadar, sadece daha fazlasını istemek için çaresiz kalmasına yetecek kadar.

"Önümde diz çök," emrediyorum.

O da itaat eder, kanepeden kayar ve bacaklarımın arasına diz çöker. Pantolonumun düğmesini açarım, fermuarımı indiririm ama sikimi örtülü bırakırım. Sofiya dudaklarını yalar. "Bana sikini yalatacak mısın?" Sesinde duyulan saf ihtiyaç beni güldürür.

"Sana bir ders vereceğimi söyledim ve vereceğim. Bu güzel göğüslerini herkesin görmesi için sergiledin ve şimdi ben onları kendime ait ilan ediyorum."

Öne uzanıp ellerimi göğüslerinin etrafına doluyorum, kumaşın üzerinden hafifçe sıkıyorum, sonra elbisesinin üst kısmını aşağı çekip sütyen giymediğini görüyorum.

Beğenimi inleyerek ifade ediyorum. "Mükemmel," neredeyse kendime söylüyorum. "Şimdi, sikimi pantolonumdan çıkar."

Yutkundu ve gözlerini kısarak bana baktı. Beni reddetmeyi mi düşünüyor? "Buraya oyun oynamaya gelmediğimi biliyorsun." Kusursuz tenini ve yanaklarını süsleyen kızarıklığı net bir şekilde görebilmek için yüzündeki bir tutam saç kenara çektim. "Yap şunu. Çıkar beni."

Dudaklarını yalıyor ve pantolonumun içine uzanıyor, sıcak avucuyla sikimi kavlıyor. Tam bir mutluluk. Gözlerimi kapatıyorum, dokunuşunun tadını çıkarıyorum, sonra pantolonumu ve külotumu aşağı indirip onu sikime doğru yönlendiriyorum. Bekleyemeyecek kadar çok azmış durumdayım. Onun dokunuşuna şimdi ihtiyacım var.

"Sikimi ağzına al ve iyice ıslat."

Dudaklarını aralıyor ve ben de sikimin başını dilinin üzerinde gezdiriyorum, ıslak sıcaklığın tadını çıkarıyorum. "Daha derine," diyorum, sesim kaba. O da itaat ediyor, boğazının en arkasına değene kadar beni santim santim içine alıyor. Beni emdikçe yanakları çöküyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Aferin kızım," diye homurdanıyorum, onu yönlendirmek için parmaklarımı saçlarına doluyorum. Mücadelesini izliyorum, çok derine ittiğimde yumuşak bir öğürme sesi çıkıyor. O yetişmeye çalışırken salyası çenesinden akıyor, sikimin her yerini kaplıyor. Geri çekiliyorum, nefes almasına izin veriyorum, ama sadece bir anlığına.

"Tekrar," diyorum, dudaklarının arasına geri kayıyorum. Etrafımda inliyor, titreşim testislerimi sıkılaştırıyor. Dili

mükemmel bir şekilde çalışıyor ve elleri testislerimi avuçladığında neredeyse kendimi kaybediyorum.

Sonunda çekildiğimde, dudakları şişmiş, çenesi salya ile ıslanmıştır. Bana uzanarak inler, ama ben henüz bitirmedim. "Sen eğlendin. Şimdi sıra bende," derim, memnun bir iniltiyle ıslaklığı penisimin boyuna yayarak.

Göğüslerini kavrarım, yumuşak tepeciklerin arasına girerken onları sikimin etrafına bastırırım. Meme uçları başparmaklarıma sürtünür, ilgi bekler, ama benim dikkatim etinin beni nasıl sardığına, bana ne kadar mükemmel uyduğuna odaklanmıştır.

"Şu haline bak," diyorum boğuk bir sesle, kalçalarımı ileri doğru iterek, her itişte karnımı gererek. "Benim için yaratılmışsın. Bu göğüsler benim, değil mi, moya sladost?"

Yutkunur, bakışları bana kilitlenir, yanakları kızarır. "Söyle," derim, sesim alçalır. "Kendine dokunmak istiyorsan, bana kime ait olduklarını söyle."

Dudakları aralanıyor, sesi kısılıyor. "Senin," diye fısıldıyor, gözlerinde yaramaz bir ışıltı var. "Ama buna alışma."

Karanlık bir gülümsemeyle sırtıyıyorum. "Bunu göreceğiz. Ama uslu bir kız oldun.

Ellerini aşağıya indir ve benim için orgazm ol."

Ona iki kez söylememe gerek yok. Elleri titreyerek bacaklarının arasına kayıyor. Ben devreye giriyorum, göğüslerini birbirine sıkıştırıyorum; parmakları hareket etmeye başladıkça sikim daha hızlı kayıyor.

Öne eğiliyorum, dudaklarım kulağına değiyor ve fısıldıyorum, "Daha sert. Ben bu mükemmel göğüsleri sikerken kendini boşalt."

Meme uçlarını çimdikliyorum, dudaklarından bir inilti koparacak kadar büküyorum. Başı geriye düşüyor, inlemeleri giderek yükseliyor ve bu kadar çaresiz hali beni doruğa çıkarmaya yetiyor.

Ritmik hızlanıyor, kalçaları eline doğru sallanıyor, tahrik olmasının kaygan sesi, göğüslerinin arasında kayan sikimin ıslak sesiyle karışıyor. Boşalmak için kendini hazırlayarak çığlık attığında, elini itip iki parmağımı sıkı ve sıcak vajinasına sokuyorum, avucumu klitorisine sürtüyorum.

"Benim için boşal, Sofiya," diye homurdanıyorum, sikim zonkluyor.

Zirveye ulaştığında vücudu sarsılır ve titrer, boşalmasıyla elimi ıslatır. Gözlerimi yüzünden ayırmam

—aralanmış dudakları, zevkten gevşeyen ifadesi, sığ nefes alıp verişleri.

Sadece lanet olasıca mükemmel.

Onun artçı sarsıntıların tadını çıkarmasına izin veriyorum, vücudu ellerimde yumuşak ve esnek, tamamen bitkin. Bu arada, ona olan ihtiyacım daha da alevleniyor, sikim rahatlamak için can atıyor. Beklemekten bıktım.

Bir kolumu beline dolayarak onu kaldırıyorum, külotunu çıkarıyorum ve kucağıma oturtuyorum. Elbisesi beline kadar sıyrılıyor, çıplak teni bana yapışıyor. Aramızdaki kontrast baş döndürücü — o açıkta ve savunmasız, ben ise neredeyse giyinik ve kontrol bende.

Onu sabit tutarak, kendimi onun girişine yönlendiriyorum, şişmiş ucumu kaygan kıvrımlarının arasında gezdiriyorum.

Başını geriye atıyor, sesi gergin bir şekilde mırıldanıyor, “Ne yapıyorsun?”

Sırıtarak, ıslak amını okşamaya devam ettim. “Oh, moya sladost, bitti mi sandın?”

Gözlerini açıyor ve ben onu nefesini kesecek kadar ileri itiyorum. “Hayır, tatlım,” diye homurdanıyorum, kalçalarını kavrayarak. “Şimdi sikimin her santimini içine alacaksın.”

BÖLÜM

OTUZ DOKUZ

SOFIYA

“Beni içine alacak mısın, yoksa bu şerefi bana mı bırakacaksın?” Niko’nun sesi alçak ve yumuşaktır, karanlık vaatlerle doludur. Bu bir soru değil, bir meydan okumadır; karşı koyamayacağım bir meydan okuma.

Avucumu göğsüne dayıyorum ve santim santim aşağıya doğru iniyorum, kalın penisi beni nefesimi kesecek şekilde geriyor. Nefes almaya zorluyorum kendimi, vücudum onu tamamen içine almak için geriliyor. Alçak, gırtlaktan çıkan küfürü tüylerimi diken diken ediyor. Kendini tuttuğunu hissedebiliyorum, ama patlamasını istiyorum. Tıpkı benim gibi, kontrolünü kaybetmesini istiyorum.

Eğilirken gözleri şehvetle kararmış, sanki açlıktan ölüyormuş ve asla doyamayacakmış gibi beni öpüyor. Alt dudağını emiyorum, dilim onunkıyla dans ediyor, aramızdaki sıcaklık hızla artıyor. Az önce yoğun bir orgazm yaşadım, ama daha fazlasını istiyorum. Vücudum arzuyla titriyor, her sinirim canlanıyor ve onun dokunuşunu istiyor.

"O kadar darsın ki. Bu amcık benim için yaratılmış. Görüyor musun, moya sladost? Sen benim karım olmak için yaratılmışsın."

Cevap veremedi, kalçalarımın iki yanını kavrar ve yukarı doğru iterek beni tamamen doldurur.

"Bu çok iyi geliyor," diye fısıldıyorum, ona doğru sallanarak. "Bana ne yapıyorsun?"

Gözleri kararır ve itirafım üzerine dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Senin bana yaptığın şeyin aynısını." Tek eliyle saçımı kavrar, boynumu ortaya çıkarmak için yana doğru çeker. Dilini tenimde gezdirir, sonra ısırp emer, üzerimde iz bırakır. "Şimdi üstüme bin. O muhteşem göğüslerin sallanışını izlememe izin ver."

Arzu içimi kaplıyor, nefesimi kesiyor ve beni tamamen onun merhametine bırakıyor. Kalçalarımı sallayarak istediği gösteriyi yapıyorum, ama dişleri boynumdaki hassas noktaya değdiğinde — zevk ve acının şeytani bir karışımı — ayakta kalmakta zorlanıyorum.

“Sen benim muhteşem fahişemsin, değil mi karıcığım? Sadece benim.”

“Siktir, evet,” diye bağıyorum, sözlerimi tutamıyorum. Uyluklarım titriyor, kaslarım kasılıyor, bir orgazmın eşiğinde sallanıyorum. Niko sanki tek amacı beni mahvetmekmiş gibi hareket ediyor, beni titretecek kadar şiddetle içime girip çıkıyor.

Elleri her yerde — saçımı çekiyor, göğüslerimi yoğuruyor, beni acımasız bir tempoda sikine vururken kıcımı kavırıyor.

“Çıkardığın sesleri dinle, Sofiya,” diye homurdanıyor, sesi açlıktan boğuk. “Çaresizsin, değil mi?”

Yalan söyleyemeyecek kadar çaresizim, çılgınca başımı sallıyorum. Vücudumu benden daha iyi tanıyor.

“Güzel. Sikimin üzerinde boşalmanı istiyorum. Her bir santimini benim için parçalandığını hissetmek istiyorum.”

İki parmağını dudaklarıma bastırıyor. “Em,” diye emrediyor. “Onları benim için güzelce ıslat.”

Dilim parmaklarının etrafında dönüyor, onları ağızımın derinliklerine çekiyorum. Yanaklarımı içe çekerken gözleri gözlerime yakıyor ve kalbim hızla atıyor. Tanrım, bu adam günahkar.

Parmaklarını çekiyor, onları arkamda gezdirirken yüzünde karanlık ve bilmiş bir sırıtış var. Sonra hissediyorum—girişimde yavaş, kasıtlı bir daire, daha önce kimsenin dokunmasına izin vermediğim bir yer.

“Hayır,” diye nefes nefese kalıyorum, hafifçe irkiliyorum. “Ben hiç...”

“Şşş,” diye yatıştırıyor beni, sesi bir mırıldanma gibi. “Hoşuna gidecek. Güven bana, moya sladost. Sana çok iyi hissettireceğim.”

İtiraz edemedim, hafif bir baskı uygular, parmağı sıkı kas halkasını okşar. Vücudum gerilir, ama boş eliyle klitorisimi bulur, direncim eriyene kadar yavaş, kasıtlı daireler çizerek okşar.

Parmağının ucu içeri giriyor ve ben nefesimi tutuyorum, vücudum geriliyor, sonra yavaşça bu hissin tadını çıkarmaya başlıyorum. Garip bir his, acı verici değil, ama nefesimi kesecek kadar güçlü.

"Çok iyi karşılıyorsun," diye fısıldıyor boynuma, avucuyla klitorisimi ovarken dudaklarıyla tenimi emiyor. Beyaz sıcaklıkta ve göz kamaştırıcı bir zevk dalgası içimden geçiyor.

Birkaç itiş daha ve ben paramparça oluyorum, o parmağını daha derine sokarken amım onun etrafında sıkışıyor, başparmağı klitorisimi okşuyor, bu ikili his beni alt üst ediyor. Adını haykırıyorum, çığlıklarım odada yankılanıyor.

"Bana bak," diye homurdanıyor Niko, çenemi tutup gözlerimi kendininkilere zorla çeviriyor. "Bu, hayatımda gördüğüm en seksi şeydi. Şimdi seni spermimle doldururken bana bakmaya devam et."

Kalçaları benimkilere hızlı ve acımasızca çarpıyor. Duvarlarım onu bir mengene gibi sıkıyor, her derin, acımasız itişe karşılık veriyor. Nefesi kesik kesik olurken, kasları ellerimin altında gerilirken, zar zor dayanıyorum.

Düşük ve gırtlaktan gelen bir inilti çıkarır, başını boynumun kıvrımına bırakır ve bir kez daha iterek kendini derine gömer. Penis kalınlaşır ve şiddetle titrer, vücudu sarsılırken boşalması içime dökülür.

Bir an için, tek odaklanabildiğim şey, eli boynumun arkasını okşarken göğsünün göğsüme yaptığı ağır baskı. Sanki o anın tadını çıkarıyormuş gibi dudakları omzuma değiyor.

"Biliyor musun," diyorum, sesim hâlâ nefes nefese, "eğer dikkatini çekmek için bu gerekiyorsa, daha sık yaramazlık yapmam gerekebilir."

Gözlerime bakabilmek için biraz geri çekilir. "Ateşle oynuyorsun, moya sladost. Ama oynamak istediğin oyun buysa, seve seve kabul ederim."

Yavaşça ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor, elbisemi düzelterip saçlarımı düzeltiyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi partiye geri dönüyoruz," diyor, kaşlarını kaldırarak. "O şal da yerine sıkıca oturmuş olarak."

Gözlerimi devirdim ve elini kışıma hafifçe vurdu. "Uslu dur," dedi sırıtarak.

İkimiz de kıpırdamadan önce, gürültülü bir vuruş ofis kapısını sarsar.

"Meşgulüz!" diye bağırır.

"Çıkın buradan. Saldırı altındayız!" Vadim diğer taraftan bağıyor. Sözleri, silah seslerinin net patlamasıyla kesiliyor.

Niko beni kendine çekip sağlam meşe masanın altına ittiğinde, içimi korku kapladı.

"Yerde kal," diye bağırır, masasının çekmecesini açar ve bir silah ile cephane çıkarır.

Kendime kıvrılıyorum, dizlerimi göğsüme çekmişim, ellerim titriyor. Ofisin dışından bir yerlerden gelen çığlıklar midemi bulandırıyor.

Niko önümde çömeliyor, elleri yüzümü buluyor, beni sakinleştiriyor. "Sofiya, bana bak. Bu masanın altında kal, anladın mı? Yapılması gerekeni yapabilmem için güvende olman gerekiyor."

"Hayır!" diye nefes nefese bağıyorum, sesim çatlıyor. "Gitme! Çok tehlikeli."

Bana doğru eğiliyor, dudaklarını alnıma bastırıyor. "Gitmem gerek. Ama senin güvende olduğunu bilmeden yapmam gerekeni yapamam. Kapıyı içeriden kilitleyeceğim. Ben ya da adamlarımdan biri gelmedikçe kapıyı açma."

Gözlerim yaşlarla dolarken başımı sallıyorum, boğazım o kadar sıkışmış ki kelimeler çıkmıyor.

Başparmağı yanağımı okşadı; gitmeden önce geçip giden bir anlık şefkat.

Dışarıdaki kaosu duymamak için ellerimi kulaklarımdın üzerine bastırıyorum, ama en büyük zararı veren kafamdaki düşünceler.

Bu Roman ve Sendika mı?

Liza, Niko'nun malikanesinin yerini bildiklerini söylemişti. Bizi buraya kadar takip mi ettiler?

Niko ile Roman'ın adamlarının kavga ettiğini, her iki tarafta da can kayıpları olduğunu hayal edince göğsüm acı verici bir şekilde sıkışıyor. Bu düşünce beni boğuyor. Bu, korktuğum her şeyin gerçekleşmesi demek—ve hepsi benim suçum.

BÖLÜM KIRK

NIKOLAI

Elimde tabancamı sıkıca tutarak ofisimin kapısını araladım. Kaosun sesleri — bağırışlar, silah sesleri, kırılan camlar — fiziksel bir güç gibi üzerime çöküyor. Varlığımın her zerresi Sofiya'yı yalnız ve korumasız bırakma fikrine isyan ediyor, ama başka seçeneğim yok.

Sırtımı duvara dayayarak koridora süzülüyorum. Binadan süzülen şiddetin boğuk gürültüsü, arka koridorlarda ilerlerken dişlerimi gıcırdatıyor, duyularım son derece tetikte.

Bir köşeyi dönerken, doğrudan kafama yönelik bir dizi silah sesi duyuluyor. Atlıyorum, ama yeterince hızlı değilim; omzumda bir patlama hissi. Kahretsin! Kolumdan kan akıyor, ama yanma hissini görmezden geliyorum. Silahımı kaldırıp karşılık veriyorum. Saldırgan yere yığılıyor, kıpırdamıyor.

Baştan aşağı siyah giyinmiş, yüzünü balaklava gizliyor; kimliğini tespit etmenin imkanı yok. Fırsatını bulur bulmaz onu arayacağım.

Durup etrafımı tarıyorum, sonra neredeyse ses çıkarmadan ilerliyorum. Kulübün ana salonunun girişinde çatışma giderek şiddetleniyor. Eşiğinde durup ortalığı süzüyorum: devrilmiş masalar, parçalanmış şişeler ve yere saçılmış enkaz. Adamlarım bir tarafta çömelmiş, diğer tarafta saldırganlarla şiddetli bir çatışmaya girmişler.

Bu adamların kim olduğuna dair hiçbir ipucu yok — Sendika askerleri mi?

Tural'ın karteli mi? Yoksa beklenmedik biri mi?

Çömelmiş bir şekilde, omzumdaki yakıcı acıyı görmezden gelerek odanın kenarı boyunca sürünürüm. Bara ulaşırım, üstünden kayarak arkasındaki yapışkan zemine düşerim. Kurşunlar üstümdeki rafları delip geçer, üzerime cam ve içki yağdırır. İçimden küfrederek, silahımı sıkıca kavrayıp karnımın üstüne yatarak barın sonuna kadar sürünürüm.

Kenardan başımı uzatıp baktığımda, saldırganlardan birini görüyorum; sırtını dönmüş, devrilmiş bir masanın arkasında silahını yeniden dolduruyor. Tereddüt etmiyorum. Ayağa kalkıyorum, nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Mermi hedefini buluyor ve adam yere yığılıyor.

Biri gitti. Daha kaç tane kaldığını kim bilir.

Kulaklarım çınlarken barın arkasına geri çekildim. Adamlarım yerlerinden kıpırdamadan, devrilmiş kabinlerin ve parçalanmış mobilyaların arkasına siper almışlardı, ama saldırganlar DJ kabinini kalkan olarak kullanıyorlardı. Kabin, mermilerimizin çoğunu emecek kadar sağlamdı ve bu da onlara üstünlük sağlıyordu.

Daha iyi bir açı bulmak için barın kenarına doğru yavaşça ilerliyorum. Tam ateş etmek üzereyken bir hareket yakalıyorum; saldırganlardan biri elini kaldırıyor ve diğerlerine keskin bir işaret yapıyor.

Hep birlikte, düzenlerini bozup parçalanmış pencerelere doğru koşuyorlar. Enkazın üzerinden atlarken botlarının altında camlar çıtırdıyor ve gecenin karanlığında kayboluyorlar.

Ne oluyor lan?

Bir an için kimse kıpırdamıyor. Oda tedirgin edici bir sessizliğe bürünüyor, havada keskin bir barut kokusu hakim. Yerimden kalkıp odanın ortasına doğru ilerliyorum, ortalığı kasıp kavuran manzarayı gözlerimle alıyorum.

Adamlarım yavaşça ortaya çıkar. Vadim, silahı hâlâ elindeyken devrilmiş bir masanın arkasından çıkar. Diğerleri ise parçalanmış mobilyaların ve kırık kabinlerin arkasından çıkar.

"Bu da neydi böyle?" diye mırıldanır Vadim, elini saçlarının arasından geçirir.

"Bir pusu. Ama başladıkları işi bitirmek için kalmadılar."

Uzak köşede, adamlarımdan biri girişin yanında yatıyor, cansız gözleri tavana sabitlenmiş. Kahretsin. Midem düğümleniyor, ama görebildiğim kadarıyla tek kayıp o olabilir — bu da küçük bir mucize gibi geliyor.

"Yaralıları kontrol edelim," diyorum. "Ve Dr. Safin'i hemen buraya getirin."

Vadim çoktan harekete geçmişti, telefonunu çıkarırken diğerlerine emirler yağdırıyordu.

Birkaç kıdemli askere binayı taramalarını emrediyorum, bu siyah giysili piçlerin hiçbirinin gölgelerde pusuda beklemediğinden emin olmak için.

Vadim yanımda dururken, Eva arka odadan fırlayarak titreyen bir grup parti konuğunu ana salona itiyor. Hepsi benim bratva'mla bağlantılı, ama bu daha önce böyle bir şey yaşamadıkları anlamına gelmiyor.

Eva bana bir bakış attı ve yüzü soldu. "Kahretsin, Niko, omzun..."

"Bir şey yok," diye sözünü kesiyorum. Şu anda bu çizik en küçük sorunum. "O da neydi öyle?"

Vadim başını salladı. "Aniden ortaya çıktılar, sanki tamamen siyah giyinmiş ninjalar gibi, ama kavga bitmeden geri çekildiler."

"Bu mantıklı değil," diye homurdandım. "Neden öyle çekildiler? Tabii sadece bir mesaj vermek istemiyorlarsa. Öyleyse, ben anlamadım."

Eva'nın gözleri odayı taradı. "Sorumlunun kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Henüz yok, ama cevaplara ihtiyacımız var." Çenemle omzumu işaret ediyorum. "Bunu bana yapan adamı ofisimin dışındaki koridorda yere serdim. Onu arayın. Ve eğer içlerinden hala nefes alan varsa, sorgulanmasını istiyorum."

"Anlaşıldı."

"Vadim, güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol et, kim olduklarını tespit edebilecek miyiz bir baksak. Sofiya'yı buradan çıkarmam lazım. Bir şey bulursan beni ara."

BÖLÜM

KIRK BİR

SOFIYA

Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum, her şeyi dışarıda bırakmaya çalışıyorum. Kendimi güçsüz hissediyorum. Daha da kötüsü, kendimi sorumlu hissediyorum—bunun Sendika'nın işi olduğundan emin olmasam da.

Liza'nın, ona anlattıklarımın sonra böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğini düşünmek istiyorum. Ama belki de Roman'ı ya da diğerlerini dinlemeye ikna edememiştir. Belki de beyin yıkandığımı ya da Niko'nun büyüü altında olduğumu düşünerek beni “kurtarmak” için buradadırlar.

Duvarlardan kavga sesleri sızıyor. Çatışma ana salonda oluyor olmalı. Niko'ya, biri beni almaya gelene kadar yerimden kıpırdamayacağıma söz verdim—ama ya kavgayı durdurabilirsem? Roman'ın adamları burada olduğumu fark ederse, silahlarını indirirler. Değil mi?

Ne yapacağımı düşünürken, aniden kapı çalınıyor.

Sinirlerim geriliyor. Niko olsaydı, bunu söylerdi. Roman ya da adamlarından biri olabilir mi?

"Sofiya, kapıyı aç. Seni buradan çıkarmam lazım." Emil'in sesini tanıdığımda içimi rahatlık kapladı.

Ayağa fırlayıp kapının kilidini açtım. Emil içeri girdi ve kapıyı hızla kapattı. “Gitmeliyiz. Hemen,” dedi, yüzünde gergin bir ifadeyle.

“Niko nerede? O iyi mi?”

“O iyi. Ama emirleri net: Seni buradan çıkarmam gerekiyor. Bizi evde karşılayacak.”

Midem bulanıyor. "Gitmek istemiyorum. Eğer bu bir Syndicate saldırısıysa, durdurmaya yardım edebilirim."

"Bunun için vaktimiz yok, Sofiya. Niko ne olursa olsun seni buradan çıkarmamı söyledi."

"Ama—"

"Ama yok. Yürü." Beni uzun, karanlık bir koridora çekerken kolumu sıkıca tutuyor. Geldiğimiz yoldan farklı bir yol.

Onun tutuşunu kırıp ona yardım edebileceğimi söylemeyi düşünüyorum, ama belki de pervasız davranıyorum. Silahlı çatışmanın ortasına girmek intihar olabilir.

Tek yapabileceğim, Niko ve diğerlerinin sağ salim çıkmasını ummak. Bu onun ilk savaşı değil ve sağ salim çıkacağına güvenmek zorundayım.

Emil beni bir arabanın arka koltuğuna itiyor; geldiğimiz Land Rover değil. Kapı çarpıyor ve lastikler gıcırdamaya başlamadan ve hızla uzaklaşmadan önce emniyet kemerimi takacak zamanım zar zor oluyor.

Araba bir virajı dönerken beni kapıya doğru savurur. Kendimi dengelemek için kolu tutar, koyu renkli camlardan dışarıya bakarım. Omurgamdan bir tedirginlik akıyor. Emil takip ediliğimizden mi endişeleniyor? Hedef olabilir miyiz?

Sormak üzereyim ki, telefonu çalar ve hemen cevaplar. Belki de arayan Niko'dur. Konuşulanları duyamıyorum ama sert ses tonu havayı kesiyor. Arka aynadan bana bakıp duruyor, yüzü gergin. Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyor? Hiç şaşırmam. Dediği gibi, Niko'nun dikkatini dağıttım ve şimdi de bu.

Telefonu kapattığında, koltukların arasından öne doğru eğildim. "Niko muydu? O iyi mi?"

Cevap vermiyor. Bana bakmıyor bile. "Emil?"

"Sadece çeneni kapat ve işimi yapmama izin ver."

Sert sözleri canımı yakıyor ama hayal kırıklığımı içime atıyorum. Şu anda her şey gergin ve onu zorlamak bir işe yaramaz.

Tırnaklarımı ısıyorum, düşüncelerim hızla koşuyor. Malikaneye döner dönmez Liza'yı arayacağım. Bunun arkasında Sendika mı var bilmem gerekiyor. Eğer öyleyse, planladıkları şeyi durdurmak için henüz çok geç olmayabilir.

Kafam o kadar karışık, zihnim en kötü senaryoları tekrarlıyor ki, yanımdaki kapı açılana kadar arabanın durduğunu fark etmiyorum.

Başımı kaldırıyorum ve midem bir taş gibi düşüyor. Igor Bocharov. Bütün vücudum kaskatı kesiliyor.

Yanımdaki koltuğa kayar gibi oturur ve arkasındaki kapıyı sertçe kapatır.

"Merhaba Sofiya," diyor Igor, ses tonu bu duruma göre fazla neşeli.

Boğazım sıkışıyor ve koltuğa yaslanıyorum. "Neler oluyor? Neden buradasın?" diye soruyorum.

Araba tekrar hızlanır ve dikiz aynasından Emil'in taş gibi sert ifadesini görürüm. Bu hiç iyiye işaret değil.

Igor arkaya arkaya duruşu duruşu rahat, sanki eski arkadaşlar gibi sohbet ediyoruz. "O kadar korkmuş görünme. Sadece biraz gezintiye çıkıyoruz."

Başımı sallıyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. "Emil, arabayı hemen durdur. İnmek istiyorum."

Emil beni görmezden geliyor. Arabanın hareket halinde olduğunu umursamadan kapı koluna uzanıyorum.

Igor'un eli mengene gibi bileğimi sıkıştırıyor, sertçe büküyor. Acıdan çığlık atıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, benim güzel küçük dansçım. Seninle konuşacak çok şeyimiz var."

"Hayır, yok!" diye bağıyorum, Igor ağzımı ve burnumu bir bezle kapatırken çırpınıyorum. Kimyasal koku çok güçlü, boğazımı yakıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve üzerime çöken karanlığa karşı mücadele ederken uzuvlarım ağırlaşıyor.

Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey, onun kendini beğenmiş yüzü.

BÖLÜM KIRK İKİ

NIKOLAI

Gömleğim açık duruyor, kumaşı omzumdaki sıyrık nedeniyle kanla ıslanmış. Yüzümü buruşturarak votka şişesinin kapağını açıyorum, bir kadeh doldurup bir dikişte içiyorum.

Şişeyi eğip, alkolün yaraya akmasına izin veriyorum. Acı o kadar keskin ki, bir an için başım dönüyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, yeni bir bandaj alıp sıyrığa bastırıyorum. Daha kötüsü de olabilirdi. Acı hoş bir dikkat dağınıklığı, hayatta olduğumu hatırlatan bir şey. Beni kontrolden çıkmaktan alıkoyan tek şey bu gibi geliyor.

Sofiya bu gece ölebilirdi. Bu, benim gözetimim altında hayatının ikinci kez tehlikeye girmesi olurdu ve bu gerçek içimi kemiriyor. Onu yine yüzüstü bıraktım ve bundan nefret ediyorum.

Emil, çatışma devam ederken onu oradan çıkardı. Benim emrimi beklemeden hareket etmesine çok kızgınım, ama en azından o güvende. Bana mesaj atıp malikaneye doğru yola çıktıklarını söyledi.

Saldırının arkasında kimin olduğunu hâlâ bilmiyorum — Sendika mı, lanet Azerbaycanlılar mı, yoksa gölgelerde pusuda bekleyen bilinmeyen bir düşman mı? Benim dünyamda her şey mümkündür.

Ben tek elimle bandajla uğraşırken, bir dakika sonra Eva ve Vadim ofisime girerler. Eva dilini şaklatır ve bandajı benden alır.

"Durumu daha da kötüleştireceksin," diye mırıldanarak ilk yardım görevini devraldı.

O işini bitirince, Vadim yedek, temiz bir gömleği elime tutuşturdu. "Bunu kanla ıslatmamaya çalış," dedi kuru bir sesle.

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Ne öğrendiniz?"

Eva derin bir nefes verdi. "Bize saldıran adamlar, üzerinde herhangi bir işaret olmayan bir minibüsle geldiler. Hepsi siyah giyinmişti ve hangi gruba ait olduklarına dair hiçbir belirti yoktu. Bu iş için kiralanmış paralı askerler olabilirler."

Yüzümdeki teri silerek başımı sallıyorum. "Peki ya ölenler?"

Vadim başını salladı. "Dövme yok, yara izi yok, kimlik bilgisi yok. Hala yüz tanıma yazılımında resimlerini tarıyoruz, bir eşleşme çıkacak mı diye."

Avucumu çenemin üzerinde gezdiriyorum. "Bu bir saldırıdan çok, dikkatleri başka yöne çekmek için yapılmış gibi geliyor."

"Belov Çetesi mi?" diye sorar Vadim. "Sofiya'yı arıyor olabilirler mi?"

Kanım dondu. "Onun burada olduğunu nereden bilebilirler ki? Partinin detayları son dakikaya kadar gizli tutulmuştu."

Eva boğazını temizleyerek dikkatimi çekti. "O konuyla ilgili. Bunu sana göstermek için yarına kadar bekleyecektim, ama konuyla ilgili olabilir." Arka cebinden bir cep telefonu çıkarır. "Bu Valeria'nın cep telefonu. Sofiya'yı butiğine alışverişe götürdüğü gün kayboldu. Valeria onu bir yere koyduğundan emindi, bu yüzden hattını kapatmadı. Dün telefon faturasını alana kadar pek önemsememişti."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Valeria, karını hırsızlıkla suçlamak istemediği için beni aradı. Umarım sakıncası yoktur, ama biraz araştırma yaptım. Telefonu Sofiya'nın banyosunda saklanmış halde buldum." Eva, telefonu bana vermeden önce ekrana birkaç kez dokunur. "Görünüşe göre kız kardeşin Liza'ya birkaç kez mesaj atmış ve aramış. En son arama bugün yapılmış."

İçimdeki her şey buz gibi oldu.

Vadim kaşlarını çattı. "Bunu Sofiya mı başlattı sence?"

Eva yüzünü buruşturur. "Bunu bir olasılık olarak değerlendirmeliyiz."

İçimde kötü bir his uyanır. Igor haklı mıydı? Sofiya da kardeşim gibi beni kullanıyor mu? Bu düşünce karnıma bıçak saplanmış gibi hissettirir.

"Siktir." Her şeyi anlamaya çalışırken şakaklarımı ovuşturuyorum.

"Ama bu gece onu nereye götüreceğimi bilmiyordu."

." Arama kayıtlarını gözden geçiriyorum. "Buraya gelmeden saatler önce son aramasını yapmış."

Vadim, masamın kenarına çökerken dudaklarını büküyor. "Bir şey duymuş olabilir mi? Onu hafife almamalıyız." Telefonu işaret ediyor. "Belli ki hepimizin düşündüğünden daha kurnaz."

Öfke damarlarımda alevleniyor. "O böyle bir şey yapmaz."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Eva nazikçe.

Bilmiyorum. Kesin olarak hiçbir şey bilmiyorum. Elimde olan tek şey, onun beni asla ihanet etmeyeceğine dair ruhumun derinliklerinden gelen bir inanç. Ama sadece bir aptal her şeyi buna bahse girer.

Vadim ve Eva sessizleşir, düşünmem için bana bir an zaman tanır.

"Dinle," diye devam eder Eva. "Telefonu, ilişkiniz... değişmeden önce çalmıştı. Sendika, sinyal bozucularımızı aşmayı başarmış ve bugün aramayı takip etmiş olabilir. Sofiya'nın onların geleceğini bilmediği de mümkün."

Kafamı sallıyorum, mantık tutmuyor. "Neden saldırıda onun zarar görme riskini göze alsınlar ki? Ve Sendika kazanmak için savaşır. Eğer harekete geçselerdi, hiçbirimiz ayakta kalmazdık ve Sofiya çoktan gitmiş olurdu."

Vadim parmaklarıyla masaya vuruyor. "Azerbaycanlıları hâlâ göz ardı etmedik. Tural depomuzda kilitli olabilir, ama onun için çalışan biri bu işin arkasında olabilir."

Tüm olasılıklar arasında bu en olası olanı gibi görünüyor. "Tural'ı sorgulamak için depoya gidiyorum." Boynumu kırıştırıyorum, vücudum enerjiyle titriyor.

"Vadim, sen burada kal ve temizlikle ilgilen. Ölenlerin kim olduğu konusunda daha fazla ayrıntı bulmaya çalış. Eva, sen eve dön ve Sofiya'ya bak. Bu gece malikaneyi korumak için fazladan adam istiyorum."

Vadim silahına uzanır, kılıfına koymadan önce mermi yatağını kontrol eder. "Peki ya saldırının arkasında Sendika varsa? Ya Sofiya onlarla çalışıyorsa... O zaman planımız ne olacak?"

Dişlerimi o kadar sıkı birbirine vuruyorum ki, dişlerim kırılacakmış gibi hissediyorum. "Buna verecek iyi bir cevabım yok."

Odayı gergin bir sessizlik kaplar, ama ben buraya olasılıkları tartışmaya gelmedim. Onlara devam etmelerini işaret ederim.

Tural, bilekleri bağlı, ayakları beton zemine zar zor değecek şekilde tavandaki bir kancaya asılı duruyor. Yarılmış dudağından kan, zaten yırtık ve lekeli gömleğine damlıyor. Görünüşe göre Eva biraz erken başlamış.

Ben içeri girdiğimde başını kaldırıyor, şişmiş gözlerini kısıyor. "Zhukov," diye bağırıyor. "İşi kendin bitirmeye mi geldin?"

"Berbat görünüyorsun," derim, onun önünde dururken kollarımı sıvıyorum.

"Aynı şey senin için de geçerli," diye boğuk bir sesle cevaplar.

Yumruğum yüzüne isabet ediyor, burnuna sert bir darbe indiriyorum ve acı içinde inliyor. Yüzünü tutup bana bakmasını sağlıyorum.

"Fazla vaktim yok, o yüzden bazı kurallar koyacağım. Sana sorular soracağım ve sen de tereddüt etmeden, dürüstçe cevap vereceksin." Elektrikli matkabımı kaldırıp ona gösteririm. Mesaj açıktır. "Bu gece öleceksin. Seni nasıl öldüreceğim henüz belli değil. O yüzden sağmalamayı bırakalım. Bu gece kulübüme neden saldırdığını bana anlasana? Beni ve karımı sokakta öldürmesi için tuttuğun o salak işini yapmadı mı?"

Matkabı alıp düğmeye basıyorum. Motor uğulduyor, matkap ucu yüzünden birkaç santim uzakta dönüyor. Ses odayı doldururken onun cesareti sarsılıyor.

"Sokakta yapılan saldırı benim fikrimdi, ama bu geceki partiyle hiçbir ilgim yok. Nasıl olabilir ki? Adamlarımla hepsi burada, hayvanlar gibi bağlanmış durumda."

"Dışarıda kimse kalmadığından emin misin?" diye hırladım ve matkabın ucunu çenesinin altına, ucunu hissedebileceği kadar bastırdım. "Cevabını iyice düşünsen iyi olur, çünkü şimdi yaratıcı olmaya başlayacağım."

Bağlarından kurtulmaya çalışırken gözlerinde korku parılıyor. "Kimse kalmadı!" diye bağırıyor. "Bana yardım edebilecek herkesi yakaladın. Yemin ederim."

Matkap ucu karnının üzerine gelecek şekilde indiriyorum. "Sofiya ile evlendiğimi nereden bildin? Onu tehdit etmen gerektiğini nereden bildin? Ve bana saçmalıklar anlatma."

Başı öne doğru sarkar, nefes alışsı sık ve hırçınlaşır. "Burada kötü adamın ben olduğumu mu sanıyorsun, Zhukov? Körsün. Gerçek düşman gözünün önünde duruyor, ama seni kim oynadığını görmüyorsun."

Öfkeden gözlerim bulanıklaşırken matkabı onun yan tarafına sapladım, uç eti deldi. Tural çığlık attı, vücudu şiddetle sarsıldı, kan gömleğinde karanlık bir çiçek gibi açtı.

"Kim?" diye bağıriyorum, matkabı geri çekerek. "Söyle bana, yoksa daha derine ineceğim." "Sence kim?" diye nefes nefese soruyor, yüzü acıdan buruşuyor.

Igor.

Siktir. Her şey yerine oturur, farkına varmam o kadar keskin olur ki sanki içim oyulmuş gibi hissederim.

Bütün bu zaman boyunca burnumun dibindeydi ve ben fark etmedim. Nefesim yavaşlar, Tural yüzümdeki ifadeyi izlerken matkap aniden elimde ağırlaşır.

"Anladın, değil mi?" diye hırıltıyla soruyor.

Yutkunuyorum, kusmuşumu boğazıma geri itiyorum. Aklım, görmezden geldiğim her etkileşimi, her uyarı işaretini hızla gözden geçiriyor. Çok kez önemsemediğim o tedirginlik hissi.

Matkapı çalıştırıp bu sefer daha sert bir şekilde etine bastırıyorum. Çığlıkları boğuk ve gırtlaktan geliyor. Kan fışkırıyor, yere damlıyor. Gömleğimi temiz tutma planım suya düştü.

"Neden? Igor benden ne istiyor?" diye soruyorum. Tural inliyor, başı öne düşüyor, ama ben çenesini yukarı çekiyorum. "Konuş."

"Ben nereden bileyim? Bana planını söylemedi, sadece saldırı günü senin yerini haber verdi. Önceliklerini gözden kaçırdığını ve yolunu bulmak için yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi. Tek istediğim anlaşmamızdan daha iyi bir pay almaktı, ama sen çok inatçıydın."

Gözleri geriye yuvarlanır, göz kapakları titrer. Bayılmak üzeredir

.

"Benimle kal," diye homurdanıyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum.

Kafası

yana doğru sallanıyor.

"Igor'un senin için daha büyük planları var," diye alay ediyor, sesi zayıf. "Ne olacağını hiç bilmiyorsun. O... o çok güçlü biriyle çalışıyor..."

Başı öne düşüyor, bilincini kaybederken gözlerindeki ışık sönüyor.

"Siktir!" Bu sefer yüzüne daha sert bir tokat atıyorum, ama çok fazla kan kaybetmiş.

Bu ne anlama geliyor... Daha büyük planlar. Güçlü biri mi? Her zaman bir adım önde olduğumu düşünerek kör olmuşum. Ama Igor oyunu kuruyordu ve ben de tam da onun istediği gibi oynuyordum.

Telefonum titriyor, cebimden çıkarıyorum. Eva

arıyor, kaydırarak cevap veriyorum. "Ne var?"

Sesinde aciliyet var. "Emil malikaneye geri dönmedi. O yok, Sofiya da yok."

Telefon elimden kayıyor, nabzım kulaklarımda atıyor. İçimdeki her şey soğuyor.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

SOFİYA

YAVAŞ YAVAŞ KENDİME GELİYORUM, etrafımdaki dünya netleşip bulanıklaşıyor. Başım zonkluyor ve ağızımda beni öğürten acı bir tat var.

Omuzlarımdaki keskin bir ağrı beni gerçeğe geri çekiyor, buna bileklerimi kesen ipin yakıcı acısı da eşlik ediyor. Kollarım arkamda sıkıca bir tahta sandalyeye bağlanmış durumda. Gözlerimi sertçe kırıştırarak etrafımı anlamaya çalışıyorum. Oda küçük, boyası dökülmüş, karo zemini çatlamış ve başımın üzerinde tek bir loş ampul sallanıyor.

Gözlerim ayaklarımın dibinde çömelmiş olan Emil'e takılınca boğazım düğümleniyor

ayaklarımın dibinde çömelmiş olan Emil'e takılıyor.

"Emil?" Sesim kısık, boğazım ağrıyor. "Ne yapıyorsun?"

Neredeyim ben?"

"Kapa çeneni ve kıpırdama, yoksa derini keserim," diye tehdit ediyor, kafasını bile kaldırmadan. Korku, adrenalin patlaması gibi içimi kaplıyor.

Ayak bileği izleme cihazıyla uğraşıyor. Görünüşe bakılırsa onu kesip çıkarmaya çalışıyor.

"Lütfen yapma," diye yalvarıyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Cevap vermedi. Başını eğik tutarak, kelepçeyi kesmek için dikkatlice çalışmaya devam etti. Ayak bileğimdeki izleme cihazı, Niko'nun beni bulabilmesinin tek şansıydı.

"Igor'la çalışıyorsun, değil mi?" Cevap ortada, ama bunu itiraf etmesini istiyorum. Bunu ondan duymam lazım.

Hâlâ hiçbir şey yok. Panik, öfkeye dönüşüyor ve sandalyede ileri geri sallanarak onun dengesini bozmaya çalışıyorum. Emil, ağır elini dizime koyarak beni durduruyor.

"Sofiya." Sesi sinirli bir hırıltı gibi. "Lanet bacağını kesmemi mi istiyorsun?"

"Cevap ver!" diye bağıyorum, sesim çatlıyor. "Igor'un Nikolai'ye ihanet etmesine yardım ediyorsun. Neden?"

Emil sonunda gözlerime bakıyor, yüzünde karanlık bir ifade var. "Igor bir hain değil. Bunun olmasına izin veren Nikolai. Sadakat dersi alması gereken kişi o."

"Sana ne vaat etti? Para mı? Güç mü? Nikolai yaptıklarını öğrendiğinde, bu dünyadaki hiçbir şeyin seni ondan koruyacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Emil burun kıvrıyor, dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünüyor. "Hiçbir fikrin yok. Bu paradan daha önemli bir şey. Yakında göreceksin."

Başka bir şey söylemez, sadece işine geri döner. Altın parçalanırken ve halhal serbest kalırken, açıkça duyulabilir bir çıtırtı sesi gelir. O halhali eline alıp, ellerinde çevirip yere koyarken, midemde mide bulandırıcı bir ağırlık hissederim.

"Yapma!" diye bağırırım, ama çok geçtir. Çekiç sertçe iner, takip cihazını parçalar ve onunla birlikte kurtarılma umudumu da yok eder.

"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldıyorum. "Bana zarar mı vereceksin? Beni öldürecek misin?"

Kapı gıcırdayarak açılır ve midem kurşun gibi ağırlaşır. Igor içeri girer, manzarayı izlerken gözleri parıldar.

Benim seviyeme çömelir. Tüyler ürpertici bir nezaketle, bir tutam saçımı kulağımın arkasına iter. Vücudum onun dokunuşuna tepki gösterir, bileklerim iplere karşı gerilir.

"Seni öldürmek mi?" der, soğuk bir gülümsemeye. "Oh hayır, benim küçük dansçım. Senin değerinin farkında değilsin. Ülkedeki en güçlü adamlar senin için her şeyi yaparlar. Seni kullanacağım. Ama önce, biraz eğleneceğiz."

"Eğlence" kelimesi omurgamdan aşağı buz damlaları akıtıyor.

Çaresizlik vücudumdaki her kasımı gerginleştiriyor. "Emil, ona bunu yapmasına izin verme. Lütfen. Bana zarar vermek istemezsin. Bunu durdurabilirsin—

hala durumu düzeltebilirsin.”

Gözlerinde bir şey parladı, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu.

Igor çenemi sertçe kavrar ve yüzümü kendisine doğru çeker. “Ona nefesini boşa harcamayın,” diye alaycı bir şekilde söyler. “Bana bakın. Önemli olan tek kişi benim. Kaderinizi ben belirlerim.” Elini sıkılaştırdıkça vücudum titriyor. “Eğlenceye geçmeden önce, kocana ve kayınbiraderine bir mesaj kaydetmeliyiz. Tabii, henüz birbirlerini öldürmemişlerse.” Gülümsemesi genişliyor. “Nikolai’nin saldırının arkasında Sendika’nın olduğunu düşünmesini sağladım. Nasıl misilleme yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bu geceki her şeyi sen mi ayarladın?”

“Herkesin dikkati dağılmışken seni kaçırmak için mükemmel bir zamandı.”

Igor çenemi bırakıyor ama rahatlamam kısa sürüyor. Arkama geçip saçımı çekiyor, çatlaklı tavana bakana kadar başımı geriye doğru zorluyor.

Işıklar birden yanar, parlak ve göz kamaştırıcıdır, beni irkiltiyor. Emil öne çıkar, telefonunu kaldırır, lensi bana doğru çevirir.

Boynuma bir bıçak dayandığında dehşet beni sardı. Igor yaklaştı, dudakları kulağıma değdiğinde nefesi iğrenç kokuyordu. “Kameraya gülümse, küçük dansçı. Bu çok eğlenceli olacak.”

BÖLÜM

KIRK DÖRT

NIKOLAI

BUGATTI geceyi yırtarak ilerliyor, farları önündeki boş yolu ve karanlığı aydınlatıyor. Direksiyonu sıkıca kavıyorum ve malikâneme yaklaşıırken gaza basıyorum.

Eva ile telefon görüşmesini bitirir bitirmez, Sofiya'nın ayak bileği monitörüne bağlı izleme cihazını açtım, ama hiçbir şey göstermiyordu. Nedenini hatırladığımda kalbim durdu: Alarmı tetiklemeden partiye gitmesi için daha önce cihazı devre dışı bırakmıştım.

Siktir!

Depodan ayrıldığımdan beri Emil'i defalarca aradım, ama her seferinde cevap yok.

En kötü ihtimaller aklımı kemiriyor. Pusu mu kuruldu? Malikanemize dönerken saldırıya mı uğradılar? Henüz kanıtlayamıyorum ama tüm işaretler, Igor'un onun ortadan kaybolmasının arkasında olduğunu gösteriyor.

Yumruğumla direksiyona vurdum. Bunu önceden tahmin etmeliydim. Onda bir terslik olduğunu anlamalıydim. Ve şimdi bedelini ödüyorum.

Evimin önüne çekiyorum, arabayı zar zor durdurup dışarı çıkıp ön merdivenleri koşarak çıkıyorum.

Vadim ve Eva giriş holündeler. Bana doğru dönüyorlar, yüzleri asık.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

Vadim'in yanağı seğiriyor, sonra şöyle diyor: "Emil. Tehlikeye düştü."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi geldi. "Ne demek istiyorsun?"

"Güvenlik kamerası kayıtlarını incelerken, Emil'in gergin bir telefon görüşmesi yaptığını fark ettim. Meğer, salona yerleştirdiğim dinleme cihazının yanında duruyormuş. Söylediklerinin bir kısmını bir araya getirdim; Igor'la Sofiya'yı kaçırmak hakkında konuşuyordu."

Oda başımı döndürüyor. Emil. Sofiya'yı koruması için güvendiğim adam bana ihanet etmiş. Bu ihanet, hayal ettiğimden çok daha derinden yaralıyor ve eski yaraları deşiyor.

Eva, antrede bir ileri bir geri yürüyor. "Emil'in Sofiya'yı bir arabaya bindirdiği görüntüleri de var; Zhukov Bratva'ya ait olmayan bir araba." Tüm araçlarımda takip cihazı var, yani bu planlı bir hareketti.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken sandalyenin arkasına tutunuyorum, parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Igor," diyorum dişlerimi sıkarak. "Tural, Igor'un bana karşı çalıştığını, daha büyük bir komplo kurduğunu iddia etmişti. Bunun ne kadar derine indiğini bilmiyordum, ama görünüşe göre Emil'i kendi tarafına çekmiş."

Vadim içinden küfreder. "Igor'un Sofiya'dan ne istediği?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim hayal kırıklığından titriyor. "Görünüşe göre Igor güçlü biriyle çalışıyor. Tural, daha fazla bilgi alabilmemden önce bayıldı. Şu anda buna odaklanamıyorum. Sofiya'yı geri getirmek tek önemli şey."

Odadaki gerginlik, malikanenin üzerinde yankılanan gök gürültüsü gibi gürleyen bir sesle paramparça oldu.

"Bu da ne lan?" diye mırıldanır Vadim, silahına uzanır.

Eva da silahını çeker, bakışları ön kapıya yönelir. "Dışarıda."

Üçümüz dışarıya koştuk ve bir helikopter alçalırken çimlere çıktık. Kulakları sağır eden gürültü, diğer her şeyi bastırıyordu. Eğer saldırmak için gelmiş olsalardı, çoktan ateş altında olurduk. Yine de buna güvenmiyorum. Silahımı helikoptere doğrultmuş, parmağım her şeye hazırlıklı olarak tetiğin üzerinde.

Eva ve Vadim, silahlarını kaldırmış olarak yanımda duruyorlar. Helikopter yere iniyor ve iki kişi gecenin karanlığına adım atıyor: Roman Vasiliev ve Pavel Fedorov. Elleri havada, avuç içleri öne doğru, teslim olduklarını gösteren bir hareketle.

"Ateş etmeyin!" diye bağılıyor Pavel, çimlere adım attıklarında sesi gürültüyü kesiyor.

Eva ve Vadim bana bakarak ne yapacağımızı bekliyorlar. Hafifçe başımı sallıyorum. Silahlarımızı indirmiyoruz, ama ateş de etmiyoruz. İki adam, arkalarında küçük bir muhafız grubuyla birlikte bize doğru ilerliyor.

Birkaç metre ötede dururlar. Roman'ın sarsılmaz bakışları benimkilere kilitlenir, kanla ıslanmış gömleğimi görünce yüzü buruşur. "Bu buluşmayı Sofiya istedi. Bana kalsa, şu anda kafana bir kurşun sıkılmış olurdu."

Olayların parçaları bir araya gelmesi biraz zaman alıyor: bugün erken saatlerde kız kardeşine yaptığı telefon görüşmesi. Sofiya bu durumu düzeltmeye, benimle Sendika arasında barış sağlamaya çalışıyordu.

Ama Roman olanları öğrendiğinde barış imkansız hale gelebilir. Silahımı indiriyorum, göğsümde bir korku yerleşiyor. "İçeri gidelim. Konuşmamız lazım."

Roman ve Pavel ofisimdeki deri koltuklara otururlar, gözleri bana delici bir şekilde bakar. Vadim kollarını kavuşturmuş olarak karşı duvara yaslanırken, Eva kanepede oturmaktadır.

Onlara her şeyi baştan anlattım: Sofiya ile evliliğimi, Igor ile ortaklığımı, onun bana karşı çalıştığını ve muhtemelen Emil'i tarafına çektiğini nasıl öğrendiğimi ve bu gece yaşanan olayları. En zor kısmı, Sofiya'nın kayıp olduğunu açıklamaktı.

Konuşmamı bitirdiğimde, Roman sanki birkaç saniye sonra masanın üzerinden atlayıp boğazımı sıkacakmış gibi görünüyor. Pavel'in ifadesi soğuk, daha ölçülü ama bir o kadar ölümcül. Konuşmuyorlar ve sessizlik, bağırıyor olmalarından daha kötü.

Sofiya'yı koruyamadığım için onların öfkesini hak ediyorum. Birinin bana ihanet edecek kadar yaklaşmasına izin verdim ve şimdi o tehlikede. Kendimi herkesten daha çok suçluyorum. Ama suçlamak onu geri getirmeyecek. Nerede olduğunu bulmak dışında hiçbir şey getirmeyecek.

"Şu anda bildiğimiz tek şey bu. Igor bu işin arkasında ve Emil onunla çalışıyor. İşe buradan başlayacağız." Vadim'e bakıyorum. "Hackerlarımız

hackerlarımıza CCTV görüntülerini analiz ettirip trafik kontrol sistemleriyle karşılaştırarak kulüpten sonra Emil'in rotasını takip etmelerini sağla."

Vadim başını sallar ve bir mesaj gönderir.

Roman başını yana eğdi, sesi buz gibiydi. "Bu senin gözetimin altında oldu. Hâlâ burada oturmamızın tek sebebi, Sofiya'nın Liza'ya saldırmamasını yalvarması. Bir an bile sana güvendiğimi sanma."

Eva kollarını kavuşturur ve Roman'a sertçe bakar. "O zaman biraz güvenmeyi öğrenmen iyi olur, çünkü hoşuna gitse de gitmese de onu bulmak için birlikte çalışmak zorundayız."

Roman cevap vermez, ama yanağındaki bir kas seğirir.

Boğazımı temizledim. "Sofiya'nın üzerinde bir takip cihazı var. Dün gece dışarı çıkmadan önce alarmin çalmasını istemediğim için cihazı kapatmıştım, ama onu uzaktan etkinleştirmenin bir yolunu bulmalıyız."

"Ona lanet olası bir takip cihazı mı taktırdın?" diye homurdanır Roman.

Kaşlarımı kaldırırım. "Konuyla alakasız. Şu anda işimize yarayabilir."

Vadim dikleşir. "Ne yapabileceğime bir bakayım." Odanın yanındaki bilgisayara doğru uzun adımlarla yürür, sandalyeyi çekip oturur. Parmakları klavyede uçar. "Ne tür bir cihaz bu? Sinyali şifreledin mi, yoksa varsayılan ayarlarla mı çalışıyoruz?"

Derin bir nefes alıp, izleme uygulaması açık olan telefonumu ona uzattım. "Bilmiyorum lan, teknik ekibimiz kurdu. İhtiyacın olan her şey burada."

Vadim başını salladı ve çalışırken kendi kendine mırıldandı. Roman onu bir şahin gibi izliyordu, gerginliği hissedilebiliyordu. Pavel, Vadim çalışırken ayağa kalkıp arkasına geçti.

Roman'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve bakışlarını karşılayıp, gözlerimi kaçırmayı reddediyorum. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Vasiliev?"

"Seni anlamaya çalışıyorum. Sofiya'yı kandırıp sana aşık ettirdiysen, seni canlı canlı derini yüzeceğim."

Parmağımı çenemdeki çukurda gezdiriyorum. "Bu adil." "Bu ne anlama geliyor?"

Ellerimi genişçe açıyorum. “Onu kandırmadım, oyun oynamadım ya da manipüle etmedim demek. Ben de ona aynı derecede aşık oldum demek. Onu geri kazanmak için dünyayı kül ederim. Her anlaşmayı, gücümün her zerresini onun mutluluğu için feda ederim.” Sesim çatlıyor ve duvara yumruğumu indirme dürtüsüne direniyorum.

Roman gözlerini kırptırır, cevabım karşısında açıkça hazırlıksız yakalanmıştır.

Masa çekmecemi açıp kumarhane anlaşmasına ait belgeleri çıkarıyorum. Onları masanın üzerine atıp ona doğru itiyorum. “Bunlar Igor’un benden imzalamamı istediği belgeler. Sana ona ne kadar ciddi olduğumu gösterebilmek için vazgeçtiğim anlaşma.”

Roman belgeleri alır, yüzünde sert bir ifadeyle sayfaları çevirir. Sonunda belgeleri masaya bırakır ve bana sertçe başını sallar. “Hâlâ bir pisliksin, ama sana inanıyorum.”

Bu bir affetme değil, ama kabul edeceğim. Ancak, içimi kemiren tedirginliği hiçbir şey silemez. Sofiya hâlâ dışarıda ve Igor’un elinde olduğu her saniye işkence gibi geliyor.

Bir an sonra, Vadim küfrederek hayal kırıklığıyla geriye yaslanır. “Sinyal yok. Monitörü sökmüş olmalılar.”

Pavel öne çıkar. “Denememin sakıncası var mı?”

Vadim bana bakar, ben de başımı sallarım. Pavel oturur ve parmaklarını çıtlattır. “Ne tür bir şifrelemeyle karşı karşıyayım?”

“Askeri düzeyde,” der Vadim düz bir sesle.

Pavel’in dudakları seğiriyor, bu gece onda gördüğüm en yakın eğlence belirtisi bu. “Bakalım dayanacak mı?”

Tuşların hızlı tıklaması dışında odada sessizlik hakimdir. Roman’ın gözleri Pavel ile ekran arasında gidip gelir, elleri koltuğun kolçaklarında yumruk haline gelmiştir.

Gergin bir bekleyişin ardından Pavel dikleşir. “Buldum. Monitörün en son aktif olduğu konumu tespit ettim. Güncel olmayabilir, ama yine de bir şey.”

Siktir. Sonunda bir gelişme.

“Konum nedir?” diye soruyorum, monitöre doğru adım atarak.

Pavel hızlıca yazıyor ve ekran bir harita ile doluyor. Bölge, limanın kenarındaki bir sanayi bölgesi. Paslı depolar ve unutulmuş sokaklar izgarayı süslüyor.

“Orası tam bir çöplük. Gözetleme yok, yaya trafiği yok. Ama orayı tanıyorum. Igor’la eskiden buluştuğumuz terk edilmiş bir araziden çok uzak değil.” Ellerim yanlarımda sıkışıyor. “Bir saatten az bir sürede orada olabiliriz.”

"Helikopterimizi kullanmak ister misin?" diye sorar Roman.

Başımı sallıyorum. “Çok gürültülü olur, özellikle de öyle bir bölgede. Gizli hareket etmeliyiz.”

Eva çoktan kapıya doğru yola çıkmış. “Taktik teçhizatı alıp adamlarımızı hazırlayayım. Beş dakika sonra dışarıda buluşalım.”

Roman sırtıma bir şaplak atar. “Bu işi sen yönet. Neye ihtiyacın olursa, adamlarım ve ben destek olacağız.”

Bu tam anlamıyla beyaz bayrak sayılmaz, ama elimden gelenin en iyisi bu. “Teşekkürler.”

Harekete geçmeden önce, cebimdeki telefonum titriyor. Bir saniye sonra, Roman’ın telefonu da çalıyor.

İkimiz de donup kalırız ve birbirimize temkinli bir bakış atarız. Ekrana baktığımda midem sıkışır; bilinmeyen bir numaradan gelen bir video mesajı vardır.

Roman gergin bir ifadeyle parmağını kaydırarak mesajı açtı. “Bu da ne lan?”

Ben de aynısını yapıyorum, içimde bir korku hissi uyandırıyor. Roman’ın görebilmesi için telefonumu yukarı kaldırıyorum. "Aynı videoyu aldın mı?"

Bana sıkı bir şekilde başını sallıyor. Video oynatılmaya başlarken odada sessizlik hakim oluyor.

BÖLÜM

KIRK BEŞ

NIKOLAI

İlk kareyi gördüğümde midem bulanıyor. En kötü kabusum gerçek olmuş. Sofiya bir sandalyeye bağlanmış, bilekleri arkasına bağlanmış. Başı doğal olmayan bir açıyla geriye eğilmiş, Igor'un eli acımasızca saçlarını kavıyor.

"İyi akşamlar, beyler." Igor'un sesinde alaycı bir ton var. Sofiya'nın boğazına bir bıçak dayamış, kameraya sırtıyor. Sofiya irkiliyor, gözlerinde yaşlar parlıyor, ama bunun dışında tamamen hareketsiz kalıyor. İçimdeki öfke alev alev yanıyor, ama gözlerimi ekrandan ayıramıyorum. Sofiya dehşete kapılmış görünüyor, ama hayatta.

Vadim omzuma yaslanıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor.

Emil'den hiçbir iz yok, ama kamera arkasında olabilir. Orada durup Igor'un Sofiya'ya bunu yapmasını izleyip hiçbir şey yapmaması, kanımı kaynatıyor.

"Değerli küçük piyonunu korumasız bıraktın ve şimdi o benim. Seni bundan daha akıllı sanırdım, Nikolai. Bir kadının seni zayıflatmasına izin vermemen konusunda seni uyarmıştım, ama dinlemedin, değil mi? Aşık oldun ve şimdi bedelini ödeyeceksin, güzel küçük dansçın da öyle."

Sözlerini vurgulamak istercesine kızın saçını sertçe çeker. Yanımda, Roman boğazından düşük bir homurtu çıkarır.

Igor'un sesi koyulaşır. "Sofiya'yı tekrar canlı görmek istiyorsan, benim kurallarına göre oynayacaksın." Igor, bıçağı Sofiya'nın boynuna daha da yaklaştıırken sırtışı genişler. Sofiya, onu görmezden gelmeye çalışarak gözlerini sıkıca kapatır ve içimdeki her türlü koruma içgüdüğü uyanır. Vücudumdaki her

Vücudumdaki her kas kasılır, kalbim o kadar şiddetli atar ki, yemin ederim kaburgalarımı kıracaktım gibi gelir.

“Nikolai, kumarhane anlaşmasını ve ona bağlı tüm varlıkları devretmek için 24 saatin var. Roman, bana ve yeni ortaklarıma Moskova’da tam yetki vereceksin. Sınırları aç, tam erişim sağla, müdahale etme. Ve Sendika’nın yeterince zayıflatılmasını sağlamak için, ayrıca 100 milyon doları bir offshore hesaba aktaracaksın.

“Ve beni durdurabileceğin yanılgısına kapılıyorsan, sana yeni ortaklarımı tanıtayım: Kara Şirket. Roman, eminim bu isim sana bir şeyler çağrıştırıyordur. Onları haritadan sildiğini sanıyordun. Sana şunu söylemek için buradayım: yeniden ayağa kalktılar ve intikam peşindeler.”

Roman’ın yüzü karardı. Kara Şirket, Sendika’nın yıllar önce çokerttiği güçlü bir Çin triadıydı. Görünüşe göre küllerinden yeniden doğmuşlar.

Igor’un dikkati tekrar Sofiya’ya kayar ve bıçağın düz tarafını kızın yanağına sürtünce kanım kaynar. “Ah, Nikolai. Keşke seni uyardığımda beni dinleseydin. Artık Sofiya benim ve inan bana, önümüzdeki 24 saat ikimiz için de unutulmaz olacak.” Kız boğazını zorla yutar, boğazı aşırı çalışıyor. “İstediğimi alırsam, yarın gece yarısı onu eski tersaneye bırakacağım. Alamazsam, onun... yeteneklerine çok ilgi duyan alıcılar zaten sıraya girmiş durumda.”

Video biter, ekran kararır ve sanki vücudumdaki her hücre titriyor, kanım kulaklarımda uğulduyor gibi hissederim. Sofiya’nın Igor’un elinde olması, onun ne yapacağıyla tehdit etmesi düşüncesi, beni kontrolün sınırında sallandırır.

Bir an için oda ölümcül bir sessizliğe bürünür, sonra yumruğumu duvara vururum, çarpmanın çıkardığı ses sessizliği bozar. Kolumda bir acı hissederim, ama bunu memnuniyetle karşılarım. Kanayan parmak eklemlerim beni ayakta tutan, tamamen kontrolümü kaybetmemi engelleyen tek şeydir.

Bunca zamandır Igor benimle oyun oynuyordu. Ne zamandır bana karşı komplo kuruyordu? Ne zamandır onun özenle planladığı son hamlesinde bir kuklaydım — görmeyecek kadar kördüm? Utanç, yakamın altında yakıcı bir şekilde yanıyor. Bana Sofiya’nın bana ihanet edeceğini söylemişti, ama başından beri oymuş. Gerçek yılan. Derin bir nefes alıyorum. Sofiya’ya çok

. Igor ve Emil'in hain olduklarını görememiş olmam, kendimi asla affedemeyeceğim bir şey.

Vadim, boynumun arkasına sertçe elini koyar, tutuşu sağlamdır. "Nefes al," der. "Bunu çözeceğiz, ama şimdi kendimizi kaybetmenin sırası değil."

Odanın diğer ucunda Roman bir sandalyeye çöküyor, başını ellerinin arasına alıyor. Pavel sessiz kalıyor, yüzü sert çizgilerle ve gerginlikle kaplı.

"Bu mümkün olmamalı," diye mırıldanır Roman, sesi hayal kırıklığıyla gerginleşmiştir. "Kara Şirket yok edildi. Bundan emin olmuştuk."

"Görünüşe göre, başaramamışız." Pavel elini saçlarının arasından geçirir. "Başarısız olduk... Ben başarısız oldum." Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama iki adam birbirlerine ağır bir bakış atarlar.

Kapı gıcırdayarak açılır ve Eva dikkatlice içeri girer. Bakışları odayı tarar ve bana takılır. "Neler oluyor?"

"Igor bir video gönderdi. Sofiya'yı ele geçirmiş ve Kara Şirket Üçlüsü ile işbirliği yapıyor. Her şeyi istiyorlar: toprak, para, kumarhane anlaşması... Ve buna uymamız için 24 saatimiz var."

Telefonum çalar ve şifreli bir sunucuya bağlantı gönderilir.

Roman başını kaldırır, gözleri gölgelenmiştir. "Onlara istediklerini öylece veremeyiz. Versek bile, daha fazlası için geri gelecekler. Bizimle oyun oynuyorlar, bizi yok etmek istiyorlar."

"Peki ya yapmazsak?" diye bağıriyorum, sesim titriyor. "O zaman ne olacak? Sence Igor blöf mü yapıyor?"

Eva, duvara yaslanmış olduğu yerden doğrulur. "Daha fazla zaman kaybetmeyelim. Ayak bileği izleme cihazı sayesinde olası bir konumumuz var. Adamlarımız hazır ve donanımlı. Şimdi harekete geçerseniz, 24 saatlik süre dolmadan onu geri getirme şansımız olabilir."

Pavel sandalyesinden kalkar, yüzünde sert bir ifade vardır. "Ya Black Company'nin askerleri orayı koruyorsa? Körlemesine girersek, bir tuzağa düşebiliriz."

Vadim masaya parmaklarıyla vuruyor. "O bölgenin üzerine bir drone gönderebilirim. Bize yerden görüntü sağlar, böylece neye bulaştığımızı biliriz."

“Ŗu an için en iyi seçeneğimiz bu,” diye katılıyorum. “Hadi Ŗunu yapalım.

Bir dakika daha beklemek istemiyorum.”

Oda bir anda hareketlenir, herkes dışarı çıkar. Ben olduğum yerde kalırım, Roman’ın kapının yanında oyalanmasını izlerim. Ŗakaklarını ovuşturur, yüzündeki her çizgide yorgunluk okunur.

Boğazımı temizliyorum. “Liza’yı aramak ister misin? Ona neler olduğunu haber versin?”

Ellerini indirip yavaşça başını sallıyor. “Hayır. Daha fazlasını öğrenene kadar onu strese sokmanın bir anlamı yok. Zaten yeterince Ŗey yaşadı. Ama Maxim Belov’a neler olduğunu haber vereceğim. O da bu işin içinde olmalı.” Roman’ın gözleri benimkilerle buluşuyor. “Bunun sana ne kadar ağır geldiğini görebiliyorum. Onu ne kadar nemsemiğini.”

“Onu delicesine seviyorum ve onu sağ salim eve getirmek için hiçbir engel beni durduramaz. Sonra da onları tek tek avlayacağım ve bunun bedelini deteceğim. St. Petersburg’da kanlı bir gece olacak.”

Roman’ın dudakları seğiriyor. “Peki o zaman. Her adımımda arkandayım.”

Derin bir nefes alıp kendimi toparladım, sonra kapıdan çıktım ve bu gece karımı eve getirebileceğimi umarak yola ıktım.

BÖLÜM

KIRK ALTI

SOFIYA

BAŞIM ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum, gözlerimin arkasındaki zonklama beni iniltiye boğuyor. Gözlerimi kırpiyorum, görüşüm yeterince netleşiyor ve hala sandalyeye bağlı olduğumu görüyorum, bu korkunç durum hala acı verici bir şekilde gerçek.

Saatlerce hareketsiz kaldığım için kaslarım sertleşmiş, bileklerimi esnetirken ipler bileklerimi yakıyor. Ağzım kurudu, düşüncelerim yavaşladı. Bana ilaç vermiş olmalılar. Burada otururken bayılmamın tek açıklaması bu olabilir.

Videoyu çektikten sonra, Igor'un tehditlerinden korkarak neredeyse panik atak geçirecektim. O sapkın bir adam ve tehditlerini yerine getireceğinden hiç şüphem yok.

Hala gece olduğu için uzun süre uyuyamamış olmalıyım. Karanlığın içinde, karşımda oturan Emil'i görüyorum, sandalyesi hafifçe geriye eğilmiş, bir eli kol dayanağında, diğeri bir silahı sıkıca tutuyor. Yüzü ifadesiz, gözleri soğuk bir şekilde beni izliyor. Niko ona ne yaptıysa, bir psikopatla işbirliği yapmak buna değemez.

Niko ve Roman'ın o videoyu izlediğini hayal edince kalbim sıkışıyor. Bu ikisini de mahvetmiş olmalı — gerçi Roman bunun ne anlama geldiğini bile anlamamış olabilir.

Odayı tarıyorum, Igor'un burada olmadığını doğruluyorum. İçimde bir umut dalgası uyanıyor. Eğer gitmişse, Emil'i ikna etmek için hâlâ bir şansım olabilir.

Sandalyede kıpırdanıyorum, ipler bileklerime batınca irkiliyorum. “Emil,” diyorum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. Bakışları bana doğru kayıyor ama temkinli kalıyor.

“Igor’un planı delilik. Asla işe yaramaz. Onları tuzağa düşürüyor ve beni bırakmayacağını biliyorsun. İnsanlar ona karşı geldiğinde ne olduğunu gördün. O bir canavar. Niko sana ne yaptıysa yapsın, bu ihanete değmez.”

Emil’in dudakları küçümsemeyle kıvrılıyor. “Onu o kadar harika mı buluyorsun? Bana hak ettiğim şansı hiç vermedi. Onun için canımı dişime takarak çalıştım, kendimi defalarca kanıtladım, ama tek aldığım kırıntılardı. Beni hafife aldı, Sofiya. Her zaman öyle yaptı, çocukluğumuzdan beri. Ama Igor? O benim neler yapabileceğimi görüyor. Bana ikinci adam olmayı vaat etti; Nikolai’nin bana asla vermeyeceği bir şey.”

“Igor bir yalancı ve Rus organize suç dünyasını ele geçirmek isteyen bir Çin Triadı ile işbirliği yapıyor. İstedğin bu mu? Zhukov Bratva’yı yok etmelerine yardım etmek mi?”

Bakışları yere kaydı ve ilk kez kararsız göründü. Sadece bir anlık bir tereddüttü, ama hala bir şans olduğuna inanmam için yeterliydi.

“Bunu düzeltebilirsin,” diye yalvarıyorum, iplerin izin verdiği kadar öne eğilerek. “Bana yardım et, Emil. Buradan birlikte gidebiliriz. Nikolai seni affedecek, söz veriyorum. Doğru seçimi yap.”

Gözlerini kaçırır, omuzları çöker. “Çok geç. Kararımı verdim ve kararımdan vazgeçmeyeceğim.”

“Bana ne yapmayı planladığını duydun,” diye yalvardım, sesim titriyordu. “Bunun vicdan azabını çekmek ister misin? Bunu engelleyebilirsin.”

Emil bana sırtını dönüp elini yüzüne götürdü. Parmaklarını şakaklarına bastırarak, sanki az önce kafasına yerleştirdiğim düşünceleri silmeye çalışır gibi masaj yapıyordu. Onu sinirlendirdiğimi biliyordum.

“Bana bak. Lütfen, bana bak. İçinde bir parça insanlık kaldıysa, onun bana zarar vermesine izin verme...”

Yaklaşan ayak sesleri sözümü keser. Igor odaya girer, gözleri bana takıldığında sert ifadesi daha karanlık, daha yırtıcı bir hal alır. Omurgamdan bir ürperti geçer. İkimiz arasında bakışlarını gezdirir.

“Burada bir sorun mu var?”

Emil omuz silkiyor. “Sorun yok. Sofiya gevezelik ediyordu, ben de onu görmezden geliyordum.”

Igor'un bakışları bana odaklanır. “Görünüşe göre o güzel ağzını daha iyi bir şekilde kullanmalıyım.” Sanki ondan kendimi koruyabilmişim gibi omuzlarımı içe doğru kıvrırım. Yaklaşır, başparmağını ağızma sokar ve alt dudağımı aşağı çeker.

Igor'un başparmağı dudağıma bastırıldığında, tırnağı ağzımın içindeki hassas deriyi sıyrırken vücudumun her yeri irkilir. Acı tadı midemi bulandırır ve ben sertçe ısırırım. Dişlerimin altında derisi yırtılır, keskin kan tadı dilimi kaplar.

“Lanet olası sürtük!” diye bağırır Igor, elini geri çekerek. Geri çekilirken gözleri alev alev yanar ve yüzüme bir tokat atar. Darbenin şiddetiyle başım yana savrulur, sandalye tehlikeli bir şekilde eğilir, sonra yerine oturur. Yanağım acıdan yanarken gözlerimden yaşlar akar.

Elini sallıyor ve başparmağından damlayan kana öfkeyle bakıyor. Çenemi morartacak kadar sertçe kavrayıp, yüzünü benimkine birkaç santim kalana kadar yaklaştırıyor. “Sert oynamayı seviyorsan, o zaman sert oynayalım. Kaçabilirsin, küçük dansçı. Kaç ve saklan. Ama seni yakaladığımda—ve yakalayacağım—işte o zaman asıl eğlence başlayacak.”

Yüzündeki sadistçe neşe korkunçtur. Midem bulanır ve zihnim bana bir şey, herhangi bir şey düşünmemi haykırır, ama sözleri içime işlerken korkudan donakalıyorum. Igor'un arkasından Emil'e bakarım, ama gözleri yere yapışmış gibidir.

Siktir. Ona ulaşmaya çok yaklaşmıştım.

Igor, bacaklarımı çözdüğünde elleri sert ve sabırsız. Kollarım arkamda bağlı, sandalyenin arkasına dolanmış halde kalıyor, ama artık ayağa kalkabiliyorum. Ayağa kalkarken çıplak ayaklarımın altında soğuk zemin pürüzlü geliyor, bacaklarım korkudan ve saatlerce aynı pozisyonda oturmaktan titriyor.

"Gidelim," diye bağırıyor ve beni arka kapıya doğru sürüklerken, çılgılık atmamı sağlayacak kadar sertçe kolumu çekiyor.

Eşiğin yanında oturan Emil'in yanından geçiyoruz, duruşu katı. “Black Company askerleri yakında burada olacak. O zamana kadar nöbet tut,” diyor Igor ona.

Emil'e çaresiz bir bakış atıyorum, sessizce gözlerime bakması için yalvarıyorum, ama o beni görmezden gelerek dümdüz önüne bakıyor. Vücudum

soğuyor, umutlarım parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Niko'nun onda ne bulduğunu anlayamıyorum; onun ruhu yok.

Nikolai. Onu düşünmek içime bir ıstırap dalgası gönderiyor. Şu anda acı çektiğini biliyorum. Ama beni geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağını da biliyorum. Sadece bunun ona hayatına mal olmaması için dua ediyorum; Igor'un planladığı her ne ise, hepimizin hayal edebileceğinden çok daha büyük.

Igor beni dışarıya sürükledi, gecenin soğuğu fiziksel bir darbe gibi yüzüme çarptı. Bu bölge eski nakliye konteynerleri, paslanmış vinçler ve terk edilmiş depoların iskeletleriyle doluydu. Burası terk edilmiş ve unutulmuş bir hayalet kasaba, Igor gibi biri için mükemmel bir av sahası.

Igor saçımı daha sıkı çekerken, nefesinin sıcaklığı ve kokusu kulağıma çarpıyor. "Elinden geldiğince kaç ve saklan, küçük dansçı. Ben avcıyım, sen ise avımsın." Sözleri kafama dank edince midem bulanıyor. "Benimle savaşıabilirsin, benden saklanabilirsin, bana direnebilirsin," diye devam ediyor, sesi neredeyse şarkı söyler gibi. "Ama bu gece, sikim tüm deliklerine girmiş olarak sona erecek."

Sözlerinin dehşetini sindiremeden, beni öne doğru itiyor. Sendeliyorum, titrek bacaklarımla zar zor dengemi sağlıyorum.

"Koş," diye arkamdan sesleniyor, alaycı bir tonla. "Sana bir dakikalık avantaj vereceğim."

Koşmaya başlarken kalbim deli gibi atıyor, çıplak ayaklarım soğuk zemine çarpıyor.

BÖLÜM

KIRK YEDİ

NIKOLAI

Humvee'yi yıkık bir üst geçidin gölgesine park ediyoruz. Roman ve ben arkada oturuyoruz, drone monitörü aramızdaki orta konsolda duruyor. Vadim kumandaları kullanırken canlı yayın ekrana geliyor, kamera ıssız alanı tarıyor.

Bir yudum su içiyorum, taktik teçhizatım cildime sıcak geliyor. Omzum zonkluyor, ama bu en son endişelendiğim şey. Hiç bu kadar huzursuz ya da öfkeli hissetmemiştim, hiç bu kadar akıl almaz bir şiddet uygulamaya hazır hissetmemiştim. Belki Roman bu gerginliğimi hissediyor, çünkü bakışları bana sakın olmamı hatırlatıyor. Şimdi aklımızı kaçıramayız.

Dronun kamerası endüstriyel çorak arazinin üzerinde yavaşça kayıyor. Paslı depolar, yığınlar halinde duran nakliye konteynerleri ve terk edilmiş ekipmanlar ekranı dolduruyor, gölgeleri ay ışığı altında uzayıp gidiyor. Bir sıra boş depoyu gösteren monitöre odaklanırken parmaklarım avuç içlerime kıvrılıyor.

Roman nefesini vererek sessizliği bozuyor. "Lanet olası bir samanlıkta iğne arıyoruz."

"Hareket arıyoruz," diyor Vadim arkasını dönmeden. "Yerinde olmayan her şeyi."

Yolcu koltuğunun arkasına tutunarak öne doğru eğiliyorum. Görüntüye bakmaktan gözlerim yanıyor ama bakışlarımı ayıramıyorum.

"Eğer bir binanın içindeler ise, şansımız yok," diye mırıldanıyor Pavel.

"Belki, ama böyle bir yerde herhangi bir hareket bir işaret olabilir," diyorum ona. "Ayak izleri, araçlar, hatta yanan bir ışık bile."

Arkamızdaki araçtan Eva'nın sesi telsizden cızırtılı bir şekilde geliyor. "Bir şey var mı?"

"Henüz yok," diye cevaplıyor Vadim, sesi ciddiyetle.

Vadim, dronun kamerasını bir grup nakliye konteynerinin üzerine çeviriyor.

Burada oturduğumuz her saniye, zihnim en kötü senaryolarla dolup taşıyor. Çaresizlik beni kemiriyor. O lanet canavarın yanında ve ben onun neler yapabileceğini biliyorum. Kanım donuyor.

Ekrandaki bir hareket dikkatimi çekiyor. Gözlerimi kırıpıyorum. "Dur... o da neydi?"

Vadim arkasına bakıyor. "Ne?"

"Bir şey gördüm, bir hareket."

Diğerleri ekrana dikkatle bakıyor ama gördüğüm şey artık yok. Drone, nakliye konteynerlerinin oluşturduğu labirentin ortasındaki çatlaklı asfaltın üzerinde uçuyor.

Roman bir dakika sonra başını sallıyor. "Ben bir şey görmüyorum."

Gerginlikten boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Belki de hayal gücümdür," diye mırıldanıyorum. Kahretsin, aklımı mı kaçırıyorum?

Parmak eklemlerimi çıtlatıyorum, kendimi derin nefes almaya zorluyorum. Onu yakında bulamazsak, akla gelmeyecek bir şey yapmak zorunda kalacağım: kumarhane sözleşmesini imzalamak ve yasal işlerimi Igor'a devretmek. Bu, inşa ettiğim her şey, bratva'nın ötesindeki dünyadaki dayanağım, ama Sofiya için hepsinden vazgeçebilirim.

Yine de Igor'a güvenilmez. Ona istediğini versek bile, onu geri getireceğine dair bir garanti yok. Ama onu kendimiz bulamazsak, başka ne seçeneğim var ki?

Vadim, başka bir açıdan tarama yapmak için drone'u eğdi ve o an yine oldu; bir hareketin parıldadığını gördüm. Vücudumdaki her kas gerildi.

"Orada." Ekranı işaret ediyorum.

Bu sefer herkes görüyor. Vadim gözlerini kısıyor. "Bekleyin." Drone'u alçaltıyor, dikkatlice kaynağa doğru manevra yapıyor. Gece görüş kamerası pek iyi değil, gölgeler ekrana yayılırken görüntüler titriyor.

"Hadi," diye mırıldanır Roman, sesi gergindir.

Görüntü netleşince nefes veriyorum, yüzümden kan çekiliyor.

Bu Sofiya.

Kolları arkasına bağlanmış ve konteyner sıraları arasında çıplak ayakla koşuyor. Hayatı buna bağılıymış gibi hızla hareket ederek bir köşeyi dönüyor. Kahretsin. Muhtemelen öyle de.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor Pavel.

"Ekrandan gözlerimi ayırmıyorum; gördüklerimizin acımasız gerçeği yavaş yavaş kafama dank ederken, nabzım kulaklarımda güm güm atıyor."

"Koşuyor... Belki ondan kaçmıştır."

"Ya da belki de adam onu kovalıyor." Roman da benim kadar tiksinişmiş görünüyor. "Onu kaybettim," diyor Vadim boğuk bir sesle, dronun kamerasını hareket ettirirken.

Ekran titriyor ama Sofiya yok.

"Hemen içeri girmeliyiz. Bekleyemeyiz," diye ısrar ediyorum, iletişim kulaklığını takarken.

Vadim koltuğunda dönüyor. "Ben burada kalıp size rehberlik edeceğim. Hepimiz içeri girerek, onları uyandırırız. Igor ve onunla birlikte olan Black Company askerleri burada olduğumuzu anlar. Siz üçünüz içeri girin. Eva ve diğerleri çevreyi koruyacak."

Roman, Pavel ve ben Humvee'den inip, yedek silah ve teçhizatın saklandığı arka bölmeye yöneliyoruz. Bir taktik bıçak alıp uylukuma bağlanmış kılıfına sokuyorum, sonra tabancam için yedek bir şarjör alıp yeleğimin içine sıkıştırıyorum. Neyse ki, buraya gelmeden önce tamamen siyah taktik teçhizat giyme akıllılığını göstermiştik.

Pavel kollarını kavuşturup omzunu araca dayadı. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun?"

Başımı kaldırıp etrafa bakıyorum. "Ben batı tarafını alayım, Roman doğuyu, Pavel de ortadan. Yaklaşıp Vadim'in talimatlarını uygulayalım."

Roman kompakt bir tabanca çıkarır, namluyu kontrol ettikten sonra göğsüne bağlanmış kılıfına yerleştirir. "Eski günlerdeki gibi, ha Zhukov?"

Roman'ın şaka yapmasını beklemiyordum, ama çabasını takdir ediyorum. Keşke bizi bir araya getiren şey Sofiya'nın hayatının tehlikede olması olmasaydı.

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de sessizce neyin tehlikede olduğunu kabul ediyoruz. "Bir dahaki sefere bir bira içip sohbet etsek nasıl olur?"

"Olur." Roman koluna kısa bir süre sıkıca sarılır. "İyi şanslar."
Diğer iki adama da şans diliyorum, ama benim buna ihtiyacım yok. Bu savaşı şans kazanmayacak.
Bu gece beni harekete geçiren şey saf intikamdır ve Sofiya tekrar kollarımda olana kadar durmayacağım.

BÖLÜM

KIRK SEKİZ

SOFIYA

KONTEYNERLER SONSUZ BİR ŞEKİLDE UZANIYOR, bu berbat saklambaç oyununda tek savunmam, yükselen duvarları. Kendimi bir köşeye sıkıştırırken göğsüm inip kalkıyor, çıplak tenime metalin soğuğu değişiyor. Ayaklarım paramparça olmuş, bileklerim ipleri çekmekten ağrıyor, ama durmuyorum. Çünkü her durduğumda, Igor'un bana yetiştiğini duyuyorum.

"Neredesin, küçük dansçı? Benden sonsuza kadar saklanamazsın," diye gölgelerden alay ediyor.

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, dışarı çıkmaya çalışan hıçkırıkları bastırıyorum. Ne kadar süredir buradayız bilmiyorum ama gücüm tükeniyor. Korku içimi kemiriyor ve yorgunluk beni yere seriyor. Her adım bir öncekinden daha zor geliyor.

Yaklaşan botlarının sesi kalbimin hızlanmasına neden oluyor. Benimle oynuyor, bu kedi fare oyununu uzatıyor ve korkumun her saniyesinin tadını çıkarıyor.

"Çıglık attığında sesinin ne kadar tatlı olacağını duymak için sabırsızlanıyorum." Sesi sessiz gecede yankılanıyor. "Ve inan bana Sofiya, bunun uzun sürmesini sağlayacağım."

Keşke kulaklarımı kapatıp onun alaylarını duymayabilsem. Beni sarsmak için bunu yapıyor, ama kazanmasına izin vermeyeceğim.

Bekliyorum, kafamda on sayıyorum, sonra bir köşeyi dönüyorum. Engebeli zemin ayaklarımın derisini yırtıyor, ama kendimi zorlayarak ilerlemeye devam ediyorum, konteynerlerin arasında zikzaklar çizerek.

Ellerim serbest olmadığı için tökezleyip neredeyse düşüyorum, ama tam zamanında dengemi yakalamayı başarıyorum.

Hafif bir vızıltı sesi dikkatimi yukarıya çekiyor. Karanlığa gözlerimi kısıyorum. Bir şey başımın üzerinde süzülüyor, gece gökyüzünde zar zor görünüyor.

Kalbim, bunun ne olabileceğini merak ederek düzensiz atıyor. Bir kuş mu?

Başka bir şey mi?

"O amcığı o kadar iyice mahvedeceğim ki, başka hiç kimse seni istemeyecek."

Boğazıma kusmuk yükselir, ama onun çirkin alayları sadece devam etme kararlılığımı daha da artırır. Başka bir köşeyi dönerim, ama gevşek bir boruya takılıp tökezlerim. Bacaklarım güçsüzleşir ve bir konteynere çarparak yere yığılırım. Tekrar ayağa kalkmadan, o orada, üzerimde dikilir.

"Yakaladım seni." Kalkmaya çalıştığımda kolumu tutup beni tekrar yere ittiğinde, sesinde zafer dolu bir ton vardı. Dizlerim yine betona çarptı, bacaklarımdan yukarı doğru bir acı dalgası yayıldı. "Şimdi seni kırma sırası bende." Bir kolunu belime doladı ve beni ayağa kaldırdı. Çırpınıp durdum, çılgınca tekmeledim. Ayağım onun bacağına çarptı. Homurdandı ama

bırakmıyor.

"Sürtük," diye homurdanıyor. Daha sert bir şekilde kıvrılıp topuğumu dizine vuruyorum.

O sendeliyor ve ben başımı yüzüne çarpıyorum.

Mide bulandırıcı bir çatırtı duyulur ve sıcak kan boynum ve omuzlarıma sıçrar. Küfürler savurur, geriye sendeler. Düşünmüyorum—sadece koşuyorum, aramızdaki mesafeyi olabildiğince açmak için elimden gelen her şeyi kullanıyorum.

Bir köşeyi dönüp gölgelere dalıyorum. Ortam sessiz, ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Başka seçeneğim yok. Koşmak ve saklanmak kaçınılmaz sonu sadece erteliyor. Vazgeçmek aklımdan geçiyor, ama hayır. Niko bunu istemezdi. Bana savaşmamı söylerdi. Her zaman inatçı olduğumu söylerdi. Şimdi onun haklı olduğunu kanıtlamam gerekiyor.

Yaklaşıyor, ağır nefes alışığı giderek yükseliyor. Daha hızlı koşmaya çalışıyorum, ama hemen arkamda. Birkaç saniye sonra saçımı yakalayıp beni geriye çekiyor. Beni bir konteynerin yanına çarpmadan önce dönüp bakıyorum, acı vücudumda yankılanıyor.

Yüzü öfkeden çarpılmış, burnundan kan akıyor. "Bunu pişman olacaksın, seni aptal orospu. Artık nazik davranmayacağım."

Boğazımdan bir çığlık patlıyor, ses etrafımda yankılanıyor.

Eğer sonum bu olacaksa, savaşmadan pes etmeyeceğim.

BÖLÜM

KIRK DOKUZ

NIKOLAI

İki nakliye konteynerinin arasından kayarken, karanlıkla kaplı dar alanda burnuma pasın metalik kokusu doluyor. Sırtımda ter damlaları oluşuyor, vücudum adrenalinle titriyor. Tabancam emniyetsiz ve hazır durumda, tutuşum o kadar sıkı ki parmak eklemlerim ağrıyor.

Karanlık düşünceler zihnimde dönüp duruyor. Sofiya bu konteynerlerden birinde kilitli olabilir, çığlıkları çelik duvarlar tarafından bastırılmış olabilir. Ya da dışarıda, Igor onu av gibi takip ederken canını kurtarmak için koşuyor olabilir. Bu düşünce beni öfkeliyor, ama yapmam gereken şeye odaklanmak için onu bir kenara itiyorum.

Dişlerimi sıkıp bir sonraki sırayı tarıyorum. Yine hiçbir şey yok. "Drondan bir şey var mı?" diye fısıldıyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Vadim. "Batı köşede görüşümü engelleyen bir yapı var. Hiçbir şey göremiyorum."

Roman'ın sesi araya giriyor. "Geri dönüyoruz. Bizim tarafta bir şey yok." Uzakta bir şey hareket ediyor. Nabzım hızlanıyor ve donup kalıyorum.

Çok hızlıdır — iki konteynerin arasında sıçrayan bir gölge — ama bu yeterlidir. İlerlerim, yaklaşırken tüm sinirlerim gerginleşir, dikkatim önümdeki hafif hareket sesine odaklanır.

Sonra duyuyorum: "Bunu pişman olacaksın, seni aptal orospu. Artık nazik davranmayacağım." Igor'un sözlerinin ardından bir kadın çığlığı geliyor.

Kalbim gırtlığıma kadar atıyor ve koşmaya başlıyorum. Sesler konteyner sıraları arasında yankılanıyor.

"İçeri giriyorum!" diye bağıriyorum telsize.

Bir silah sesi yankılanıyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Kahretsin, Sofiya!

Köşeyi döndüm, bacaklarım hızla koşuyordu, içimi korku kaplamıştı. Sonra onu gördüm — Sofiya bir konteynere yaslanmış, tüm vücudu titreyerek hıçkırıyordu. Altında kan yayılıyordu, betonun üzerinde belirgin bir leke oluşturunuyordu.

Midem düğümleniyor. Çok mu geç kaldım?

Ona doğru koşuyorum, ama ayağım sert bir şeye takılıyor ve az kalsın yere yuvarlanıyordum. Bu Igor'un cesedi. Göğsünden kan sızıyor ve altında birikiyor.

Sofiya'nın altındaki kanın ona ait değil, Igor'a ait olduğunu anlamam bir saniye sürüyor. Tanrıya şükür. Igor çok daha kötü bir sonu hak etmişti, ama şu anda tek umursadığım şey Sofiya'nın hayatta olması.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ellerimle nazikçe kavriyorum.

"Sofiya," diye fısıldıyorum. "Benim, Niko. Artık güvendesin."

Dudakları titriyor ve gözyaşlı bir gülümseme beliriyor. "Benim için ."

"Her zaman, moya sladost. Senin için her zaman gelirim."

Keskin bir nefes alma sesi dikkatimi çeker. Emil birkaç metre uzakta duruyor, elinde bir tabanca var. Sanırım bu, az önce Igor'u öldürmek için kullandığı tabanca. Hayalet gibi gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben geriliyorum.

Emil, Sofiya'yı kurtarmış olabilir, ama bu silahı bana doğrultmayacağı anlamına gelmez.

Boş ver. Beni öldürmek istiyorsa, öyle olsun. Karımın iyi olduğundan emin olmalıyım.

Ona dönüyorum. Cildi soğuk, gözleri iri ve donuk. Elbisesi yırtılmış, dizleri sıyrılmış, ayakları yaralı ve kabarcıklarla kaplı. Ağzının köşesinde kurumuş bir kan izi var ve yanağında bir morluk.

Kolları arkasına bağlanmış, ben de ipleri hızla kesiyorum. Bilekleri yaralı ve kızarmış, onları görünce çenem sıkılıyor. Durumunu fark edince zihnim karanlık bir sisle kaplanıyor.

Roman ve Pavel yanımda beliriyor ve Sofiya'nın hırpalanmış ve morarmış olduğunu ama bunun dışında zarar görmediğini onaylayarak onlara kısa bir baş sallama yapıyorum. Kafamı hafifçe sallayarak, kıpırdamayan Emil'i silahsızlandırıp kelepçelemelerini işaret ediyorum.

Önceliğim karım; Emil'le daha sonra ilgileneceğim.

Alnımı nazikçe onun alnına dayıyorum. “Çok üzgünüm. Lanet olsun, çok üzgünüm. Sen bu işe bulaşmadan önce Igor’un ne kadar tehlikeli olduğunu anlamalıydım. Onun neler yapabileceğini daha önce fark etseydim, sen bu durumun içinde olmazdın.”

O zayıf bir şekilde başını sallıyor ve elini yanağıma koyuyor. “Igor’un bir canavar olması senin suçun değil.”

Pavel, Igor’un cansız bedeninin yanına diz çöküp nabzını kontrol ediyor. Başını sallayarak Igor’un öldüğünü onaylıyor. Yaptıklarının bedelini ona ödetme fırsatını kaçırdığım için içim öfkeyle yanıyor, ama en azından artık ona zarar veremez. Cesedine tükürüyorum.

Onu dikkatlice kollarımın arasına alıyorum. Baş omzuma düşüyor ve boynumda nefesinin yumuşak esintisini hissediyorum. “Seni buradan çıkaracağım,” diye söz veriyorum.

Lastiklerin çılgılığı Vadim ve Eva’nın geldiğini haber veriyor. Eva arabasından atlıyor, yüzünde endişe beliriyor. “Yaralandı mı? Hastaneye gitmemiz gerekiyor mu?”

“Hastaneye gerek yok,” diye ısrar ediyor Sofiya.

“Dr. Safin’i ara ve malikanede buluşalım,” diye talimat veriyorum Eva’ya.

Eva telefonunu çıkarmaya başlıyor ki Vadim yanımıza yaklaşıyor.

“Gitmeliyiz,” diyor. “Adamlarımız yakınlarda hareketlilik tespit etti.”

Emil, Roman’ın onu kelepçelediği yerden başını kaldırır. “Black Company askerleri,” diye uyarır. “Yola çıktılar.”

Emil’e baktığımda gözlerim kırmızıya boyanıyor. Sonunda doğru seçimi yaptı, ama geri dönüşü olmayan bazı ihanetler vardır.

Sofiya’yı kollarımda daha sıkı sararken, o da kıpırdanıyor. “Eve gitmeye hazır mısın?” diye soruyorum, sesim sadece onun duyabileceği kadar alçak.

Başını yukarı kaldırıyor, şişmiş dudakları küçük bir gülümsemeye bürünüyor. “Hazırım. Umarım uzun süre kalacağım bir yuvaya.”

Ciğerlerim sıkışıyor ve yüzündeki saçları geriye doğru itiyorum. “Orası her zaman senindi, Sofiya. Evim, kalbim, ruhum... hepsi sana ait ve her zaman öyle oldu. Sen yanımda olduğun sürece başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

Yüzümü kendine doğru çekiyor, dudaklarını nazikçe benimkilere bastırıyor. Yaraları yüzünden onu istediğim gibi öpemiyorum, ama

en hafif dokunuşta bile öpücük saf duygularla doludur.

Ayrıldığımızda, Roman ve Pavel yakınımızda durmuş, bizi izliyorlar.

“Roman? Durun... siz burada ne arıyorsunuz?” Sofiya inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

Roman, başının üstüne bir öpücük kondurmak için eğilirken yüzündeki ifade yumuşar. “Bütün bu eğlenceyi kaçıracağımızı mı sanıyordun?”

Pavel, Sofiya’nın kolunu sıkar. “Seni sağ salım görmek güzel, Sofiya.”

“Hadi bu küçük buluşmayı araçlarda bitirelim,” der Eva, etrafı tarayarak.

Sofiya’yı Humvee’ye taşıyıp emniyet kemerini takıyorum. Aracın diğer tarafına geçerken, Igor’un cansız bedenine son bir kez bakıyorum; kanı, altındaki zemini lekeliyor. Vadim bana soru dolu bir bakış atıyor.

“Bırak çürüsün,” diye cevap veriyorum. “Yeni ortaklarının onu bulabileceği yerde.”

BÖLÜM ELLİ

SOFIYA

Yatağımızda yıldız gibi uzanmış, tavana bakıyorum, yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırıyor. Temiz, sıcak ve karnım doydu, ama son on iki saatte yaşananlar bir gölge gibi peşimden ayrılmıyor. Malikaneye döndüğümüzden beri Nikolai yanımdan ayrılmadı. Sonunda onu, o duş alırken beş dakika yalnız kalabileceğime ikna ettim.

Daha önce iyice ağlayarak içimde biriken duyguların bir kısmını boşaltmıştım. Şimdi ise burada sessizlik içinde uzanırken, tüm o yük yeniden üzerime çöküyor. Tek tesellim, her şeyin bitmiş olması ve Niko'nun yanına dönmüş olmam. Her nasılsa bu zorlu sınav, Nikolai ile Roman'ı bir araya getirdi; kırılğan bir barışın başlangıcı.

Banyo kapısı açılıyor ve Niko sadece bornoz giymiş halde odaya giriyor. Yorgun görünüyor, yüzü sakallarla sertleşmiş. Gözleri beni gördüğünde yumuşuyor.

"Neden rahat bir pijama giyip bana katılmıyorsun?" diye öneriyorum, yatağın yanımdaki yeri okşayarak.

"Rahat pijamalarım yok. Çıplak uyuyorum, hatırladın mı?"

"Oh, hatırlıyorum," derim, sırtarak. "Ama denemeden yargılama. Ve bilgine, bize uyumlu flanel Noel pijamaları almayı kesinlikle düşünüyorum."

Bana hafif bir gülümseme atıyor. "Senin için, yatakta kıyafet giymeme kuralımdan bir istisna yapacağım. Ama sadece özel günlerde."

Esnememi bastırdığımda, odanın karşısına geçip lambayı kapatır ve beni kollarına alır. Sıcaklığı beni sarar, nefesimi ona veririm ve kalp atışlarının düzenli ritminin beni sakinleştirmesine izin veririm.

“Sofiya...” der, sesinde bir tereddüt vardır. “Bu gece olanlar hakkında konuşmak ister misin?”

Dr. Safin de bana aynı soruyu sordu, ama gerçek şu ki, ben hazır değilim. “Bir süre bunu unutmam ve kendi başıma sindirmem gerekiyor. Dr. Safin, konuşmaya hazır olduğumda başvurabileceğim bir uzman tavsiye edeceğini söyledi.”

"Anlıyorum, ama ben senin için buradayım. Ne zaman ağır gelirse."

“İyi misin?” diye fısıldadım, başımı eğip loş ışıktaki ona baktım. Bu onun için de en az benim için olduğu kadar travmatik olmalıydı.

Yumuşak bir nefes verir, parmakları saçlarıma dolanır. “Çok korkunçtu. Seni tanıyana kadar böyle bir korku hissetmemiştim. Eğer seni kaybedersem...” Başını sallar ve dudaklarını şakağıma bastırır. “Yaşamaya değer bir hayat olmaz.”

Gözlerim yaşlarla doluyor. “Ben de aynı şekilde hissediyorum. Seni seviyorum.”

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı. "Hiç kimseyi bu kadar sevmemişim. Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bir daha asla tehlikeye girmeyeceğine söz veriyorum."

Olanlar için kendini suçluyor ve keşke suçlamasa diyorum. Ben onu suçlamıyorum. Bu onun kontrolü dışındaki bir şeydi, ama ne dersem diyeyim, kaçırılmam hâlâ onun üzerinde büyük bir yük oluşturuyor.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp gözlerine bakabiliyorum. “Elinden geleni yapacağını biliyorum, ama bu imkansız bir söz. Ne olursa olsun, senin yanında yaşamak her zaman buna değer.”

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni nazikçe öper. Bu, dünyadaki en güzel his.

“Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı. Seni güvende tutmak için bu dünyadan ayrılmam gerekiyorsa, bunu yapacağımı biliyorsun.”

Başımı sallıyorum. “Biz evliyiz, bu da senin her şeyini kabul etmek anlamına geliyor. Senden değişmeni beklemiyorum.”

O, alaycı bir kahkaha atar. “İlk seferinde benimle evlenmeyi sen seçmedin, ama şimdi sana bir seçim şansı vereceğim.” Eli saçlarımda dolaşır, beni nazikçe okşar. “Benimle evlenir misin, moya sladost? Sana dünyayı, hatta özgürlüğünü bile vereceğim.”

“Evet, Niko. Bin kez evet. Benim için başka kimse yok.” Yüzünü avuçlarımla sararım, gözyaşlarımdan arasından gülümsemem belirir.

Boğazını temizler. “Hâlâ Berlin’e taşınıp dans etmek istiyorsan, seninle gelirim.”

“Bunu düşündüm ve tam da olmam gereken yerde, olmam gereken kişiyle birlikte olduğumu hissediyorum. Ama Berlin’de başka bir okul açmak istiyorum.”

“Başka bir okul mu?”

“Okulu senin finansmanından bağımsız, kendi kendine yeten bir hale getirmek istiyorum. Bağış toplayabilir, bağışçılar bulabilir, hatta etkinlikler düzenleyebilirim. Sonunda, büyümeyi ve başka okullar açmayı düşünüyorum.”

“Neden?” diye homurdanıyor. “Genişlemen için ihtiyacın olan tüm parayı sana veririm.”

Onun huysuz ses tonuna gülümsüyorum. “Bunu kendi başına yürütmek benim için önemli—zamanı geldiğinde genişletmek.” Ona bakmak için dirseğime yaslanıyorum. “Burada, malikanede tam zamanlı yaşamak ve gerektiğinde seyahat etmek istiyorum. Bu sana nasıl geliyor?”

Bir an sessiz kalır, parmaklarına bir tutam saçımı dolayarak. “Eğer istediğin buysa, moya sladost. Sana hiçbir şeyi reddetmeyeceğimi biliyorsun.”

Yeniden uzanıp ona sarıldım. Bir süre öyle kaldık, birbirimize sarılmış, ta ki aklıma bir düşünce gelene kadar. “Roman gitmeden önce onu görebilir miyim?”

Başparmağını yanağıma dokundurur. “Roman ve Pavel birkaç gün kalacaklar. Liza da geliyor. Yarın burada olacak.”

“Liza mı? Gerçekten mi?”

“Elbette. Senin için burada olmak istiyor.”

İçimde mutluluk yayılıyor. Ayrılalı çok uzun zaman olmadı ama Liza’yı deli gibi özlüyorum. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor. “Daria ve Alex’i arayabilir miyim? Hani, işbirliği yapmazsam öldüreceğin dediğin iki arkadaşım.”

Gülmesini zor tutuyor. “Tabii ki.”

Roman ve Pavel ile nasıl çalışmaya başladın ki?

Benim kaybolduğumu fark ettiğinde onlardan yardım mı istedin?”

Boğazının derinliklerinden eğlenceli bir ses çıkarır. “Kız kardeşine yaptığın o telefon görüşmesi. Çalınan telefon...”

Yüzümü buruşturuyorum. “O konuya gelince... Partiden sonra sana anlatacaktım.”

“Evet, iyi ki onları aramışsın, çünkü buraya konuşmak için geldiler ve sonunda seni bulmamıza yardım ettiler. Zamanlama bizim lehimize işledi.”

“Kızmadın mı?”

“Nasıl kızabilirim ki? Kaçmaya çalışmak senin hakkındı. Kaçmayı başaramadığın için mutluyum.” Parmakları uyluklarımın üzerinde tembel desenler çiziyor. “Roman bana tüm telefon görüşmelerini ve bizim nerede olduğumuzu bulmasına yardım etmek için bir araya getirdiğin ipuçlarını anlattı.”

“Peki, artık arkadaş mısınız ne?”

Çenesini okşadı. “Düşman değiliz. Yakın zamanda içki arkadaşları olacağımızdan emin değilim. Yine de minnettarım. Onun yardımı olmadan bunu başaramazdık. Yine de önümüzde hâlâ çok iş var.”

Neredeyse uykuya dalmak üzereyim. Dokunuşu sıcak bir battaniyeden daha rahatlatıcı. Aklımdan son bir düşünce geçiyor. “Emil,” diye mırıldanıyorum. “Lütfen onu öldürme.”

Yanımda Niko’nun kaskatı kesildiğini hissediyorum. “Bana ihanet etti. Igor’un sana ulaşabilmesinin sebebi o.”

“Biliyorum, ama o beni de kurtardı. Emil onu vurduğunda Igor ellerini boynuma dolamıştı. Sonunda doğru seçimi yaptı.”

Niko boğazını temizliyor. “Bunu dikkate alacağım.”

Zaten yarı uykulu olan koluna hafifçe vuruyorum. “Aptal olma,” diye mırıldanıyorum, sonra kollarını bana dolayarak uykuya dalıyorum; kalan tüm korkularım yatışıyor.

BÖLÜM ELLİ BİR

NIKOLAI

SOFİYA'NIN YUMUŞAK, düzenli nefesleri odayı doldururken, ben yatağın yanında durmuş, onun uyumasını izliyorum. Kirpikleri yanaklarına değiyor, dudakları hafifçe aralanmış, vücudu kalın battaniyenin altında kıvrılmış. Çok uzun zamandır ilk kez, huzurlu görünüyor.

Ama ben huzur bulamıyorum. Henüz değil.

Battaniyeyi ona daha sıkı sarıyorum, eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra doğrulup kapıya doğru dönüyorum.

Dikkatimi gerektiren son görevi halletmek için merdivenlerden inip bodruma doğru ilerliyorum. Bu, uzun zamandır korktuğum bir görev.

Emil.

Onun hayatını kurtardı, ama bu, ihanetinin acısını ortadan kaldırmıyor. Derinlere işleyen, iltihaplı bir yara. Sadık olması gerekiyordu. Ona yakınlık gösterdim, güvenimi verdim ve o da bunu bana karşı kullandı, tıpkı Sergey gibi.

Roman ve Pavel, Emil'in tutulduğu odanın dışında bekliyorlar. Roman, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış, Pavel ise elleri cebinde, başı eğik duruyor. İkisi de, yeterince uyuyamadığım için benim kadar bitkin görünüyorlar. Ama bu, alıştığımız türden acımasız bir tempodur.

"Seni bekliyor," diyor Roman, başını hücre kapısına doğru eğerek.

Ben somurtkan bir şekilde başımı sallıyorum. Ama yapmam gerekeni yapmaya hazır mıyım? Sanmıyorum. Kızgın olabilirim, ama içimde derin bir hüznün var.

“Cevapları aldınız mı?” Roman ve Pavel, son birkaç saati Emil’i Kara Şirket hakkında sorguya çekerek geçirmişlerdi; üçlü hakkında öğrenebilecekleri her şeyi öğrenmeleri gerekiyordu.

Roman’ın gözleri kısılır. “İstediğimiz kadar çok şey bilmiyordu. Bildiği detayları kolayca verdi. Onu çok zorlamamız gerekmedi. Onu sana bırakacağız.”

Elimi yüzümde gezdiriyorum. “Ne oldu? Triadı yıllar önce çöktüğünüzü sanıyordum.” Anladığım kadarıyla, Sendika uluslararası şarap sahteciliği pazarının kontrolü için savaştıktan sonra Kara Şirketi ezip geçmişti.

Roman yavaşça nefes verir, çenesi gerilir. “Triadın lideri Lai King’e saldırdığımızda bunu başardığımızı sanmıştık. Ne yazık ki, hayaletler bile dirilebilir. Şu anda işleri kimin yönettiğini bilmiyoruz, ama bu, bizim yok ettiğimiz operasyonla aynı değil.”

Pavel’in dudakları ince bir çizgiye dönüşür. “Lai King’in kızı Hope King olabilir. Örgütü yok ettiğimizde henüz bir gençti. Onu affetmiştik. Görünüşe göre bu bir hataymış.”

Roman’ın sesinde hafif bir keskinlik vardı. “O karar senin karardır.”

İki adam arasında gerginlik dalgalanıyor, ortak geçmişleri taşıdığı bir çatlak gibi su yüzüne çıkıyor.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum ama yorum yapmıyorum. Bu her ne ise, beni ilgilendirmez, en azından şu anda. Dik durup kapıyı iterek açıyorum ve onlara son bir kez başımı sallıyorum.

Hücre soğuk ve nemli, beton zemin ayaklarımın altında acımasız. Burası, Sendikayı harekete geçirmek için fotoğraflara ihtiyacım olduğu gece Sofiya’yı getirdiğim odanın aynısı. İroni karanlık ve gözümünden kaçmıyor.

Şimdi, Emil odanın ortasındaki sandalyeye bağlanmış oturuyor, başı eğik, dünyadan kopmaya çalışıyor. Yaklaştığımda bakışlarını kaldırıyor, gözleri kan çanağına dönmüş ama kararlı.

Karşısına oturuyorum, ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor. Genelde böyle bir konuşmaya birkaç iyi yerleştirilmiş yumruk ya da karnına sığ bir bıçak darbesi ile başlardım, ama içimden gelmiyor.

"Bana ihanet ettin," diyorum, dirseklerimi dizlerimin üzerine bırakarak. "Neden? Igor sana bunu yapmaya degecek ne sunmuş olabilir ki?"

“Mesele onun bana ne verdiği değil; senin bana ne vermediğin.” Sessizlik uzuyor, ağır ve gergin. “Beni hiç ciddiye almadın. Her zaman Eva benden önce geldi. Her zaman o. Çocukken bile güvendiğin ve dayandığın kişi oydu. Ben sadece... oradaydım. Sonunda bana Zhukov Bratva'ya katılmamı istediğinde, bunu beni istediğin için yapmadın. Sergey'in bıraktığı boşluğu doldurman gerektiği için yaptın.”

Sözleri üzerime kurşun bir battaniye gibi kyor. İçimde bir duygu fırtınası kopuyor: Öfke, hayal kırıklığı, ama en çok da derin, boş bir acı.

“Sana kendini kanıtlama şansı vermek istedim,” diyorum, sesim çakıl taşi gibi. “Her şeyi mahvettiğinde bile sana inanmayı seçtim. Sana inanmak istedim. Ve sen bunu yüzüme vurdu.”

O alaycı bir şekilde başını sallıyor. “Beni işe aldın çünkü başka kimsin yoktu. Bundan daha fazlasıymış gibi davranma.”

Ayağa kalkıp bir adım yaklaşırm, bakışlarım onun gözlerine saplanır. “Igor sana ne teklif etti? Her şeyi anlat. Bence bunu bilmeye hakkım var, sence de öyle değil mi?”

Başını eğip gözlerime bakıyor. Gözleri yorgun. “Igor bana ikinci adamı olacağımı söz verdi. Beni anlıyordu. Daha fazlasını istediğimi, daha fazlasını yapabileceğimi görüyordu. Senin aksine.”

“Sence Igor o sözü tutmaya niyetli miydi? Sana g vermeye? O da beni kullandığı gibi seni kullanıyordu.”

Emil'in dudakları ince bir çizgiye dönüşür, ama cevap vermez, muhtemelen bunun doğru olduğunu fark ettiği içindir.

“Seni ne zaman kendi tarafına çekti?”

“Sen Kafkasya blgesindeyken ilk kez bana yaklaştı. Evrak bırakma bahanesiyle uğradı. O zaman benden seni gzetlememi istedi. Yapılması gerekeni yerine getirip getirmeyeceğini görmek için.”

“Bu ne demek?” diye homurdandım, ama içimde zaten kötü bir his vardı.

Emil acı bir gülümsemeyle sırtıttı. “Sofiya. O, senin ona zarar vermeyi kaldıramayacağını düşünmüştü ve haklıydı. Sen ona çoktan aşık olmuştun. Herkes bunu görebilirdi. Ben sadece onun zaten bildiği şeyi doğruladım.”

Bu sözler karnıma yumruk gibi indi, ama ben irkilmedim. Beni etkilediğini ona göstermeyeceğim. “Ve Kara Şirketi kullanarak beni devirmek... Başından beri plan bu muydu?”

Yorgunluktan hareketleri yavaşlayan Emil, yavaşça nefes verir. “Bilmiyorum. Igor bana her şeyi anlatmadı. Ama ona Rusya’daki üçlü kartel üzerinde kontrol vaat ettiklerini biliyorum. Tek yapması gereken, hükümetin desteğiyle kumarhane anlaşmasını sonuçlandırmak ve Sendika’nın geri çekilme sözünü almaktı. Sofiya’yı kaçırmak, ona bir taşla iki kuş vurma fırsatı verdi.”

Derin bir nefes aldım, parçalar yerine otururken ellerim yanlarımda yumruk haline geldi. Bütün bu zaman boyunca oyuna getirilmiştim, gerçeklerden habersizdim—ve Sofiya’yı tehlikeye atan da buydu. Bu farkındalık, kanımı pil asidi gibi yakıyordu.

“Neden?” diye ısrar ettim. “Black Company neden kumarhane anlaşmasını önemsesin ki? Eminim iki güçlü bratva ile uğraşmadan da başka bir yerde aynı tür bir anlaşma yapabilirler.”

“Bu çok açık değil mi? Sendikayı yok etmek istiyorlar. Geçmişte olanların intikamını almak istiyorlar.”

Çenem sıkılır ve öfke kemiklerime yerleşir. Eğer Kara Şirket intikam için geliyorsa, ben Sendika’nın yanında olacağım.

"Seni şu anda öldürmemem için bana tek bir iyi neden söyle."

Başını yana eğdi, dudakları, o kadar boş olmasaydı gülümseme gibi görülebilecek bir ifadeye büründü. “Hiçbir nedenim yok. Öldür beni.”

Başımı geriye eğiyorum. Onu öldürmek kolay olurdu, ama bu adalet gibi mi hissettirir, yoksa içimi boş mu bırakır?

“Karım seni öldürmemem için bana yalvardı, ne yazık ki.”

Rahatlamış gibi görünmüyor. Tereddüt etmeden bakışlarımı karşılıyor. “Neden araya girdin? Bunun senin sonun olacağını bildiğin halde neden Igor’u öldürdün?”

bu senin sonun olacağını bildiğin halde Igor’u ortadan kaldırdın?”

Derin bir nefes verdi, sesinde pişmanlığa yakın bir ağırlık vardı. “Belki ruhumda kararmamış bir parça kalmıştır. Bana, onun ona zarar vermesine izin vermemem için yalvardı ve sanırım beni etkiledi—tıpkı seni etkilediği gibi.”

Sözleri içimde bir şeyleri altüst ediyor, ama bu duyguyu bastırıyorum. Bıçağımı çekip, bıçağın ucu loş ışığı yansıtacak şekilde tutuyorum.

Emil'in gözleri hafifçe açılır, ama yüzünü tutup gözlerime bakmasını sağladığımda direnmez.

Ona zarar veremeden kapı gıcırdayarak açıldı. Eva içeri girdi ve elini omzuma koydu. "Bundan sonrasını ben halledeyim. Bunu senin için bitireceğim. O ikimizi de, aslında hepimizi ihanet etti." Eva ona karanlık bir bakış attı.

Ben korkak değilim. Sorumluluklarımdan kaçmam. Ama belki, sadece bugünlük, intikamın yükünü başkasına yükleyebilirim.

Bıçağı ona uzattım. "Göze göz," diye mırıldandım.

Anladığını gösteren bir ifadeyle dudaklarını sıktı.

Emil'in nefesi kesilir, ama yalvarmaz. Mazeret uydurmaz ya da pazarlık yapmaya çalışmaz. Kaybettiğini bilir ve bir şekilde, bu kabullenişine saygı duyabilirim.

"Seni öldürmeyeceğim, ama bir daha asla Rusya'ya ayak basmayacaksın," ona söylediğim son söz budur.

BÖLÜM ELLI-İKİ

SOFİYA

NIKOLAI'NİN ELİ dirseğıme yapışmış, merdivenlerden inmeme yardım ediyor, o kadar yavaş hareket ediyor ki sanki uyuyan bir muhafızın yanından gizlice geçmeye çalışıyormuşuz gibi geliyor.

"Dikkat et," diyor, kaşlarını çatarak. "Ayakların..."

"...iyiler," diye sözünü kesiyorum. "Beni delirtiyorsun. Birkaç basamakla başa çıkabilirim."

Bana bir bakış atıyor. "Belki de seni kucağıma alıp omzuma atmalıyım."

Gözlerimi devirdim, ama bu fikre tamamen karşı değildim.

"Bence bir ömür boyu beni yeterince taşıdın."

"Asla," diye karşılık veriyor. "Seni taşımayı seviyorum."

Yemek odasına vardığımızda, yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor. Oda hayat dolu; Vadim Roman'la sohbet ediyor, Pavel Eva'nın söylediğı bir şeye sırtıyor... Sonra gözlerim kız kardeşime takılıyor.

Liza beni görür görmez ayağa kalkar, sandalyesini aceleyle geriye iter. O, üç hızlı adımla odayı geçip bana sarıldığında boğazıma bir düğüm atılır.

"Sofiya," diye fısıldıyor, beni o kadar sıkı sarıyor ki nefes alamıyorum. Geri çekildiğinde, elleri yüzümü çevreliyor, gözleri sanki her santimini ezberlemeye çalışır gibi üzerimde dolaşıyor. "İyi olduğuna çok sevindim. Roman bana olanları anlattığında..." Sesi titriyor.

Yanaklarımdan akan gözyaşları arasında gülümserken, bileklerini nazıkçe kavradım. "Buradaki herkes sayesinde iyiyim. Ve senin sayende

. Bana yeterince inandın ki Roman ve Pavel'i Niko ile görüşmeye gönderdin, bunu yaptığın için çok minnettarım."

Başparmağıyla yüzümdeki bir gözyaşını siliyor. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Başımı sallıyorum. "Geride kaldı. Önemli olan tek şey bu." Gerçi, Niko'nun bu sabah bana anlattıklarına göre, her şey geride kalmış değil. Kara Şirket yeniden Rus topraklarında ve hedefleri Sendika.

Daha fazla gözyaşı dökmeden önce, Yelena odaya girer ve personele talimatlar verirken, onlar da masayı birbiri ardına yemeklerle donatırlar; tabii ki, bunların çoğu benim en sevdiğim yemeklerdir. Sonra odanın karşısına geçer ve beni, kız kardeşimin boğazımı sıkmasına rakip olacak kadar sıkı bir kucaklamaya alır.

"Çok rahatladım," diyor Yelena yumuşak bir sesle.

"Artık bitti." Ve gerçekten de bitti.

Niko sandalyemi çekiyor, oturmam için yardım ederken eli benimkine kısa bir süre dokunuyor. Yanıma oturmadan önce başımın üstüne bir öpücük konduruyor. Masanın karşısında, Liza'nın gözleri bize kilitlenmiş, iri ve kırpışsız, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi.

Kaşımı kaldırıyorum. "Yemek boyunca bize bakmaya devam mı edeceksin?"

Liza hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırıyor, yanakları kızarıyor. "Üzgünüm! Sadece... tuhaf. İkiniz... böyle. Hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum."

Niko sırtarak sandalyesine yaslandı. "Alışırsın." Gözleri parmağıma kaydı. Haftalar önce bana verdiği yüzüğü takıyordum. Artık dövmeyi o kadar da umursamıyorum. Torunlara anlatacak bir hikâye sayılmaz ama sonsuza kadar saklayacağım bir hikâye.

Şu an için, dövmenin üzerinde onun yüzüğü olması bana doğru geliyor.

Liza'nın gülümsemesi yumuşak ama gerginlikten tamamen arınmış değil. Beni kaçıran adamla, koca olarak adlandırmayı seçtiğim adamı bir türlü bağdaştıramadığını anlayabiliyorum.

Roman da bunu fark ediyor. Elini uzatıp Liza'nın ensesine dokunuyor. "Dün gece benim gördüklerimi sen de görseydin, anlardın."

Pavel öne eğilip üçüncü peynirli Danimarka çöreğini alır, Yelena ise gözlerinde sevgiyle onu izler. "Bu ikisinin

ikisi bariz bir çift değilmiş gibi," der, Liza ve Roman'a doğru başını sallayarak. "Garip şeyler her zaman olur."

Eva boğazını temizler, yzünde alaycı bir gvlümseme vardır. "Başından beri burada olsaydın, bu sana şaşırtıcı gelmezdi. Birbirlerinden nefret ederken bile, yine de... tam olarak birbirlerinden nefret etmiyorlardı, anlarsın ya."

Gözlerimi devirdim ama kendimi tutamayıp gvlümekten alıkoyamadım. "Senin onun kız arkadaşı olduğunu düşündüğümü düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor."

Eva tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Erkeklerden hoşlansam bile, o olmazdı. O benim kardeşim sayılır."

"Niko, Sofiya'yı alışverişe götürmek için toplantıları bir gün kaçırdığı gün, hepimiz onun mahvolduğunu anladık," Vadim, kocama dirsek attı, o da ona sert bir bakış attı. "Anlaması biraz zaman aldı, ama biz bunu apaçık gördük."

Niko yzünü eliyle ovuşturarak içini çeker. "Beni daha fazla kızartabilmeniz için gitmem mi gerekiyor?"

Vadim sırtttı. "Gitmene gerek yok. Sen de buradayken çok daha eğlenceli oluyor
."

Alaylar devam eder, ama Niko bana döner, parmağını çenemin altına koyar. "Seni esir alan adama aşık olmayı nasıl açıklıyorsun, moya sladost?"

Derin bir nefes veririm. "Sen karmaşık bir adamsın, Nikolai Zhukov. Bazen manipölatif, kontrolcü, çıldırtıcı—ama aynı zamanda hiç kimsenin olmadığı şekilde sadık, koruyucu ve cesursun. Hayatındaki insanları sevmek de dahil olmak üzere, hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazsın. Yaşadığın onca şeyden sonra bu korkutucu olsa bile."

Bana pek inanamayan bir şekilde irkildi, ama ben devam ettim. "Kendini çok yaralı, çok tehlikeli sanıyorsun, ama ben, sıkıldığımı ve yalnız olduğumu bildiği için benimle *Scream*'i izleyen adamı görüyorum. Gerçek tutkumu gördüğü için bana bir dans okulu alan adamı. Sevilmesi zor biri olduğunu sanıyorsun, ama yanılıyorsun. Seni sevmemek imkansız."

Dudakları aralandı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Bir kez olsun, Niko ne yapacağını bilemiyor gibi görünüyor.

"Ben seni seni seni moya sladost, ve işte
asla olmayacak değil
değişmeyecek," diye ilan eder, sesi hiç sarsılmadan. "Sen benimsin,

beni kabul ettiğin sürece. Etrafımızdaki dünya küle dönse bile, seni yanımda tutmak için alevlerin içinden geçip savaşıcağım.”

Boğazım yanıyor ve gözyaşlarımı tutmak zorundayım. Bana doğru eğiliyor ve öpücüğü, etrafımızın insanlarla dolu bir masada olduğumuzu unuttuğunu açıkça gösteriyor. Ayrıldığıımızda, oda sessizliğe bürünmüş.

"Güzel," Yelena'nın sesi masanın öbür ucundan bize ulaşır. "Ve şimdi bir bebeğiniz var."

Başımı geriye atıp inlerken, masanın etrafında kahkahalar patlar. "Bize bir iki yıl ver," derim, Niko masanın altında elimi tutarken.

"Denemeye başlamak için asla erken değildir," diye fısıldıyor.

Birkaç saat sonra, herkes Bratva işlerini konuşurken ben Liza ile kanepede kıvrılmış durumdayım. Ayaklarımı kol dayama yerine dikkatlice koyarken, kucağımıza kalın bir battaniye seriliyor.

Kafasını kısa bir süre omzuma yaslıyor ve yorgun bir iç çekiş bırakıyor. "Düşündüğümde daha iyi görünüyorsun."

Sessizce gülüyorum. "Teşekkürler, kardeşim."

"Ciddiyim." Bana dönüyor, yüzünde gergin bir ifade var. "Dün gece Roman arayıp olanları, olabilecekleri anlattığında, aklımı kaçıracığımı sandım."

Kalbim sıkışır ve elini tutarım. "Biliyorum; sen olsaydın ben de aynı şekilde hissederdim. Son birkaç haftadır sana bu kadar stres yaşattığım için özür dilerim."

"Senin suçun değil. Senin o adamın suçu." Bana dikkatle bakar. "Ama lanet olsun, sana bakışları... Sonunda onu affetmek zorunda kalabilirim." Şaka yaptığını biliyorum. Çoğunlukla. "Eva'nın onun kız arkadaşı olduğunu gerçekten düşündün mü?"

"Evet. Şey, daha çok seks arkadaşı gibi bir durum. O çok güzel, hep etrafta dolaşıyor ve ikisi çok yakın. Mantıklı bir varsayımdı. Ayrıca kadınların bratva'da o kadar üst düzeyde olabileceğini de bilmiyordum."

Liza omuz silkiyor. "Belki de Niko bir feminist öncüdür." Kahkahayı patlatıyorum. "Evet, belki."

“Peki, sana aldığı dans okulundan bahseder misin?”

Yüzümde bir gülümseme yayılır. “Aksi takdirde dans etme şansı bulamayacak yoksul çocuklar için. Mekanı gördüm bile, biraz elden geçmesi gerekiyor ama halledeceğiz. Yakında personel alabilir ve tüm lojistik işleri halletmeye başlayabilirim. Orası benim, istediğimi yapabilirim. Niko tüm masrafları karşılamayı teklif etse de, onun parasına güvenmeden kendi ayakları üzerinde durmasını istiyorum.”

Liza kaşlarını çattı. Beklediğim tepki tam olarak bu değildi. “Peki ya Berlin ve sahnede performans sergileme hayallerin? Onlardan vazgeçecek misin?”

Ellerime bakıyorum, kucağımdaki battaniyeyi sıkıca tutuyorum. “Tamamen değil, ama hayaller değişir. Belki okulda sahneye çıkma şansım olur. Okul çok daha anlamlı geliyor. Kim bilir, açacağım bir sonraki okul Berlin’de olabilir.” İkimiz de bir an sessiz kalıyoruz. “Yardımlarını gerçekten çok isterim,” diyorum ona. “Tabii sen de istersen. İş zekana ihtiyacım var.”

Liza gülümser, saçlarını kulağının arkasına atar. “Yardım etmeyi çok isterim, biliyorsun. Neye ihtiyacın olursa.” Gülümsemesi yaramaz bir hal alır. “Şimdi kafamdan bilgi toplamaya başlasan iyi olur, çünkü dokuz ay sonra biraz meşgul olabilirim.”

Hazırlıksız yakalandığım için gözlerimi kırpıyorum. “Dur biraz. Sen... Liza, hamile misin?”

Yanakları kızarır. “Sanırım. Adet geciktim ve evde yaptığım test pozitif çıktı, ama Roman’a bir şey söylemeden önce doktordan teyit almak istiyorum.”

“Bu harika!” Onu sıkıca kucaklarım, gözlerim yaşarır. “Bana duygusal davranma. Hâlâ sindirmeye çalışıyorum.”

“Roman çıldıracak. Yani, iyi anlamda.” Kaşlarımı çattım. “Bu nasıl oldu?”

“Şey, Sofi, iki insan birbirini sevdiğinde...”

Onu dikkatlice dirseklerimle dürttüm. “Demek istediğim, o işi yapmak için çok stresli olacağını düşünmüştüm.”

“Şey, yani, stresliydim. Ama meğer benim en sevdiğim stres atma yöntemi, kocamın içimde olmasıymış.”

“Tamam, fazla bilgi verdin.” Elimi kaldırıyorum. “Ama bu dünyadaki en harika haber.”

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. “Henüz erken ve fazla umutlanmak istemiyorum,” diye itiraf etti. “Önümüzde hâlâ uzun bir yol var.”

Sadece hamileliğinden bahsetmiyor. Ayrıca Black Company tehdidiyle de uğraşmak gerekiyor. Onlar hakkında çok fazla soru sormadım ve Niko da gönüllü olarak bilgi vermedi, ama şu anda herkesin bunu konuştuğunu biliyorum. Belki de tek umut ışığı, Syndicate ve Zhukov Bratva’nın yeniden müttefik olmasıdır.

Söyleyecek başka bir şey kalmadığı için onu kollarıma alıyorum. Gelecek yıl bir mini Liza ya da Roman olabileceği düşüncesi kalbimi o kadar dolduruyor ki.

"Sence sen ve Nikolai bir gün çocuk sahibi olacak mısınız?"

“Bir gün, elbette. Şu anda ise sadece teyze olmanın ve Niko’yla birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyorum. Sanki tüm hayatım bir yarışmış gibi geliyor—kendimi sevgiye layık olduğunu kanıtlamaya çalışmak. Sen berbat ebeveynlerimizin eksikliğini gidermek için o kadar çaba sarf etmenize rağmen, sanırım onlara layık olmadığımı hissetmek çok kolaydı.” Sessiz kalıyor, ama aynı şeyi hissettiğini biliyorum. “Ama Niko... O, bana olduğum gibi yeterli olduğumu hissettiriyor. Bu inanılmaz bir duygu ve bunu hiçbir şeye değişmem.”

Elimi sıkıyor, sesi yumuşak. “Ne garip bir şekilde, onu bulduğuna sevindim. Her türlü mutluluğu hak ediyorsun.”

Gülümsüyorum, göğsümde bir duygu seli dalgalanıyor.

Tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum — beni gören, seven ve beni tamamlayan adamın yanında.

EPİLOG

Bir yıl sonra

NIKOLAI

İlk fark ettiğim şey sıcaklık. Yumuşak dudaklar tenimde geziniyor, beni uykunun eşiğinden çekip çıkarıyor. Dudaklarımdan sessiz bir iç çekiş kaçıyor, vücudum penisimi saran ıslak sıcaklığa içgüdüsel olarak tepki veriyor.

Gözlerimi açıyorum ve bir an için kafam karışıyor. Soluk sabah ışığı, Yunan villasının pencerelerinden süzülerek odayı altın rengi tonlarla boyuyor.

Aşağıya baktığımda, Sofiya'nın bacaklarımin arasında diz çökmüş olduğunu görüyorum. Saçları omuzlarına dağınık bir şekilde dökülmüş, dudakları penisimin etrafını sarmış, elleri uyluklarıma dayanmış. O bir hayaldir; kabarık beyaz bornozu bir omzundan kaymış, köprücük kemiğinin kıvrımını ortaya çıkarmıştır.

"Ne yapıyorsun?" Sesim uykudan kısılmış, ama o sabah ereksiyonumu dilini gezdirdiğinde iniltiyi tutamıyorum.

Geri çekiliyor, dudakları parlak ve şişmiş, ağzında alaycı bir gülümseme var. "Bekleyemedim. Düğünden önce birbirimizi göremeyeceğimizi söylemiştin, ama dokunmayacağımızdan bahsetmemiştin. O yüzden gözlerini kapat ve tadını çıkar."

"Aynı şey, Sofiya," diye boğuk bir sesle söylüyorum, ama o tekrar eğilip ağzını üzerime kaydırduğunda onu durdurmuyorum. İnliyorum, başım yastığa düşüyor. "Sen küçük bir yaramazsın."

Yumuşakça gülüyor, elleri uyluklarımı okşuyor. “Dört gün oldu, Niko. Lanet olası dört gün. Buna ihtiyacım var ve sana ihtiyacım var.”

Dürüst olmak gerekirse, ben de ihtiyacım var. Bu dayanma saçmalığını siktir et. Teknik olarak, zaten evliyiz.

Ağzı beni tatmin etmeye devam ederken, elim saçlarına dolanıyor. Beni bu kadar iyi hissettirdiği için daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Ve eğer dün günümüzde karımı sikeceksem, bunu unutulmaz kılmak istiyorum.

“Yeter,” diye homurdanıyorum, saçını nazikçe çekerek. O doğrulduğunda, onu kucağıma çekiyorum. Bornozu açılıyor, durmadan düşündüğüm pürüzsüz teni ve kıvrımları ortaya çıkıyor. Ellerim yukarı kayarak göğüslerini avuçluyor, başparmaklarım hassas uçlarını okşuyor. “Beni işkence edeceksin, o zaman bunu düzgün yap. Aminla sikimi boğarak.”

Onu sikimin üzerine yerleştiriyorum, dizleri uyluklarımı kavıyor. “Bunu ne kadar çok istediğini göster bana,” diyorum, sesim arzuyla boğuklaşıyor. “Sikimin üzerinde zıpla. Beni ne kadar özlediğini hissetmek istiyorum.”

Bornozunu çıkarır, şehvetle dolu gözlerle kendini santim santim aşağı indirir, amının sıkı sıcaklığı beni inlemeye zorlar.

“İşte böyle,” diye fısıldıyorum, o sonuna kadar oturduğunda kalçalarını kavıyorum. “Şimdi hareket et.” Ne yapmasını istediğimden şüphe kalmasın diye kıcına bir tokat atıyorum.

Gözleri karardı ve sessizce nefes alırken kalçalarını kaldırıp aşağıya vurdu. Beni sertçe sikerken dengede kalmak için ellerini omuzlarıma koydu, nefes nefese inlemeleri odayı doldurdu.

“Siktir, Sofiya.” Kalçalarını kavrayıp, vücudum onun altında kavislenirken ritmini yönlendiriyorum. “Aminin sikimi yuttuğunu görmek istiyorum.”

Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Geriye yaslanıp ağırlığını ellerine veriyor, koyu renk saçları sırtından aşağı dökülüyor. Bacaklarını benim için daha da açtığında, manzara pencereden görünen gün doğumundan bile daha güzel.

Onu bu şekilde, dört ayak üstünde, sırılıslam ve sikimle doldurulmuş halde görmek beni doruğa yaklaştırıyor. Vücudunun tepki olarak sarsılmasını izlemek için klitorisini hafifçe okşuyorum.

"Günlerdir bunu düşünüyordum," diye nefes nefese fısıldıyor. "İçimde ne kadar iyi hissettirdiğini."

Elimi uzatıp parmağımı kaygan klitorisine sürtüyorum. "O zaman istediğini al, bebeğim. Sikimi nasıl istersen öyle kullan."

Bana daha sert bir şekilde biniyor, hareketleri daha çaresiz ve düzensiz hale geliyor. İnemeleri odada yankılanıyor, aramızdaki ateşi körükleyen ham bir arzunun senfonisi.

"Durma," diye yalvarır. İstesem bile duramam. Onun sınır tanımayan ve tamamen bana ait halini seviyorum.

"Böyle çok güzelsin. Seni spermimle doldurup içine bir bebek koymak için sabırsızlanıyorum."

Amcığı beni o kadar sıkıyor ki gözümden yıldızlar geçiyor. Sanırım o da bundan hoşlanıyor. Ne kadar yakın olduğunu hissederek onu öne doğru çekiyorum ve avucumu boğazına doluyorum, oraya ulaşması için ihtiyaç duyduğu ekstra itici gücü veriyorum.

Titriyor, amcığı kasılırken vücudu etrafımda geriliyor ve taşaklarımdan spermi sağlıyor. Kalçalarını bana sıkıca bastırarak içine boşalırken omurgamdan elektrik akımı geçiyor.

Göğsüme yığılıyor, ikimiz de nefes nefeseyiz ve ben alnına bir öpücük konduruyorum. "Sen benim sonum olacaksın, Sofiya."

"Ama bunu seviyorsun," diye mırıldanıyor. "Beni seviyorsun."

"O kadar çok ki, seninle tekrar evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Dudakları omzuma değiyor ve bir süre öyle kalıyoruz, sıcaklığı içimdeki her keskin kenarı yumuşatıyor.

Birkaç saat sonra onunla tekrar evleneceğim, ama bu sefer mesele güç ya da avantaj değil. Her şeyin başladığı yerde onunla evlenmek uygun geliyor, sanki bir döngüyü tamamlıyormuşuz gibi. Hikayemiz çılgınca geçti, ama bu bizim hikayemiz.

Syndicate ile ortaklık kurmak beklediğim bir şey değildi, ama bu sefer durum farklı. Roman ve ben sadece müttefik değiliz, artık kardeşiz.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?" diye fısıldıyorum, yüzündeki bir saç telini çekerek. "Bu yıl inşa ettiklerin, başardıkların."

Kurduğu dans okulu hayatları değiştiriyor. Yardıma muhtaç yüzlerce genç dans sayesinde umut buluyor ve ilk okul o kadar başarılı oldu ki, diğer bölgelere de yayılıyor.

Uykulu gülümsemesi güneş ışığı gibi geliyor. "Sen olmasaydın bunu başaramazdım."

"Yapabilirdin," diyorum, sesim duygudan boğulmuş. "Ama beni seçtiğin için çok mutluyum."

Hayatımı, ona ne kadar sevildiğini ve benim için ne kadar değerli olduğunu hissettirmek için harcayacağım.

O içini çeker, ben de alnına bir öpücük kondururum. "Sen benim her şeyimsin."

Duygularla titreyen sesiyle, "Ben de öyle," diyor.

Hayatımın büyük bir bölümünü dünyanın sertleştirdiği bir şekilde geçirdim, ama o bu duvarı aştı ve içimdeki boşluğu doldurdu. Beni, hayal bile edemeyeceğim bir şekilde bütünleştirdi.

İkinci kez parmağına yüzüğü takmak, sonsuzluğun başlangıcı gibi geliyor.

SOFIYA

Düğün günün hayatının en mutlu günü olmalı ve dürüst olmak gerekirse, bundan daha mutlu bir gün düşünemiyorum.

DJ şarkıyı değiştiriyor ve ritim hızlanıyor, daha fazla insanı geçici dans pistine çekiyor. Alex ve Daria ellerimi tutuyor ve beni ortasına çekiyor. Üzerimizde ay, ayaklarımızın altında kum varken, dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan dans ediyoruz.

"Cidden, Sofi," diyor Alex, nefes nefese beni döndürürken. "Tuvalette tanıştığın adamla evlendiğin gerçeğini asla kabullenemeyeceğim. Teknik olarak, hala tek gecelik bir ilişkin olmadı."

"Ve asla da olmayacak!"

"Hâlâ toparlanmaya çalışıyorum," diyor Daria, bob kesim saçlarını düzeltirken şaka yapıyor. "Ortadan kayboldun, kaçırıldın ve sonunda evlenmiş ve seni hiç görmediğim kadar mutlu olarak ortaya çıktın. Beynimin bunu sindirmesi için biraz zamana ihtiyacı var."

Dengemi sağlamak için onlara tutunarak gülüyorum. “Çılgınca, ama sonsuza kadar mutlu yaşadık.”

Arkadaşlarıma Nikolai ile benim hikayemizin çoğunu anlattım, ama onların hedef olduğu kısmı atladım. Şu anda bu küçük detayı paylaşmaya gerek yok.

“Şu haline bak,” diyor Alex. “En yakın arkadaşlarınla ve ailenle sahilde dans ediyorsun, dünyadaki en çekici adamla evlisin ve hayatının en güzel günlerini yaşıyorsun.”

Daria başını, ışık zincirlerinin altında duran Nikolai'ye doğru eğiyor. Nikolai takım elbisesinin ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, Roman'la konuşurken Roman da benim yeğenim Mila'yı kucağında tutuyor. “Cidden, Sofi. Nikolai'yi bebek tutarken gördükten sonra yumurtalıklarım bir daha asla toparlanmayacak. Ne bekliyorsun? Onu ikna et de seni hamile bıraksın.”

Gözlerimi devirdim ama yüzümde bir gülümseme yayıldı. “Tamam, ikiniz de artık kocama göz süzmekten resmen men edildiniz.”

“Oh, lütfen,” diyor Alex, eliyle beni uzaklaştırır gibi yapıyor. “Onun gözü sadece sende. Midemi bulandırıyor.”

Kocama tekrar bakıyorum ve o bana şımarık bir göz kırptırıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi olur ve tüm dünya gözümün önünden kaybolur.

En tuhaf şekilde, her şey yoluna girmiştir. Alex Londra'da yaşıyor, garsonluk yapıyor, ama büyük bir müzikalde rol almayı başarmıştır. Daria, hayal ettiği gibi Los Angeles'tadır, zamanını seçmelerle dominatrix olarak çalışmak arasında bölüştürmektedir. Alışılmışın dışındadır, ama ona yakışmaktadır.

“Affedersiniz, o kim?” Daria'nın dikkati, barda içkisini şehvetli bir yudumla içen ve arkadaşımın meraklı bakışlarına karşılık veren Eva'ya kilitlenmiştir.

Görünüşe göre bu gece iyi bitecek. “Eva, Nikolai'nin sağ kolu. Git ve kendini tanı. Isırmaz ama kıcığını tekmeleyebilir.”

“Anlaşıyor.” Daria elbisesini düzeltir. “Sanırım gideceğim.”

Alex ve ben Daria'nın uzaklaşmasını izliyoruz ve ben ona dirsek atıyorum. “Peki ya sen? Henüz Bay Doğru ile tanıştın mı?”

O içini çekiyor. “Sadece Şu Anki Bay Doğru ile tanıştım. Ama bu bana yetiyor. Bekar olmak, en iyi arkadaşımın bana ihtiyacı olduğunda Rusya'ya uçup ona destek olabilmem için bana zaman tanıyor.”

Ayaklarımın altındaki kum kayarken gülüyorum. “Hazır lafı açılmışken, gelecek ay o koreografi atölyesini senin vermen için program yaptım.”

Alex sırtarak kolunu omzuma atıyor. “Bunu hayatta kaçırmam. Yaptığın şey gerçekten çok özel.” Kafamın yanına bir öpücük konduruyor, sonra bir içki almak için izin istiyor.

Çıplak ayakla, Liza’nın da katıldığı Niko ve Roman’ın yanına doğru yürüyorum. Pavel ve Vadim’in yanından geçiyorum. Seslere bakılırsa, teknik konularda entel bir sohbetin içindeler; yanlarından geçerken gülümsüyor ve el sallıyorum.

Niko, kollarında Mila’yı sallayarak hafifçe sallanıyor. Gömlek kollarını sıvamış, bir bebeği sanki doğuştan gelen bir yetenekmişçesine tutan halini görünce dizlerim titriyor.

"Dikkatli ol, Niko," diye takılıyorum. "Etrafındaki kadınların kalbini yakıyorsun."

Liza kıkırdar ve Roman'a yaslanır. "Haklı. Bu tehlikeli bir bakış."

Roman kaşlarını kaldırıyor. “Egosunu şişirmeyelim. Zaten yeterince büyük.”

“Sıra bende,” derim, yeğenime uzanarak. Niko Mila’yı bana uzatır ve ben onu sıkıca kucaklayıp tatlı bebek kokusunu içime çekerim. Bir anlığına bana sokulur ama sonra yüzünü buruşturur ve ağlamaya başlar.

Onu nazikçe sallayıp yatıştırıcı sözler fısıldıyorum, ama ağlaması daha da şiddetleniyor. İç çekerek onu Roman’a veriyorum, o da onu sakinleştirmeye çalışıyor, ama Mila hiç aldırıyor. Niko onu geri alana kadar küçük yumruklarını sallıyor. Neredeyse anında sakinleşiyor.

"Sanırım kararını verdi," diye gülüyorum.

Roman başını sallıyor, sesi ifadesiz. “Mahvoldun Zhukov. Şimdiden yatmadan önce anlatılacak hikayeler çalışmaya başlasan iyi olur.”

Niko, Mila'ya bakar, dudakları hafif bir gülümsemeye bürünür. "Daha kötü kaderler de olabilirdi." Gözleri benimkilerle buluştuğunda, ne düşündüğünü tam olarak anlarım. Bu gece yine pratik yapsam iyi olur.

Liza bana sıkıca sarılır, sesi sıcak ve duyguludur. “Düğünün mükemmeldi, Sofi. Seninle gurur duyuyorum. İkinizle de.”

Roman başını salladı, yüzündeki ifade her zamankinden daha yumuşaktı. “Çok şey yaşadın, ama bu seni daha güçlü yaptı.”

Aştığım her şeyi, geride bıraktığım karanlığı düşünüyorum ve bu ana odaklanıyorum. Niko ile olan geleceğime. Birlikte kurduğumuz hayata.

Kocamın kucağında yavru yeğenimi salladığını izlerken, göğsüm gururla doluyor.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, konuşmadan çok şey anlatıyor.

Seni

seviyorum.

Sen benimsin.

Bu sonsuza

kadar sürecek.

Hayat mükemmel değil, ama şu anda daha iyi olabileceğini hayal edemiyorum.

Okuduğunuz için çok teşekkürler!

Nikolai ve Sofiya hakkında daha fazlasını mı istiyorsunuz?

[Buraya tıklayın](#) ve BONUS EPİLOGU doğrudan e-posta kutunuza alın.

SIRADA PAVEL'İN HİKAYESİ VAR!

ŞİMDİ ön sipariş vermek için [BURAYA TIKLAYIN!](#)

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazmak asla tek başına yapılan bir iş değildir ve bu süreçte bana destek olan inanılmaz insanlara çok minnettarım.

Nina, mükemmel el yazması eleştirin için teşekkür ederim. Sen, tanıdığım en zeki insansın ve geri bildirimlerin her zaman tam isabetli. Beni daha iyi bir hikaye anlatıcısı yapıyorsun.

Sierra, beta okumaların ve taslaklarıma bıraktığın komik yorumların için teşekkür ederim.

Deb, düzeltmen ve hayran olarak elinden gelenin fazlasını yaptığın için teşekkür ederim.

Chanel, sana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettarım.

Keanna, seninle çalışmak büyük bir zevkti. Pazarlama tavsiyelerin *mükemmel* ve 2025'in neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Nana ve Nana'nın erkek arkadaşı, "moya sladost"u takma ad olarak önerdiğiniz için teşekkürler — mükemmel bir isim. Bir sonraki ismi seçmeme yardım etmenizi sabırsızlıkla bekliyorum. ;)

Sasha, bana büyük destek olduğun ve son yazım hatalarını yakaladığın için teşekkürler!

Yazar arkadaşlarıma ve 2024 Ağustos'unda Boston'daki Sinners and Stardust'ta tanışma fırsatı bulduğum tüm harika okuyuculara, bu deneyimi bu kadar özel kıldığınız için teşekkür ederim. Sizinle yüz yüze tanışmak, asla unutmayacağım bir şey.

Son olarak, kitaplarımı okuyan ve tanıtımına yardımcı olan herkese teşekkür ederim. Sevdiğim işi yapabildiğim için çok şanslıyım ve bu tamamen sizin sayenizde. Gelecekte size daha fazla müstehcen Bratva kralı sunmak için sabırsızlanıyorum!

Sevgi ve minnetle,
Monica xo

MONICA KAYNE'DEN DİĞER ESERLER

KOZLOV İMPARATORLUĞU SERİSİ

[Acımasız Varis](#)

[Zalim Aldatmaca](#)

[Şiddetli Yemin](#)

[Parçalanmış Taç](#)

BRATVA KRALLARI SERİSİ

[Acımasız Hükümdarlık](#)

[Vahşi Hükümdarlık](#)

Tüm kitaplarım birbirinden bağımsız olarak okunabilir. Kitaplarda aldatma yok, gerilim yok ve mutlu son garantisi var.

YAZAR HAKKINDA

Monica Kayne, belgesel TV yapımcılığından gururlu bir romantik yazarlığa geçiş yapan bir isimdir. Esprili ve mizahi bir üslupla karanlık ve baş döndürücü romantik romanlar yazmaktadır. Yazmayı en sevdiği karakterler, tatlı bir şekilde sahiplenici olan kötü çocuklar ve onların karşı koyamadığı, cesur ve sivri dilli kahramanlardır. Seksi hikayeler hayal etmediği zamanlarda, mükemmel bir negroni ve izleyeceği bir sonraki Kore dizisini aramakla meşguldür. Ailesiyle birlikte Kanada'nın Toronto şehrinde yaşamaktadır.

www.monicakayne.com

Facebook'ta [Monica's Mafia Queens'e](#) katılın!

